

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tess Gerritsen _ İkiz Bedenler

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir. www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyoruz. Bilgi paylaşmakla çoğalır.

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" :

"ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@kitapsevenler.com veya kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

TÜRKİYE Beyazay Derneği

www.kitapsevenler.org

www.kitapsevenler.com

e-posta: kitapsevenler@kitapsevenler.com kitapsevenler@gmail.com

Tess Gerritsen _ İkiz Bedenler

MARTI YAYINLARI: 122

BESTSELLER: 39

İKİZ BEDENLER

TESS GERRITSEN

ORİJİNAL ADL BODYDOUBLE YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ

ÇEVİREN: BAHAR ÇELİK DİZGİ: ELİF YAVUZ KAPAK UYGULAMA: METE GİRİŞGEN

BASKI: MELİSA MATBAACILIK KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM REDAKSİYON: SELİM SUNGU

1. BASIM OCAK 2010

ISBN: 978-605-4335-06-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12330

Copyright © TESS GERRITSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasu İl Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen ahntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır. Cevizlik Mil. Sakızlıyah Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul

Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98

Tarayan: Pınar Köksal

O ÇOCUK YİNE ONU İZLİYORDU.

On dört yaşındaki Alice Rose sırasının üzerindeki sınav kâğıdına odaklanmaya çalışıyordu ama aklı kesinlikle birinci sınıf İngilizce edebiyat dersinde değildi; Elijah'yı düşünüyordu. Çocuğun balcıslanm suratına doğmltulmuş bir spot lambadan süzölen ışık huzmeleri gibi üzerinde hissediyordu; ya-naldarının alev alev yandıgım hissediyordu ve lazaradıgım far-landaydı. Odaklan Alice!

Som-aki sora fotokopi makinesinde silik çıkmıştı. Alice kelimeleri seçebilmek için gözlerini kısıp önündeki teksire baktı.

Charles Dickens genellikle karakterlerinin kişiliklerine uygun isimler seçer Buna örnekler veriniz ve bu isimlerin neden karalcterlere uygun olduğunu açıklayınız.

Alice cevabı düşünerek kaleminin arkasını kemiraleye başladı. Ama o tam da yamndaki sırada otuairken, üzerinden buram buram tüten çam sabunu ve odun kolaisunu bummıda hissederken doğnı düzgün düşünemiyordu. Bir süüii faıiclı kolcu. Dickens, Dickens... Pamıak ısıtıcı derecede yakışıldı Eh-jah Lank ona bakarken Charles Dickens, Nicholas Nickleby

Tess Gerritsen

ve sıkıcı birinci sınıf İngilizce edebiyat dersi kimin umırrun-daydı ki? Tamı aşkma! Simsiyah saçları ve masmavi gözleriyle öyle yalaşıkıydı ki. Gözleri tıpkı

Tony Curtis'inkilere benziyordu. Elijah'yı gördüğü anda, onun, en sevdiği dergiler olan ModernScreen ve Photoplay 'in sayfalarını süsleyen o güzel yüzüyle Tony Curtis'e benzediğini düşünmüştü.

Alice öne doğru eğildi ve saçları perde gibi önüne döküldü. San saçlarının arasından Eliyalı'ya doğm kaçamak bir bakış fırlattı. O anda kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Evet, Elijah gerçekten de ona balayordu. Üstelik okuldaki diğer ço-cukların baktığı gibi değil; ona kendini ahmak ve geri zekâlı biri gibi hissettiren, küçümseyen gözlerle değil. O çocukların alaylı fısıltılarını duyamazdı. Onun duyamayacağı şekilde, kısık sesle konuşurlardı. Ama Ahce onun hakkında konuştuk-larını biliyordu çünkü böyle zamanlarda sürekli ona bakıyor olurlardı. Okul dolabının üzerine inek resmi yapıştı^an da bu çocuklardı. Ve yanlışlıkla koridorda onlara çarptığı zaman mööö diye seslerüyorlardı arkasından. Ama Elijah-o tamamen farklı gözlerle bakıyordu ona. için için yanan gözlerle. Film yıldızlarının baktığı gibi.

Alice usulca başını kaldırmayı ona baktı. Ama bu kez saç-larının koruyucu perdesinin ardından değil; onun kendisine baktığının bilincinde, tamamen açık gözlerle. Elijah sınavını çoktan bitirmişti. Kağıdının arkasını çevirmişti ve kalemini bir kenara bırakmıştı. Bütün dikkati onun üzerindeydi. Alice o bakışların büyüğü altında nefes dahi alamıyordu şimdi. Benden hoşlanıyor. Bundan eminim. Benden hoşlanıyor. Eli usulca boynuna, bluzunun üst düğmesine uzandı. Alev alev yanan parmak uçları bir an için sıcaklık dalgaları

ikiz Bedenler

yayarak tenine değdi. Tony Curtis'in, Lana Tumer'a nasıl da içleri eriten gözlerle baktığını düşündü. O halaslar her lazım dilini bağlayıp dizlerinin başını çözmeye yeterdi. O kaçımlı-maz kaybın hemen öncesindeki o bakışlar. Filmlerde tam da bu noktada ekran karanlıktı. Neden böyle oluyordu ki sanki? Neden tam da insanın en gönnek istediği sahnede perde bu-lanıyordu?...

"Evet, zaman doldu çocuklar! Lütfen sınav kağıtlarınızı teslim edin."

Alice'in diklcati bir anda yeniden sıranın üzerindeld teksire dönmüştü. Sorulama yansı duruyordu hâlâ. Oh, hayır. Zaman ne çabuk geçmişti böyle. Bütün cevapları biliyordu oysa. Sadece birkaç dakikası daha olsa...

"Ahce. Ahce!"

Alice başını kaldırdı ve Bayan Meriweather'ın elini ona doğru uzattığını gördü.

"Beni duymadın mı? Sınav kağıdını teslim etme vakti geldi."

"Ama ben..."

"Mazeret yok. Kulaklarını açıp etrafında neler olduğunu dinlemeye başlasan iyi edersin Ahce." Bayan Meriweat-her, Alice'in sınav kağıdını alıp koridorda yürümeye devam eünişti. Ahce alicasmald mınılulan güçlkle duyuyordu ama lazlann onun haldcmde konuştuklarından emindi. Aı-kasını dönüp onlara baldı. Kafa kafaya vemiş, elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdıyorlardı. Alice dudak okuyabiliyor o yüzden ağızımızı kapatalım da onun hakkında konuştuğumuzu anlamasın. Şimdi bazı çocuklar da pannaklarıyla onu işaret ederek

Tess Gerritsen

gölüşmeye başlamışlardı. Ne vardı İd bu kadar gülecek?

Alice başını eğip önüne baktı. O anda dehşet içinde üst düğmesinin koptuğunu ve bluzunun önünün olduğu gibi açıldığını fark etti. O sırada zil çaldı.

Alice çantasını kaptığı gibi göğsüne bastırdı ve koşarak sınıftan dışarı fırladı. Kimsenin gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Başını öne eğip koşar adımlarla iâııümeye devam etti sadece. Hıçkuıldar gırtlığına dayanmıştı. Hemen tuvalete girip kendini kabinlerden birine attı ve kapıyı kilitleti. Diğer kızlar da tuvalete doluşmaya başlamışlardı. Hepsi aynanın karşısında dunııuş gülüşüp konuşarak süslenirken Alice sürgülü kapının arkasında saldamıyordu. Kızların farldı farklı parfümlerinin kokusunu duyabiliyordu. Kapı her açıldığında içeri dolan hava dalgasını hissedebiliyordu. Yepyeni süveterleri ve takımlarıyla bu altm kızlar... Onların düğmeleri kopmazdı hiçbir zaman; ve asla elden düşme eteklerle ya da tabanları pençelenmiş ayakkabılarla gelmezlerdi okula. Defolun. Lütfen,

herkes defolup gitsin. Sonunda kapının açılıp kapanması sona ermişti. Alice içerde kimsenin olup olmadığını anlayabilmek için kulağını iyice kapıya yasladı. Kapının aralığından bakıp da aynanın önünde kimselerin olmadığını gördükten sonra som'a sonunda dışarı çıkmaya cesaret edebildi.

Koridorda da kimseler kalmamıştı. Herkes o gün için evine dağılmıştı artık. Ona işkence edecek kimse yoktu. Alice kendini korumak istercesine omuzlarını büzüp, duvarları iki hafta som-a gerçekleştirecek Cadılar Bayramı dansını duyuran posterlerle ve kırık döldük dolaplarla kaplı uzun koridor-

İkiz Bedenler

da yüzmeye başladı. O dansa kesinlikle gitmeyecedi. Geçen haftalardaki dansa yaşadığı aşağılanmanın acısı hâlâ dün gibiydi ve büyük olasılıkla asla da geçmeyecekti. İki saat boyunca duvarın dibinde bir köşede tek başına dikilip birinin onu dansa kaldırmamasını beklemişti. Sonunda çocuklardan biri ona doğru yaklaşmıştı yaklaşmasına ama bu da onu dansa kaldırmak için değildi. Çocuk bir anda iki büküm olup oracıkta ayak-kabıllarının üzerine kusuvermişti.

Ona dans mansı yoktu artık. Bu kasabaya taşmalı daha iki ay oluyordu ama şimdiden annesinin bir an önce eşyaları toplayıp her şeye yeniden başlayabilecekleri bir yere taşınma-caldannı söylemesini diler olmuştu. Her şeyin sonunda değişeceği, her şeyin bambaşka olacağı bir yere... Ama hiçbir şey değişmiyor; asla.

Alice olandan çıkıp dışarıdan sonbahar güneşine adımını attı. Bisikletinin üzerine eğilmiş, idlidini açmakla, öyle meşguldü ki arkasından gelen ayak seslerini duymamıştı. Sonunda yüzüne vuran gölgeyi hissettiği zaman Elijah'ın yanı başında dilsililmekte olduğunu fark etti.

"Merhaba Alice."

O anda ayağa fırladı ve bisikleti yana devrildi. Tann aşkına! Ne kadar da aptaldı. Nasıl bu kadar sakar olabiliyordu?

"Sınav biraz zordu değil mi?" Elijah yavaş yavaş, kelimeleri vur-gulayarak konuşuyordu. Alice'in onunla ilgili sevdiği bir diğer şey de buydu. Diğer çocukların aksine onun sesi her zaman son derece açık ve net duyuluyordu. Sözcükleri asla yuvalamıyordu. Ayrıca her zaman onun dudaklarını görmesine izin veriyordu. Sırrını biliyor, diye düşündü Alice. Ama buna rağmen benimle arkadaş olmak istiyor

Tess Gerritsen

"Soruların hepsini cevaplayabildin mi?" diye sordu Eli-jah.

Alice eğilip bisikletini yerden kaldırdı. "Cevapların hepsini biliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacın vardı." Alice tam doğruluyordu ki o sırada gözü bluzunun önüne takıldı. Düşmanın koptuğu yerde açılan boşluğa. Bir anda kızarak ellerini önünde kavuşturdu.

"Bende bir çengelli iğne olacaktı," dedi Elijah.

"Ne?"

Elijah bluzuna doğru uzandığı anda Alice nefesini tutmuştu. Çengelli iğneyi iliklemek için parmağını kumaşın altına soktuğunda ise titremesini güçlükle bastırıyordu. Kalbimin atışını duyuyor mu acaba? diye düşündü. Dokunmuşla-rıyla başımı döndürdüğünü biliyor mu?

Ehjah sonunda bir adun gerilediği zaman Alice de tuttuğu nefesini bıraktı. Başım eğip önüne baktığında bluzundaki boşluğun düzgünce iliklendiğini gördü. "Şimdi daha iyi değil mi?"

"Ah. Evet!" Ahce bir an için susup kendini toparlamaya çalıştı. Som-a kraliçelere yaraşan bir ağırbaşlılıkla devam etti: "Teşekkürler Elijah. Gerçekten çok düşüncelisin."

Sonra bir an ikisi de konuşmadılar. Kargalar ötüyordu; sonbahar yaprakları tepelerindeki dalları kavuran parlak alevler gibi görünüyordu.

"Şey, bana bir konuda yardımcı olabilir misin Alice?" diye sordu Elijah.

"Hangi konuda?"

Ah, ne aptal, ne aptal bir cevap. Evet demeliydin! Evet, senin için her şeyi yaparım Elijah Lank. '

İkiz Bedenler

"Biyoloji dersinden bir proje ödevim var. Bana yardımcı olacak bir partnere ihtiyacım var da. Başka kime sorabileceğimi bilemedim."

"Ne tür bir proje bu?"

"Sana gösteririm. Ama bizim eve gitmemiz gerekiyor."

Onun evine. Alice daha önce hiçbir erkeğin evine gitmemiştir.

Sonunda başını salladı. "Önce kitaplanma eve bırakalım ama."

Elijah da bisikletinin kilidini açıp demir parmaklıklar-dan indirmişti şimdi. Onun bisikleti de en az Alice'inki kadar eskiydi. Çamurlukları pas içinde kalmıştı ve oturma üstündeki vinil soyuluyordu. Bisikletinin bu eski püskü hâli Alice'in onu daha da çok sevmesini sağlamıştı. Tam bir çiftiz, diye düşündü. Tony Curtis ve ben.

İlle önce Alice'in evine uğradılar. Alice onu içeri davet etmemişti. O eski püsli mobilyaları, yırtık pırtık duvar kağıtlarını görmesini istemiyordu. Eşyalarından ve evinden utanıyordu. Koşarak içeri girdi; çantasını mutfak masasına buralap yine koşu koşu dışarı çıktı.

Ama ne yazık ki ağabeyinin köpeği Buddy de peşinden dışarı fırlamıştı. Tam kapıdan çıkıyordu ki siyah beyaz bir renk silsilesi hızla yanından geçip gitti.

"Buddy!" diye bağırdı arkasından. "Buraya gel hemen!"

"Pek söz dinlemiyor galiba değil mi?" dedi Elijah.

"Çünkü aptal köpeğin teki. Buddy!"

Köpek İcuyruğunu sallayarak ona baktı ve sonra yolda yürümeye başladı.

"Ah, boş ver," dedi Alice. "Canı isteyince geri döner."

10

11

Tess Gerritsen

Sonra bisikletine bindi. "Peki nerede yaşıyorsun?"

"Tepeye. Skyline Yolu'nda. Daha önce oraya gitmiş miydin?"

"Hayır."

"Biraz uzak. Bir yokuştan tepeye tırmanacağız. Bisikletle zorlu bir yol olacak. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Alice başını salladı. Senin için her şeyi yaparım.

Pedallara asılıp evden uzaklaşmaya başladılar. Alice, Ana Cadde'den gidip olcudan sonra çocukların müzik İcutu-sundan müzikler çalıp socalarını yudumladılardan o kafenin önünde geçeceklerini umuyordu. Birlikte bisikletle önlerinden geçeceğiz, diye düşündü, lazarların ağız bir karış açık kalacak. "Bu Alice ve mavi gözlü Elijah değil mi?" diyecekler.

Ama Elijah, Ana Cadde'ye dönmemiştir. Bunun yerine etrafta evlerin bile olmadığı Locust Sokağı'na girdi. Yalnızca birkaç tane dükkânın arka bahçesi bakıyordu bu yola. Bir de Neptune's Bounty Konseri-ve Fabrikası'nın çalışan otoparkı vardı. Neyse ne. Neticede onunla birlikteydi ve birlikte bisiklet sürüyorlardı işte değil mi? Elijah o kadar yakını-daydı ki gerilen kalçalarını ve selenin üzerindeki poposunu görebiliyordu.

Elijah bir ara arkasını dönüp Alice'e baktı. Siyah saçları ılızgârda dans ediyordu âdeta. "Yoruldu mu Alice? Nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim." Ama işin aslı nefesi kesilmişti çünkü kasaba çoktan gerilerinde kalmıştı ve dağa tırmanmaya başlamışlardı. Elijah her gün Skyline Yolu'nu tumanıyor olmalıydı. Bu yüzden yokuşa alışlandı herhalde. Biraz olsam yorgun gö-

İkiz Bedenler

ilinmiyordu. Bacakları tüfek gibi güçlüydü. Ama Alice nefes nefese kalmıştı. Devam edebilmek için var gücüyle çabalıyordu. O sırada bir ara gözüne tüylü bir şey göründü. Yeniden yanına döndüğünde Buddy'nin onları talde ettiğini gördü. O da yorgun görünüyor. Onlara yetişmek için koşuyordu koşmasına ama dili bu-karış dışarı fırlamıştı. "Eve dön!"

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Elijah bir an için arkasını dönüp ona bakarak.

"Şu aptal köpek yine," dedi Alice nefes nefese. "Bizi takip etmeye devam ediyor. Sonunda-sonunda kaybolacak."

Alice ters ters Buddy'ye baktı. Ama hayvan, o köpeklerle özgü aptal, neşeli haliyle peşinden koşmaya devam ediyordu. Eh, sen bilirsin. Devam et Kendini helak et. Umurumda bile değil.

Tepeye tııııııııııanmaya devam ediyorlardı. Hafif virajlı yolda püfür püfür bir rüzgâr esiyordu. Ahce ağaçların arasından zaman zaman Fox Limanı'm görebiliyordu. Deniz akşamüstü güneşinin altında bakır rengini almıştı. Daha sonra ağaçlar iyice sıklaşmaya başladı. Alice muazzam kırmızılar ve tunmculara bürünmüş ormandan başka bir şey göremez olmuştu. Yapraklarla kaplı yol kıvrıla kıvrıla önlerinde uzanıyordu.

Sonunda Elijah durduğunda Alice öyle yorulmuştu ki ayakta durduğunda dizleri titriyordu. Buddy ortalıklarda görünmüyordu, Ahce, Buddy'nin evin yolunu kendi kendine bulmasını umuyordu çünkü onu aramakla uğı-aşamazdı. Şimdi olmazdı; Elijah orada dunnuş ışııl ışııl gözlerle ona bakarken o köpekle uğı-aşamazdı. Elijah bisikletini bir ağaca yaslayıp

12

13

Tess Gerritsen

kitap çantasını omzuna aldı.

"Ee, evin nerede?" diye sordu Alice. "Şu araba yolunu takip edince orada," diye cevap verdi Elijah pas içinde bir posta kutusunun devamındaki toprak yola işaret ederek.

"Evine gitmiyor muyuz?"

"Yok; kuzenim evde. Hastaydı bugün. Bütün gece kusup durdu. O yüzden eve gitmeyelim şimdi. Benim projem de orada değil ormanda zaten. Bisikletini burada bırak. Oraya yürüyerek gitmeliyiz."

Alice de bisikletini Elijah'ninkinin yanına burakıp gencin peşinden yürümeye başladı. Bacakları hâlâ titriyordu. Böylece ormanda yürümeye başladılar. Ağaçlar oldukça sıkı burada. Yerler kuru yapraklarla kaplanmıştı. Alice sivrisinekleri başından savmaya çalışarak cesurca Elijah'nm arkasından ilerliyordu. "Kuzenin sizinle mi yaşıyor?" diye sordu. "Evet, geçen yıl bizim yanımıza taşdı. Sanmm hep bizde kalacak artık. Gidecek başka bir yeri yok." j_ "Ailen buna aldırıyor mu?" "Sadece babam ve ben vanz. Annem öldü." "Oh!" Alice ne diyeceğini bilemiyordu. "Üzüldüm," diye mırıldandı sonunda sadece ama Elijah onu duymamıştı sanki.

Çalılar iyice sıklaşmıştı ve dikenler bacakların açıkta kalan yerlerini çiziyordu. Elijah'ya yetişmekte güçlük çekiyordu. Elijah önden önden hızla ilerliyordu. Etekleri sürekli böğürtlen dikenlerine takılıp duran Alice epey gerisinde kalmıştı.

"Elijah!"

İkiz Bedenler

Elijah cevap vermemişti. Cesur bir kâşif gibi çantasını sırtına vurmuş durmadan ilerliyordu.

"Bekle!"

"Bunu gönnek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum ama..."

"Öyleyse çabuk o/." Elijah'mn sabırsız bir hâli vardı. Sesi öyle farklı geliyordu ki şimdi. Alice bir anda neye uğradığını şaşmıştı. Elijah birkaç metre ötede durmuş ona bakıyordu şimdi. Alice, Elijah'mn yumruklarını sıkıştığını fark etti.

"Tamam," dedi sonunda uysalca. "Gehyorum."

Billicaç metı-e sonra orman geniş bir açıklığa ulaşmıştı. Ahce az ötede taştan bir binanın temelini gördü. Eski bir çiftlik evinin kalıntıları olmalıydı bunlar.

"İşte burada," dedi Elijah.

"Ne o?"

Elijah eğilip yerdeldi iki tane tahtayı kaldırdı. Tahtaların altında kocaman, derin bir çukur vardı. "Şuraya bakalım," dedi sonra. "Bunu kazmam üç haftamı aldı."

Alice yavaşça deliğin yamına yaklaşıp aşağı baktı. Akşamüstü güneşi ağaçların altında batmaya yüz tutmuştu. Kuyunun dibinde gölgede kalıyordu. Ahce'in tek görebildiği en dipteki bir öbek kuru yapraklardan ibaretti. Ama çukurun kenarından aşağıya doğru bir halat sarkıyordu.

"Bir tür ayı tuzağı filan mı?"

"Eğer dehşeti kapamak için üzerine lütu yapraklar serseydim olurdu. Böylece bir sürü şey yakalayabilirdim. Hatta bir geyik bile avlayabilirdim." Som'a deliğe işaret etti. "Bak, görebiliyor musun?"

14

15

Tess Gerritsen

Alice biraz daha eğilip bir kez daha baktı. Aşağıda, yaprakların arasında belli belirsiz beyaz bir şeyler seçiliyordu. "Nedir bu?" "Bu benim projem." Elijah halatı alıp yukarı çekmeye başladı.

Çukurun dibindeki yapraklar hışırdayarak havalandılar. Halat gerilmişti. Elijah gölgelerin arasından o şeyi çekip çıkarırken Ahce dikkatle onu izliyordu. Elijah sonunda yaprakları çekip çukurun dibindeki o beyaz şeyi açığa çıkardı. Bu küçük bir kurukafaydı.

Elijah yaprakları çektikçe birkaç tutam siyah tüy ve sıska kemikler ortaya çıktı. Yumru yumru bir omurga. İncecik, çöp gibi ayak kemikleri.

"Nasıl ama? Artık kokmuyor bile," dedi Elijah- "Yedi aydır orada duruyor. En son balçıkta hâlâ üzerinde bir parça et vardı. Bütün kasların aynı oranda eriyip yok olması öyle muazzam bir şey ki. Mayıs ayında havalar ısındıktan sonra çürümesi inanılmaz derecede hızlandı." "Nedir bu?" "Anlamadın mı?"

"Hayır."

Elijah kafatasını tutup hafifçe lavırdı ve omurgadan kopardı. Kafatasını Alice'e doğru uzattığı zaman kız yüzünü buraştırmıştı.

"Yapma!" diye cıyıkladı.

"Miyav!"

"Elijah!"

"Ee, ne olduğunu kendin sordun."

Alice'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kedi mi bu?"

İkiz Bedenler

Elijah çantasından bir poşet çıkarıp kemikleri içine koymaya başladı.

"Bu iskeleti ne yapacaksın?"

"Bu benim fen projem. Yedi ayda kedi yavrusundan iskelete."

"Kedi nereden çıktı peki?"

"Buldum işte."

"Nasıl yani? Durup dururken ölü bir kedi mi çıktı karşına?"

Elijah başını kaldırdı. Mavi gözleri gülümsüyordu adeta. Ama artık Tony Curtis gözleri değildi bu gözler; Ahce'i korkutuyorlardı şimdi. "Ölü olduğunu iddia söyledi id?"

Alice'in kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Bir adım geriledi. "Biliyor musun, sanırım artık eve dönsem iyi olacak."

"Neden?"

"Şey, ödev ... Ödevim var."

Elijalı da ayaklanmıştı. Bir-az olsun zorlanmadan bir anda doğmluvenmişti. Yüzündeki gülümseme gitmiş, yerine beklenti dolu sessiz bir ifade yerleşmişti.

"Okulda... Görüşürüz," dedi Ahce. Sağma soluna bakı-narak geri geri jmrümeye başladı. Onnanda her taraf birbirinin aynı gölünüyordu. Nereden gelmişlerdi ki? Hangi yoldan dönecekti?

"Ama daha yeni geldin Ahce," dedi Elijah. Elinde bir şey tutuyordu. Sonunda elini kaldmp o şeyi başmın üzerinde tuttuğu zaman Alice ne olduğunu görebilmişti.

Büyük bir taş parçasıydı bu.

Alice aldığı darbeyle dizlerinin üzerine çöktü. Toz toprağın içinde iki büküm olmuştu. Bir an için gözleri karardı.

16

17

Tess Gerritsen

Her tarafı uyuşmuştu. Acı filan hissetmiyordu. Elijah'mn ona vurmuş olmasının şaşkınlığıyla sersem olmuştu âdeta. Buna inanamıyordu. Yerde süünerek ilerlemeye başladı ama nereye gittiğini göremiyordu. Elijah o sırada bileklerinden tutup onu sürüklemeye başladı. Alice kurtulmaya çahşıyordu; bağırmak istiyordu ama Elijah onu çukura doğru sürüklerken ağzı bumu toprakla doldu. Sonunda artık ayaklan çukurdan aşağı doğru sallandığı sırada kenardaki küçük bir fidana tutunmayı başarmıştı.

"Bırak kendini Aüce," dedi Elijah. "Yukarı çek beni! Yukarı çek!" "Sana bırak dedim." Eline bir taş alıp AUce'in eline vurdu.

AUce çığlıklara boğularak fidanı bıraktı. Kayıp aşağıdaki kuru yaprakların üzerini boylamıştı. "Afice. Alice."

Alice düşüşün sersemliğiyle başmı kaldmp tepedeki gökyüzüne baktı. Elijah'mn silüetini görebiliyordu. Eğilmiş ona bakıyordu şimdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diyerek hıçkıklara boğuldu. "Neden?"

"Kişisel bir şey değil. Sadece ne kadar süreceğini merak ediyorum. Yavru kedinin iskelete dönmesi yedi ay sürmüştü. Seninki ne kadar sürer dersin?" "Bana bunu yapamazsm!" "Hoşça kal Alice." "Elijah! Elijahr

Tahta kapaklar deliğin üzerine kapandı ve tepedeki ay şeklindeki gün ışığı da kapanmış oldu böylece. Son işdc huz-

ikiz Bedenler

mesi de karanlığa teslim olmuştu. Bu gerçek olamaz, diye düşündü Alice. Şaka yapıyor olmalı. Sadece beni korkutmaya çalışıyor. Beni birkaç dakika burada tuttuMan sonra gelip çıkaracak. Tabii İci. Elbette geri dönecek.

Sonra Icuyu kapağının üzerinde bir tıkırtı duydu. Taşlar Kapağın üzerine taş yığıyor.

Ayağa kallap yukan tırinanmaya çalıştı. Kuru bir asma salkımı geçmişti eline ama dal tuttuğu anda avuçlanmn arasında un ufak oldu. Toprağı avuçlayıp kendine tutunacak bir şeyler aradı ama bir iki santimden öteye ilerleyemiyordu. Kayıp yeniden düşüyordu sonunda. Çığlıklar karanlığı yırtıyordu.

"Elijah!" diye haykırdı.

AiBa cevap olarak aldığı tek şey tahtanın üzerine yığılan taşların tıkırtısıydı sadece.

18

19

Pesez le matin que vous n'irez peut-etre pas jusqu'au soir,
Et au soir que vous n'irez peut-etre pas jusqu'au matin.

Her günün sabahında o günü çıkaramayacak olduğunu bilerek yaşa,

Ve her gece, o gecenin sabahına çıkamayacak olduğunu bil.

- Paris'in yeraltı mezarıddarmda bir mezar taşı.

Kamian çorman dizilmiş uyluk ve kaval kemiklerinin üzerinde bir dizi kafatası gözlerini dilanış ona balayordu. Dr. Maura Isles, temmuz ayında olmalanna rağmen ve yirai metre jmkanda Paris sokaklarında pırıl pml bir güneşin par-ladığım bildiği hâlde, yerden tavana kadar insan kalıntıla-nyla kaplı loş koridorda yürarken bir anda üipennişti. Aslında ölüm oldukça tanıdıktı ona. Flatta ölümle ara:smda samimi bir iHşki olduğu bile söylenebilirdi. Otopsi masasında sayı-

21

Tess Gerritsen

sız kere yüzleşmişti otiunla. Ama şimdi bu serginin bojoıttan ve Işıklar Şehri'nin altındaki bu tüneller ağında depolanmış kemiklerin muazzam miktarı karşısında afallamış, şaşkına dönmüştü. Bir kilometrelik turun sonunda yer altı mezarlarının sadece küçücük bir kısmım gezmişlerdi. Turistlerin giremediği yerlerde daha onlarca tünel ve tüneller boyunca kapalı kapılaların ardında kara ağızlan baştan çıkancı bir biçimde aralanmış boşluğa bakan kurukafaların ve kemiklerin doldurduğu odalar uzanıyordu. Burada bir zamanlar güneşi yüzlerinde hisseden, acıkan, susayan, seven ve sevilen, göğüslerinde kalplerinin attığını, ciğerlerine havanın dolup boşaldığını hisseden altmış milyon Parishnin kalmtılan bulunuyordu. Günün bilinde kemiklerinin huzur içinde yattıkları mezarlarından kaldırılıp şehrin altmdald bu korkunç yere getirileceğini asla tahmin edemezlerdi herhalde.

Günün birinde böyle sergileneceklerini ve turist grupları tarafından hayretler içerisinde izleneceklerini bilemezlerdi.

Bu kemikler yetmiş beş yıl kadar önce Paris'teki tıklım tıklım dolu mezarlıklarda ardı arkası kesikneyen ölü alanla-nna yer açabilmek için yerlerinden çıkarılıp şehrin altmda uzanan bu kirectaşmdan devasa maden peteğine taşınmışlardı. Bu transferi üstelenen işçiler kemikleri gelişigüzel yığmamışlardı ama. Tüyler ürpertici görevlerini büyük bir beceriyle icra etmişlerdi. Kemikleri itinayla, tullaaf dizaynlarla istiflemişlerdi. Müşkölpesent duvar işçileri gibi katman katman kemiklerin ve kafataslanmn uzandığı dev duvarlar inşa etmişlerdi. Çürümeyi sanatsal bir ifadeye dönüştürmüşlerdi. Ve üzerlerinde insanın tüylerini diken diken eden, bu tünellerden geçen her-

İkiz Bedenler

kese Ölüm'ün kimseyi kayırmadığını hatırlatan sözler ka-. zül mezar taşları asmışlardı her yere.

Bu mezar taşlarından biri Maura'mn dilckatini çekmişti. Üzerinde ne yazdığını okuyabilmek için turist akınının içinden sıynlıp bir an için durdu. Lise'de öğrendiği Fransızcasıyla yazılanları olaımaya çalışırken loş koridorda çmlayan abar-tih çocuk kahkahaları Iculağma çalmdı. Bii" adam Teksaslı aksanıyla kansma bir şeyler fısıldıyordu o sırada: "Buna inanabiliyor musun Sherry? Lanet olsun. Bu yer tüylerimi diken diken etti resmen..."

Teksash çift yoUanna devam ettiler ve sesleri duyuknaz oldu sonunda. Maura bir süreliğine yüzyıllann tozunu ciğerlerine çekerek odada yalnız kalmıştı. Tünelin loş ışığımda bir dizi kafatasının üzeri küf tutmuş, yeşile dönük bir tabakayla kaplanmıştı. Kafataslarından birinin alm kemiği tek bir Icur-şunla delmişti. Sanki üçüncü bn göz çukuru açılmıştı üzerinde. Senin nasıl öldüğünü biliyorum.

Tünehn serinliği iüklerine işlemişti. Ama Maura yerinden kıpırdamadı. Korkusunu bastınp kendini beyhude de olsa bu zihinsel bulmacayla meşgul ederek taşın üzerinde ne yazdığını okuyup çevirmeye kararlıydı. Haydi Maura. Lisede üç yıl Fransızca dersi aldıktan sonra hâlâ ne yazdığını anlayamıyor musun? Kişisel bir sınava dönmüştü iş. Faniliğe dair düşünceler bir kenara atılmıştı şimdilik. Sonunda kelimeler anlamlanmaya başladılar bir bir ve Maura kamnm donduğunu hissetti...

Mutludur; her Icim ki sonsuza dek ölüm anıyla yüzleşip

22

23

Tess Gerritsen

her gün kendini kaçınılmaz sona hazırlarsa.

Sonra bü" anda etrafım saran sessizliği fark etti. Çıt çılaııı-yordu; ayak sesleri kesilmişti. Arkasını dönüp alelacele kasvetli odayı terk etti. Turist kafilesini kaybetmişti. Nasıl bu kadar geride kalmıştı? Tünelde yapayalnızdı şimdi; ölümlerle bir başına. Beklemnedik elektrik kesimleri geldi alma. Zifiri karanlıkta yayılış yöne girdiğini düşündü. Bir yüzyıl önce yol-lannı kaybedip sonunda açlıktan ölen Parisli işçileri duymuştu. Diğerlerini yakalayıp yaşayanların arasına yeniden kanşa-bilmek için adımlarını hızlandırdı. Bu tünellerde Ölümün insanın ensesinde dolaştığını hissediyordu. Kafatasları öflce-li gözlerle onu izliyorlardı sanki. Çirkin, açgözlü merakm-dan dolayı onu azarlayan altı milyon kişililc bir koro gibi.

Biz de senin gibi hayattaydık bir zamanlar. Burada tanık olduğun şey bir gün seni de bulacak. Geleceğinden kaçabileceğini mi sanıyorsun'}

Sonunda yeraltı mezarlıklarım arkasında bırakıp Remy Dumoncel Caddesi'nde gün ışığına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Derinlerin nefes aldı. Hayatmda ilk kez trafiğin gü-riiltüsünü ve kalabalığı böyle kucaklıyordu herhalde. Sanki kendisine ikinci bir yaşam bahşedilmişçesine. Renkler daha parlak göliimnüştü gözüne; yüzler daha dost canlısı. Paris '-tela son günüm, diye düşündü; ve bu şehrin güzelliğini ancak şimdi layığıyla takdir edebiliyorum. Hafta boyunca süreldi konferans salonlarında tıkilıp kahnıştı. Uluslararası Adli Patoloji Konferansı'na katılınak için gelmişti buraya. Şehri gezecek vakti olmamıştı hiç. Konferans organizatörlerinin ayarladığı turlar bile ölüm ve hastalıkla ilgiliydi: tıbbi müzeler, eski ameliyathane kürsüsü.

İkiz Bedenler

Yeraltı mezarları.

Paris'ten döndüğünde en net haüriayacağı anısının insan kalmtılan olması ne kadar da ironikti. Bu hiç sağlıklı bir durum değil, diye düşündü açık havada bir kafede oturmuş çilekli tıutasmm yanında söylediği son espressosunu da ka-fasma diktiği sırada. İldgün sonra yine otopsi odasında olacağım. Etı-afım paslanmaz çelilcten alet edevatlarla çevrilmiş olacak. Gün ışığından uzakta, havalandırmadan süzülen soğuk havayı soluyor olacağım. Ve bu günü cennetten bir anı gibi hatırlayacağım.

Acele etmiyordu. Bir bir bu anılan hafızasma kazıyarak kafede oturmaya devam etti. Kahvenin kolcusunu, tıutasmm tereyağlı tadını. Cep telefonlarını kulağma yaslamış şık işadamlarını, kadınların boyunlarına dolanmış ince fularları. Paris'i ziyaret eden her Amerikahmnbir an için bile olsa ka-fasmdan geçen o fanteziyle oyalanıyordu işte: Uçağı kaçınır-sam ne olur acaba? Sadece biu-ada, bu kafede oyalansam şimdi ve hayatımın geri kalanını bu muhteşem şehirde geçirsem?

Ama sonunda masadan kılccıp havaalanına gitmek üzere bir taksi çevirdi. Sonunda o fanteziyi ve Paris'i arkasında bırakmayı seçmişti. Aına mutiaka günün birinde geri döneceğine söz verdikten sonra. Ne zaman olacağını bilmiyordu ama mutlaka bir gün geri dönecekti.

Uçağı üç saat rötör yapmıştı. Bu üç saati Sen Nehri h-y ısında dolaşarak geçirebilirdim, diye düşündü Maura, Charles de GauUe Havaalam'nda sıldcm sıldcm oturmuş beklerken. Marais 'de dolaşabilirdim ya da Les Halles 'e şöyle bir baka-

24

Tess Gerritsen

bilirdim. Ama bunun yerine yolcularla tıklım tıklun dolmuş, oturacak yer bile zor bulunan kalabalık bir havaalanında tıkılıp kalmıştı. Sonunda Air France jetine bindiğinde yorgunluktan ölüyordu ve smirleri laçka olmuştu. Uçak yemeğinin yanında içtiği bir kadeh şarabın da yardımıyla rüya bile görmediği derin bir uylcuya teslim oldu sonunda.

Uçak Boston'a inerken uyanmıştı ancak. Uyandığında başı ağnyordu ve batmaya yüz tutmuş güneş gözlerine vuruyordu. Bavulunu almak için birbiri ardına dönen bagajlaı izlerken baş ağnsı iyiden iyiye altmıştı. Sonrasında kayıp bagajım bildirmek için girdiği kuyrukta artık beyni zonklamaya başladı. Sonunda sadece kabin bagajıyla dışarı çıkıp bir taksiye atladığında hava kararmışü ve tek istediği sıcak bir banyo yapıp baş ağrısı için okkalı bir doz Advil almaktı. Taksinin arka koltuğuna yığıldığı anda yeniden uykuya dalmıştı.

Ani frenle birlikte bir anda gözlerini açü.

"Neler oluyor burada böyle?" diyordu taksi şoförü.

Maura da doğrulup uyku mahmuru gözlerle dışanda yanıp sönen mavi ışıklara baktı. Gördüklerim idrak etmesi biraz zaman almıştı. Sonunda kendi sokağına gelmiş oldukla-ınnı fark ettiğinde bir anda canlamverdi ve gördükleri karşısında endişeye kapıldı. Kapının önüne dört tane Brooklyn polis aracı park etmişti ve tepelerindeki mavi neon lambalan karanlık gecede panldıyordu.

"Olağanüstü bir durum var galiba," dedi şoför. "Burası sizin sokağınız değil mi?"

"Evet. Ve şuradaki de benim evim. Bloğun tam ortasındaki."

"Polis arabalarım olduğu yer mi? Geçmemize izin ve-

ikiz Bedenler

receklerini sanmıyorum."

O sırada bir devriye pohsi, taksi şoförünün sözlerini doğ-mlarcasma onlara doğru yaklaşıp geri dömtielerini işaret etti.

Taksici camdan başını uzatıp polise seslendi. "Arabada bir yolcum var. Bu sokakta yaşıyormuş. Onu bırakmam gerek."

"Üzgünüm dostum. Bütün blok kordon altına alındı."

Maura öne doğru eğilip taksiciye uzandı. "Bak, şurada ineceğim." Som-a parayı ödeyip el bagajım alarak taksiden indi. Daha bir dakika önce kendisini halsiz, sersem gibi hissediyordu ama şimdi bu ılık Temmuz gecesinin kendisi bile heyecan verici bir elelctrilde yüklü gibi gelmişti. Kaldım boyunca yüi-ümeye başladı. Olay yerine toplanmış kalabalığa yaklaştıkça gerginliği artıyordu. Sonunda polis arabalarım tam da kendi evinin önüne park etmiş olduğunu gördü. Komşularından birine mi bir şey olmuştu yoksa? Bir anda kafasından bir dizi felaket senaryosu geçti. İntihar. Cinayet. Hemen yan tarafta oturan bekâr, robot mühendisi Bay Telushldn'i düşündü. Onu en son gördüğünde ne kadar da melankolik görünüyordu değil mi? Sonra diğer tarafta oturan komşulan Lily ve Susan'ı düşündü. Bu lezbiyen avulcatlar eşcinsel haklaım savunan eylemleriyle ünlemişlerdi ve bazı kitlelerin hedefi hâline gelmişlerdi. Maura bunları düşündüğü şurada kala-balığm içinde Lily ve Susan'ı gördü. Capcanlı karşısmda duruyorlardı işte. Böylece yine Bay Telushkin'e kaydı aklı. Onu kalabalığın içinde göremiyordu.

Lily o sırada Maura'nm yalclaştıgını döndü. El sallayıp selam vermemişti. Boş gözlerle ona balayordu sadece. Sanld dili tuülmüştu. Sonunda sertçe Susan'ı düittü. Susan da dönüp

Tess Gerritsen

Mauri-a'ya baktı ve onu gördüğü anda ağzı bir kanş açık kaldı. Şimdi diğer komşular da dönmüş ona bakıyorlardı ve şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

Neden hepsi bana bakıyor? diye düşündü Maura. Ne yaptım id beni

"Dr. Isles? " Bir Brookline devriye polisi durmuş şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Bu-bu sizsiniz değil mi?" diye sordu.

Evet, bu saçma bir soru oldu şimdi, diye düşündü Maura. "Bu-ası benim evim; işte orası. Neler oluyor memur bey?"

Devriye polisi hoşnutsuzlukla püfledi. "Imm-benimle gelseniz iyi olur."

Som-a Maura'nın kolundan tutup kalabalığın içinden yolu gösterdi. Komşuları malikûm edilmiş bir suçluya yol vericesine ağırbaşlılıkla kenara çekilmişlerdi. Sessizlikleri tuhaftı doğrusu. Etrafta polis telsizlerinin cızırtılarından başka ses duyulmuyordu. Sonunda iki direğin arasına gerilmiş sarı polis bantlarıyla çevrili bariyere ulaştılar. Polislerin bir kısmı Bay TelusMdn'in ön bahçesine girmişlerdi. Bahçesiyle gurur duyuyor bu adam. Bundan hiç mi hiç hoşlanmayacak, diye düşündü Maura. İçinde bulunduğu durum düşünülürse son derece saçma bir düşünceydi bu ama bu manzarayı gölünce aldama gelen ilk şey bu olmuştu. Devriye polisi bandı kaldırdı ve Maura da altından geçip suç mahali olduğunu fark ettiği alana girdi.

Buranın suç mahali olduğunu bir çılpıda anlamıştı çünkü alanın orta yerinde tamdıl bir yüz gönmüştü. Bahçenin diğer tarafında olmasına rağmen cinayet masası dedektifi Jane Rizzoli'yi bir çıpıda tanımıştı. Sekiz aylık hamile olan ufak tefek Rizzoli şimdi daha çok takım elbise giymiş bir arıdu

İkiz Bedenler

benziyordu. Onun burada bulunması şaşırtıcı bir durumdu. Bir Boston dedektifinin burada, Brookline'de, yani yetki alanının dışında ne işi vardı ki? Rizzoli, Mauri-a'nın yaklaşımını gönmemişti. Gözlerini dilanış Bay TelusMdn'in evinin önündeki kaldırıma park etti. Bir arabaya bakıyordu. Başını iki yana sallıyordu. BeUi ki üzgündü. Siyah bukleleri her zamanla gibi kamian çomlandı.

Maura'yı ilk gören Rizzoli'nin ortağı Dedektif Barry Frost olmuştu. Ona balap başını çevirmiş som-a birdenbire yeniden dönüp bembeyaz olmuş yüzüyle gözlerinin içine bak-mıştı. Som-a tek kelime etmeden ortağının kolunu dürttü.

Rizzoli, onu gördü anda donup kaldı. Mavi neonlar gördüklerine inanamayan bir ifadeye buranmış yüzünü aydınlatıyordu. Transa geçmiş gibi Maura'ya doğru yürümeye başladı.

"Doktor?" dedi Rizzoli usulca. "Bu gerçelcten sen misin?"

"Başka kim olacak? Neden herkes bunu soruyor? Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun bana?"

"Çünkü ..." Rizzoli bir an için durdu. Başını sallayarak dağınık saçlarını savurdu. "Tam-ı aşkma! Bir an için gerçekten de bir hayalet olduğunu sandım." "Ne?"

Rizzoli arkasuu dönüp seslendi; "Peder Brophy?"

Mauri-a tek basma kenarda du-an rahibi gönmemişti. Şimdi yakasındaki incecik beyaz şeridiyle gölgelem arasında sıy-nlmıştı. O yalaşıklı yüzü perişan vaziyetteydi. Savaş sonrası ruhsal çöküntü yaşayan insanlara benziyordu. Daniel'in burada ne işi var? Kurbanın ailesi özel olarak istemediği müd-

28

29

Tess Gerritsen

detçe olay yerine rahip çağınlmazdı ki. Maura'nın komşusu Bay Telushkin Katolik değildi bir kere; Yaludi'ydi. Rallip ça-ğırarak için hiçbir neden yoktu yani.

"Onu evine götürür müsünüz lütfen Peder?" dedi Riz-zoli.

"Birileri burada neler olduğunu anlatacak mı bana?" diye sordu Maura.

"İçeri gir Doktor. Lütfen. Daha sonra açıklarız."

Maura o sırada Brophy'nin kolunu beline doladığını hissetti. Onu öyle sıkı kavramıştı ki aslında ona itiraz etmemesini söylemeye çahşıyordu. Yani sadece dedektifin söylediğini yap demeye getiriyordu. Maura böylece ses çılcarmadan pederin ona ön kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi. Aralarm-daki bu yalan temasın ve pederin, bedenine yaslanmış bedeninin sıcaklığının verdiği o gizli telaşı hissedebiliyordu. Peder öyle yakımda duruyordu ki anahtarı kilide sokmaya çalışırken eli ayağı birbirine kanışmıştı. Rahip Brophy'yle aylardır birbirlerini tanıyorlardı ve neredeyse arkadaş sayılırlardı ama Daniel'i daha önce hiç evine davet etmemişti. Şimdi onun yanmda dururken hissettiği bu heyecam görünce de neden onunla daha mesafeli bir ilişki kurmaya çalıştığını hatırlamıştı. İçeri girip oturma odasma geçtiler. İçeride ışıklar yanıyordu. Otomatik zamanlayıcılar sayesinde lambalar kendiliğinden yanmıştı. Maura bı- süre ne yapacağım bilemeden kanepenin yanında durup düşündü.

Kontrolü ele alan Peder Brophy olmuştu.

"Otur," dedi kanepeye işaret ederek. "Sana içecek bir şey getireyim."

"Bu evde misafir olan sensin. Benim sana bir şeyler ik-

ikiz Bedenler

ram etmem gerekiyor," dedi Maura.

"Bu koşullar altında değil."

"Hangi koşullar altında onu bile bilmiyorum daha."

"Dedektif Rizzoli sana anlatacak." Sonra gidip ehnde bir bardak suyla geri döndü-o su-ada Maura'mn ilitiyacı olan içki sayılmazdı bu ama tekı-ar düşününce bir rahipten bn şişe votka kapıp gelmesini beklemenin uygun ohnayacağını fark etti. Böylece suyunu yudumlamaya koyuldu. Pederin bakış-lan altında kendini huzursuz hissediyordu. Daniel karşısındaki sandalyeye otunmuş sanki bir anda ortadan kaybolacağından korkar gibi onu izliyordu.

Sonunda Rizzoli ve Frost'un içeri girdiğini duydular. Koridorda dunmuş Maura'mn İdm olduğunu çıkaramadığı bir başkasıyla fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Sırlar, diye düşündü Maura. Neden herkes benden bir şeyler gizliyor? Bilmemi istemedikleri şey ne?

İlci dedektif oturma odasına girdiğinde başını kaldırıp onlara baktı. Yanlanndaki adam kendini Brokline Dedektifi Eckert olarak tanıhmişti. Maura bu ismi beş dakikaya kahnaz unutturdu herhalde. O sırada tüm dildcati Rizzoli'nin üzerindeydi. Dalia önce birlikte çalışmışlardı. Hem sevdiği hem de saydığı bir kadındı o.

Dedektifler de koltuldara otunmuşlardı şimdi. Rizzoli ve Frost sehpanın diğer tarafına, tam Maura'mn karşısına oturmuşlardı. Frost not defterini ve kalemini çıkardı. Neden not alıyor İd? Neden bir soruşturmaya başlamak üzere olduğunu hissediyorum!

"Nasılsın Doktor?" diye sordu Rizzoh. Sesi endişe doluydu.

30

31

Tess Gerritsen

Maura bu basmakalıp sorayı duyunca gülmeden edememişti. "Neler olduğunu bilsem daha iyi oluram."

"Bu akşam nerde olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Havaalanından yeni geldim."

"Havaalanında ne işiniz vardı?"

"Paris'ten geliyorum. Charles de GauUe'den uçağa bindim. Uzun bir yolculctu ve bin tane sora cevaplayacak hâlde değilim."

"Paris'te ne kadar kaldınız?"

"Bir hafta. Geçen Çarşamba günü gitmiştim." Maura, Rizzoli'nin kaba somlarında suçlar gibi bir tavır sezmişti. Huzursuzluğu öfkeye dönmeye başlamıştı artık. "Eğer bana inanmıyorsanız sela-eterim Louise'e sorabilirsiniz. Uçak rezervasyonumu o yaptı. Konferans için gitmiş..."

"Uluslararası Adli Patoloji Konferansı. Doğm mu?"

"Louise bize söyledi."

Beni araştırıyorlarmış. Ben eve dönmeden önce seJa-e-terimle konuşmuşlar.

"Uçağınızın öğleden sonra beşte ineceğini söylemişti. Logan Havaalanma," dedi Rizzoh. "Saat neredeyse on oluyor. Bunca zaman boyunca neredeydiniz?"

"Charles de GauUe'den rötarih kalktık. Fazladan bir güvenlik kontrolü mü ne varmış. HavayoUan çok paranoyakça davranıyor. Üç saat gecilaneyle kaUctığımız için şanslıydık."

"Yani uçağınız üç saat rötarih yaptı."

"Evet, dedim ya."

"Saat kaçta alana indiniz?"

"Bilmiyorum. Sekiz buçuk gibi."

"Logan'dan eve gelmeniz bir buçuk saat mi sürdü?"

İkiz Bedenler

"Bavulum çıkmadı uçaktan. Air France şirketine bavulumun kaybolduğunu bildirmem gerekti." Maura bir anda sustu. Sabn taşmıştı artık. "Bakın, lanet olsun, neler oluyor burada? Daha fazla soraya cevap vermeden önce bunu bilmeye hakkım var. Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Hayu-, Doktor. Siz hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Sadece zaman aralıklarını anlamaya çalışıyoruz."

"Ne zaman aralığı?"

"Tehdit ediliyor muydunuz Dr. Isles?" diye sordu Frost.

Mau-a şaşkm gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Size zarar vermek isteyecek birilerini tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

Maura bıldanlılcla gülmeye başladı. "Kim böyle bir şeyden emin olabilir ki?"

"Mahkemede verdiğin ifadelerden dolayı birilerini kızdırmış olabilirsin," dedi Rizzoli.

"Gerçeği bilmek onları kızdırmıyorsa öyledir."

"Mahkemede kendinize düşmanlar edinmiş olabilirsiniz. Hüküm giymesine sebep olduğunuz failler olabilir."

"Eminim sen de işini yaptığın için pek çok düşman edi-niyorsundur Jane."

"Açıkça tehdit aldığımız beUi bir durum oldu mu? Mektupla ya da telefonla taciz edildiniz mi?"

"Telefon numaram rehberde yok. Louise de asla adresimi vermez kimseye."

"Peki adli tıptaki ofisinize gelen mektuplarda?"

"Aı-ada bir gelen her zamanki tuhaf mektuplar işte. He-

32

33

Tess Gerritsen

pimiz böyle mektuplar alırız."

"Tuhaf mı?"

"Uzaylılar veya komplo teorilerinden bahseden insanlar işte. Ya da otopsi sonuçlarını örtbas etmemizi söyleyen tehdit mektupları. Bu mektupları kaçıklar dosyasına kaldın-rız. İleri gitmedikleri takdirde tabii. Eğer ileri giderlerse o zaman pohse bildiririz."

Maura, Frost'un not defterine bir şeyler karaladığını gördü. Ne yazdığını merak ediyordu; Artık öyle sinirlenmişti ki neredeyse sehpanın üzerinden uzanıp defteri elinden alı-verecekti.

"Doktor," dedi Rizzoli usulca, "bir kız kardeşiniz var mı?"

Bu soru öyle apansız yakalamıştı İd onu, Maura bir anda öfkesini unutup boş gözlerle Rizzoh'ye baktı. "Efendim?"

"Bir kız kardeşiniz var mı?"

"Bunu neden soruyorsun ki?"

"Bilmem gerekiyor."

Maura öfkeyle iç geçirdi. "Hayır, bir kız kardeşim yok. Evlat edinildiğimi biliyorsun. Lanet olsun, neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Rizzoli ve Frost birbirlerine baktılar.

Frost not defterini kapamıştı. "Samnm ona göstermenin zamanı geldi."

Rizzoli en önden kapıya doğru ilerliyordu. Maura da onun peşinden pohs arabalanmı yamp sönen mavi ışıklanıyla karnaval yeri gibi aydınlanan ılık yaz gecesine adımını attı.

İkiz Bedenler

Bedeni hâlâ Paris saatine göre çalışıyordu. Orada saat sabaha karşı dördtü şimdi. Maura etrafında olup biten her şeyi bir yorgunluk perdesinin ardından izliyordu. Gece kötü bir rüya gibi gerçeküstü geliyordu ona. Kapıdan çıldığı anda bütün gözler ona dönmüştü. Olay mahallini çeviren san bandm altmdan geçerken komşulannın karşı caddede toplanmış onu izlediklerini gördü. Bir adli tıp uzmanı olarak toplumun gözü önünde olmaya alışıldı. Gittiği her yerde polis ve medya mensupları olm-du. Ama o gecelci ilgi biraz farklıydı. Daha ısrarlı; hatta biraz da ürlütücüydü. Bay Teluslının'in evinin önündeki kaldınma park etmiş duran siyah Ford Taunus'a doğru ilerledikleri sırada Rizzoli ve Frost onu meraklı gözlerden kora-mak istercesine iki yanma geçmişlerdi. Buna gerçekten de minnettardı.

Araba Maui'a'ya tamdik gehnemişti ama lateks eldivenler giydiği iri elleriyle arabanın yanmda duran sakallı adamı tanıyordu. Bu Dr. Abe Bristol'dü. Adli tıp ofisindeki meslektaş. Abe istahh bir adamdı ve zengin yiyeceldere olan sevgisi kemerinin üzerinden aşağı kadar sarkan göbeğindeki yağ tabakasmdan belli oluyordu. Maura'ya bakıp, "Tann aslana! Bu inanılmaz. Kolaylıkla aldanabili-dim," dedi. Sonra başıyla arabaya işaret etti. "Umanm buna hazırsmdır Maura." Neye hazır olacağım?

Maura kaldınma park etmiş duran Taunus'a balcü. Arkada yanıp sönen flaşlarla aydınlanan arabanın ön tarafmda direksiyona kapaldanmış bir insan silüetini seçebiliyordu. Ön cam siyah lekelerle kaplıydı. Kan lekeleriydi bunlar.

Rizzoli fenerini yolcu koltuğuna doğru tuttu. Maura ilk başta neye balonası gerektiğini anlamamıştı. Bütün dildcati

34

35

Tess Gerritsen

hâlâ kan lekeleriyle kaplanmış camm ve sürücü koltuğunda gölgelerin arasmda oturan kurbanm üzerindeydi. Sonra Riz-zoli'nin kalem fenerinin aydınlattığı şeyi gördü. Kapı kolunun hemen altmda arabanın cilasmm üzerine kazınmış birbirine paralel üç tane derin çizik vardı.

"Pençe izi gibi," dedi Rizzoh parmaklarını çiziklere benzetip kıvrarak.

Maura da izlere baktı. Pençe izi değil, diye düşündü tüylerinin diken diken olduğunu hissederek. Yırtıcı bir kuşun tırnak izleri.

"Sürücü tarafma gel bir de," dedi Rizzoli.

Maura, Taunus'un diğer tarafma dolaşüklan sırada Riz-zoli'ye hiç bir şey sormamıştı.

"Massachusetts plakah," dedi Rizzoli feneriyle arka taraftaki plakaya işaret ederek ama sadece öylesine söylenmiş bir ayrımtıydı bu. Rizzoh yoluna devam etti sonra. Sürücü kısmda gehnce durup Maura'ya baktı.

"Hepimizi şaşkma çeviren buydu işte," dedi. Feneri arabanın içine tuttu sonra.

Fenerin yusuvarlak ışığı kadmm camdan dışanya bakan yüzünün üzerine düşmüştü. Sağ yanağı direksiyonun üzerine yaslanmıştı. Gözleri açıktı.

Maura'nın dili tutulmuştu. Kadmm fildişi gibi bembeyaz tenine, siyah saçlarma, şaşırılmış gibi hafifçe aralanmış dolgun dudaklarma bakakakmıştı. Bir anda arkaya doğru yalpaladı. Bütün bağlan çözölüvermişti sanki. Kemikleri yoktu

artık. Bedeninin çapası çekilmişti sanki; denizde süzülen bir gemi gibiydi âdeta. Başı dönüyordu. O sırada bir el uzamp onu topladı. Bu Peder Brophy'ydi. Hemen arkasmda duruyor-

ikiz Bedenler

du. Orada olduğunu fark etmemişti.

Şimdi, geldiği zaman herkesin neden öyle şaşkına döndüğünü anlıyordu. Arabadaki cesede, Rizzoli'nin fenerinin aydınlattığı yüze baktı. Bu benim. Bu kadın benim.

36

37

MAURA KANEPEDE OTURMUŞ votkasını yudumlu-yordu. Bardağımdaki buzlar çatlayıp erimeye başlamıştı. Suyun cam cehenneme. Bu şokun ardmdan onu daha sıkı bir içki paklardı ancak ve Peder Brophy de bunu anlayışla karşılamıştı. Ona sert bir içki hazırlayıp herhangi bir yorumda bulunmadan eline vermişti sadece. İnsan her gün kendi ölüsü- ? le karşılaşmıyordu ki. Kaç insan bir olay mahâline gidip de cansız ikiziyle karşılaşmıştı?

"Bu sadece bir rastlantı," diye fısıldadı. "Kadın bana benziyor işte; hepsi bu. Bir sürü siyah saçlı kadın var. Ve yü-zü-arabanın içinde, o karanlıkta yüzünü nasıl görebilirsin ki?"

"Bilmiyorum Doktor," dedi RizzoU. "Aramzdaki benzerlik gerçelcten de ürkütücü." Sonra geçip koltuğa oturdu. Hamile bedeni minderlerin arasında kaybolurken hafifçe inle-mişti. Zavallı RizzoU, diye düşündü Maura. Sekiz aylık hamile bir kadının cinayet soruşturmalarının peşinde koşmaması gerekiyor.

"Saç stili farklı bir kere," dedi Maura.

"Sadece seninldnden biraz daha uzun."

"Benim kâldillerim var. Onun yok."

İkiz Bedenler

"Bu sence de ufak bir ayrıntı değil mi? Yüzünü gördün. Kız kardeşin olsa bu kadar olur."

"Sabah gün ışığında görelim de bk Belki de bana benzemiyordur bile."

Peder Brophy araya girdi: "Benzerliğiniz ortada Maura.^ Hepimiz gördülc. Kadın tıpkı sana benziyor."

"Ayrıca senin mahallende bir arabanın içindeydi," diye ekledi Rizzoli.

"Direk evinin önüne park etmiş. Ve arabasının arka koltuğunda bunu bulduk."

Rizzoh kanıt torbasını uzattı. Maura şeffaf plastiğin içinden The Boston Globe gazetesinden kesilmiş makaleyi görebiliyordu. Büyük harflerle yazılmış başkta ne yazdığım sehpanın diğer ucundan bile okuyabiliyordu.

RAWLİNS BEBEĞİNİN DÖVEREK ÖLDÜRÜLDÜĞÜ KANITLANDI, ADLİ TIP UZMANI ONAYLADI.

"Bu senin resmin Doktor," dedi Rizzoli. "Altyazıda yazıyor. 'Adli Tıp Uzman DR. Maura Isles, Rawlins davasında ifade verdikten sonra mahkeme salonundan çıkarken.'" Sonra Maura'ya baktı. "Kurbanın arabasmdaydı bu."

Maura başını iki yana salladı. "Neden?"

"Biz de bunu merak ediyoruz."

"Rawlins davası-onun üzerinden iki hafta geçti neredeyse."

"Bu kadını mahkeme salonunda gördün mü?"

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

"Ama görünüşe bakılırsa o seni görmüş. En azından gazetede. Ve sonra buraya gelmiş. Seni mi anyordu? Seni takip

38

39

Tess Gerritsen
mi ediyordu?"

Maura içkisine baktı. Votka başım döndürmeye başlamıştı. Yirmi dört saatten bile az bir zaman önce Paris sokaklarında dolaşıyordum, diye düşündü. Güneşin tadını çıkararak sokaklardald küfelerden yülcselen kokıdarı ciğerlerime çekiyordum. Nasıl olup da yanlış bir yola girdim ve kendimi bu kâbusun ortasında buldum acaba!

"Doktor, üzerinde silah bulunduruyor musun?" diye sordu Rizzoli.
Maura kaskatı kesilmişti. "Ne biçim bir soru bu böyle?"

"Hayır, seni bk şeyle suçladığımdan değil. Sadece kendini savunmak için bir silahın var mı diye merak ettim."

"Hayır, silahım yok. O şeyin insan bedenine verdiği zararı gördüm ve öyle bir şeyi hayatta evimde istemiyorum."

"Tamam. Sadece sordum."

Maura votkasından bir yudum daha aldı. Kafasmdaki soruyu sormadan önce sıvı cesaret takviyesine ihtiyacı vardı. "Kurban hakkında ne biliyorsınız?"

Frost not defterini çıkarıp lah kırk yaran muhasebeciler gibi sayfalarm üzerinden geçti. Barry Frost bir çok yönden, kalemi sürekli hâli hazırda, mülayim bürokratlar ammsatı-yordu Maura'ya. "Cüzdanmdaki sürücü ellilyetinde yazdığına göre adı Arma Jessop. Yaşı kırk. Adresinin Brighton olduğu yazıyor. Araç ruhsatmdald isim de aynı."

Maura oturduğu yerde doğrulmuştu. "Buradan sadece birkaç mil ötede yani."

"Bir apartman dahesinde kalıyormuş. Komşulan, baklanda pek bir şey bilmiyorlar. Eve girmek için hâlâ ev sahibesine ulaşmaya çalışıyoruz."

ikiz Bedenler

'Jessop İsmi bir şeyler çağrıştıırıyor mu?" diye sordu Riz-
zoli.

Maura başını iki yana salladı. "Bu isimde kimseyi tanımıyorum."

"Peki Maine'de tanıdığın birileri var mı?"

"Neden sordun ki?"

"Cüzdanında bir hız cezası bulduk. Görünüşe bakılırsa iki gün önce Maine parah otoyolu üzerinde güneye doğru giderken çevirmişler."

"Maine'de tamdığım kimse yok." Maura derin bir nefes aldı ve sordu: "Onu kim bulmuş?"

"Polisi komşun\Bay Telushkin aramış," dedi Rizzoli. "Köpeğini yürüyüşe çıkardığı sırada kaldıma park eden Taunus'u fark etmiş."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Akşam saat sekiz sulârmda."

Elbette, diye düşündü Maura. Bay Telushkin köpeğini her gece tamı tamma aynı saatte yürüyüşe çıkarırdı. Mühendisler her zaman daldk ve öngörülebilir olurlardı zaten. Ama bu gece öngörölömeyle karşı karşıya kalmıştı o da. "Hiçbir şey duymamış mı?" diye sordu Maura.

"Bir araba motorunun erkenateşlediğini sanmış. Dışarı çıkmadan on dakılca kadar önce. Ama kimse olardan görmemiş. Taunus'u görünce hemen 911 'i aramış. Birinin komşusu Doktor Isles'i vurduğunu söylemiş. İlk önce Brookline Polisiyle Dedektif Eckert gelmiş buraya. Frost'la ben dokuz gibi gelebildik ancak."

"Neden ki?" diye sordu Maura. Sonunda Rizzoli'yi ön bahçede gördüğünden beri sormak istediği sorujm sormak gel-

40

41

Tess Gerritsen

misti aklma. "Brookliae'de ne işiniz var? Burası sizin görev alanımızda değil."
Rizzoli, Dedektif Eckert'e bir bakış attı.

Eckert mahcup gözlerle cevap verdi: "Biliyorsunuz; geçen yıl Brooidine'de sadece bir tane cinayet davasma baktık. Bunu göz önünde bulundurunca Boston polisine haber vermenin daha mantıklı olacağını düşündük işte."

Evet, gerçekten de daha mantıklı, diye düşündü Maura. Brookline, Boston şehrinin yatakdanesi gibi bir yerdi. Burada insanlar yaşıyordu yaşamasına ama herkes çalışmak için başka yerlere gidiyordu. Boston şehrinin içine sıkışıp kalmış küçük bir yurt gibiydi. Boston Polis Departmanı ise öncelikle yıl altmış tane cinayet olayını araştırıyordu. Cinayet da-valan da dahil olmak üzere her iş tılar tıklar işliyordu.

"Bu iş için mutlaka gelirdik zaten," dedi Rizzoli. "Kurbanın kim olduğunu duyunca. Yani öyle sanınca işte." Bir an durakladı. "İtiraf etmem gerekir ki onun sen olmayabileceği bir an olsun aklımın ucundan geçmedi. Kurbanı şöyle bildim ve sandım ki..."

"Hepimiz öyle zannettik," dedi Frost.

Odaya bir sessizlik çökmüştü.

"Bu akşam Paris'ten geleceğini biliyorduk," dedi Rizzoli. "Sekreterin öyle söylemişti. Kafamızı karıştıran tek şey araba oldu. Neden başka bir kadının adına kayıtlı bir araba olduğuna anlam veremedik."

Maura içini bitirip bardağını sehpa üzerine bıraktı. Bu gecelik bir kadeh içki yeter de artardı bile. Şimdiden kasları uyuşmuştu ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. Oda hafif bir bulanıklıkla yumuşamıştı sanıldı; ışıklar her şeyi sıcak bir ışık-

İkiz Bedenler

la aydınlatıyordu. Bu gerçek olamaz, diye düşündü. Kesin hâlâ uyalda, Atlantik'in üzerinde bir yerlerde uyuyorum ve uyandığımda uçağın yere indiğini fark edeceğim. Bu uçuşların hiçbirini yaşamadığımı görecek.

"Anna Jessop haldanda henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Rizzoli.

"Tek bildiğimiz şey-hep beraber gözlerimizle gördüğümüz şey-şu ki bu kadın her kimse tıpatıp sana benziyor Doktor. Belki saçları biraz daha uzun. Belki biraz oradan biraz buradan bazı farklılıklar var ama demek istediğim şu ki hepimiz onu görünce tongaya düştük. Hepimiz. Ve hepimiz de seni tanıyoruz." Sonra durdu. "Bununla ne demeye getirdiğimi anlıyorsun değil mi?"

Evet Maura ne demek istediğini anlıyordu ama bunu dile getiremiyordu. Sadece gözlerini dikmiş sehpanın üzerindeki votka bardağına ve içinde eriyen buzlara bakıyordu.

"Eğer biz yamldıysak pekâlâ herkes de yanlışmış olabilir," dedi Rizzoli. "O İcuşunu kadının kafasına her kim sık-tıysa o da dalil olmak üzere herkes. Komşunun motor sesi duyduğunu sandığımda saat akşam sekize geliyordu. Ortalık çoktan kararmıştı. Ve kadın senin park yerinden birkaç metre geride arabasını park etmiş duruyordu. Onu arabada gören herkes onun sen olduğunu zannederdi."

"Sence hedef ben miydim?" diye sordu Maura.

"Kulağı mantıklı geliyor değil mi?"

Maura başını salladı. "Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor bana."

"Toplumun gözü önünde olmanı gerektiren bir işin var. Cinayet davalarında ifade veriyorsun. Gazetelere çıkıyor-

42

43

Tess Gerritsen

sun. Sen Ölümler Kraliçesisin."

"Bana o isimle hitap etme."

"Bütün polisler öyle diyor ama. Basm da böyle sesleniyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Bu, o takma ismi sevdiğim anlamına gelmez ama. As-hna bakarsan ondan nefret ediyorum."

"Bu dikkat çektiğın anlamına gelir ama. Sadece yaptığım işle de değil, dış görünüşünle de. Erkeklerin sana nasıl baktığım fark ediyorsun herhalde değil mi? Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Güzel kadınlar her zaman dikkat çeker. Değil mi Frost?"

Frost bir anda irkilmıştı. Bu şekilde öne atılmayı beklemiyordu ve yanakları kızarmıştı. Zavallı Frost hemen de kı-zar-ı-ver-i-yor-du. "İnsanm doğasmda var'bu," diye itiraf etti sonunda.

Maura, Peder Brophy'ye baktı. Peder gözlerinin kaçırma-mıştı. Acaba güzel kadımlara duyulan ilgi konusundaki doğa yasaları onun için de geçerli miydi? Maura öyle olduğuna inanmak istiyordu; şimdi kafasından geçen o şeylere karşı Daniel'in bir tür başışıldığının olmadığını düşünmek istiyordu.

"Toplumun gözü önünde güzel bir kadın," dedi Rizzoli. "Takip ediliyor; evinin önünde saldırıya uğruyor. Bu daha önce de yaşandı. Los Angeles'taki şu aktristin adı neydi? Hani şu öldürölen kadın?"

"Rebecca Schaefer," dedi Frost.

"Doğru. Bir de şu Lori Hwang davası var hani burada? Onu hatırlıyor musun Doktor?"

Evet hatırlıyordu; çünkü Altmcı Kanal'm haber spikerinin otopsisini o yapmıştı.

İkiz Bedenler

Lori Hwang stüdyonun önünde vurulduğunda sadece bir yıldır canlı yayınlara çıkıyordu. Takip edildiğini hiç fark etmemişti. Fail onu sürekli televizyonda izliyordu ve birkaç tane de hayran mektubu yazmıştı sadece. Sonra bir gün stüdyo çıkışmda onu beklemişti. Lori dışarı çıkıp arabasına doğru joirüdüğü sırada arkasından başına bir el ateş ederek onu öldürmüştü.

"Toplum önünde yaşamının tehlikesi budur işte," dedi Rizzoli. "O televizyon ekranlarında sizi kimlerin izlediğini bilemezsiniz. Geceleri işten eve dönerken arkanızdaki arabada kimin oturduğunu bilemezsiniz. Bizim aklımıza bile gelmiyor bu-birinin bizi takip ediyor olabileceğı. Bizimle ilgili fanteziler kurduğı." RizzoH bir an susmuştu. Sonra sessizce ekledi: "Ben bunları yaşadım. Birinin takımıssmm odağı olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Öyle ahım şahım bir şey sayılmam ama benim de başıma gelmişti." Sonra ellerini uzatıp avuçlarındaki yara izlerini gösterdi. Neredeyse-hem de tam iki kez-onu öldürmeye kalkan o adama karşı verdiği savaşm hatıralarıydı bunlar. Bu adam hâlâ hayattaydı üstelik. Ama elleri ve ayakları felçliydi şimdi.

"Bu yüzden tuhaf mektuplar alıp almadığımı sordum," dedi Rizzoli. "Onu düşünüyordum. Lori Hwang'ı."

"Onun katili yakalanmıştı," dedi Peder Brophy.

"Evet."

"O zaman cinayeti işleyenin aynı adam olduğunu söylemiyorsun herhalde."

"Hayır. Sadece benzerliklere işaret ediyorum. Kafaya tek bir kurşun. Sürekli göz önünde olmanın gerektiren bir işte çalışan bir kadın. İnsan düşünmeden edemiyor." Rizzoli

44

45

Tess Gerritsen

büyük bir çaba sarf ederek ayağına kalktı. Frost ona yardım edebilmek için elini uzatmıştı ama Rizzoli onu gönnezden geldi. Hamileliğinin ileri bir evresinde olmasına rağmen yardım isteyecek türde bir kadın değildi o. Çantasını omzuna atıp soran gözlerle Maura'ya baktı sonra. "Bu gece başka bir yerde kalmak ister misin?"

"Bui-ası benim evim. Neden başka bir yere gideyim ki?"

"Sadece sordum. Kapını kilitlemenin söylememe gerek yok herhalde."

"Her zaman kilitlerim zaten."

Rizzoli, Eckert'e baletti. "Brookline Polis Departmanı'n-dan biri evi izleyebilir mi?"

Eckert başını salladı. "Bir devriye aracının sürekli evi kolaçan etmesini sağlanm."

"Bunun için sağ olun," dedi Maura. "Teşekkürler."

Maura dedektifleri kapıya kadar geçirip üçünün de ara-balarma binmelerini izledi. Saat gece yansını geçiyordu. Dışa-nda cadde her zaman görmeye alışkın olduğu o sakin mahalleye dönmüştü yine. Brookline Polis Departmanı'mn araçla-n gitmişti. Taunus da çoktan suç laboratuvarına götürülmüştü zaten. Sarı polis şeridi bile gitmişti. Sabah uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu zannedeceğim, diye düşündü Maura.

Aıcasını döndüğünde Peder Brophy'nin hâlâ holde dikilmekte olduğunu gördü. Daha önce onun yanında hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti herhalde. İkisi, onun evinde yalnız kakışlardı. İkisinin de kafasından bir takım olasılıklar geçiyor olmalıydı. YoJcsa sadece benim kafamdan mı geçiyor bu düşünceler? Gece geç saatlerde, yatağında yapayalnız

İkiz Bedenler

uzanmışken beni düşünüyor musun hiç Daniel? Benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor musun?

"Evde tek basmayken kendini güvende hissedeceğinden emin misin?" diye sordu Peder.

"Bir şey oknaz." Hem başka alternatifim var mı? Yoksa bütün gece benimle mi kalacaksın? Bunu mu teklif ediyorsun yani? Bunun üzerine Peder kapıya doğru yöneldi.

"Seni kim aradı Daniel?" diye sordu Maura. "Nasıl duydun?"

Peder dönüp ona baktı. "Dedektif Rizzoli haber verdi. O söyledi..." Sonra susmuştu. "Bilirm, zaman zaman polisten böyle telefonlar alıyorum. Ailede biri öldüğü zaman bir rahibe ihtiyaçları oluyor. Ama bu kez ..." Som-a yine durak-sadı. "Kapılan iyice Idhtle Maura," dedi. "Böyle bir gece yaşamak istemiyorum bir daha."

Maura, Daniel'in evden çılap arabasına binmesini izledi. Motom hemen çalıştırmamıştı. Maura'nın sağ salim içeri girmesini bekliyordu. Maura da eve girip kapıyı kiütledi.

Otunna odasının camından Daniel'in arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Boş kaldırıma bakınca bir an için kendini terk edihnş gibi hissetmişti. O anda keşke onu geri çağırabil-sem diye düşündü. Sonra ne olacalcı? Aralarında ne olmasını umuyordu? Böyle bazı teşvik edici şeylerin insanın elinin altında olmaması daha iyi, diye düşündü. Son bir kez karanlık caddeyi şöyle bir baştan aşağı gözden geçirdikten sonra pencereden uzaklaştı. Otunna odasının lambalarından dışarıdan rahatlıkla görüldüğünün farkındaydı. Böylece perdeleri ka-

46

47

Tess Gerritsen

patıp oda oda gezerek pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Normalde olsa böyle sıcak bir temmuz gecesinde yatak odası penceresini açık burakıp uyurdu. Ama bu gece bütün pencereleri kapatıp klimayı açtı.

Sabahın erken saatlerinde klimanın üflediği buz gibi rüzgârdan titreyerek uyandı. Rüyasında Paris'i görüyordu. Mavi bir gök3mzünün altmda, sepet sepet güllerin ve yıldız zambakların arasında dolaşıyordu. Uyandığında bir an için nerede olduğunu hatırlayamamıştı. Paris 'te değilim artık, kendi yatağımdayım. Ve korkunç bir şey oldu.

Saat daha sabahın beşiydi ama bir anda kendini son derece uyanık hissetmişti. Paris 'te sabah on bir tabii, diye düşündü. Güneş pırıl pırıl parlıyordur şimdi. Orada olsaydım şimdi ikinci kahvemi içiyor olurum. Gün içinde zaman farkından dolayı oluşan yorgunluğun onu yeniden gelip bulacağını ve akşamüstü olduğunda

sabahm bu enerjik hâlimden eser kalmayacağını biliyordu. Yine de daha fazla uyumaya zorlayamazdı kendini. Böylece kalkıp giyindi.

Evinin önündeki cadde her zamanki gibi görünüyordu. Sabahm ilk ışıklan gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Mau-ra, gün ışığmm yavaş yavaş yan tarafta oturan Bay Telush-kin'in evine vurmasını izledi. O erken kalkardı mutlaka ve normalde Maura'dan en az bir saat önce giderdi işe. Ama bu sabah erken kalkan Maura oknuştı. Oturduğu mahalleyi yepyeni bir gözle görüyordu şimdi. Sokâğm karşısmdaki bahçede çimenlerin üzerinde kocaman daireler çizerek fısır fısır çimleri sulamaya başlayan otomatik fıskiyeleri gördü. Kafasma tersten taktığı beysbol şapkasıyla bisikletinin üzerinde giden

ikiz Bedenler

gazeteci çocuğu izledi ve The Boston Globe gazetesinin ön verandasına patırtıyla indiğini duydu. Her şey aynı görünüyor, diye düşündü, ama değil. Ölüm mahalleme uğradı bir kere ve burada yaşayan herkes bundan böyle bunu hatırlayacak. Evlerinin önündeki kaldırımında Taurus'un park ettiği yere bakıp tüyleri ürpererek ölümün burnumuzun ucuna kadar gelip de Icimseye dokunmadan gittiğini düşünecekler

O sırada köşede farlarm ışığı belirdi ve bir araç yavaşlayarak evinin önünden geçti. Brookline polisinin devriye aracıydı bu.

Hayır hiçbir şey eskisi gibi değil, diye düşündü polis aracını izlerken. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmaz.

Maura işe sekreterinden önce varmıştı. Saat sabah altıda çoktan masasma oturmuştu ve Paris'te, konferansta bulunduğu süre içinde kutusunda dağ gibi biriken çıktı örneklerini ve laboratuvar raporlarını incelemeye koyulmuştu bile. Sonunda ayak seslerini duyup da başını kaldırdığında Loui-se kapının önünde duruyordu. Maura o gelene kadar evralda-nn üçte birini gözden geçirmişti bile. "Gelmişsiniz," diye mmlıdandı Louise.

Maura gülümseyerek selam verdi. "Bonjourl Erken gelip masa başı işlerine başlayayım dedim işte."

Louise bir süre ona öylece baktı. Sonra içeri girip sanki ayakta duracak hâli yokmuş gibi Maura'mn masasmm karşısmdaki sandalyeye oturdu. Louise eUi yaşmda ohnasma rağmen ondan on yaş genç olan Maura'dan kat be kat daha da-

48

49

Tess Gerritsen

yanıldı görünürdü her zaman. Ama o sabah bitap düşmüş bir hâli vardı. Floresan lambalanmn altında yüzü zayıf ve çökmüş görünüyordu.

"Siz iyi misiniz Dr. Isles?" diye sordu usulca.

"Çok iyiyim. Sadece saat farkından dolayı biraz yorgunum işte o kadar."

"Demek istediğim-dün gece olanlardan sonra. Dedektif Frost arabadakinin siz olduğundan öyle emin konuşuyordu ki..."

Maura'nın gülümsemesi silinmişti. Usulca başını salladı. "Alacakaranlık Kuşağı'ndaymışım gibi hissettim Louise. Eve gelip evimin önünde o polis arabalanm görünce..."

"Korkunçtu. Hepimiz..." Louise yutkunarık başını önüne eğdi. "Dr. Bristol dün gece arayıp olanları anlatınca öyle rahatlardım ki. Bir yanlışlık olduğunu haber vermek için aradı."

Dargmlık dolu ağır bir sessizlik çölanüştü üzerine sonra. Maura o anda sekreterini önce kendisinin araması gerektiğini anladı. Bu olayın Louise'i ne kadar sarstığım, onun sesini duymak istemiş olabileceğim fark etti. Öyle uzun zamandır yalnız ve Idmseye bağlı olmadan yaşıyorum ki, bu dünyada benim için endişelenecek insanların olduğu aklımdan ucundan bile geçmiyor, diye düşündü.

Louise odadan çıkmak üzere ayaklanmıştı. "Döndüğünüze çok sevindim Dr. Isles. Sadece bunu söylemek istedim."

"Louise?"

"Evet."

"Sana Paris'ten bir şey almıştım. Biliyomm sudan bir bahane gibi gelecek kulağa ama hediyen bavulumdaydı ve

ikiz Bedenler

havayolu şirketi valizimi kaybetmiş."

"Ah," diyerek güldü Louise. "Eğer çikolataysa kalçala-ıımm buna hiç ihtiyacı yok zaten."

"Kalorili bir şey değildi, yemin ederim." Maura masasındaki saate baktı.

"Dr. Bristol geldi mi?"

"Yeni geldi. Otoparkta gördüm onu."

"Otopsiye ne zaman başlayacak biliyor musun?"

"Hangisine? Bugün iki tane var."

"Dün geceki vuruhna olayı. Şu kadm."

Louise uzun uzun Maura'nın gözlerinin içine baletti. "O ikincisi sanırım."

"Haldanda bir şeyler öğrenebilmişler mi?"

"Bilemiyorum. Dr. Bristol'la konuşmanız gerekecek."

50

51

ÜÇ

MAURA, O GÜN OTOPSİSİ olmadığı hâlde saat ikide ameliyat önlüğünü giyip alt kata indi. Kadınlar soyunma oda-smda yalmzdı. Gündelik kıyafetlerini çıkarırken acele etmemişti. Bluzunu ve pantolonunu güzelce katlayıp dolabına koydu. Ameliyat giysileri çıplak teninin üzerinde yeni yıkanmış çarşaflar gibi sert ve hışır hışırdı. Ama pantolonun bağı-m düğümleyip basma bonesini geçirdiği sırada bu rutin, tanıdık eylemleri yapıyor olmak onu rahatlatmıştı. Tertemiz yıkanıp ütülenmiş pamuklu giysilerin içinde ve üniformanın sağladığı o kimliğin altında kendini güvende hissediyordu. Sonra aynaya baktı. Sanki karşısmdaki bu yüz bir yabancıya aitmiş gibi bütün duygulardan arınmış bir biçimde, soğukkanlı gözlerle izledi aynadaki yansımasını. Sonra soyunma odasm-dan çıkıp koridora geçti ve otopsi odasının kapısını araladı.

RizzoH ve Frost da ameliyat giysileri ve eldivenlerini giymiş masanın başmda yerlerini ahnışlardı. Sırtlan Maura'ya dönüktü ve kurbanın tam önünde durdukları için Maura'nın görüşünü engelliyorlardı. Maura'yı ilk fark eden Dr. Bristol olmuştu. Yüzü Maura'ya dönüktü. Okkah vücudu ekstra-large ameliyat önlüğünü iyice dolduruyordu. Maura'yı görünce ameliyat maskesinin üzerinden kaşlarını çatarak soran göz-

ikiz Bedenler

lerle gözlerinin içine bakmıştı.

"Bunu izlemek için şöyle bir uğrayayım dedim," dedi Maura.

Şimdi RizzoH de arkasını dönüp ona baktı. Onun da kaşları çatılmıştı bir anda. "Burada bulunmak istediğinden emin misin?"

"Sen olsan merak etmez miydin?"

"Belki; ama bunu izlemek isteyeceğimden emin değilim. Düşününce..."

"Sadece izleyeceğim. Eğer senin için bir sakıncası yoksa Abe."

Bristol omuz silktilti. "Ah, neyse ne. Lanet olsun ben de merak ederdim tabii," dedi. "Gel bakalım."

Böylece Maura, Abe'in yanma geçti ve cesedi önünde herhangi bir engel olmaksızın gördüğü ilk anda boğazının kuradığını hissetti. Bu laboratuarda defalarca hayatının kâ-buslarıyla yüzleşmişti. Her türlü çürüme evresindeki insan bedenini görmüş, yangın ya da başka travmalar sonucında artık insan demeye bin şahit gerekecek vücut kalıntıların üzerinde çalışmıştı. Engin tecrübelerinin ışığında şu anda masada yatan kadının son derece iyi durumda olduğunu söyleyebilirdi. Kan lekeleri temizlenmişti ve başının soltarafındaki kurşun

yarası saçlarından görünmüyordu. Yüzünde hiçbir darbe izi yoktu; gövdesinde sadece cildinin yaşla gelen doğal defonnasyonu göze çarpıyordu. Kasığında ve boynunda taze iğne izleri vardı ama bu morg asistam Yoshima'nın marifetiydi. Onun laboratuvar testleri için kan aldığı bu yerlerin dışmda gövdede en ufak bir yara izi; yoktu. Abe neşteriyle daha bir çizik bile>atmamıştı vücuduna. Göğsü açılıp da organlan

52

53

Tess Gerritsen

meydana çıkmca gölâintüsü daha az rahatsız edici olacaktı tabii. Neşter değıp de bedenler açılınca cesetlerin içimliği, adı olmazdı. Kalpler ve ciğerler ve dalaklar sadece organlardı. Kimlikten öyle yoksundular ki başkalanna nakledilebilirler-di. Araba yedek parçalan gibi. Ama bu kadın hâlâ tek pai'çaydı; çehresi, kıvrımları, her şeyi ortadaydı. Önceki gece Maura onu giysileri içinde, Rizzoli'nin kalem fenerinin ışığında görmüştü. Şimdi otopsi lambalanın altında çmlçıplak gövdesi ve diğer her yeri öyle tanıdık görünüyordu ki.

Yüce Tanrım, bıı masadaki benim yüzüm, benim kendi bedenim.

Bu benzerliğin boyutlarını yalnızca o bilebilirdi. Odadaki kimse Maura'nın çıplak göğüslerini, kalçaların kıv-nımlarını görmemişti. Onlar sadece Maura'nın görmelerine izin verdiği kadarmı biliyorlardı. Yüzünü, saçlarını. Maura'yla masada yatan bu cesedin kasık tüylerindeki kızıl kahvejengi tüylere kadar birbirlerine benzediklerini bilmelerine imkân yoktu.

Maura kadının ellerine baktı. Tıpkı onunkiler gibi ince ve uzun.parmakları vardı. Bir piyanistin elleri. Parmakları çoktan mürekkeplenmişti. Kafatası ve dış röntgenleri de çekilmişti. Dış röntgeni ışık kutusunun üzerine konmuştu. Ka-dmm iki dizi dışı Alice Harikalar Diyan'ndaki kedinin sint-tığı zamanki gibi meydandaydı işte. Benim röntgenlerim de böyle mi görünüyor acaba? diye düşündü. Dış minemize kadar aynı mıyız ikimiz?

"Hakmda başka bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu kendisini bile şaşkına uğı-atan soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Anna Jessop adını araştırıyoruz hâlâ," dedi Rizzoli.

İkiz Bedenler

"Şu anda elimizdeki tek şey dört ay önce Massachusetts'ten aldığı sürücü ehliyeti. Ehliyetinde lark yaşmda olduğu yazıyor. Boyu bir yetmiş. Siyah saç ve yeşil gözlü. Kilosu elli beş." RizzoH'nin gözleri masadaki cesedin üzerindeydi. "Bu tanıma uyuyor bence."

Ben de uyuyorum, diye düşündü Maura. Kırk yaşındayım. Bir yetmiş boyundayım. Sadece Idlomuz farklı. Ben elli yedi kiloyum. Ama hangi kadın ehliyeti için kilosunu söylerken gerçeğı biraz çarpıtmaz ki?

Abe yüzeysel muayenesini tamamlarken Maura tek kelime etmeden onu izhyordu. Önceden hazırlanmış kadın bedeni diyagramının üzerinde olağan ölçeklerin notunu aldı. Ka-fatasının sol kısmında kuı-şun izi. Alt bedende ve kalçalarda olağan cilt deforasyonu. Apandisit ameliyatı izi. Som-a va-jinal pamuklu çubuklarla örnek almak üzere klasörü bırakarak masanın ayakucuna gitti. Yoshima anüsle cinsel organ arasındaki bölümü açabilmek için kalçalarını ikiye ayırdı. Ama Maura'nın gözü cesedin kann bölgesinin üzerindeydi. Apandisit ameliyatı izine bakıyordu. Fildişi rengi teninin üzerinde incecik bir çizgi.

Aynısından bende de var

Vajinal örnek almdıktan sonra Abe alet sehvasına gidip neşterini aldı.

Mam-a ilk kesik atılırken zor bakmıştı. Sanki kendi eti kesiliyormuş gibi eli göğsüne gitmişti bu" anda. Bu bir hataydı, diye düşündü, Abe, Y şeklindeki kesiğı atarken. Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum. Ama durduğu yere çakılıp

kalmıştı. Abe av hayvanlarınm derisini yüzer gibi göğüs kafesinin üzerindeld deriyi çekip alırken gördükleri karşısında duy-

54

55

Tess Gerritsen

duğu o cezp edici duygu karşısmda afallanaıştı. O, Maura'mn hissettiği dehşetten bihaber çahşmaya devam ediyordu. Bütün dikkati gövdesini açmakla meşgul olduğu cesedin üzerindeydi. İyi bir otopsi uzmanı böyle komplike olmayan bir otopsiyi bir saatten az bir zamanda bitirebilirdi ve Abe, postmortemin bu aşamasmda gereksiz tahhllerle vakit kaybetmiyordu. Mau-ra, yiyeceklere, içkiye ve operaya olan tutkusuyla Abe'in iyi bir adam olduğunu düşünmüştü her zaman. Ama o sırada kocaman göbeği ve boğa gibi kalın ensesiyle bıçağım ete batırdığı zaman bir anda gözüne şişman bir kasap gibi görünmüştü.

Göğüs kafesinin üzerindeki deri tamamen açümüştü şimdi. Göğüsler ikiye ayrılan deri kulakçıklarmm altmda kalmıştı ve kaslar ve kaburgalar gün gibi açığa çıkmıştı. Yoshima elinde büyük bir makasla öne doğru eğiHp kaburgalan kırmaya başladı. Maura kemiklerin her çıkırtısında irkiliyordu. İnsan kemikleri ne kadar da kolay kırılıyor, diye düşündü. Kalbimizin kaburga kemiklerimizin içindeld sağlam kafesinde güvende olduğunu düşünüyoruz ama kaburga kemiklerimiz tavllanmış çeliğe nasıl da teslim oluveriyor. Hepimiz öyle hrıl-ganız id aslında.

Yoshima son kemiği de kırmıştı sonunda. Abe de son kıkırdakları ve kasları kesti. İkisi bir olup bir kutunun kapağı-m açar gibi göğüs kafesini çekip çıkardılar.

Açılan göğüs kafesinin içinde kalp ve akciğerler pml pml parlıyordu. Genç organlar, diye düşündü Maura önce. Ama hayır, dedi sonra. Kırk yaş o kadar da genç sayılmazdı değil mi? Kırk yaşında aslmda ömrünün yansmdaoluyordu insan ve bunu kabullenmek kolay değildi. Maura da tıpkı masada yatan bu kadmm gibi genç sayılmazdı artık.

ikiz Bedenler

Organlar son derece normal görünüyorlardı. Herhangi bir patolojik bozukluk göze çarpmıyordu. Hızlı birkaç tane neşter darbesiyle Abe ciğerleri ve kalbi çıkanp metal kâselere koydu. Parlak ışıklatın altmda akciğerin üzerine birkaç çizik atıp özekdokuyu inceledi.

"Sigara içmiyor," dedi dedektiflere dönüp. "Ödem yok. Güzel, sağlıklı bir doku."

Ölü olması dışında tabii.

Sonra akciğeri yeniden kâsenin içine bıraktı. Ciğerler metal kabın içinde pespembe bir tepecik olup kalmışlardı. Abe daha sonra kalbi eline aldı. O kocaman eline cuk diye oturavemmişti kalp. Maura birdenbire kendi göğsünde atan kalbinin atışını hissetti. Onun kalbi de tıpkı bu kadmm kalbi gibi Abe'in avuçlarına sığacak kadardı işte. Abe'in onun kalbini de böyle avucunda tuttuğunu ve şimdi kadmm kalbine yaptığı gibi koroner damarları incelemek üzere ters düz ettiğini düşündüğü anda midesi bulanmaya başlamıştı. Sadece mekanik bu pompa görevi görüyor olmasına rağmen kalp insan bedeninin çekirdeğiydi ve bu kalbin böyle gözler önüne serildiğini görünce göğsü daralmıştı bir anda. Derin bir nefes aldı ama kan kokusu midesini iyice bulandırmıştı. Gözlerini cesedin üzerinden kaçırdı. O anda Rizzoh'yle göz göze gelmişti. Feleğin çemberinden geçmiş Rizzoli. Birbirlerini neredeyse iki yıldır .tamıyorlardı ve profesyonel anlamda birbirlerine saygı duymayı öğrenecek kadar çok işte çahşmış-lardı birlihte. Ama bu saygımm yanında bir parça sakınganlık da vardı. Maura, RizzoH'nin iç güdülerinin ne kadar keskin olduğunu biliyordu ve masamn iki ucunda birbirleriyle göz göze geldikleri anda kadmm, Maura'mn kapıyı çarpıp

Tess Gerritsen

çıkmanm eşiğine geldiğini sezdiğini görebiliyordu. Maura, Rizzoli'nin soran bakışları altında ona meydan okurcasına burnunu havaya dikti. Ölüler Kraliçesi yenilmezliğim bir kez daha ispatlamıştı.

Böylece yine cesede odaklandı.

Abe, odada alttan alta devam eden gerginlikten habersiz kalp odacıklanm inceliyordu. "Kapakçıklar normal görünüyor," dedi. "Koroner damarlar yumuşak. Damarlar temiz. Tanrı aşkına! Umanm benim kalbim de bu kadar iyi görünü-yordur."

Maura adamın kocaman göbeğine bakıp da yağlı soslara ve ciğer yağma olan düşkünlüğünü düşününce bundan şüphe etmişti tabii. Abe'in felsefesi şuydu: Hâlâ zamanın varken doyasya tadını çıkar hayatın. Çünkü eninde so?nında bizler de bu masadaki dostlarımızla aynı kaderi paylaşıyor olacağız. Zevksiz, sefasız yaşadıktan sonra koroner damarların temiz çıhnış kaç yazar?

Sonunda kalbi de bir kaba koyup karm bölgesi üzerinde çalışmaya başladı. Neşterini iyice batıp kann zarmı delmişti. Mide, karaciğer, dalak ve pankreas da ortaya dökülmüştü işte. Ölümün ve donmuş organların kokusu Maura'ya hiç de yabancı değildi ama bu kez son derece rahatsız edici geliyordu. Sanki ilk kez bir otopsiye tamk oluyordu. O kaşarlanmış patoloji uzmanmdan eser kalmamıştı. Abe'in makas ve bıçaklarla çalışmasını izledi. Bu prosedürün vahşeti karşısında dumura uğramıştı. Yüce Tanrım, bu her gün yaptığım bir iş ama neşterimin kestiği hep bilmedik, yabancı bedenler oluyor.

Nedense bu kadın yabancı biri gibi gelmiyordu ona.

Sonunda hissiz bir boşluğa sürülendenmişti. Sanki Abe'i

İkiz Bedenler

uzak bir mesafeden izliyor gibiydi. Huzursuz geçen gecenin ve saat farkından kaynaklanan yorgunluğun da etkisiyle yavaş yavaş otopsi masasmda gördüğü manzarayla arasına mesafe koyup, olup biteni duygulardan annmiş bir şekilde izleyebileceği güvenli bir noktaya ulaşmıştı. Masadaki yahuzca bir kadavraydı şimdi. Aralarında hiçbir bağ yokta. Tanıdığı biri değildi. Abe büküm büküm ince bağırsakları bir çırpıda çıkarıp başka bir kaba aktarmıştı. Makas ve bir mutfak bıçağı yardımıyla karm oyup bir midye kabuğu gibi boşaltmıştı. Sonra iç organlarla iyiden iyiye ağırlaşan kabı paslanmaz çelikten tezgâhm üzerine taşıdı ve organları bir bir incelemeye koyuldu.

Kesme tahtasında mideyi açıp içindekileri başka bir kaba aktardı. Henüz sindirilmemiş yiyeceklerin kokusunu alınca Rizzoli ve Frost iğrenerek yüzlerini buruştardular ve arkalarını döndüler hemen.

"Akşam yemeğinden arta kalanlar," dedi Abe. "Deniz ürünleri salatası sanırım. Şurada marul ve domatesleri görebiliyorum. Belki de karidesti..."

"Son yemeğiyle ölüm saati arasmda ne kadar var?" diye . sordu Rizzoli. Burnundan konuşuyordu. Kokuyu almamak için bir eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı.

"Bir saat ya da biraz daha fazla olabilir. Görünüşe bala-lırsa dışanda yemiş. Deniz ürünleri salatası pek de evde yapılacak gibi bir şey değil çünkü." Abe, dönüp Rizzoli'ye baktı. "Cüzdanında restoran fişi filan buldunuz mu?"

"Hayır. Belld de nakit ödemiştir. Hâlâ kredi kartı bilgilerini bekliyoruz."

"Tamı aşkına!" dedi Frost gözlerini kaçırarak. "Haya-

Tess Gerritsen

tim boyunca karides yiyemeyeceğim sanırım."

"Bunun iştahım kaçırmasına izin vermezsin," dedi Abe pankreası kestiği sırada. "Özüne bakacak olursan hepimiz aym kumaştan yapılmışız. Yağ, karbonhidrat ve protein. Şöyle sulu bir bifteği yerken ashnda kas yiyorsun. Her gün et kesiyorum diye bifteğe hayır demem mümkün mü? Bütün kaslarda aym biyokimyasal maddeler bulunur ama bazen güzel bazen çirkin kokarlar işte." Sonra böbreklere uzandı ve formalin dolu bir kabın içine küçük doku örnekleri bıraktı. "Şu ana kadar her şey normal görünüyor," dedi. Sonra dönüp Maura'ya baktı. "Değil mi?"

Maura kurulmuş bebek gibi başını salladı ama bir şey söylemedi. O sırada Yoshima'mn ışık kutusuna astığı yeni röntgenlere takılmıştı gözü. Bunlar kafatası fıknlariydi. Yandan bakınca dış yüzeydeki yumuşak doku bir hayaletin yan-saydam yüzünün profilden çekilmiş bir resmi gibi görünüyordu.

Maura ışık kutusuna doğru yürüyüp kemiğin yumuşak gölgesinin üzerinde şaşırtıcı derecede parlak duran yıldız şeklindeki yoğun bölgeye baktı. Kafatasının iç kısmına ya&-lanmıştı. Kurşunun kafa derisi üzerindeki ufacık deliği bu tahripkâr merminin insan beynine vereceği zarar yansıtmıyordu gerçekten de. "Tanrı aşkına!" diye mmllandı Maura. "Bu Black Talon mermisi."

Abe organlarla dolu kabın üzerinden başını kaldırdı. "Uzun süredir görmüyordum bunları. Dikkatli olmamız gerek. Bu merminin metal uçlan jilet gibi keskindir. Eldiveni bile deler." Sonra o sırada adli tıpta çalışan en eski patoloji

ikiz Bedenler

uzmam olan ve ofisin hafıza birimi muamelesi gören Yoshi-ma'ya döndü. "En son ne zaman Black Talon'la öldürülen bir kurban gelmişti bize?"

"Samnm iki yıl önceydi," dedi Yoshima.

"Sadece iki yıl mı oldu yani?"

"O vakaya Dr. Tiemey bakmıştı samnm."

"Stella'ya söyler misin bir baksm? O dava kapanmış mı bir araştırmam bakalım. Merminin kendisi bile iki dava arasmda bir bağ olup olmadığım düşündürmeye yeter."

Yoshima eldivenlerini çıkarıp Abe'in sekreteriyle konuşmak için megafona doğru ilerledi. "Merhaba Stella. Dr. Bristol Black Talon mermisine rastlanan en son davayı araştırmam istiyor. O vakaya Dr. Tiemey bakmıştı..."

"Bu mermiyi duymuştum," dedi Frost röntgenlere yalandan bakabilmek için ışık kutusuna yaklaşarak. "Ama ilk defa Talon'la öldürülen bir kurbanla karşılaşıyorum."

"Winchester üretimi oyuk uçlu bir çekirdek," dedi Abe. "Genişleyip yumuşak dokuyu parçalayacak şekilde tasarlanmış. Ete saplandıktan sonra üzerindeki bakır kabuk açılıp altı kollu bir yıldız oluşturuyor. Her bir uç da pençe gibi keskindir." Sonra cesedin başucuna geçti. "93 yılda San Fran-sico'da manyağın teki kalabalığım içinde ateş edip dokuz kişiyi öldürdükten kısa bir süre sonra piyasadan kaldıldı. Winc-hester için kötü reklam olmuştu; bu jnzden üretimi durdurdular. Ama hâlâ elden ele dolaşan birkaç mermi var tabii. Arada bir kurbanlarda rasthyoruz ama çok nadir artık."

Maura'nın dikkati hâlâ röntgendeki yıldız şeklinin üzerindeydi. Abe'in söylediklerim düşünüyordu: Her bir uç pençe gibi keskindir. O sırada maktulün arabasının üzerindeki

60

61

Tess Gerritsen

çizikleri'hatırlamıştı.

Yırtıcı bir kuşun tırnak izleri.

Abe kafa derisinin enzisyonunu bitii'diği sırada yeniden otopsi masasına döndü. Abe deriyi yüzmeden önce bir saniyeliğine kendime hâkim olamayarak ölü

kadmm yüzüne hakti. Ölüm dudaldanm puslu bir maviye boyamışü. Gözleri açık ve kornea havaya maruz kaldığı için kuruyup bulutlanmıştı. İnsan yaşarken gözlerinin parlamasmm sebebi buydu işte. Kornea nemU olunca ışığı yansıtıyordu ama gözler kırılma-dığı zaman kornea da nemlenmiyordu. Böylece gözler kuru, bomboş bir görüntüye bürünüyordu. Yani insan öldüğü zaman gözlerin canlılığını yitirmesinin sebebi ruhun bedeni terk etmesinden değil göz lorpma refleksinin kesintiye uğramasmm-dan kaynaklamyordu. Maura komeanm üzerindeki puslu lekeler bakıp bir an için onlann canlıyken nasıl görüneceğini hayal etti. Aynaya balonak gibi olurdu bu. İnsanm aklını başından alan bir yansıma. Birdenbire o masada yatanm aslında kendisi olduğu hissine kapıldı. Aslında ölen oydu ve kendi bedeninin otopsisini izliyordu o su-ada. Bunu düşünmek bile başını döndürmeye yetmişti.

Hayaletler yaşarken sık sık bulundukları yerlere takılıp kalmaz mıydı? Burası da benim ruhumun dadandığı yer işte, diye düşünde. Otopsi laboratuvarı. Ruhum sonsuza dek burada kalacak. Benim lanetim de bu.

Abe kafatası derisini sıyırdı ve kadmm yüzü plastik bir maske gibi buruşuverdi.

Mauı-a ürpermişti. Gözlerini cesetten çevirdiği anda Riz-zoh'nin kendisini izlemekte olduğunu fark etti yine. Bana mı yoksa benim hayaletime mi bakıyor?"

İkiz Bedenler

Stryker testeresinin matkabı kendi kafatasını oyuyordu sanki. Abe, kurşunun girdiği yere dokunmadan derisi yüzülmüş kafatasmm tepesini kesti. Sonra kestiği yeri usulca kımıldatarak kemiği çıkarıp attı. Black Talon mermisi açılan kranumun içinden fırlayıp Yoshima'nın kafatasmm hemen altm-da tuttuğu kabın içine jımarlandı. Ölümcül bir çiçeğin yaprakları gibi açılmış metal uçlarıyla kabın içinde pıııl pııl parlıyordu şimdi.

Beyin kopkoyu bir kana bulanmıştı.

"İki lobda da geniş ölçekli kanama. Röntgenlerden de görüldüğü gibi yani," dedi Abe. "Kurşun sol taraftaki temporal , kemikten girmiş ama dışarı çıkmamış. Bu röntgenlerde de görülebiliyor." Sonra ışık kutusuna işaret etti. Kurşun kafatasmm sol arka lasımdaki iç kıvrımda kemiğe dayanmış, parlak bir yıldız gibi görünüyordu.

"Kurşunun girdiği yerde kalması biraz tuhaf," dedi Frost.

"Büyük olasılıkla selone olmuştur. Kurşun kranuma sap-lamp ileri geri oynayarak beyni paramparça ediyor. Hızı yumuşak dokunun üzerinde dağılıyor. Blenderlerin ucunda dönen bıçaklar gibi."

"Dr. Bristol?" Bu Abe'in selaeteri Stella'ydı. Megafondan konuşuyordu.

"Evet?"

"Black Talon'a rastlanan vakayı buldum. Kurbanın ismi Vassily Titov. Otopsiyi Dr. Tiemey yapmış."

"Davaya bakan dedektif kimmiş?"

"İmm... İşte burada. Dedektif Vann ve Dedektif Dunle-avy."

"Onları bir yoklarım," dedi Rizzoh. "Bakalım dava hak-

62

63

Tess Gerritsen

kında bir şeyler hatırlıyorlar mı?"

"Teşeklcürler Stella," dedi Bristol. Sonra elinde fotoğraf maldnesiyle bekleyen Yoshima'ya döndü. "Tamam çekebilirsiniz."

Yoshima beynin fotoğraflarını çekmeye başladı. Abe onu kemikten yuvasından çıkarmadan önceki hâlini ölümsüzleş-tiiTüştü önce. Koca bir yaşamın hafızada depolandığı yer burası, diye düşündü Maura pırlıl pırlıl gri kıvrımlara bakarak. Çocuklukta öğrenilen ilk harfler. Dört kere dört on altı eder ilk kayıp, ilk aşk, ilk kalp sızısı. Hepsisi küçük paketler hâlinde RNA adı verilen kurye tarafından bu karmaşık neonlar ağına taşınıyordu. Hafıza biyokimyadan ibaretti

işte ama aynı zamanda her inşam kendine özgü bir birey yapan şey de hafızanın ta kendisiydi.

Abe neşterinin bir iki vuruşuyla beyni açığa alıp sanki büyük bir hazine taşıyormuşçasma üd elinde tezgâha taşıdı. Onu bugün incelemeyecekti. Önce bozulmadan muhafaza-sım sağlamak için ilaçlı suda bekletip daha sonra parçalayacaktı. Ama bu travmanın kanıtını bulmak için mikroskobik tahlil yapmasına gerek yoktu. Yüzeydeki renk kaybmdan belliydi zaten.

"Yani kurşun şuradan, sol şakaktan girmiş," dedi Rizzoh.

"Evet; ve derideki delikle kafatasındaki delik birebir eşleşiyor," diye cevap verdi Abe.

"Yani başımm yamndan aldığı tek bir kurşun darbesiyle ölmüş."

Abe başım salladı. "Fail büyük olasılıkla sürücü penceresinden doğrultmuş silahı. Ve cam da acıkmış; yani mer-

İkiz Bedenler

minin yönünü değiştirecek cam engeh yokmuş arada."

"Yani orada öylece oturuyormuş," dedi Rizzoli. "Ilık bir akşam. Penceresi açık. Saat sekiz. Hava karanyor. Adam arabaya yaklaşıyor. Öylece silahım çekip kadım vuruyor." Rizzoli başını iki yana salladı. "Peki ama neden?"

"Cüzdanı çalınmamış," dedi Abe.

"Yani soygun değil," diye ekledi Frost.

"Bu durumda elimizde bir tek aşk cinayeti ihtimali kalıyor. Ya da kadın bir hedefti..." Rizzoli, Maura'ya bakmıştı bunu söylerken-yine hedef olma olasılığını öne sürüyordu.

Acaba katil gerçekten de doği'u hedefi vurabilmiş miydi?

Abe beyni formalin dolu bir kovaya koydu. "Şimdilik sürpriz bir şey olmadı," dedi boynu tahlil ederek.

"Toksik tarama yapacak mısın?" diye sordu Rizzoli.

Abe omuz silkti. "Bir örnek yollayabiliriz ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Ölüm sebebi ortada." Başıyla ışık kutusunun üzerinde kafatasını gölgeleyen Icurşuna işaret etti. "Toksik tarama talep etmek için bir sebebiniz var mı? Arama timi arabada uyuşturucu ya da uyuşturucu yapımmda kullanılan alet edevata rastlamış mı?"

"Hayır. Araba tertemizdi. Yani kan lekeleri dışında."

"Peki kanın hepsi kurbanı mı aйтmış?"

"Hepsinin B pozitif olduğu kesin en azından."

Abe, Yoshima'ya bakti. "Kızımızm kan grubunu belirlemiş miydin sen?"

Yoshima başını salladı. "Maktulun kan grubuyla uyumlu. B pozitif"

Kimse Maura'ya bakmıyordu. O şurada çenesinin nasıl

64

65

Tess Gerritsen

da kapandığını kimse görmemişti. Nasıl da nefesinin kesildiğini İdmse fark etmemişti. Bir anda kimsenin yüzünü gönne-mesi için arkasını döndü ve maskesini çıkarıp buruşturdu.

Çöp tenekesinin önünden geçerken Abe seslenmişti: "Bizden sıkıldın galiba Maura, ha?"

"Saat farkından dolayı yorgunluk çölcü üzerime," dedi önlüğünü çıkararak.

"Sanırım bugün erken çıkacağım. Yann görüşürüz Abe."

Sonra arkasına bile bakmadan laboratuan terk etti.

Eve dönerkenld yolculuğu muğlak geçmişti. Ancak Bro-okline'e yaklaştığı zaman zihni yeniden açıldı. Ancak o zaman zihninde daireler çizerek dolaşan düşünceler girdabım kırabil-mişti.

Otopsiyi unut. Çıkar aklından bunu. Akşam yemeğini düşün, başka bir şey düşün ama bugün gördüklerini düşünme artık.

Yolda markete uğradı. Buzdolabı tam takırdı ve akşam yemeğinde ton balığı ve donmuş bezelye yemek istemiyorsa ahşveriş yapmak zorundaydı. Deüler gibi, acele acele ahş-veriş arabasını doldunnaya başladı. Yemek hakkında düşünmek, bütün hafta ne pişireceğini düşünmek çok daha sağlıklıydı o anda.

Eti'ofa sıçrayan kanları ve çelik kaplar içindenci kadın organlarını düşünmeyi bırak artık Greyfurdta ihtiyacım olacak ve elma lazım. Şu patlıcanlar da fena görünmüyor hani. Sonra bir demet taze fesleğen alıp burnuna götürdü ve kokusunu uzun uzun içine çekti. Bir anlığına bile olsa o keskin kokusuyla otopsi laboratuvarının kokulanm silip götürdüğü için mutluydu. Bir hafta boyunca tadı bebek maması gibi

ikiz Bedenler

Fransız yemeklerini yiyince baharatlı şeyleri özlemişti. Bu gece şöyle ağzımı yakan, acı mı acı yeşil körili bir Tay yemeği pişireyim bari, diye düşündü.

Eve gidince üzerine bir şort ve bii* tişört geçirip akşam yemeğim hazırlamak üzere hemen kendini mutfaka attı. Tavuğu, soğan ve sarımsakları ince ince doğrarken bir yandan da buz gibi Bordeaux beyaz şarabını yudumluyordu. B pozitif kan grubunu ve siyah saçlı kadını düşünecek vakti yoktu. Tavadald yağ lazımtı bile. Tavuğu soteleyip köri ezmesini eklemenin zamanı gelmişti. Som'a Hindistan cevizi sütünü ekledi ve suyunu çekmesi için tencerenin kapağını kapadı. O sırada mutfak camındaki yansımasını görmüştü bir anda.

Ona öyle benziyorum ki. Tıpatıp aynıyız..

Sanki camda gördüğü kendi yansıması değil de bir ha-yaletmiş gibi iliklerine kadar ürperdi bir anda. Tencerenin kapağı içinde biriken buharla tıkırdamaya başlamıştı. Dışarı çıkmaya çahşan, onun dikkatini çeloneye çabalayan hayaletler gibi.

Ocağı kapatıp telefona doğru jmrüdü ve artık ezbere bildiği numarayı tuşlayıp bir çağrı bıraktı hemen.

Jane Rizzoli çok geçmeden aramıştı. Maura arka tarafta bir telefonun çaldığını duyuyordu. Demek İd henüz evine gitmemişti. Hâlâ Shroeder Plaza'daki masasmdaydı çalışıyor olmalıydı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Maura. "Ama sana soracağım gereken bir şey var." "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece onun hakkında bir şey daha bilmeliyim."

66

67

Tess Gerritsen

'Arma Jessop hakkmda mı?"

'Evet. Ehliyetini Massachusetts'ten aldığım söylemiş-tin.'

"Evet. Doğru."

"Doğum tarihinde ne yazıyor?"

"Ne?" ?

"Bugün otopsi laboratuvarmda kırk yaşında olduğunu söylemiştin. Doğum tarihi neymiş?"

'TMeden soruyorsun ki?"

"Lütfen. Bunu öğrenmeliyim."

"Tamam. Bekle."

Maura, Rizzoli'nin sayfaları kanştırdığını duyabiliyordu. Çok geçmeden tekrar telefonu eline aldı. "Ehliyetinde yaz-dığma göre yirmi beş kasımda doğmuş."

Maura bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı,

"Orda mısın?" diye sordu Rizzoli.

"Evet."

"Sorun nedir Doktor? Neler oluyor?"

Maura yutkundu. "Benim için bir iyilik yapmam isteyeceğim Jane. Ama kulağa çılgınca gelebilir biraz."

"Söyle bakahm."

"Suç laboratuarmda onun DNA'sıyla benimkini karşılaştırmamızı istiyorum."

Telefonun öbür ucunda çalan telefon sonunda kesilmişti. "Bir daha söyler misin? Sanırım yanlış duydum," dedi Riz-zoh.

"Benim DNA'mla Arma Jessop'unkinin uyup uymadı-ğmı öğrenmek istiyorum."

"Bak, birbirinize çok benzediğinizi görebiliyorum ama-"

ikiz Bedenler

"Dahası da var."

"Neden söz ediyorsun?"

"Kan grubumuz da aynı. B pozitif."

Rizzoli mantık çerçevesinde cevap vermişti: "Kaç kişinin kan grubu B pozitif biliyor musun? Nasıl desem? Herhalde dünya nüfusunun 3aizde onu B pozitifdir."

"Ve bir de doğum günü. Doğum tarihinin yirmi beş kasım olduğunu söyledin. Jane, benim doğum günüm de yirmi beş kasım."

Bu sözlerin üzerine ikisi de sessizhğe gömübnüşlerdi. "Pekâlâ, şimdi tüylerim diken dike oldu işte," dedi RizzoU usulca.

"Şimdi neden test istediğimi anlıyor musun? Onunla il-giH her şey-görüntüsünden kan grubuna ve hatta doğum gününe kadar..." Maura duraklamıştı. "O benim resmen. Nereden geldiğini biknek istiyorum. Bu kadmm kim olduğunu bilmek istiyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Rizzoli yeniden söze girdi: "Bu sorunun cevabım bulmak tahmin ettiğimizden daha zor olabilir."

"Neden?"

"Bu öğleden sonra kredi kartıyla ilgili bir rapor aldık. Anladığımız kadanyla MasterCard'ı sadece altı ay önce çıkartılmış."

"Yani?"

"Sürücü ehliyeti de sadece dört ay önce alınmış. Arabanın plakaları üç ay önce hazırlanmış."

"Peki ya adresi? Brighton'da yaşadığım söylemiştin değil mi? Komşulanya konuşmadmız mı?"

68

69

Tess Gerritsen

"Gece geç saatte ev sahibesine ulaşmayı başardık. Söylediğine göre evi Anne Jessop'a üç ay önce kiraya vermiş. Daireye onunla birlikte girdik."

"Ve?"

"İçerisi bomboştı Doktor. Mobilya namma tek bir çöp yoktu. Ne bir tava ne bir diş fırçası. Biri kablolu televİ2yon ve telefon hattmı açtınpış ama içeride kimse yoktu."

"Peki ya komşular?"

"Onu hiç görmemişler. Hatta ona 'hayalet' adım takmışlar."

"Biiincil bir adresi ohnalı. Başka bir banka hesabı..."

"Hepsine baktık. Bu kadına dair geçmişe ilişkin hiçbir şey bulamadık."

"Bu ne demek oluyor peki?"

"Bu demek oluyor ki altı ay öncesine kadar Anna Jes-sop diye biri yolanaş," dedi RizzoU.

-D6RT

RİZZOLİ, J.P. DOYLE'S Bar'a girdiğinde olağan şüpheliler barm etrafına toplanmışlardı. Çoğu polisti; bira ve fıstık eşHğinde gün boyu verdikleri savaşılan anlatıyorlardı birbirlerine. Boston Polis Departmam'nm Jamaica Plain karakolunun sokağında bulunan Doyle's şehirdeki en güvenilir bardı herhalde. En ufak bir yanlış harekette, bir düzine polis New England Patriot's takımımın

futbol o)Tinculan gibi çul-lamverirdi adamın üzerine. Rizzoli buradakileri tanıyordu ve onlar da Rizzoli'yi tamyorlardı. Hamile kadmm geçmesi için ajorılıp yol vermişlerdi hemen. Kamı, önünde gemi pruvası gibi, adamlann arasında paytak paytak yürürken birkaç tanesinin ona bakıp sırtıtmaya başladığını gördü.

"Tann aşkına! Rizzoli," diye seslendi biri. "Bhaz kilo mu aldın ne?"

"Ya, evet," dedi Rizzoh gülererek. "Ama senin aksine ağustosa kalmaz yine bir deri bir kemik olurum."

Sonra barm öteki tarafında kendisine el sallayan Dedektif Vann ve Dunleavy'nin yanına gitti. Sam ve Frodo-herkes bu ikisine böyle sesleniyordu. Şişman Hobbit'le sıska Hob-bit. Öyle uzun süredir birlikte çahşıyorlardı ki artık kan koca gibi olmuşlardı. Büyük olasılıkla kanlanyla geçirdiklerin-

70

71

Tess Gerritsen

den daha çok vakit geçiriyorlardı birbirleriyle.

Rizzoli onlan ayn ayn hiç görmemişti nerdeyse. Çok yakında bir örnek giysiler de giymeye başlarlar, diye düşündü. İkisi de sıtıp, tıpatıp aym ellilik Guinness biralanyla selamladılar onu.

"Selam Rizzoli," dedi Vann. "-geç kaldın," dedi Dunleavy. "Çoktan ikinci biralara geçtik." "-sen de ister misin bir tane?"

Tann aşkına! Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. "Burası çok gürültülü," dedi RizzoU. "Diğer salona geçelim." Böylece yemek salonuna geçip İrlanda bayrağınm altındaki her zamanki masalarma oturdular. Dunleavy ve Vann, Rizzoü'nin karşısma geçip yan yana, samimi bir şekilde oturmuşlardı. RizzoU kendi iş ortağını düşündü. Barry Frost iyi bir adamdı; hatta müthiş bir adamdı. Ama ortak hiçbir noktalan yoktu. Günün sonunda Frost kendi yoluna gidiyordu, RizzoU de kendi yoluna. Birbirlerini yeterince seviyorlardı ama ikisinin de birlikte daha fazla zaman geçirmeye katlanabile-ceklerini zannetmiyordu. En azmdan asla bu iki adamın geçirdiği kadar zaman geçiremezlerdi birlikte.

"Demek kendine bir Black Talon kurbanı buldun," dedi Dunleavy.

"Dün gece, Brookline'de," dedi Rizzoli. "Sizinkinden bu yana ilk Talon davası. Ki o da ne zamandı? İki yıl mı oluyor?"

"Evet, aşağı yukarı iki yıl oluyor."

"Dava kapanmış mıydı?"

Dunleavy gülmeye başladı. "Hem de tabut gibi çakıl-

İkiz Bedenler
di."

"Failkimmiş peki?"

"Antonin Leonov diye bir adam. .Ukrayna göçmeni. Büyükler ligine terfi etmek isteyen ayak takımından bir oyuncu. Biz yakalamasaydık Rus mafyasının elinde kalacaktı zaten."

"Moronun tekiydi," diye burun kıvırdı Vann. "Onu izlediğimizin farkmda değildi."

"Onu neden izliyordunuz ki?" diye sordu Rizzoli.

"Tacikistan'dan teslimat beklediğine dair bir ipucu aldık," dedi Dunleavy.

"Eroin. Büyük bir parti. Bir haftadır en-sesindeydik. Böylece onu ortağmm evine kadar takip ettik. Vassily Titov. Titov, Leonov'u kızdırdı mı ne olduysa. Leonov'u eve girerken görmüştük. Sonra silah seslerini duyduk ve çok geçmeden Leonov dışarı çıktı."

"Bizde dışanda onu bekliyorduk tabii," dedi Vann. "Dediğim gibi, moronun tekiydi."

Dunleavy, Guinness'ini kaldınp kadehini Rizzoü'nin bardağma tokuşturdu.

"Açıldığı gibi kapandı dava. Suçlu silahıyla birlikte yakalandı. Biz de şahit durumundaydık. O da suçsuz olduğunu iddia etmedi bile. Jürinin karar vermesi bir saat bile sürmedi."

"Bu Black Talon'lan nereden aldığım söylemiş miydi size?" diye sordu Rizzoli.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Vann. "Bize hiçbir şey söyleyemezdi. İngilizcesi çat patti ama Miranda' sözcüğünü adı

* Amerika'da, Federal Anayasa'ya göre şüpheli/sanık tutuklandıktan sonra haklarının okunmasını ön gören kanun.

72

73

Tess Gerritsen
gibi biliyordu."

"Evinin aranması içki bir ekip gönderdik," dedi Dunle-avy. "Ardiyesinde sekiz kutu Black Talon bulundu; inanabiliyor musun? Tüm o silahlan nasıl temin etti bilmiyorum ama sağlam zulaydı," diyerek omuz siUcti sonunda. "Leonov'-un olayı buydu yani. Sizin vurulma olayıyla ne bağlantısı var anlamıyorum."

"Son beş yılda bu bölgede Black Talon kurşunun görüldüğü sadece iki dava oldu," dedi RizzoH. "Biri sizin davanız diğeri de benimkisi."

"Eh, kara borsada hâlâ bir iki mermi dolaşıyordur herhalde. Lanet olsun! eBay'e baksan bile bulursun. Tek bildiğim şu ki Leonov'u biz zımbaladık. Hem de sağlam zımbaladık." Sonra ellilik bardağını masaya bu-aktı. "Kendine başka bir nişancı bulman gerek."

Rizzoli o kadarmı kendisi de anlamıştı. İlci tane kıytmk Rus gangsterinin iki yıl öncel hesaplaşmasıyla Aıme Jes-sop'un hiçbir ilgisi olamazdı. Black Talon mermisinden de bir şey çılcmayacaktı.

"Şu Leonov dosyasını bana versenize," dedi Rizzoli. "Yine de bir bakmalcta fayda var."

"Sabah masanda olur."

"Teşekkürler çocuklar." Masadan kalkıp güç bela doğruldu sonunda.

"Ee? Ne zaman yumurtluyorsun?" diye sordu Vann başıyla Rizzoli'nin göbeğine işaret ederek.

"Maalesef yakında değil."

"Çocuklar aralannda iddiaya girmişler biliyor musun? Bebeğin cinsiyeti üzerine."

İkiz Bedenler

"Dalga geçiyorsun."

"Kız diyenler yetmiş papel toplamış; erkek diyenlerinki de kırk papel."

Vann kıkırdamaya başlamıştı, "Bir yirmi papel daha toplandı," dedi, "o biçim olur diyenlerinki bu da."

Rizzoli, dairesine girdiği anda bebeğin kamım tekmelediğini hissetti. Yerleş artık ufaklık, beni duyuyor musun? Bütün gün bana boks çuvalı muamelesi yaptığın yetmiyor geceleri de mi seninle uğraşacağım. Kız mı oğlan mı beklediğini bilmiyordu. Tek bildiği çocuğun bir an önce doğmak için sabırsızlandığıydı.

Kaba kuvvetle dışarı çıkamazsın. Bu Kung-fu sevdasından vazgeç artık tamam mı?

Anahtarını ve çantasını mutfak tezgâhına fırlatıp kapının yanında ayakkabılarını çıkardı ve ceketini yemek masa-smm sandalyesinin üzerine bıraktı. İki gün önce kocası Gab-riel yan askeri bir silah mühimınatmı denetlemek üzere bir FBI timiyle birlikte Montana'ya gitmişti. Şimdi apartman dairesi evlilik öncesinde hüküm süren o gamsız anarşinin eline geçmişti yeniden. Gabriel taşımp da eve disiplini getirmeden önceki hâline yani. İşi eski bur deniz piyadesine bırakın, bakın nasıl tencereleri, tavalan boy sırasma göre diziyor.

Yatak odasma geçtiğinde gözü bir an için aynadaki yansımasına takılmıştı. Artık kendini tanıyamıyordu. Yanaklan elma gibiydi. Sırtı kambur olmuştu ve lastikli hamile pantolonun altmdaki göbeği kocamandı. Ne zaman yok oldum ben ? diye düşündü. Hâlâ orada mıyım? Bu çarpık çurpuk bedenim

Tess Gerritsen

altında bir yerlerde bana dair bir şeyler var mı hâlâ? Aynadaki yabancıya bir kez daha baktı. Eskiden kamı nasıl da dümdüzdü. Yüzünün bu tombul hâlini beğenmemişti. Yanaklan-nm çocuk gibi kıpkırmızı ohnasmdan hoşlanımyordu. Gabriel hamilelik ışıltısı diyordu buna. Kansım parlak burunlu bir balınaya benzemediğine ikna etmeye çahşıyordu işte. Bıı aynadaki icadın ben değilim, diye düşündü. Bu İcadın kapılan tekmeleyip suçluları enseleyen polis değil.

Sırtüstü yatağa uzamp havalanmaya hazırlanan bir kuş gibi koUarmı iki yana açtı. Çarşafllara Gabriel'in kokusu sinmişti. Bu gece seni çok özledim, diye düşündü. Evüüğün böyle olmaması gerekiyordu. İki kariyer, iki işkolik insan. Gabriel yollarda, o hep evde tek basma. Ama kolay olmayacağım bilerek başlamıştı bu işe. Onun ya da kendi işinin daha pek çok gece onları böyle ayrı koyacağım daha en başmdan tahmin ediyordu. Onu tekrar aramayı düşündü ama sabah iki kez konuşmuşlardı ve maaşının yansmı Veirzon telefon.şirketine veriyordu zaten. Ah, neysene.

Yan dönüp kendini güçlkle yataktan kaldırdı. Tam komodinin üzerindeki telefona uzamp Gabriel'i arayacaktı ki telefon birdenbire çalmaya başladı. İrkilerek arayan numaraya baktı. Tamdık bir numara değildi-Gabriel değildi arayan.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Dedektif RizzoU'yle mi görüşüyorum?" diye sordu bir adam.

"Evet, benim."

"Geç saatte aradığın için özür dilerim. Şehre bu gece döndüm ve-?"

ikiz Bedenler

"Ben kiminle görüşüyorum acaba?"

"Dedektif Ballard, Newton Pohs Departmam'dan. Anladığım kadanyla dün gece Brookline'de yaşanan vurulma davasını siz araştırıyormuşsunuz. Anna Jessop admda bir kurbanm davası."

"Evet, ben araştırıyorum."

"Geçen yıl burada bir davaya bakımıştım. Anna Jessop'-la ilgili bir davaydı. Aym kişi olup olmadığından emin değilim ama..."

'TSfewton Polis Departmam dediniz değil mi?"

"Evet."

"Bayan Jessop'u teşhis edebilir misiniz? Yani cenazesini görseniz."

Adam bir an için duraksamıştı. "Sanırım baksam iyi olacak. O olduğundan emin olmahyım."

"Peki ya oysa?"

"O zaman katilin kim olduğunu biliyorum demektir."

Rizzoh, Dedektif Rick Ballard daha kimliğini göstermeden onun bir polis olduğunu anlanuşti. Rizolh, AdU Tıp bina-smm girişine adımını attığı anda hazu: olda durur gibi ayağa kalkmışü hemen. Kristal gibi parlak, tok, mavi gözleri vardı. Kahverengi saçlan mutaassıp bir stilde kesilmişti ye gömleği asker forması gibi kusursuz biçimde ütülenmişti. Gabriel gibi onun da duruşunda sessiz bir otorite vardı. Kaya gibi sağlam bakışlarıyla. Bana gözü kapalı güvenebilirsin, diyordu sanki. Rizzoli onu görünce bir an için, Keşke tekrar ince belli ve çekici olsam, demişti içinden. El sıkıştıkları şurada ve

Tess Gerritsen

Rizzoli kimliğine bakarken adamın gözlerini dikmiş yüzünü incelediğini hissediyordu.

Kesinlikle bir polis, diye düşündü.

"Evet, hazır mısınız?" diye sordu Rizzoli. Adam başını sallayınca o da resepsiyoniste döndü. "Dr. Bristol aşağıda mı?"

"Şu anda bir otopsiyi bitirmek üzere. Onunla aşağıda buluşabileceğinizi söyledi."

Asansörle bodrum katına inip morgun antresine geçtiler. Burada galoş, maske ve bone gibi malzemelerin konulduğu dolaplar bulunuyordu. Geniş cam böhnenin ardında Yos-hima ve Dr. Bristol'm zayıf, beyaz saçlı bir adamın otopsisini üzerinde çahşıtlarını görebiliyorlardı. Bristol onları görünce el sallayarak selam vermişti.

"On dakika!" dedi.

Rizzoli başını salladı. "Bekliyoruz."

Bristol kafa derisini enizasyonunu yeni tamamlamıştı. Şimdi kafa derisini kafatası üzerinden çekip bütün yüzü bir çırpıda soyuverdi.

"Bu kısımdan nefret ediyorum," dedi Rizzoli. "Yüzü mahvetmeye başladıkları zaman. Diğer kısımları kaldırabili-yorum ama bu rezalet bir şey."

Ballard hiçbir şey söylememişti. Bir anda sırtı dümdüz dikilmişti ve yüzünde katı, valcur bir ifade belirmişti. Cinayet dedektifi olmadığı için sık sık morgda işi olmuyordu herhalde ve camın diğer tarafında devam eden prosedür onu afallatmış oknahydı. Rizzoli pohns akademisinde öğrenciyken morga ilk gelişini hatırladı. Bir gmp öğrenciyle birlikte gelmişlerdi. Rizzoli altı tane güçlü kuvveth erkeğin içinde tek kadındı ve diğerlerinin hepsi ona tepeden bakıyorlardı. Hepsi de mız-

ikiz Bedenler

mızlık edip yüzünü bumşturacağını sanmışlardı ama Rizzoli otopsiyi başından sonuna en önden, gözünü bile kırpmadan izlemişti. Yüzü gözü sarınc yamncald bir sandalyeye çöken de erkeklerden biri olmuştu sonunda. Rizzoli, şimdi Ballard'm da aynı raddeye gelmek üzere olduğunu görüyordu. Floresan ışıklarının altında yüzü hastalıklı bir beyaza dönmüştü.

Otopsi odasında Yoshima kafatasını testereyle kesmeye başlanmıştı. Bıçaklar kemiğe değdiği anda Ballard da daha fazla dayanamamıştı artık. Başını çevirip gözlerini boy boy eldiven kutularının istif edildiği rafa çevirdi. Rizzoli onun için üzölmüştü. Ballard gibi sert görüncümlü bir adam için bir kadın polisin karşısında böyle süt kuzusu durumuna düşmek zor olmalıydı.

Rizzoli bir tabure çekip ona oturmasını işaret etti ve bir tane de kendisi için aldı. İç geçirerek oturdu sonra. "Bu günlerde ayakta duramıyorum pek," dedi.

Ballard da oturmuştu. Kemiğin üzerinde vızır vızır dönen testere yerine başka bir- şeye odaklanmak onu rahatlatmıştı. "İlk seferin mi?" diye sordu Rizzoli'nin kamma işaret ederek.

"Evet."

"Kız mı erkek mi?"

"Bilmiyorum. İkisi de olur bizim için."

"Ben de kızım doğduğunda öyle düşünmüştüm. İki eli iki ayağı olsun yeter diyordum..." Sonra durup yutlamdu. Testere hâlâ vızır vızır çahşmaya devam ediyordu.

"Kızım kaç yaşında şimdi?" diye sordu Rizzoli adamın dikkatini dağıtmak için.

"Ah, aynı otuzunda on dört yaşına girecek. Bu aralar etrafına neşe saçtığı söylenemez."

78

79

Tess Gerritsen

"Kızlar için zor bir yaş."

"Saçlanmdaki beyazlan görüyor musun?"

Rizzoli gülmeye başladı. "Annem de böyle yapardı. Saç-lanndaki beyazlan gösterip, 'Bu saçlan sen ağarttm böyle,' derdi. İtiraf etmeliyim, ben on dört yaşımıdayken etrafımda olmayı istemezdim. Yaşla ilgili bir şey işte."

"Bizde de aym sorunlar var. Karım ve ben geçen yıl aynl-dık. Katie de üd arada bir derede kalıyor. İki çalışan ebeveyn, iki farklı ev."

"Çocuk için zor olmalı."

Neyse ki testerenin sesi de insafa gelip kesilmişti sonunda. Rizzoli, camm diğer tarafında Yoshima'nın kafatasmdan kestiği parçayı çekip ayırdığım gördü. Bristol da beyni dikkatlice iki avucunun içine alıp kafatasmdan ayırdı. Ballard pencereye bakmamaya çalışıyordu. Gözü Rizzoli'nin üzerindeydi.

"Zor oluyor değil mi?"

"Nedir o?"

"Polis olmak. Durumunu da düşününce."

"Neyse ki kimse kapılan kırmamı filan beklemiyor bu aralar."

"Kanm hamileliğinde daha acemi bir polisti."

"Newton Polis Departmanında mı?"

"Boston. Onu devriyeden almak istediler. Ama karım onlara hamile olmamn bir avantaj olduğunu çünkü suçlula-nn ona daha saygılı davrandığım söylemişti."

"Suçlular saygılı mıymış? Bana hiç saygı göstermiyorlar."

Yan odada Yoshima elinde iğne ve suturla cesedin üze-

ikiz Bedenler

rindeki kesiği dikiyordu. Kumaşm değil de etin ve derinin dikildiği, ölüme dair bir terzük işi. Bristol da eldivenlerini çıkarp ellerini yıkadıktan sonra misafirlerini karşılamak üzere dışarı çıkmıştı sonunda.

"Beklettiğim için özür dilerim. Sandığımın biraz daha uzun sürdü. Adamın karm boşluğu tümörlerle doluydu ve bunca zaman bir doktora görünmemiş. Bu iş bana kaldı yani." Sonra hâlâ nemli olan tumbul elini Ballard'a uzattı. "Dedektif Silahh saldıın vakamızı görmek için gelmiştiniz değil mi?"

Rizzoli, Ballard'm joizünün bir anda gerildiğini gördü. "Dedektif RizzoU rica etti."

Bristol başım salladı. "Gidelim öyleyse. Buzhanede." Böylece Bristol'm peşinden otopsi laboratuarım geçip arka taraftaki geniş buzhanenin önüne geldiler. Burası kocaman paslanmaz çelikten kapısı ve ısı ayarlama düğmeleriyle içinde etlerin muhafaza edildiği dev buzdolaplarm benzliyordu. Yan tarafındaki duvann üzerinde teslimat bilgileri yazıyordu. Bristol'm otopsisini yeni tamamladığı yaşlı adam da listedeydi. Önceki gece saat on birde getirilmişti. Bu kimsenin dahil olmak istemeyeceği bir listeydi gerçekten de.

Bristol kapi}^ açtığımda soğuk hava buhan jöizlerine vurdu. İçeri girdikleri anda donmuş et kokusu Rizzoli'nin midesini ağzma getirmişti. Hamile olduğundan beri kötü kokulara tahammülü iyice azalmıştı. En ufak bir çürük kokusu aldığı anda en yakındaki lavaboya koşuyordu hemen. Ama buzhanede sıra sıra dizilmiş sedyeleri dehşet dolu gözlerle izlerken bu seferlik bulantısını bastırmayı başarmıştı. İçeride beş tane ceset torbası vardı ve üzerleri beyaz, plastik örtülerle örtül-

80

81

Tess Gerritsen
müştü.

Bristol isim kartlanm inceleyerek sedyeleri dolaştı ve dördüncüsünde durdu.

"Kızımız burada işte," diyerek cesedin üst gövdesi görünecek şekilde torbanın femuannı açtı. Cenazecinin suturla diktiği Y şeklindeki çizilce de gözler önüne serilmişti. Yosliima'-nm bir başka eseri daha.

Plastik torba aralandığı sırada Rizzoli'nin gözü ölen ka-dmda değil de Rick Ballard'm üzerindeydi. Adam cesedi gör-düp anda sessizliğe gömülmüştü. Anne Jessop'un görüntüsü onu yerine çivilemişti âdeta.

"Evet?" dedi Bristol.

Ballard bir anda içinde bulunduğu transtan çılcımsı gibi gözlerini kupıştırdı ve nefesini bıraktı. "Bu o," diye fısıldadı sonra.

"Emin miskdz?"

"Evet," dedi Ballard yutkunarak. "Ne olmuş? Herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

Bristol, Rizzoli'ye baktı. Olanları anlatmak için sessizce ondan izin istiyordu. Rizzoli başını salladı.

"Sol şakağından tek bir kurşun darbesi," dedi Bristol kafatasındaki yarayı işaret ederek. Sol şakakta ve kafa boşlu-ğundaki sekme sonucunda iki lobda büyük ölçüde hasar oluşmuş. Bu da etldli bir iç kanamaya sebep olmuş."

"Aldığı tek darbe bu mu?"

"Evet. Son derece hızlı ve etkili bir darbe."

Ballard'm gözleri gövdeye odaklanmıştı şimdi. Göğüslerine. Çıplak bir kadm görünce bir erkeğin bu tepkiyi vermesi hiç de şaşırtıcı değildi aslında ama Rizzoli bundan rahat-

İkiz Bedenler

sız olmuştu. Canlı ya da ölü, Arma Jessop'a saygı duyulması gerekiyordu. Bristol sakince fermuan kapatıp cesede mahremiyetini bahşettiği zaman sonunda o da rahat bir nefes aldı.

Buzhaneden çıktılar sonunda. Bristol ağı dolap kapısını sıkıca kapattı.

"Herhangi bir aile bireyi ya da akrabasını tanıyor musunuz? Haber vermemiz gereken birileri var mı?" diye sordu sonra.

"Kimse yok," diye cevap verdi Ballard.'

"Bundan emin misiniz?"

"Şu anda hayatta olan bir akrabası..." Ballard bir anda susmuştu. Taş kesilmişti âdeta. Gözleri pencerenin üzerindeydi. Otopsi odasına bakıyordu.

Neye baktığını anlamak için Rizzoh de pencereye döndü ve o anda Ballard'm dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anladı.

Maura Isles elinde bir dizi röntgen filmiyle az önce labo-ratuai-a girmişti. Fihnlere ışık kutusuna yerleştirip ışığı açmıştı şimdi. Film kutusunun üzerindeki kırık bacak kecniklerini incelediği su-ada izlendiğinin farlanda değildi. Pencerenin diğer tarafmdaki üç çift gözün bir anda kendisine doğai döndüğünden bihaberdi.

"Bu kim?" diye mmladı Ballard.

"Adh Tıp uzmanlarımızdanbiri," dedi Bristol. "Dr. Maura Isles."

"Aralandaki benzerlik tüyler ürpertici değil mi?" dedi Rizzoh.

Ballard dehşet içinde başını salladı. "Bir an için sandım ki..."

"Kurbanı gördüğümüzde hepimiz öyle zalmettik."

82

83

Tess Gerritsen

Maura yan odada filmleri yemden zarfm içine yerleştirdi ve izlendiğinin farkma bile varmadan odadan çıkıp gitti. Bir insanı gözetlemek ne kadar da kolay, diye düşündü Riz-zoli. Başkalarının bizi izlemekte olduğunu haber veren bir altıncı hissimiz yok ki. Röntgencinin gözlerini üzerimizde hissetmiyoruz asla; ta ki o harekete geçip hamlesiniyapana kadar Ancak o zaman başından beri burnumuzun ucunda olduğunu görüyoruz.

Rizzoli, Ballard'a döndü sonra. "Pekâlâ, Anna Jessop'u gördün ve teşhis ettin. Şimdi bize onun kim olduğunu anlat artık."

BEŞ

BİR ARACIN GELEBİLECEĞİ SON NOKTA. Reklamlarda böyle diyorlardı. Dwayne de hep böyle söylüyordu. Ve Mattie Purvis bu güçlü aracı gözyaşlarını tutmaya çahşarak West Central Caddesi'nden aşağı doğru sürmekteydi o sırada. ÖraJa olmak zorundasın. Lütfen Lhvayne, ne olur orada ol, diye düşünüyordu. Ama orada olacağımdan emin değildi. Bu günlerde kocasıyla ilgiH anlam vermediği öyle çok şey vardı ki. Bir anda kocası dediği adam gidip yerine bir yabancı gelmişti sanki. Ona en ufak bir ilgi göstermeyen bambaşka biri. Yüzüne bile bakmayan biri. Kocamı geri istiyorum ben. Ama onu nasıl kaybettiğimi bile bilmiyorum.

PURVİS BMW'nin devasa tabelası görünmüştü. Mattie otoparka girip bir aracın gelebileceği son noktaya gelmiş o pml pml arabaları geçerek galerinin kapışma doğru ilerledi. Dwayne'in arabası oradaydı.

O da arabasını Dwayne'in arabasının yan tarafındaki yere park edip motoru durdurdu. Bir an için durup derin bir nefes almıştı. Lamaze doğum tekniği dersinde öğrettikleri gibi arm-dıncı bir nefes. Dwayne'in zaman kaybı olduğunu söyleyerek bir ay önce gelmeyi bıraktığı şu derste öğrendiklerinden yani. Bebeği doğuracak olan ben değilim, sensin. Neden benim

84

85

Tess Gerritsen

de gelmem gerekiyor İd?

Hmm-hoooh, nefes al, nefes ver. Derin derin. Bir anda başı dönmeye başlamıştı. Sersemlemiş vaziyette direksiyona doğru eğildi. O anda yanlışlıkla komaya bastı ve çıkan sesle irkilerek yüzünü buruşturdu. Camdan dışarı baktığında araba tamircilerinden birinin ona baktığını gördü. Dwayne'in durup dururken komaya basan aptal kansma bakıyordu adam işte. Utançmdan kızararak kapıyı açtı. Kocaman göbeğini güçlükle direksiyonun arkasından kurtararak dışarı çıktı ve BMW galerisine doğm yürümeye başladı.

İçerisi deri ve araba cilası kokuyordu. Erkekler için tam bir afrodizyak, diyordu Dwayne bu koku için. Mattie bir süre galerinin seksi ve baştan çıkancısı perilerinin önünde durup düşündü: çekici kıvrımları ve spotların altında pml pırlı parlayan krom kaplama yüzeyleriyle bu yılm en yeni modelleri. Bir erkek bu salonda ruhunu teslim edebilirdi. Şu metalik mavi arabanın üzerinde parmaklarını gezdirip ön camdaki yan-sımasma yeterince uzun bakarsa rüyâlanmın gerçek olduğunu görebilirdi. Bu makinelerden birine sahip olduğu anda her zaman olmak istediği o adamı görecekti karşısında.

"Bayan Purvis?"

Mattie arkasını döndü ve kocasının satış sorumlularından Bart Thayer'i gördü. Adam ona el sallıyordu.

"Ah, merhaba," dedi.

"Dwayne'e mi bakmıştınız?"

"Evet. Nerede?" ? "Şey, sanırım..." Bart arka taraftaki ofislere doğru döndü.

"Bir bakayım."

"Gerek yok, ben bulurum."

ikiz Bedenler

"Olmazl Yani, şey, ben bulurum şimdi. Hemen gehyoram tamam mı? Siz oturun. Keyfinize bakm. Bu duramda uzun süre ayakta durmamalısmız."

Bu sözleri Bart'tan duymak çok saçmaydı. Adamın göbeği Mattie'ninkinden büyüktü.

Mattie zorla gülümsedi. "Sadece hamileyim Bart. Sakat değilim ya."

"Ee, büyük gün ne zaman?"

"İM hafta sonra. En azmdan biz öyle düşünüyomuz. Ama asla emin olamazsın değil mi?"

"Ne kadar doğru söylüyorsunuz. Benim oğlum da bir türlü çıkmak istememişti. Üç hafta geç doğdu ve o gün bugündür de her şeye geç kalıyor zaten." Sonra göz kırptı. "Gidip Dwayne'i bulayım."

Mattie adamın arka taraftaki ofislere doğru ilerlemesini bekledi. Sonra o da adamın peşinden gitti ama biraz ötede durmuştu. Bart, Dwayne'in kapışım çaldı. Cevap gelmedi. Kapıyı bir daha tıklattı. Sonunda kapı açıldı ve Dwayne usulca başını dışarı uzattı. Tam söylenmeye başlayacaktı ki o sırada Mattie'yi gördü. Mattie galeriden ona el sallıyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye seslendi Mattie.

Dwayne odasından çıkıp kapıyı da arkasından kapamıştı. "Burada ne işin var?" diye atıldı bir anda.

Bart bir Mattie'ye bir de Dwayne'e bakıyordu. Sonunda usulca çıkışa doğru yürüdü. "Şey, Dwayne ben bir kahve molası vereceğim sanırım."

"Tamam, tamam," diye mu-ıldadı Dwayne. "Ne yaparsan yap." Bart bunun üzere alelacele galeriyi terk etti. Kan, koca

86

87

Tess Gerritsen
bir süre birbirlerine baktılar.
"Seni bekledim," dedi Mattie.
"Ne?"

"Jinekolog randevum Dwayne. Geleceğini söylemiştin. Dr. Fishman tam yirmi dakika bekledi ama daha fazla bekle-yemedik artık. Ultrasonu kaçırdım."

"Oh. Oh, Tanrım. Unuttum." Pwayne siyah saçlarını arkaya doğru attı. Sürekli saçıyla, gömleğiyle, kravatıyla oynardı zaten. Üst düzey bir ürünle haşır neşirsen sen de öyle görüneceksin, derdi hep. "Özür dilerim."

Mattie çantasını açıp içinden bir Polaroid çıkardı. "Resme bakmak ister misin?"

"Ne bu?"

"Kızımız. Ultrason resmi."

Dwayne resme bakıp omuz silkti. "Pek bir şey görünmüyor."

"Kolu burada. Bu da bacağı. Eğer iyice, dikkatlice bakarsan yüzünü bile görebilirsin."

"İyi. Güzel," dedi Dwayne ve resmi geri uzattı. "Bu gece biraz geç geleceğim tamam mı? Adamm biri saat altıda deneme sürüşü için gelecek. Akşam yemeğini dışarıda yerim artık."

Mattie, Polaroid'i çantasına koyup iç geçirdi. "Dwayne..."

Dwayne, Mattie'nin alnına üstünkörü bir öpücük kondurdu. "Dışarı kadar sana eşlik edeyim. Haydi."

"Birlikte bir kahve filan içemez miyiz?"

"Müşterilerim var."

"Ama galeride kimse yok ki?"

"Mattie, lütfen. Bırak da işimi yapayım olur mu?"

ikiz Bedenler

O sırada, birdenbire Dwayne'in ofisinin kapısı açıldı. Mattie başını çevirdiği anda uzun boylu, incecik bir kadmm ofisten çıkıp alelacele koridordaki bir başka ofise girdiğini gördü.

"O kim?" diye sordu Mattie.

"Ne?"

"Ofisinden çıkan kadmm."

"Ah. O mu?" Dwayne susup boğazını temizledi. "Yeni işe aldık. Buraya bir de bayan satıcı aknam zamam geldi diye düşünmüştüm. Takımı zenginleştirmek için; bilirsin. Gerçekten de iyi bir çahşan oldu üstelik. Geçen ay Bart'tan daha çok satış yaptı. Bu da onu işe aknakla ne kadar iyi ettiğimizin bir kanıtı."

Mattie, Dwayne'e kapışma bakıp düşüncelere daldı: Her şey o zaman başladı. Geçen ay. Aramızdald her şey o zaman değişmeye başladı. O yabancı o zaman girdi Dwayne 'in bedenine işte.

"Adı ne?" diye sordu Mattie.

"Bak, gerçekten işe dönmem lazım."

"Sadece adımı bilmek istiyorum." Dönüp kocasına baktı sonra ve o anda gözlerinde o suçluluk duygusunu gördü. Gün gibi ortadaydı işte.

"Oh, Tanrım." Dwayne arkasını dönmüştü. "Bir bu eksikti."

"Tu, Bayan Purvis?" Bu Bart'tı. Galerinin kapısının önünde durmuş sesleniyordu. "Lastiğiniz patlamış. Tamirci şimdi gösterdi. Biliyor muydunuz?"

Mattie'nin başı dönüyordu. Dönüp adama baktı. "Hayır. Ben... ben fark etmemiştim."

89

Tess Geititsen

"Nasıl lastiğin patladığımı fark etmezsin?" dedi Dwayne.

"Şey aslında biraz-aslında biraz tuhaftı yolda ama- "

"Buna inanmıyorum." Dwayne kapıya doğru yönelmişti bile. Her zamanki gibi benden kaçıyor, diye düşündü Mattie. Ve şimdi de kızgın. Nasıl her şey bir anda benim suçum oldu yine?

Bart ve Mattie de Dwayne'in peşinden dışarı çıktılar. Dwayne sağ lastiğin önünde çömelmiş başını iki yana sallıyordu.

"Bunu fark etmemiş olmasın inanabiliyor musun?" dedi Bart'a dönüp. "Şu lastiğe bak! Lastiği paramparça etmiş."

"Olur böyle şeyler," dedi Bart. Mattie'ye bakıp anlayış dolu gözlerle gülümsedi. "Bak, Ed'e söylerim yenisini takar şimdi. Sorun değil."

"Ama janta bak. Mahvolmuş. Bu şekilde kaç kilometre gittin sen? İnsan nasıl bu kadar kaim kafalı olabilir?"

"Haydi ama Dwayne. Yapma," dedi Bart. "O kadar da önemli değil."

"Fark etmedim," dedi Mattie. "Özür dilerim."

"Doktorun ofisinden buraya kadar böyle mi geldin?" diye sordu Dwayne omzunun üstünden dönüp bakarak. Gözlerindeki öfke Mattie'yi ürkütmüştü. "Direksiyon başında uyuyor muydun sen?"

"Dwayne, yarın etmedim."

Bart, Dwayne'in omzunu sıvazladı. "Biraz sakın ol istersen, ha?"

"Lanet olsun. Sen bu işe karışma!" diye tersledi adamı Dwayne.

ikiz Bedenler

Bart teslim olmuş gibi ellerini kaldırarak geri çekildi. "Tamam, tamam." Gitmeden önce, Sana iyi şanslar tatlım, der-cesine son bir kez Mattie'ye baktı.

"Sadece bir lastik," dedi Mattie.

"Yolda giderken her tarafa kıvılcımlar saçıyordun herhalde. Seni o hâlde kaç kişi gördü kim bilir?"

"Ne fark eder ki?"

"Affedersin ama bu bir Beemer. Bunun gibi bir makineyi kullanırken beU bir imaj veriyorsun. İnsanlar bu arabayı görünce onu sürenin de daha akıllı, daha havalı biri oknasını beklerler. Sense dümdüz olmuş bir lastikle gidiyorsun yolda. İşin bütün havasını bozuyorsun. Diğer tüm Beemer sürücülerini de rezil ediyorsun. Beni de rezil ediyorsun.

"Bu sadece bir lastik."

"İki de bir şunu söyleme."

"Ama öyle."

Dwayne tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı. "Bir şey demiyorum artık."

Mattie ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Bunun lastikle filan ilgisi yok. Öyle değil mi Dwayne?"

"TSTe?"

"Bu kavganın sebebi biziz. Sorun bizde."

Dwayne'in sessizliği durumu daha da kötü hâle getirmişti. Mattie'ye bakamıyordu. Arkasından dönüp onlara doğru yaklaşmakta olan tamirciyi izlemeye başladı.

"Selam," diye seslendi tamirci. "Bart lastiği değiştirmemi söyledi."

"Evet. Şunu hallediver, olur mu?" Sonra sustu. Otoparka giren bir Toyota'ya takılmıştı gözü. Toyota'daki adam ara-

90

91

Tess Gerritsen

badan inip BMW'lerden birini incelemeye başladı. Sonra eğilip saücmm admı okuyabilmek için penceredeki yapıştırmaya baktı. Dwayne hemen eliyle saçlarını arkaya atmıştı. Kravatım düzeltip yeni müşterisine doğru yürümeye başladı.

"Dwayne?" dedi Mattie.

"Müşterim var burada."

"Ama ben sen karınım."

Dwayne bir anda arkasını döndü. Zehir gibi gözlerle bakıyordu. Mattie şaşkma dönmüştü. "Uzatma meseleyi Mat-tie."

"Dikkatini çekebilmek için ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı Mattie.

"Senden bir araba mı alayım? Bu mu gerekiyor yani? Çünkü başka bir yol göremiyorum ben." Sesi çatlamıştı. "Başka hiçbir yol göremiyorum."

"Belki de denemeyi bırakmahsm. Çünkü artık hiçbir anlamı yok."

Mattie arkasmdan bakakahnıştı. Dwayne adama doğru yürürken bir an için durup omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. Müşterisini karşılarken sesi bir anda sıcak, dost canlısı bir ahenge bürünmüştü.

"Bayan Purvis? Madam?"

Mattie gözlerini kırptırarak tamirciye döndü.

"Sakıncası yoksa arabamn anahtarları lazım da. Araba-5a içeri alıp tekerleği değiştireceğim." Sonra yağh ellerini uzat-tı.

Mattie tek kelime etmeden anahtarı verip yeniden Dway-ne'e döndü. Ama o Mattie'nin durduğu tarafa bile bakmıyordu. Sanki görünmezmiş gibi. Bir biçmiş gibi.

Mattie eve nasıl gittiğini bilememişti.

ikiz Bedenler

Bir anda elinde anahtarlarla mutfak masasmm üzerinde biriken postalann önünde otururken buldu kendim. En üstte kredi kartı ekstresi duruyordu. Üzerinde Bay ve Bayan Purvis yazıyordu. Ona ilk kez birinin Bayan Purvis diye seslendiği günü hatırladı. Bu ismi duyunca nasıl da sevinmişti. Bayan Purvis, Bayan Purvis. Bayan Hiç.

Anahtarlar ehnden yere düştü. Mattie başım avuçlarma gömüp ağlamaya başladı. Bebek kamını tekmeledikçe ağladı. Boğazı ağrıyana kadar, önündeki mektuplar gözyaşlany-la smlsıklam olana kadar ağladı.

Onu geri istiyorum. Eski hâlini istiyorum. Beni sevdiği zamanki hâUni istiyorum.

Kendi hiçkinklanmn arasmda bir kapı gıcutısı duymuştu. Ses garajdan gehyordu. Başım kaldırdı. Kalbi umutla dolmuştu.

Eve döndü! Üzgün olduğunu söylemek için eve döndü.

Bir anda öyle bir fırlamıştı ki yerinden sandalye yere devrildi. Dehfışek gibi kapıyı açıp garaja indi. Karanlıkta şaşkm şaşkm gözlerini kırptırdı. Garajda bir tek kendi arabası duruyordu.

"Dwayne?" diye seslendi.

O sırada bir parça gün ışığı gözünü ahnıştı. Yan bahçeye açılan kapı aralıktı. Kapıyı kapamak için o tarafa doğru yürüdü. Tam kapıyı kapatmıştı ki arkasmda bir ayak sesi duydu. Olduğu yerde donup kaldı. Kalbi güm güm atıyordu. O anda içeride tek basma olmadığım anladı.

Arkasını döndü. Ama ne olduğunu anlayamadan bir anda gözleri karardı.

92

Atkı i-

MAURA, AKŞAMÜSTÜ GÜNEŞİNİ ARKASINDA bırakıp Our Lady of Divine Light Kilişesi'nin loş serinliğine adım attı. Bir süre gözleri kamaştığı için etrafındaki her şeyi gölgelerden ibaret görmüştü. Sıralarm belli belirsiz hatları ve en önde, tek başına başım eğmiş oturan cemaat üyesi bir kadın. Geçip sıralardan birine oturdu. Gözleri kihsenin loş ışığına ahşırken kendiliğ sessizUge bıraktı. Tepesindeki renkli cam yoğun ve kasvetli tonlardaki renkleriyle pınl pml parlıyordu. Resimde kıvrıcık saçlı bir kadın beğeni dolu gözlerle üzerinde kan kırmızısı bir elmanın bulunduğu bir ağaca bakıyordu. Cennet Bahçesi'ndeki Havva. Her şeyi alt üst eden baştan çıkarıcı, fattan kadın. Maura penceredeki resme bakarken kendini kötü hissetmişti. Başka bir resme çevirdi gözlerini. Katolik bir anne babanın elinde yetişmesine rağmen kiHselerde kendini rahat hissetmiyordu. Boyah camlarda azizlerin mücevher gibi renklerle süslenmiş resimlerini inceledi. Her ne kadar şimdi kutsal azizler olarak görülseler de aslında"yaşa-dıklan dönemde onların da etten kemikten yaratılmış olduklarını ve onların bile kusursuz olamayacaklarını düşünüyordu. Onlar da bu dünyada günah işlemiş, onlar da yanlış ka-

ikiz Bedenler

rarlar verip aşağılık ihtiraslara yenik düşmüş oknahydılar. Kusursuzluk insana özgü bir şey değildi ve Maura pek çok insandan daha iyi biliyordu bunu.

Ayağa İcalkıp milıraba doğru döndü ve durdu. Rahip Brophy karşısında duruyordu. Renkli camdan vuran ışıklar yüzünde renk mozaikleri oluşturmuştu. Öyle sessiz yaklaşmıştı ki Maura geldiğini du3TBamıştı bile. Şimdi birbirlerinin jnzüne bakarak öylece kalakalmışlardı. İkisi de sessizhği bozup söze girmeye cesaret edemiyordu.

"Umanm hemen gitmiyorsundur," dedi Brophy sonunda.

"Birkaç dakika kendimle kalıp düşünmek için uğramıştım."

"O zaman gitmeden seni yakaladığım için mutluyum. Konuşmak ister misin?"

Maura dönüp en yakınındaki kapılara baktı. Sanki kaçış yolu anyor gibiydi. Sonra iç geçirerek cevap verdi. "Evet. Konuşmayı isterim samnm."

Ön sırada oturan kadın dönmüş onları izliyordu. Peki ne görüyor? diye düşündü Maura. Genç, yakışıklı bir rahip. Çekici bir kadın. Azizlerin gözleri önünde gizli saklı fısıldamalar.

Rahip Brophy de Maura'nın huzursuzluğunu paylaşıyor obnalıydı. Cemaat üyesi kadına bakıp Maura'ya döndü:

"Burada ohnası şart değil."

Ağaçların gölgelediği yolun üzerinde, Jameica River-way Park'ta nehir kıyısı boyunca uzanan yolda yürümeye

Tess Gerritsen

başladılar. O sıcak günün öğleden sonrasında parkta koşucular, bisikletleriyle gezen insanlar ve bebek arabalarını iten annelerin eşliğinde dolaşıyorlardı. Böyle toplum içerisinde bir yerde bir rahiple bir cemaat üyesinin yürüyüş yapıyor olması dedikodulara neden olmazdı. Hep böyle olacağız işte, diye düşündü Maura başlanm eğip bir söğüt ağacının dallarının altından geçtikleri sırada. Bütün skandallardan, bütün günahlardan uzakta. Bana istediklerimi asla veremez ama şimdi burada, onun yanındayım. İkimiz de buradayız işte.

"Beni ne zaman görmeye geleceksin diye merak ediyordum," dedi Brophy.

"Gelmeyi istedim. Ama zor bir haftaydı." Maura susup nehre çevirdi gözlerini. Az ilerideki caddeden gelen araba sesleri nehrin sesini bastırıyordu. "Bu günlerde faniliğimi düşünür oldum."

"Eskiden düşünmüyor muydun?" "Bu şekilde değil. Geçen hafta otopsiyi izlerken..." "Pek çok otopsi görmüş olmalısın bu zamana kadar." "İzlemekle kalmıyorum Daniel. Otopsiyi yapan benim. O neşteri elimde tutuyorum ve insanları kesiyorum. İş yerinde nerdeyse her gün yapıyorum bunu ve daha önce bundan hiç rahatsız olmamıştım. Belki de insanlığımı yitirdiğim an-lamma geliyor bu. Öyle hissizleşmişim ki kestiğim şeyin insan bedeni olduğunu bile fark etmiyorum artık. Ama o gün otopsiâ izlerken başka bir şey oldu. Her şey bir anda son derece kişisel bir hâle geldi. Ona bakım ve o masada kendimi gördüm. Şimdi neşteri her elime alışımada onu düşünüyorum. Nasıl bir yaşam sürdürdüğünü, neler hissettiğini, o sırada neler dü-

İkiz Bedenler

şündüğünü..." Maura bir an için susup iç geçirdi. "İşe dönmek biraz zor oldu yani. Hepsi bu."

"Gerçekten işe dönmek zorunda mısın peki?"

Maura bu soru karşısında öyle şaşırılmıştı ki boş gözlerle Daniel'e baktı.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Kanun zoruymuş gibi söylüyorsun."

"Bu benim işim. Bu işte iyiyim ben."

"Ama bu devam etmen için geçerU bir sebep sayılmaz. Neden kendini zorluyorsun ki?"

"Sen neden rahiplik yapıyorsun peki?"

Şaşırma sırası Daniel'deydi şimdi. Bir süre yamnda sessizce durdu. Söğüt ağaçlarının gölgesi altmda mavi gözleri açık bir renge bürünmüştü. "Bu seçimi çok uzun zaman önce yaptım," dedi. "Bunun hakkında düşünmüyorum bile artık. Sorgulamıyorum."

"İnanmış ohnahsm."

"Hâlâ inanıyorum."

"Bu yetmez mi?"

"Gerçekten de tek gereken şeyin inanç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Elbette değil." Maura önüne dönüp ağacın göl-geleriyle alacak bulacak olan yolda jairümeğe devam etti. Da-niel'in gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerinin onu ele vereceğinden korkuyordu.

"Zaman zaman faniliğimizle yüzleşmemiz iyidir," dedi Daniel. "Hayatımızı yemden gözden geçirmemizi sağlar."

"Bununla yüzleşmemeyi tercih ederdim."

"Neden?"

"İçe bakış durumlarıyla aram iyi değildir pek. Okulda

96

97

Tess Gerritsen

felsefe derslerine dayanamazdım. Cevabı olmayan tüm o sorular. Ama fizik ve kimyayı anlayabiliyordum. Bu derslerde öğretilen prensipler bir düzen içinde ve tekrarlanabilir olduk-lan için kendimi daha rahat hissediyordum." Maura durup pa-tenleriyle bir bebek arabasını iten genç kadını izledi. "Açıklanamaz olanı sevmiyorum."

"Evet, biliyorum. O matematik denklemlerin çözülsün istiyorsun her zaman. Bu yüzden şu kadmm öldürülmesi seni . bu kadar etkiledi."

"Evet, cevabı ohnayan bir soru bu. En nefret ettiğim şeydir."

Maura nehre karşı ahşap bir banka geçip oturdu. Güneş batmaya başlamıştı. Koyulaşan gölgelerin altında nehir usul usul akıyordu. Daniel de yanma oturdu. Birbirlerine değme-dikleri hâlde o kadar yakımdaydı ki çıplak kolunun üzerinde onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Dedektif Rizzoli'den davayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Beni olaya dahil ettiğini söyleyemem."

"Bunu yapmasını beklemiyordun herhalde."

"Hayır. Polis olarak bunu yapmasım bekleyemezdim ondan."

"Ama arkadaşın olarak?"

"Evet, sorun da bu. Dost olduğumuzu samyordum. Ama bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Bunun için onu suçlayamazsm. Kurban senin evinin önünde bulundu. Düşünmeden edemiyordur. "

"TSTeyi? Suçlu olabileceğimi mi?"

"Ya da hedefin aslmda sen olduğunu. O gece hepimiz

ikiz Bedenler

Öyle zannettik. Arabadaki sen olduğunu sandık." Daniel gözlerini kaldmp nehrin öbür tarafına doğru bakti. "Otopsiyi bir türlü unutamadığım söylüyorsun. O gece de benim aklımdan çıkmıyor işte. Tüm o pohs arabalarının yanında, evinin önünde kalakalmıştım. Olanlara inanamıyordum. İnanmak istememiştim.'"

İkisi de sessizliğe gömüldüler. Önlerinde kapkaranlık bir nehir uzanıyordu. Arkalannda ise nehir gibi bir trafik.

"Bu gece akşam yemeğine gelir misin?" diye sordu Maura birdenbire.

Daniel bir süre cevap vermedi. O tereddüt am içinde Maura utançmdan kıpkırmızı olmuştu. Sözüne geri almak istiyordu. Son altmış saniyeyi başa almak istiyordu. Sadece hoşça kal deyip gitseydi ne güzel olacaktı. Ama bu düşüncesizce teklif çıkıvermişti ağzmdan-ki ikisi de onun bunu kabul edemeyeceğini biliyorlardı.

"Özür dilerim," diye mmldadı Maura. "Sanmm bu o kadar da iyi bir fildr..."

"Olur," dedi Daniel o anda. "Çok sevinirim."

Maura mutfakta salata için domates doğruyordu. Bıçağı tutarken elleri titremişti. Ocakta pişen Coq au vm'den kırmızı şarap ve tavuk kokuları yükseliyordu. Bu Maura'nı yapmaya aışkm olduğu, herhangi bir tarife bakmadan kolayca pişirebileceği bir yemekti. O anda daha karmaşık bir yemekle uğraşamazdı. Çünkü bütün dikkati o sırada birer kadelıpinot noir doldurmakla meşgul olan adamın üzerindeydi.

Daniel kadehlerden birini getirip tezgâhın üzerine, Ma-

98

99

Tess Gerritsen

ura'nın önüne buraktı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hiç bir şey yok."

"Salata sosunu yapayım mı? Ya da maruUan yıkayabilirim istersen."

"Seni çalışman için çağırmadım buraya. Sadece restoranda herkesin gözü önünde olmaktansa burayı tercih, edersin diye düşündüm."

"Sürekli toplumun gözü önünde olmaktan bıkmış olmaksın," dedi Daniel.

"Daha çok seni düşünüyordum aslında."

"Rahipler de restoranda yemek yiyebilir Maura."

"Hayur, demek istediğim..." O anda kıpkırmızı olduğunu hissetti ve yeniden domateslerine döndü.

"Sanmm insanlar yanlış anlayabilirlerdi," dedi Daniel. "İkimizi bir arada görünce yani." Daniel bir an için gözlerini dikip ona bakmıştı. O sırada bıçağın tahtaya değdiği anda çıkardığı seslerden başka çıt çıkmıyordu. Bir insanın mutfakta bir rahiple ne işi olur? diye düşündü Maura. Ondaki yiyecekleri kutsamasını mı isteyeceğim? Hayatta hiçbir erkek onu bu adamdan daha huzursuz, daha kusurlu ve daha insan hissettiremezdi herhalde. Pek ya sen Daniel? Senin ne kusurların var! diye geçirdi içinden kestiği domatesleri genişçe bir salata kâsesine boşalttığı sırada. Sonra salatamn üzerine zeytin yağı ve balzamik sirke döktü. Boynuna taktığın şu beyaz yaka günahlara karşı bağıışıklığını mı arttırıyor?

"İzin ver de hiç değilse şu salatahğı doğrayayım," dedi Daniel.

"Sen hiç yerinde durmaz mısın?"
"Başkalan çakşırken boş boş oturmak âdetim değildir."

ikiz Bedenler

Maura gülmeye başladı. "Kulübe hoş geldin o zaman." "Umutsuz işkolikler kulübü mü bu? Çünkü eğer öyleyse kurucu üyesi ben sayılırım." Daniel tahta bıçaklıktan bir bıçak alıp salatalığı kesmeye başladı. Sebzenin taze, yazı anımsatan kokusu bir anda bütün mutfağa yayılmıştı. "Beşi erkek biri kız altı tane kardeşim vardı. Onlara yardım etmekten geliyor bu."

"Yedi çocuk ha? Aman Tanrım." "Eminim babam da annem her hamile kaldığımda bunu söylüyordu."

"Peki sen kaçmcısm bu yedinin içinde?" "Dördüncüyüm. Tam ortadan vurmuşum yani. Bu da psikologlara göre beni doğuştan şefaatçi yapıyor. Sürekli uzlaştırmaya çahşan taraf yani." Sonra Maura'ya bakıp gülümsedi. "Ayrıca duşa çabucak girip çıkmak konusunda da başarılı olduğum anlamı geliyor tabii."

"Peki dört numaralı çocuktan bir rahibe nasıl geçtin?" Daniel yine başım kesme tahtasma çevirmişti. "Senin de tahmin edebileceğin gibi uzun bir hikâye bu."

"Bahsetmek istemediğin bir hikâye mi?" "Rahip olmayı seçmemdeki sebepler büyük olasılıkla sana mantıksız gelecektir."

"Ah, ne gariptir ki hayattaki en büyük seçimlerimiz genellikle mantıksız seçimler oluyor. Evlenmeyi seçtiğimiz kişiler mesela." Maura şarabından bir yudum aldı ve sonra kadehini geri bıraktı. "Ben de evliliğimi mantık çerçevesinde açıklayamazdım."

Daniel başını kaldırıp ona baktı. "Şehvet mi?"

"Bu uygun bir kelime oldu gerçekten. Hayatımm en bü-

100

101

Tess Gerritsen

yük hatasını böyle yaptım işte. Yani en azından şimdiye kadar en büyük hata bu." Maura şarabından bir yudum daha aldı. Ve sen de sonraki büyük hatam olabilirsin. Eğer Tanrı uslu durmamızı istiyorsa günahı neden yarattı o zaman?

Daniel doğradığı salatalıklan kâseye koıoıp bıçağı du-ruladı. Maura arkası dönük, lavaboda bıçağı yıkadığı sırada onu izliyordu. Uzun mesafe koşuculan gibi ince, uzun bir yapısı vardı. Bunu neden yapıyorum kendime? diye geçirdi içinden. Hoşlanabileceğim başka bir sürü erkek varken neden o?

"Neden rahip olmayı seçtiğimi sormuştun," dedi Daniel.

"Neden?"

Daniel dönüp ona baktı. "Kız kardeşim lösemi hastasıydı."

Maura şaşırılmıştı. Ne diyeceğim bilemiyordu. Duruma uygun bir sözcük bulamıyordu.

"Sophie o zaman daha altı yaşındaydı," dedi Daniel. "Ailenin en küçüğüydü ve tek kızıydı."

Sonra ellerini kurulumak için bulaşık havlusuna uzandı ve işi bitince havluyu düzgünce yerine astı. Sanki sonrasmda söyleyeceği sözleri toparlayabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Akut lenfosit lösemi idi. Sanmm bu iyi türü oluyormuş. Löseminin iyisi olursa tabii."

"Çocuklar için en iyi prognozudur. Yüzde seksen ıcurtal-ma şansı olur." Bu doğru bir bilgiydi ama Maura bunu söylediği anda pişman olmuştu. Akılcı Dr. Isles trajedilere her zamanki pratik bilgileri ye kalpsiz istatistikleriyle cevap veriyordu işte. Etrafındaki insanların karmaşık duygulanıyla hep böyle.

ikiz Bedenler

baş çıkardı zaten. Sürekli bilim adamı rolünün arkasına saklanırdı. Bir arkadaş akciğer kanserinden mi ölmüş? Bir akraba bir araba kazasısonucunda felç mi olmuş? Maura'nın her trajedi için başvurabileceği bir istatistik vardı. Rakamlarm

kati kesinhğinden ve insanın basma gelebilecek her korkunç olaym ardmda bir açıklama olduğu inancmdan destek alıyordu.

Bu cevabından dolayı Daniel'in onun ilgisiz ve hatta duygusuz biri olduğunu sanacağımdan korkmuştu. Ama o gücenmiş gibi görünmüyordu. Sadece başım sallayıp bu bilgiyi olduğu haliyle, yani Maura'nın verdiği pratik bir bilgi olarak kabul etmişti.

"O zamanlar beş yaşmdakilerin hastahktan kurtulma oranları o kadar da iyi değildi," dedi. "Teşhis konulduğunda hastalık çok ilerlemişti. Ne kadar korkunç bir durum olduğunu anlatamam; hepimiz yıkılmıştık. Özellikle de annem. O tek kızıydı. Bebeğiydi omm. O zamanlar ben on dört yaşındaydım ve Sophie'ye göz kulak olma görevi bana kalmıştı. Bütün o ilgiye, bütün o pohpohlamalara rağmen biraz olsım şımarmamıştı. Her zaman hayal edebileceğin en sevimli, en tatlı çocuk olarak kaldı." Daniel Maura'ya bakmıyordu hâlâ; gözleri yerdeydi. Sanki çektiği acının derinliğini gözler önüne sermek istemiyordu.

"Daniel?" dedi Maura.

Daniel derin bir nefes alarak doğruldu. "Senin gibi görmüş geçirmiş bir sepiğe bu hikâyeyi nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"Doktoru, Sophie'nin hastahğının son evrede olduğunu söylemişti. O zamanlar bir doktor fikrini beyan ettiği zaman

102

103

T

Tess Gerritsen

onun sözleri İneil-i Şerif kabul edilirdi. O gece annem, babam ve erkek kardeşlerim kiliseye gittiler. Bir mucize için dua etmeye sanırım. Ben yalnız kâlmam diye Sophie'yle hastanede kalmıştım. O zaman saçları dökülmüştü artık. Remote-rapiden kel kalmıştı. Kucağımda uyuya kaldığı anı hatırlıyorum. Ve dua ettiğimi. Saatlerce dua etmiştim. Tann'ya aklıma gelebilecek en çılgınca sözleri verdim. Eğer ölseydi bir daha kiliseye asla adımımı atmazdım sanırım."

"Ama kurtuldu," dedi Maura usulca.

Daniel ona bakıp gülümsedi. "Evet kurtuldu. Ve ben de tüm o çılgınca sözlerimi yerin getirdim. Çünkü o gün O beni duymuştu. Buna şüphem yok."

"Sophie nerede şimdi?"

"Manchester'da yaşıyor. Evlendi ve çok mutlu. İki tane çocuk evlat edindiler." Daniel mutfak masasında Maura'nın karşısına oturdu. "İşte böyle. Ben de buradayım."

"Rahip Brophy."

"Şimdi neden bunu seçtiğimi biliyorsun."

Doğru bir seçim miydi peki? diye sormak istiyordu Maura ama sormadı. ^

Şarap kadehlerini yeniden doldurdular. Maura kıtır kıtır Fransız ekmeğini dilimleyip salatanın üzerine koydu. Buram buram tüten coq au vin 'i de bir kepçe yardımıyla çukur tabaklara servis etti. Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer; gitmeye çalıştığı yer bu muydu peki, istediği bu muydu? Daniel Brophy'ün kalbine ulaşmaya mı çalışmıyordu?

Belki de ona sahip olamayacağını bildiği için onu arzulamaktan korkmuyorum. Benim ulaşamayacağım bir noktada; yani beni incitemez; Victor 'un incittiği gibi incitemez.

İkiz Bedenler

Ama onunla tamştığı zaman Victor'un da onu inciteme-yeceğini sanmıştı. Sandığımız kadar dayanıklı değiliz. Asla değiliz.

Yemeklerini yeni bitirmişlerdi ki zilin çalmasıyla ikisi de bir anda gerildiler. Her ne kadar masum bir gece geçiriyor-larsa da o anda suç üstü yakalanmış iki âşık gibi huzursuz gözlerle birbirlerine bakmışlardı.

Kapıdaki Jane Rizzoli'ydi. O nemH yaz akşamında arsız bukleleriyle siyah saçları darmadağm bir.yumağa dönmüş, Maura'nın ön verandasında dikiliyordu. Sıcakhavaya rağmen üzerinde her zaman işte giydiği siyah takım-elbisesi vardı. Maura, Rizzoli'nin sıkınlıkla kendisine bakan gözlerini gördü anda bunun sıradan bir akşam gezmesi oknadığını anlamıştı. Çok geçmeden Rizzoh'nin elindeki klasörü de fark etti zaten.

"Seni bu saatte evinde rahatsız ettiğim için üzgünüm Doktor. Ama konuşmamız gerekiyor. Ofise uğramaktansa eve gehnem daha iyi olur diye düşündüm."

"Davayla mı ilgili?"

Rizzoli başını salladı. Hangi davadan bahsettiklerini açıklamaya gerek yoktu. İkisi de söz konusu davanın ne olduğunu biliyordu. Maura ve Rizzoh profesyonel anlamda birbirlerine saygı duydukları hâlde henüz sıcak bir dostluğa adım atmış sayılmazlardı ve o gece birbirlerine karşı bir parça da çekingenlik hissediyorlardı. Bir şey oldu kesin, diye düşündü Maura. Yoksa eve kadar gelmezdi.

"İçeri gel lütfen."

Rizzoli içeri girdi ve mutfaktan gelen yemek kokuları-m duyduğu anda durakladı. "Akşam yemeğini mi böldüm yok-

104

105

Tess Gerritsen
sa?"

"Yok, şimdi sofradan kalktık."

Kallctık kelimesindeki çoğul eki Rizzoli'nin dikkatinden kaçmamıştı tabii. Soran gözlerle Maura'ya baktı. O şuada ayak seslerini duyunca arkasını döndü ve koridorda şarap kadehleri mutfaka götürmekte olan Daniel'i gördü.

"İyi akşamlar Dedektif!" diye seslendi Daniel. ?

Rizzoh şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. "Rahip Brophy"

.Daniel mutfaka devam etmişti. Rizzoli hemen Maura'ya döndü. Tek kelime bile etmemişti ama kafasından neler geçtiği belliydi. KiUsedeki cemaat üyesi kadının düşündüğü şeyi düşünüyordu o da. Evet, kötü gönlüdüğünün farkındayım. Ama hiç bir şey olmadı. Sadece yemek yiyip sohbet ettik işte. Lanet olsun. Neden bana öyle bakıyorsun ki?

"Evet," dedi Rizzoli. Bu bir tanecik kelimenin içinde bin türlü anlam gizliydi. O sırada mutfaktan Çin porselenlerinin ve gümüş çatal kaşıkların şmgırtısı duşıldı. Daniel bulaşık makinesini dolduruyordu. Maura'nın evinde, kendi rçıutfa-ğında bir rahip vardı resmen.

"Mümkünse seninle yakuz görüşmek istiyorum," dedi Rizzoli.

"Buna gerek var mı gerçekten. Rahip Brophy benim dos-üm."

"Bunu konuşmak yeterince zor zaten Doktor."

"Ona gitmesini söyleyemem ki." O sırada Daniel'in ayak sesleri duyuldu. Maura hemen susmuştu.

"Ama benim gitmem gerekiyor," dedi Daniel. Gözü Rizzoli'nin elindeki klasöre takılmıştı. "Görünüşe bakılırsa sizin

İkiz Bedenler

de yapacak işleriniz var."

"Aslında evet, biraz işimiz vardı," dedi Rizzoli.

Daniel, Maura'ya bakıp gülümsedi. "Akşam yemeği için teşekkürler," dedi sonra.

"Bekle," dedi Maura. "Daniel." Peşinden koşup ön verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. "Gitmene gerek yok," dedi.

"Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm."

"Neden ki? Şahane bir geceydi."

"Sanki evimden kovulmuşsun gibi oldu."

Daniel uzanıp sevecen bir biçimde onun içini rahatlatmak istercesine kolunu okşadı. "Ne zaman konuşmak istersen arayabilirsin," dedi. "Saatin kaç olduğunun önemi yok."

Daniel arabasma doğru yürüdüğü sırada Maura arkasından bakakakmıştı. Simsiyah giysileriyle o yaz gecesinin karan-hğma kanşıp görünmez olmuştu sanki. Daniel son bir kez dönüp el salladığı şurada Maura'nın gözü beyaz yakasına takıldı yine. Karanlığın içinde beyaz bir pmltı.

Daha sonra yeniden eve girdi. Rizzoh koridorda durmuş onu izliyordu. Daniel'le ne işi olduğunu merak ediyordu tabii. Kör değildi. Aralannda dostluktan daha öte bir şeylerin yeşerdiğini görüyor olmalıydı.

"İçecek bir şeyler alır mısm?" diye sordu Maura.

"İyi olur. Ama alkolsüz bir şeyler olsun," dedi Rizzoü göbeğini okşayarak.

"Ufaklık içki içecek yaşa gelmedi henüz."

"Tabii."

Maura kendini iyi ev sahibesi rolünü oynamaya zorlayarak Jane'i mutfağa davet etti. İki bardağın içine biraz buz ve

106

107

Tess Gerritsen

portakal suyu koydu. Kendisinininkine bir parça da votka eklemişti. İçecekleri de alıp mutfak masasma yönelmişti ki Rizzo-li'nin klasörün içinden başka bir dosya çıkarıp masanın üzeri-ne koyduğunu gördü.

"O ne?" diye sordu Maura.

"Önce bir otur istersen Doktor. Çünkü sana söyleyeceğim şey biraz üzücü olabilir."

Maura geçip mutfak masasma oturdu. Rizzoli de karşı-sma oturmuştu. Dosya tam ortalarında duruyordu. Sırlara dolu bir Pandora kutusu, diye düşündü Maura dosyaya bakarak. İçinde ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

"Geçen hafta sana Anna Jessop'la ilgili söylediğim şeyleri hatırlıyor musun? Altı ay öncesine kadar ona dair herhangi bir kayda rastlamadığımı anlatmıştım. Elimizdeki tek adres de bomboş bir apartman dairesi çıkmıştı."

"Evet, ona hayalet demiştin."

"Bu bir anlamda doğru aslında. Çünkü gerçekte asla var olmamış."

"Bu nasıl olur?"

"Çünkü Anne Jessop diye biri yokmuş işte. Bu takma bir isimmiş. Gerçek adı Anna Leoni. Altı ay önce yepyeni bir kimlik edinmiş. İÜc önce bir banka hesaplarım, kapatmış ve sonra da evinden ayrılmış. Yeni ismiyle Brighton'daki apartmam kiralamış ama orada yaşamayı düşünmüyormuş zaten. Eğer yeni ismi ortaya çıkarsa diye bir şaşırtmaca olarak kullanmış orayı. Sonra eşyalarım'toplayıp Maine'e taşınmış. Sahil yolımda küçük bir kasabaya. Son iki aydır da orada yaşıyormuş."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

ikiz Bedenler

"Bunları yapmasma yardım eden pohsle konuştum."

"Bir polis mi?"

"Dedektif Ballard diye biri. Newton'dan."

"Demek takma, isimmiş-ama kanım kaçağı değilmiş bu durumda değil mi?"

"Hayır. Neden kaçtığım da anlıyorsundur herhalde. Tamdık bir öykü işte."

"Bir adamdan mı kaçıyormuş?"

"Ve maalesef çok zengin bir adamdan. Dr. Charles Cas-sell."

"İsmi tamdık gelmiyor."

"Castle Eczacılık. Adama aitmiş. Anna onun şirketinde bir araştırma uzmanymış. Bir ilişikleri olmuş ama üç yıl sonra Anna onu terk etmek istemiş."

"O da buna izin vermemiş."

"Dr. Cassel öyle kolay kolay terk edip gidebileceğin bir adam değilmiş anlaşılan. Anna bir gece mosmor bir gözle acilde bulmuş kendini. O günden sonra da işler giderek korkutucu bir hâl almış. Takipler. Ölüm tehditleri. Hatta bir keresinde posta kutusına ölü bir kanarya bırakılmış."

"Tanrım."

"Evet. Al sana gerçek aşk. Böyle bir adamdan kendini korumak için tek seçeneğin kalıyor bazen; o da adamı vurup kurtuhnak-ya da saklanacaksm. Ama işin aşk şu ki eğer ilkinin seçseydi beUd de şu anda hâlâ yaşıyor olurdu."

"Ama adam onu bulmuş sommda."

"Tek yapmamız gereken bunu ispatlamak."

"Bunu yapabilir misiniz?"

"Henüz Dr. CassellTe iletişime geçemedik. Ne tesadüf-

108

109

Tess Gerritsen

tür ki Anna'nın vurulduğu gece Boston'dan ayrılmış. Geçen hafta iş gezisine çıkmış ve yann dönüyormuş." Rizzoli portakal suyunu ağzma götürdüğü zaman bardağın içindeki buz-larm tıkırtısı Maura'nın sinirlerini bozmuştu. Rizzoli bardağın masaya geri bıraktığı zaman bir süre sessizlik oldu. Zaman kazanmaya çalışıyor gibi. Ama ne için? diye geçirdi Maura içinden.

"Anna Leoni'yle ilgili bilmen gereken bir şey daha var," dedi Rizzoli. Masanın üzerindeki dosyaya işaret etti. "Bunu şana getirdim."

Maura dosyayı açtı ve bir anda tamdik bir duygu hissetti. Bir fotoğrafın renkli bir fotokopisiydi bu. Ciddi bakışları ve siyah saçlarıyla genç bir kız kendisinden daha yaşlı bir çiftin arasında duruyordu. Yaşlı çift koUanm onun omuzlarına atmışlardı. "Bu kız ben olabilirdim," dedi Maura usulca.

"Bu fotoğraf cüzdamndaydı. Resimde Anna'mn on yaş-larında olduğunu sanıyoruz. Annesi Ruth ve babası William Leoni'yle birlikte. İkisi de ölmüşler şimdi."

"Bunlar anne ve babası mıymış?"

"Evet."

"Ama... çok yaşlılar."

"Evet, öyleler. Annesi, Ruth, bu fotoğraf çekildiğinde altmış iki yaşındaymış." RizzoH bir an için duraksadı. "Anna tek çocuklanymış."

Tek çocuk Yaşlı anne baba. Bunun nereye gittiğini biliyorum, diye düşündü Maura ve birazdan bana söyleyeceklerinden korkuyorum. Bu akşam buraya gelmesinin sebebi bu. Sadece Anna Leoni ve sapık sevgilisini anlatmak için gelmedi. Bundan daha büyük bir mesele var.

İkiz Bedenler

Maura başını kaldmp Rizzoli'ye baktı. "Evlatlık mıymış?"

Rizzoli başını salladı. "Anna doğduğunda Bayan Leoni elli iki yaşındaymış."

"Çocuk esirgeme kurumlanmn çoğu için fazla yaşlı."

"Zaten bu yüzden bir avukat aracılığıyla özel bir evlat edûme işlemine başvurmuşlar herhalde."

Maura kendi anne babasını düşündü. İkisi de öhnüşler-di şimdi. Ve onu evlat edindiklerinde kırklı yaşlanndaydılar.

"Kendi evlat edinme işlemlerin hakkında ne biHyorsun Doktor?"

Maura derin bir nefes aldı. "Babam öldükten sonra evlat edinme belgelerimi budum. Bütün işlemler burada, Boston'da bh avukat tarafından yürütülmüş. Birkaç yıl önce onu aradım. Biyolojik annemin adını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum." "Söyledi mi?"

"Kayıtların mühürlü olduğunu ve bana herhangi bir bilgi veremeyeceğini söyledi."

"Peki üstelemedin mi?"

"Hayır, üstelemedim."

"Avukatın adı Terence Van Gates miydi?"

Maura taş kesihmişti. Sorunun cevabını vermesine bile gerek yoktu. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu zaten.

"Nerden bildin?" diye sordu Maura.

"Anna ölümünden iki gün önce Boston'da Tremont Otel'e yerleşmiş. Otel odasından iki telefon görüşmesi yapmış. Birinde o sırada şehir dışındaki olan Dedektif Ballard'ı aramış."

110

111

Tess Gemtsen

Diğerinde de Van Gates'in hukuk bürosunu. Onunla neden görüştüğünü bilmiyoruz-telefonlanma geri dönmedi daha."

İşte şimdi söyleyecek, diye düşündü Maura. Biri gece evimde, mutfakta olmasının asıl sebebini açıklayacak. ,

"Anne Leoni'nin evlatlık olduğunu biliyoruz. Kan grubu ve doğum tarihi seninle aynı. Ve ölmeyen hemen önce Van Gates'le konuşmuş-senin evlatlık verilme işlemlerini yapan avukatla. İlginç tesadüfler dizisi."

"Bunları ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç gün oluyor."

"Ve bana söylemedin? Benden sakladın bunu? Bu kadar beklediğin için çok sağ ol."

"Mecburdum. Bihnem gereken bir şey daha vardı," dedi Rizzoli ve derin bir nefes aldı. "Bu akşamüstü DNA laboratuvarından Walt DeGroot'la konuştum. Hafta başında benden istediğin testi yapmasını söylemişim ona. Öğleden sonra hazırladığı otoradyogramları gösterdi. İki tane farklı DS AT profili çıkardı. Biri Anna Leoni'nin. Diğerisi de senin."

Maura donup kalmıştı. Nefes bile almadan biraz sona kendisini vuracak olduğunu bildiği darbeyi beklemeye başladı.

"Sonuçlar uyuyor," dedi Rizzoli. "Genetik profiller birbirinin aynı."

YEDİ

MUTFAK DUVARINDAKİ saatin tiktakları kulağında çınlıyordu. Masadaki bardakların içindeki buzlar eriyordu. Zaman akıp gidiyordu ama Maura o anın içinde kısıp kalmıştı sanki. Rizzoli'nin sözleri kafasında dönüp dolaşıyordu.

"Üzgünüm," dedi Rizzoli. "Bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. Ama bir kardeşin olduğunu bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Yani..."

Olmuş olduğunu yani. Bir zamanlar vardı, evet. Ama benim bundan haberim bile yoktu.

Rizzoli uzandı Maura'nın elini tuttu. Bu hiç de ona göre bir davranış değildi aslında. Rizzoli kolay kolay insanlara san-hp onlara teselli sunacak türde bir kadın değildi. Ama işte şimdi, karşısında onun ufak olup göz yaşlarına boğuklaşmış bekler-cesine Maura'nın elini tutmuştu.

"Bana ondan bahset," dedi Maura usulca. "Nasıl biri olduğunu anlat."

"Bu konuda Dedektif Ballard'la konuşmalıyım."

"Kiminle?"

"Rick Ballard'la. Newton Polis Departmanı'ndan. Dr. Cassell'in tacizinden sonra Anna'nın davası verilmiş. Sa-nın birbiriyle yakından tanışmış."

112

Tess Gerritsen

"Sana onun hakkmda ne anlattı?"

"Concord'da büyümüş. Yirmi beş yaşındayken biriyle evlenmiş ama evliliği uzun sürmemiş. Dost olarak ayrılmış-lar. Çocukları da yokmuş zaten."

"Eski kocası şüpheliler arasmda değil mi?"

"Hayır. Anna'dan boşandıktan sonra yeniden evlenmiş. Şu anda Londra'da yaşıyor."

Bir dul; hpJa benim gibi. Başarısız evliliklere yol açan bir gen mi var acaba?

"Dediğim gibi Charles Cassell'ia şirketinde çahşıyormuş. Castle Eczacılık'ta. Araştırma birimlerinde mikrobiyolog olarak çalışıyormuş."

"Bir bilim adamı yani."

"Evet"

Yine benim gibi, diye düşündü Maura kardeşinin fotoğrafı bakarak. Yani o da benim gibi akıllı ve mantığı diğer şeylerin üzerinde tutmuş. Bilim adamları akılları doğrultusunda ilerlerler Huzuru kanıtlanabilir gerçeklerde bulurlar. Birbirimizi tanısaydık çok iyi anlaşırız herhalde.

"Bunu kabullenmesi çok zor; biliyorum," dedi Rizzoli. "Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum ama nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile. İçinde senin başka bir versiyonunun olduğu paralel bir evren keşfetmek gibi bir şey. Bunca zamandır burada, aynı şehirde yaşamış olduğunuzu öğrenmek. Keşke ..." Rizzoli burada duraksamıştı.

"'Keşke ' sözcüğünden daha boş, daha anlamsız bir sözcük olamaz herhalde. 'Üzgünüm,' dedi Rizzoli.

Maura, elinin tutuknasma ihtiyaç duymadığını göster-

tkiz Bedenler

mek istercesine derin bir nefes ahp doğraldu. Bunu kaldırabilecek güçte olduğunu göstermek istercesine... Dosyayı kapatıp Rizzoli'ye uzattı. "Teşekkürler Jane."

"Yok. Sende kalsm. Bu fotokopiyi senin için çıkardım."

İkisi de ayağa kalktılar. RizzoU cebinden bir kartvizit çı-kanp masaya koydu. "Bunu da al. Herhangi bir soran varsa onu arayabileceğini söyledi."

Maura karttaki isime bakı: RICHARD D. BALLARD, MEWTON POLİS DEPARTMANI DEDEKTİFİ.

"Görüşmen gereken kişi o," dedi RizzoH.

Birlikte ön kapıya doğru yürüdüler. Maura hislerine hakim olmayı başarmıştı. Hâlâ ilgili ve saygılı ev sahibi rolünü oynuyordu. Ön verandada durup RizzoH'ye el salladıktan sonra hemen içeri girip kapıyı kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü. Bir süre kapının önünde öylece durup Rizzoli'nin ara-basınm uzaklaşmasını bekledi. Arabanın sesi kesilmişti sonunda ve evinin bulunduğu bu banhyönün o sakin caddesi her zamanki sessizliğine geri döndü. Yalnızım, diye düşündü Maura. Bir kez daha yalnızım işte.

Sonra oturma odasına girdi ve kitaplıktan eski bir fotoğraf albümü indirdi. Bu fotoğraflara yıllardır bakmıyordu. En son babasının ölümünde, cenazeden birkaç hafta sonra baba-sının evini temizlediği sırada bakmıştı. Bu albümü babasının komodininin üzerinde bulmuştu. Onun, hayatının son gecesinde, o kocaman evde tek basma, yatağmda oturup ailesinin o eski fotoğraflarına baktığı hayal etmişti. Işığı kapatıp uykuya dalmadan önce gördüğü son yüzler ailesinin gülen, mutlu yüzleri olmuştu.

Maura albümü açtı. O yüzle Maura'ya bakıyordu şimdi.

Tess Gerritsen

Sayfalar sertleşmiş, kıtır kıtır olmuşlardı. Fotoğrafların bazıları neredeyse kırk yıllıktı. İlk fotoğrafta annesi, elinde siyah saçlı bir bebekle fotoğraf makinesine bakmış gülümsüyordu. Victoria dönemi mimarisine özgü süslemeleri ve kavisli cum-basıyla Maura'nın hatırlamadığı bir evin önünde duruyorlardı. Annesi Ginny, fotoğrafın altına o düzgün el yazısıyla bir not düşmüştü: Maura 'yi eve getirdiğimiz gün.

Hastanede ya da annesinin hamileliğinde çekilmiş bir tane bile fotoğraf yoktu. BeUd de bu fotoğrafın çekildiği gün başka bir şehirde gurur dolu başka bir baba da bima benzer bir fotoğraf çekiyordu. Anna adındaki kızının fotoğrafı.

Maura bir bir sa3'falan çevirdi. Emekleyen bir bebekten anaokuluna gidecek yaşta bir çocuğa dönüşmüştü şimdi. Fotoğraflardan birinde yepyeni bisikletinin üzerindeydi ve babası da bisikleti tutuyordu arkasından. Ve ilk piyano resitalinde, siyah saçlarını yeşil bir kurdeleyle bağlamış tuşlara basar-kenki resmi.

Maura son sayfayı da çevirdi. Noel fotoğrafı. Maura yedi yaşında. Annesinin ve babasının sevgi dolu kolları arasında poz veriyor. Zamanın içinde kusursuz bir an, diye düşündü Maura. Ama şimdiye dek devam etmiyor o anlar. Gelip geçiyorlar ve onları bir daha geri getiremiyorlar. Ancak yerlerine yenilerini ekleyebiliyoruz.

Albümün sonuna gelmişti. Başka albümler de vardı tabii. Maura'nın hayatının tarihine ilişkin en az dört ciltlik bir kayıt bulunuyordu. Her anı anne ve babası tarafından kaydedilip saklanmıştı. Ama bu albüm babasının başucunda saklamayı seçtiği albümdü. Ginny ve kendisi henüz yaşlanmamış-ken, saçları beyazlayıp dökülmüşken, hâlâ enerjik ve canlı

iki Bedenler

birer anne babayken ve kızları daha küçük bir bebekken çekildikleri fotoğrafların bulunduğu bir albüm. Ginny'nin ölümüyle hayatları yasa boğulmadan önceki zamana dair bir albüm.

Maura anne ve babasının yüzlerine baktı: Beni seçtiğiniz için ne kadar şanslıyım. Sizi özlüyorum. İkinizi de çok özlüyorum. Sorsa. gözyaşları içinde deri kaplı albümü kapattı.

Keşke burada olsaydınız. Keşke gerçekte kim olduğumu anlatabilseydiniz bana şimdi.

Maura daha sonra mutfağa gidip Rizzoli'nin masasının üzerine bıraktığı kartviziti aldı. Kartın ön tarafında Rick Bal-lard'ın Newton Polis Departmanı'ndaki iş telefonu yazıyordu. Maura kartın arkasını çevirdiğinde el yazısıyla Ballard'ın ev numarasının da değiştirildiğini gördü. Numaranın altında onun için bir not vardı: "İstediğiniz zaman arayabilirsiniz. Gece ya da gündüz fark etmez-R.B."

Maura telefonu alıp numarayı çevirdi. Telefon üç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi sonunda: "Ballard." Sadece ismini söylüyor. Katı ve etkili. Bu adam hemen konuya gelmek isteyen cinsinden, diye düşündü. Bu saatte duygusal patlamanın eşiğinde bir kadından gelen bir telefonu hoş karşılamayacaktır. Arka planda bir televizyon reklamı duyuluyordu. Adam evinde oturmuş dinleniyordu ve şu anda kesinlikle rahatsız edilmek istemiyor olmalıydı.

"Alo?" dedi adam sonunda bir parça sabırsızlıkla.

Maura boğazını temizledi. "Sizi evden rahatsız ettiğim için üzgünüm. Dedektif Rizzoli karimizi verdi de. Ben Maura Isles. Ben..." Ben ne? Bu gece sabaha kadar beni teselli etmenizi is-

116

in

Tess Gerritsen

tiyorum mu diyeceğim?

"Ben de aramanızı bekliyordum Dr. Isles," dedi Ballard.

"Biliyorum sabah aramalıydım ama..."

"Hiç önemli değil. Eminim kafanızda bir sürü sora işareti vardır."

"Gerçekten de bu konuda biraz zorlamiyorum. Bir kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. Ve şimdi birdenbire..."

"Her şey değişti değil mi?" Sesi bir an için düşüncesizce sert çıkmıştı ama sonra yine anlayışlı ve uysal bir tona büründü. Maura gözyaşlarını zor zapt ediyordu.

"Evet," diye fısıldadı sonunda.

"Görüşsek iyi olacak sanırım. Haftaya istediğiniz zaman buluşabiliriz. Ama bu gece görüşmek isterseniz..."

"Bu gece görüşebilir miyiz?"

"Kızım evde. Şu anda yanından ayınlamam."

Elbette. Bir ailesi var tabii, diye düşündü Maura. Utanarak güldü.

"Affedersiniz. Mantıklı düşünmüyorum şu anda..."

"O zaman siz benim evime gelin. Olmaz mı?"

Maura duraksadı. Nabızı kulaklarında atıyordu sanki. "Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu sonunda.

Ballard Newton'da, Boston'un metropolit hayatından uzakta, şehrin batı kısmında sakin ve rahat bir banliyöde yaşıyordu. Yaşadığı yer Maura'nın evine en fazla dört mil kadar uzaktaydı. Evi sakin bir caddenin üzerindeydi ve o sokaktaki diğer evler gibi sade ama bakımlıydı. Çok dikkat çekici bir özelliği olmayan kutu gibi bir evdi işte. Maura ön veran-

ikiz Bedenler

dada durduğu yerden televizyonun mavi ışığını görebiliyordu. İçeriden bir pop şarkısının monoton ritimleri duyuluyordu. MTV-Maura bir poahsin MTV izliyor olmasını hayatta beklemezdi.

Sonunda kapıyı çaldı. Kapı açıldı. Yırtık pırtık bir kot pantolon ve göbeği açık bir tişört giymiş sanmış bir kız açmıştı kapıyı. Siska kalçalarına ve daha yeni yeni çıkmaya başlamış göğüslerine bakılırsa on üç, on dört yaşlarında okunuydu. Ama o yaşta bir kız için fazla kışkırtıcı bir kıyafetti bu. Kız sık sık gözlerle hiçbir şey söylemeden Maura'ya bakıyordu. Sanki bu beklenmedik misafiri eşikten geçirmeye niyeti yoktu.

"Merhaba," dedi Maura. "Ben Maura Isles. Dedektif Ballard'ı görmeye gelmiştim."

"Babam sizi bekliyor muydu?"

"Evet."

O sırada bir erkek sesi duyuldu. "Katie. Ben bakanım."

"Annem sanmıştım. Şimdiye kadar gehniş olmalıydı."

Ballard da kapıda belirmişti şimdi. Kızının arkasında duruyordu. Mutaassıf stilde kesilmiş saçları ve güzelce ütülenmiş Oxford tişörtüyle bu adamın ergenlik çağında popçu bir kızı olduğuna inanmak mümkün değildi gerçekten de. Ballard tokalaşmak için elini uzattı. "Rick Ballard. İçeri gelin Dr. Isles."

Maura içeri girdiği anda kız da arkasını dönüp oturma odasına girdi ve televizyonun karşısına geçip oturdu.

"Katie, misafirimize bir merhaba de hiç değilse."

"Programımı kaçıracağım."

"Bir dakikam kibar olmaya ayırabilirsin değil mi?"

Katie oflayıp puflayarak kin dolu gözlerle Maura'ya

118

119

Tess Gerritsen

baktı ve başını salladı. "Merhaba," dedi sonunda ve gözlerini yeniden televizyona dikti.

Ballard kibarlık etmesi için kızının üstüne gitmeye değip değmediğini düşünürcesine bir süre ona baktı. "Televizyonun sesini kıs biraz," dedi sonunda. "Dr. Isles'la konuşmamız gerekiyor."

Kız kumandayı alıp bir silah gibi televizyona doğrulttu. Ama ses bir gıdım kısılmıştı ancak.

Ballard, Maura'ya döndü. "Kahve içer misiniz? Ya da çay?"

"Hayır, teşekkürler."

Ballard anlayış dolu gözlerle başını salladı. "Sadece Anna hakkmda konuşmak istiyorsunuz."

"Evet."

"Ofisimde dosyasının bir kopyası olacaktı."

Eğer ofisi onu yansıyorsa Rick Ballard odanın ortasındaki meşe ağacmdan yapıkna çalışma masası gibi güçlü ve güvenilir biri olmalıydı. Masanın başmda oturmak yerine Maura'yı kanepeye davet etmişti ve misafiri oturduktan sonra o da geçip karşısındaki kanepeye oturdu. Aralarında yalnızca bir sehpa vardı ve sehpanın üzerinde de bir dosya. Kapının diğer tarafında televizyon deliller gibi bağınyordu hâlâ.

"Kızımın kabahğı için sizden özür dilerim," dedi Ballard. "Katie zor bir dönemden geçiyor. Bu aralar onunla nasıl baş edeceğimi bilemez oldum. Cani suçlular tamam ama on dört yaşmda kızlarla başa çıkamıyorum." Sonra dertli dertli gülümsedi.

"Umarım benim ziyaretim işleri daha da zorlaştırmamış-tır."

ikiz Bedenler

"İnanın bununla bir ilgisi yok. Ailemiz zor bir geçiş döneminde. Eşimle geçen yıl ayrıldık ve Katie bunu bir türlü kabullenemiyor. Bu yüzden bir sürü kavga ve gerginlik yaşadık." "Bunu duyduğuma üzıldüm." "Boşanmalar zevkli olmuyor maalesef." "Benimki de pek zevkli olmamıştı." "Ama bunu geride bıraktımız sonunda değil mi?" Maura kısa zaman önce durup dururken karşısma çıkan Victor'u ammsadı. Nasıl olduysa aklını çelmeyi başarmıştı ve kısa bir süreliğine de olsa onunla yeniden bir araya gelmeyi düşünmüştü o ara. "Sanırım insan asla olanları geride bırakamıyor," dedi Maura. "Bir kere evlendiyseniz o insan iyi ya da kötü, bir şekilde hayatınızın bir parçası olmaya devam ediyor. Önemli olan iyi tarafları hatırlayabilmek." "Bazen bu o kadar kolay olmuyor." Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sadece ergen küstahlı-ğıyla sonuna kadar açılmış televizyondan gelen sinir bozucu gürültü duyuluyordu. Sonunda Ballard oturduğu yerde omuzlarını dikleştirip Maura'ya baktı. Maura'nın kolay kolay gözlerini kaçırabileceğı türden bir bakış değildi bu. Ona bütün dikkatinin üzerinde olduğunu söyleyen bir bakıştı.

"Pekâlâ. Buraya Anna hakkmda konuşmaya gelmiştiniz." "Evet. Dedektif Rizzoli onu tamduğımızı söyledi. Onu korumaya çalışmışımız."

"Bu konuda başanmış olduğum söylenemez," dedi Ballard usulca. Maura adamın gözlerinde bir parça acı hissetmişti. Ballard bunun üzerine gözlerini indirip masanın üzerindeki dosyaya dikti. Sonunda dosyayı alıp Maura'ya uzattı.

"Pek güzel bir manzara değil. Ama bunu görmeye hak-

120

121

Tess Gerritsen

kınız var."

Maura dosyayı açtığı zaman Anna Leoni'nin bir fotoğrafıyla karşılaştı. Beyaz bir duvarın önünde çekilmişti. Üzerinde hastane önlüğü vardı. Bir gözü öyle şişmişti ki neredeyse kapamıyordu. Ve yanağı da morarmıştı. Sağlam olan gözüyle kameraya şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Onunla ilk tanıştığımmda bu hâldeydi," dedi Ballard. "Bu fotoğraf geçen yıl acilde çekilmişti. Birlikte yaşadığı adam ona vurduğu zaman. Bunun üzerine Anna adamın Marblehead'deki evinden taşınıp burada, Newton'da bir ev kiraladı. Ama adam bir gece kapışma dayamp onu eve dönmesi için ikna etmeye çahşmış. Anna ona gitmesini söylemiş. Ama Charles Cassell kendisine emirler yağdırabileceğiniz türde bir adam değil. Sonunda bunlar oldu işte."

Maura, Ballard'm sesindeki öfkeyi sezince başuu kaldı-np ona baktı. Ballard'm dudakları sinirden incecik bir çizgiye dönmüştü, "Herhalde bu olaydan sonra şikâyetle bulunmuş."

"Ah, elbette. Her adımda ona yardımcı oldum. Bir kadına el kaldıran bir adamın anladığı tek şey vardır: o da ceza. Yaptığı şeyin sonuçlarıyla yüzleşmesi için elimden geleni yapacaktım. Sürekli aile içi şiddet olaylarıyla uğraşıyorum ve her seferinde öfkeden deliriyorum. Sanki içimde bir düğmeye basılıyor ve o adamı hemen içeri atmak istiyorum. Charles Cassell'i de içeri tıktırmak istemiştim."

"Peki ne oldu?"

Ballard tiksintiyle başını salladı. "Lanet olası. İçeride sadece bir gece geçirdi. O kadar zengin olduktan sonra bütün kapılar önünde açılıyor insanın. Yine de bunun son olacağım san-

ikiz Bedenler

mıştım-onun peşini burakacağım sanmıştım. Ama bu adam kaybetmeye alışkın bir adam değil. Onu aramaya, kapışma dayanmaya devam etti. Anna iki kez ev değiştirdi ama her seferinde onu bulmayı başardı. Sonunda bir uzaklaştırma emri çıkarttı ama bu kez de arabasıyla evinin önünden geçmeye başladı. Sonra alü ay kadar önce işler ölümcül derecede tehlikeli hâle geldi."

"Nasıl?"

Ballard önündeki dosyaya işaret etti. "Hepsi orada. Bir gün kapısının önünde o yazıyı buldu."

Maura sayfayı çevirince başka bir fotokopiyle karşılaştı. Bomboş bir kağıdın üzerine, tam ortaya iki sözcük kara-lanmıştı. Sen öldün.

Maura iliklerine kadar ürpermişti. Bir sabah kalkıp gazetesini almak için verandaya çıktığında katlamp kapısının önüne bırakılmış bu kağıdı buknamn nasıl bir şey olduğunu hayal etti. O kağıdı açtığını ve üzerinde yazan o iki sözcüğü okuduğunu düşündü.

"Bu sadece ilkiydi," dedi Ballard. "Ondan sonra iki tane daha geldi."

Maura diğer sayfayı çevirdi. Yine o aym iki sözcük yazıyordu.

Sen öldün.

Ve üçüncü ve dördüncü sayfalara baktı.

Sen öldün.

Sen öldün.

Maura'nın boğazı kurudu. Ballard'a döndü sonunda.

"Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok muy-

122

123

Tess Gerritsen
du?"

"Elimizden geleni yaptık ama bunları onun yazdığım hiçbir zaman kamtlayamadık. Tıpkı arabasını çizip pencerelerini kıran kişinin o olduğunu kamtlayamadığınız gibi. Sonra bir gün Anna, posta kutusunu açtığında içinde boynu kırılıp öldürülmüş bir kanarya buldu. İşte o zaman Boston'dan ay-nbnaya karar verdi. Ortadan kaybolmak istiyordu."

"Ve siz de ona yardım ettiniz."

"Ona yardım etmekten hiçbir zaman vazgeçmedim. Cassell evine gelip onu taciz ettiğinde beni arardı. Şehirden ay-nknaya karar verdiğinde de ona ben yardım ettim. Ama birdenbire insanın ortadan kayboluvermesi o kadar kolay bir iş değil. Özellikle de Cassell gibi kaynakları olan bir adam pe-şiadeyse. Anna ismim değiştirmekle kahnayıp aym zamanda sahte bir adres belirlemişti. Bir apartman kiraladı ama asla oraya yerleşmedi-sadece onu takip edenlerin kafasını kaş-tırmak içindi bu. Daha sonra bambaşka bir yere yerleşip her şeyi nakit olarak

ödeyecekti. Her şeyi ve herkesi arkasında bırakacaktı. Bunun işe yaraması gerekiyordu."

"Ama Cassell onu buhneyi başardı."

"Sanırım bu yüzden Boston'a döndü. Orada güvende olmadığım biliyordu. Biüyor musunuz beni aramıştı. Olaydan önceki gece."

Maura başım salladı. "RizzoU söylemişti."

"O gece telesekreterime mesaj bırakmış. Tremont Ote-U'nde kaldığını söylemiş. O şurada Denver'daydun; kız kardeşimi ziyaret ediyordum. O yüzden mesajı duymamışım. Ancak eve döndüğümde fark ettim. O zaman Anna çoktan ölmüştü."

İkiz Bedenler

Ballard, Maura'um gözlerinin içine bakı. "Cassell elbette bunu inkâr edecektir. Ama eğer Anna'yı Fox Harbor'a kadar takip ettiyse, şehirde mutlaka birileri onu görmüş olma. Sonraki adımı bu olacak işte-Cassell'in oraya gittiğini kanıtlamaya çalışacağım. Onu hatırlayan birileri olup olmadığını öğreneceğim."

"Ama Anna, Maine'de öldürülmedi ki. Benim evimin önünde öldürüldü."

Ballard başını iki yana salladı. "Bu sonuca nasıl ulaştığınızı bilemiyorum Dr. Isles. Ama inanm Anna'nın ölümünün sizinle bir ilgisi yok."

O şurada kapının zili duyuldu. Ballard kapıyı açmak için ayaklanmamıştı. Koltuğunda oturmuş gözünü kırpmadan Maura'ya bakıyordu hâlâ. Bakışları öyle yoğundu ki Maura gözlerini ondan alamıyordu. Sadece, öyle bakıyordu. Ona inanmak istiyorum, diye geçirdi içinden. Çünkü Anna 'nın ölümünün benim suçum olduğunu düşünmeye katlanamam.

"Cassell'in tutuklanmasını istiyorum," dedi Ballard. "Rizzoh'nin bunu başarabilesi için elimden geleni yapacağım. Olup bitenleri gözlerimle gördüm. Bu işin nasıl sonuçlanacağını başından beri biliyordum. Ama buna engel olamadım. Bu kadarım Anna'ya borçluyum. Sonuna kadar peşini bırakmayacağım."

O şurada içeriden öfke dolu bir ses duyuldu. Diğer odada televizyonun sesi kesilmişti ama Katie ve bir kadın yüksek sesle tartışıyorlardı. Ballard kapıya doğru döndüğü sırada sesler de bağışmalara dönüşmüştü.

"Lanet olsun. Akıldan neler geçiyordu?" diye bağırdı kadın.

124-

125

Tess Gemtsen

Ballard ayağa kalkı. "Affedersin. Gidip neler olduğuma bir bakayım." Daha sonra odadan çıktı.

"Carmen, neler oluyor?" dediğini duydu Maura.

"Bu soruyu kızma sormayım," diye cevap verdi kadın.

"Büyütme anne. Lanet olsun. Büyütme."

"Babana bugün ne olduğunu anlat. Dolabımda ne bulduk-lanm anlat da duysun."

"Önemli bir şey değil."

"Söyle ona Katie."

"Kesinlikle abartıyorsun."

"TS[e oldu Carmen?" diye sordu Ballard.

"Bu öğleden sonra okul müdürü beni aradı. Bugün okulda habersiz bir arama yapmışlar. Öğrenci dolaplarını aramışlar ve bil bakalım kızımız dolabında ne bulmuşlar? Esrar sigara. Bu nasıl olur? Annesi de babası da polis ve omm dolabımda uyuşturucu bulunuyor. Müdür bu durumu bize devrettiği için şanslıyız. Ya bunu rapor etseydi? Kızımız gözlerimizin önünde tutuklandığını hayal edebiliyorum."

"Oh, Yüce Tanrım."

"Bununla birlikte mücadele etmeliyiz Rick. Bu konuda ne yapacağımıza beraber karar vermek zorundayız."

Maura kanepeden kaUap kapıya doğru yöneldi. Kibarca müsaade isteyip evden ayrılmahydı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ailenin malıremiyetine iştirak etmek istemiyordu ama orada durmuş bütün olardan duyuyordu işte. Sadece hoşça kal deyip gitmeliyim, diye düşündü. Bu canı sıkkın anne babayı yalnız bıralanalıyım.

Böylece hole çıktı ve oturma odasmm önünde durakladı. Katie'nin annesi başını kaldırıp evdeki misafiri görünce

ikiz Bedenler

afallamıştı. Eğer Katie de bir gün annesine benzeyecekse bu somurtkan ergen büyünc kesinlikle manken gibi bir sarışın olacaktı. Kadm neredeyse Ballard'la aym boydaydı. Bir atlet gibi ince ve uzundu. Saçlarını öylesine arkasmdan at kuyruğu yapmıştı ve yüzünde bir gıdun makyaj yoktu. Ama o etkileyici yanaklarla zaten çok fazla makyaja ihtiyacı olmuyordu herhalde.

"Böldüpm için özür dilerim," dedi Maura.

Ballard ona doğru döndü ve bıkkınca gülümsedi. "En iyi hâlimize denk geldiğinizi söyleyemem. Bu Katie'nin annesi Carmen. Bu da Dr. Maura Isles."

"Ben de gitmek üzereydim," dedi Maura.

"Ama henüz konuşamadık."

"Başka bir zaman aranm. Gördüpm kadanyla kafanız başka şeylerle meşgul şimdi," dedi Maura ve Carmen'e bakıp başım salladı. "Tanıştığımızı memnun oldum. İyi geceler."

"Sizi geçireyim," dedi Ballard.

Evden dışarı çıktıkları anda Ballard derin bir iç geçirmişti. Sanki ailesinin üzerine bindirdiği sorumluluklardan uzaklaştığı için rahatlamış gibi.

"Konuşmamızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Maura.

"Bunları duymak zorunda kaldığım için asıl ben özür dilerim."

"Birbirimizden özür dilemeden duramadığımızın farkında mısınız?"

"Özür dileyecek hiçbir şey yok Maura," dedi Ballard.

Maura'mn arabasmm yanına ulaşmışlardı. Bir süre ikisi

126

127

Tess Gerritsen

de hiçbir şey söylemedi.

"Sana kardeşin hakkında pek bir şey anlatamadım," dedi Ballard.

"Bir dahaki sefere artık."

Ballard başını salladı. "Bir dahaki sefere."

Maura arabasına binip kapıyı kapadı. BaUard cama doğru eğilince Maura da pencereyi açtı.

"Sana şu kadarım söyleyeyim," dedi Ballard.

"Evet?"

"Anna'ya o kadar benziyorsun ki sana baktıkça nefesim kesiliyor."

ikiz Bedenler

Hakkında bilmek istediğim öyle çok şey var ki. Geç olmuştu. Maura ışığı kapatıp yatak odasına gitti ve eşyalarını toplamaya başladı.

Maura oturma odasında oturmuş Anna Leoni'nin küçükken ailesiyle çektiirdiği resmi incelerken o sözleri bir türlü kafasmdan atamıyordu. Bunca yıldır hayatımdaki elcsikliklerden biriydin ve ben bunun farkında bile değildim, diye düşündü. Yine de içten içe bir şeldlde kardeşimin yokluğunu hissetmiş olmalıyım.

Anna 'ya o kadar benziyorsun ki sana baktıkça nefesim kesiliyor.

Evet, diye düşündü Maura Anna'nın fotoğrafına dokunarak. Benim de nefesimi kesiyor bu. Anna ve Maura aym DNA'yı taşıyorlardı. Başka ne gibi ortak yanları vardı acaba? Anna bilim alanında bir kariyer seçmişti. Akıl ve mantıkla yürüyen bir iş. O da matematikte başanlıydı herhalde. Maura gibi o da piyano çahyor muydu

acaba? Kitaplardan ve Avustralya şaraplarından ve Tarih Kanah'ndan da hoşlanıyor muydu?

128

129

?hh

smz

ZİFİRİ KARANLIK. BAŞ AĞRISI. Ahşap ve nemli toprak kokusu... Bir koku daha ama anlamsız. Çikolata. Çikolata kokusu alıyordu.

. Mattie Purvis gözlerini fal taşı gibi açmıştı ama bımın hiçbir faydası yoktu çünkü hiçbir şey göremiyordu. Bir parça ışık yoktu. En ufak bir gölge bile yoktu. Oh, Tanrım, yoksa kör mü oldum?

Herdeyim ben?

Kendi yatağmda değildi. Sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Sırtı ağrıyordu.- Yerde miyim?Hayır, bu altımdaki cilalı tahta değil. Üstü toz toprak içinde sert kalaslar bunlar

Beyni zonklamayı bir kesseydi kendine gelecekti.

Gözlerini kapatıp mide bulantısını bastırmaya çahştı. Acı çekmesine rağmen bu tuhaf ve karanlık yere nasıl geldiğini hatırlamaya çahşıyordu. Dwayne, diye geçirdi içinden. Kavga etmiştik. Sonra eve geldim. Zihnindeki boşlukları tamamlamaya çahşıyordu. Ağladığını hatırlıyordu. Gözyaşları zarf-lann üzerine damlamıştı Sonra ayağa fırladığını ve sandalyenin yere düştüğünü anımsadı.

Bir ses duydum. Garağa gittim. Bir ses duydum ve garağa gittim ve...

İkiz Bedenler

HİÇ. O andan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gözlerini açtı. Etraf hâlâ karanlıktı. Oh, bu kötü Mattie, bu çok, çok kötü, diye geçirdi içinden. Başın ağrıyor, hafızanı kaybettin ve körsün:

"Dwayne?" diye seslendi. Ama kendi kalp atışlarından başka bir şey duymuyordu.

Ayağa kalkmalıydı. Yardım çağırmalıydı. En azından telefonu bulmalıydı.

Mattie sağ tarafına döndüğü anda yüzünü duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle yeniden yere yuvarlandı. Şaşkınlık içinde bunu zonklayarak orada öylece uzandı. Burada duvarın ne işi var? Elini uzatıp duvara dokunduğunda buranın da kalaslarla dolu olduğunu fark etti. Tamam, o zaman'diğer tarafa doğru dönerim. Sol tarafa döndü.

Ve başka bir duvara çarptı.

Kalp atışları daha da hızlanmıştı. Tekrar sırt üstü uzanıp düşünmeye başladı: İki tarafta da duvarlar var. Bu olamaz. Bu gerçek değil. Yere yaslanıp doğruldu ve başını yine duvara vurdu.

Bir kez daha sırt üstü yere 3mvarlanmıştı.

Hayır, hayır, hayır!

Paniğe kapılmıştı. Bütün gücüyle her tarafa vuruyordu. Tahtayı tırmaladı. Kıymıklar parmaklarına batıyordu. Çığlıklar duydı ama bunun kendi çığlıkları olduğunu farkında değildi. Her yanı duvarlarla çevrihydi. Çırpındı; tekmeler attı; elleri parçalanıp morarana kadar, sonunda yorgun düşüp kıpurdayamayacak hâle gelene kadar dehler gibi duvar-lan yumrukladı. Çığlıkları yavaş yavaş hıçkırıklara dönmüştü. Ve sonımda da dumur içinde bir sessizliğe gömüldü.

130

131

Tess Gerritsen

Bir kutu. Bir kutunun içinde kısılıp kaldım.

Derin bir nefes aldı. Kendi terinin kokusunu almıştı. Korkunun kokusunu. Bebeğin kanunda kıpırdandığım hissetti. Küçücük bir yere hapsolmuş bir mahkûm daha. Bir zamanlar büyükannesinin ona hediye ettiği Rus bebekleri geldi ak-îma. Bebek içinde bebek içinde bebek.

Burada öleceğiz. İlcimiz de burada öleceğiz. Bebeğim ve ben.

. Gözlerini kapadı ve onu ele geçinmeye çahşan ikinci panik dalgasım engellemeye çahştı. Buna bir son ver. Buna hemen bir son ver Düşün Mattie.

Elleri titreyerek sağ tarafına uzandı ve duvara dokundu. Sonra sol tarafma doğru uzandı. Eli bir başka duvara değdi. Genişüğü ne kadardı? Belki bir metre, belki biraz daha fazla. Peki ya uzunluğu? Başımın üzerine doğru uzandı ve otuz santim kadar bir boşluk olduğunu hissetti. O kadar da kötü sayılmazdı. O tarafta bir parça mesafe vardı. O sırada eü yumuşak bir şeye değmişti. Tam başmm arkasmda. Onu yanma doğru çekti ve bımun bir battaniye olduğunu fark etti. Battaniyeyi açtığı zaman içinden sert bir şey yuvarlanıp yere düştü. Soğuk, metal bir silindir. Kalbi yine güm güm atmaya başlamıştı ama bu kez panikle değil, umutla. Bir fener.

Mattie düğmeyi bulup feneri yaktı. Işık huzmesinin karanlığı delmesiyle rahat bir nefes akıştı. Görebiliyorum, görebiliyorum! Işık, hücresinin duvarlarını aydınlatıyordu. Mattie feneri tavana doğru tuttu. Ancak başını eğerek oturabilirdi. Koca kamı nedeniyle ve sersemlediği için kendini güç-

İkiz Bedenler

lülle Oturur pozisyona getirmişti. Ve ancak oturduğu zaman ayak ucunda duran şeyi gördü: plastik bir kova ve bir lazımlık. İki bümük sürahi su. Bir alışveriş torbası. Mattie alışveriş torbasına uzanıp içine baktı. Demek bu yüzden çikolata kokusu aldım, diye düşündü. Torbanın içinde Hershey çiko-latalan, kurutulmuş et paketleri ve tuzlu krakerler vardı. Ve piUer-üç paket pil.

Mattie sırtım duvara yasladı. Birdenbire kendi kahkaha-smı duydu. Delice, ürktücü bir kahkahaydı bu ve kendi gülüşüne asla benzemiyordu. Manyak bir kadımın kahkahası. Pekâlâ bu şahane. Hayatta kalabilmek için ihtiyacım olan her şey var. Bir tek şey dışında ... Hava.

Kahkahası dinmişti. Kendi nefesini dinledi. Oksijen içeri karbondioksit dışan. Armdıncı nefesler Ama oksijen sonunda tükenecekti. Bir kutunun içine ne kadar hava sığabilirdi ki? İçerideki hava şimdiden bayatlamıştı sanki değil mi? Ayrıca ilk başta paniklediği zaman ortalığı toz duman etmişti. O sırada bütün oksijeni harcamıştı kesin.

Mattie tam o sırada saçlannda serin bir rüzgâr hissetti. Feneri başmm üzerine doğru tuttu. Daire şeklinde bir mazgal vardı orada. Çapı en fazla altı, yedi santimdi herhalde ama yukarıdan temiz hava gelmesini sağlayacak genişlikte sayılırdı. Mattie dehşet içinde mazgala baktı. Bir kutunun içinde kısılıp kaldım, diye düşündü. Yemeğim var, suyum var ve oksijenim var.

Onu oraya her idm koyduysa hayatta kalmasını istediği kesindi.

132

133

mwz

RİCK BALLAED, Dr. Charles Cassell'in zengin olduğunu söylemişti ama Jane bu kadarım da beklemiyordu. Marb-lehead'deki malikânesi yüksek tuğla duvarlarla çevrilmişti. Frost ve Jane'in dövme demirden yapılmış kapının parmak-lıklanndan gördükleri kadıyla 1820'lerin Federal mimarisine özgü bu beyaz, devasa malikânenin etrafı en azmdan bir hektarlık bir araziyle çevriliydi. Bahçe zümrüt yeşili çimenlerle kaphydı. Hemen arkasmda Massachusetts Körfezi'nin sulan pml pırıl parlıyordu.

"Vay canına," dedi Frost. "Sadece Eczacılıkla mı yapmış bunları?"

"Bir zayıflama hapımın pazarlamasıyla başlamış," dedi Rizzoli. "Yirmi yıl içinde bu noktaya gelmiş işte. Ballard'm söylediğine göre ters düşmek istemeyeceğin türde bir adammış." Rizzoli, Frost'a baktı. "Ve eğer bir kadınsan onu terk etmeye kalkmayacaksın demek ki."

Jane penceresini açıp megafon düğmesine bastı. Megafonun diğer tarafından cızırtıyla bir erkek sesi duyuldu: "İsminiz lütfen?"

"Dedektif Rizzoli ve Dedektif Frost, Boston Polis Departmanı. Dr. Cassell'i görmeye geldik."

İkiz Bedenler

Kapı ardına kadar açıldı ve kavisli araba yolunun sonunda gösterişli bir sundunnaya ulaştılar. Rizzoli itfaiye kırmızısı bir Ferrari'nin arkasına park etti. Bu araba eski Subaru'sunun arabalar dünyasında görüp görebileceği yegane ünlü olacaktı herhalde. Daha kapıyı çaknalanna kalmadan ön kapı ardına kadar açılmıştı. Karşılarında, onlara dostça mı düşmanca mı baktığı belli olmayan iri yan bir adam vardı. Üzerinde rahat, resmi olmayan giysiler vardı. Polo bir gömlek ve taba rengi bir kumaş pantolon giymişti. Ama bakışlarının hiç de gayri resmi olduğu söylenemezdi.

"Ben Paul, Dr. Cassell'in asistamıyım," dedi adam.

"Dedektif Rizzoli." Jane elini uzatmıştı ama adam oralı olmadı. Sanki tokalaşmaya bile tenezzül etmiyordu.

Paul'ün peşinden evin içinde ilerlemeye başladılar İçerisi hiç de Rizzoli'nin tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Evin dış kısmı geleneksel Federal mimarisini yansıtıyordu ama Jane iç kısmı son derece modern, hatta soğuk bulmuştu. Soyut sanat sergilendiği bembeyaz duvarlarla kaplı kocaman bir galeri gibi. Fayedede birbirine dolanmış dairelerden oluşan bronz bir heykel vardı. Heykelin bir parça cinselUK taşıdığı söylenebilirdi.

"Dr. Cassell'in yolculukta olduğunu ve eve daha dün gece döndüğünü biliyorsunuz," dedi Paul. "Saat farkı yüzünden yorgun ve kendini iyi hissetmiyor. Bu yüzden olabildiğince kısa kesin lütfen."

"İş gezisinde miydi?" diye sordu Frost.

"Evet. Merak ediyorsamz söyleyeyim. Bu seyahat bir ay öncesinden planlanmıştı."

Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, diye düşündü Rizzoli. Cas-

134

135

Tess Gerritsen

seli 'in adımlarını çok önceden planlayabilen bir adam olduğu dışında tabii.

Paul onları siyah ve beyaz renklerde dekore edilmiş bir otırına odasından geçirmişti. Odada gözü şaşırtmak adına sadece bir tek kırmızı vazo vardı. Bunun dışında her şey siyah-beyazdı. Duvarlardan birinde düz ekran, kocaman bir televizyon asılıydı ve içimde türlü türlü elektronik aletin bulunduğu buzlu camdan bir dolap vardı. Bir bekârın hayallerinin odası, diye düşündü Rizzoli. En ufak bir feminenlik taşıyor. Sadece erkeksi şeyler işte. Rizzoli bir yerlerden bir müzik sesi geldiğini duydu. İlk başta bunun bir CD'den çaldığını zannetmişti. Caz piyano akortları yas dolu notalara eşlik ediyordu. Ne bir melodi ne de bir ezgi vardı. Sadece kelimelerin ifade edemediği bir yası taşıyan notalar. Paul'ün peşinden sürgülü kapıları geçip ilerledikçe müzik sesi de artmıştı. Paul sonunda kapılarda; n birini daha açtı ve içeriye seslendi:

"Dr. Cassell, polisler geldi." "Teşekkürler."

"Benim de kalmamı ister misiniz?" "Hayır Paul. Bizi yahuz bu:akabilirsin."

Rizzoli ve Frost odaya girdiler ve Paul arkasından kapıyı kapattı. Birdenbire kendilerini öyle loş ve kasvetli bir yerde bulmuşlardı ki kocaman piyanonun başında oturan adamı bu: an için göremediler. Demek çalan CD filan değildi. Canlı müzikti. Pencerelelerin kahn perdeleri çekilmişti ve içeri yal-mzca incecik,

gümüşi bir ışık huzmesi vumyordu. Cassell lambalardan birine uzamp ışığı yaktı. Aslında etrafı Japon pirinç kağıdıyla kaplanmış loş, küre şeklinde bir masa lambasıydı

ikiz Bedenler

ama yine de bu bile adamın gözlerini kamaştırmaya yetmişti. Piyanonun üzerinde, adamın yanında bir bardak içki duruyordu. Viskiye benziyordu.' Cassell tıraş olmamıştı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Soğuk ve çakal bir işadamından çok artık nasıl görüldüğüne bile önem vermeyen bedbaht olmuş bir adama benziyordu. Yine de tüm perişanlığa rağmen son derece etkileyici ve yakışıklı bir yüzü olduğu belliydi. Ve bakışları öyle derindi ki RizzoH adamın gözlerinin beynini delip geçtiğini hissediyordu. Kendi kendini inşa eden bir kalantor olduğu düşünülürse Rizzoli'nin tahmin ettiğinden daha genç bni çıkmıştı. En fazla kırk yedi, kırk sekiz yaşlarında ohnalıydı. Hâlâ yenilmez olduğuna inanacak kadar genç sayılırdı yani.

"Dr. Cassell, ben Dedektif RizzoH, Boston PoHs Depart-mam'ndan. Ve bu da Dedektif Frost. Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz samnm değil mi?"

"Çünkü o sizi üzerime saldı. Değil mi?"

"Kim?"

"O, Dedektif Ballard denilen adam. Lanet olası bir pit buU gibi."

"Burada ohnamızın sebebi Arma Leoni. Yani maktul."

Cassell viskisine uzamp bir yudum aldı. Bitkin hâline bakılırsa günün ilk kadehi değildi bu. "Onun söylediği her şeye inanmamanız için size Dedektif Ballard hakkında bir şey söylememe izin verin. O herif:gerçekten, aşağılık, pisliğin önde gidenidir."

Cassell bu sözlerin üzerine içkisinin kalan kısmını bir dikişte bitirdi.

RizzoH, Anna Leoni 'nin tek gözü kapanmış j yanağı mosmor olmuş hâlini düşündü. Kimin aşağılık herifin teki oldu-

136

137

Tess Gerritsen

ğılı belli, diye geçirdi içinden.

Cassell boşalan bardağını piyanonun üzerine bıraktı. "Bana neler olduğunu anlatın," dedi. "Neler olduğunu bilmeliyim."

"Önce size birkaç tane sorumuz olacak Dr. Cassell."

"Önce neler olduğunu anlatın."

Bu yüzden bizimle görüşmeyi kabul etti, diye düşündü Rizzoli. Bilgi istiyor. Ne kadarını bildiğimizi öğrenmek istiyor.

"Sanırım başmdan vurulmuş," dedi Cassell. "Ve bir ara-bamn içinde bulmuşlar onu."

"Bu doğru."

"Bu kadarım The Boston Globe'da. okudum zaten. Ne tür bir silah kullanılmış? Kaç kalibrelikmiş?"

"Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Ve bu Brookline'e olmuş ha? Orada ne işi varmış?"

"Bunu da söyleyemem."

"Söyleyemez misiniz?" Cassell başını kaldırıp Jane'in gözlerinin içine bakı.

"Yoksa bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyoruz."

"Olay sırasmda yanında biri var mıymış?"

"Başka bir maktul yoktu."

"Peki şüpheleriniz kimler? Yani benim dışımda?"

'Biz size soru sormak için geldik Dr Cassell."

Cassell sendeleyerek ayağa kalktı ve dolaplardan birine doğru yürüdü. Dolaptan bir şişe viski çıkarıp bardağını doldurdu. Bile bile misafirlerine ikramda bulunmamıştı tabii.

"Neden sormak istediğiniz o sorunun cevabım hemen vermiyorum?" dedi Cassell yeniden piyanonun önündeki sı-

ikiz Bedenler

raya oturarak. "Hayır, onu ben öldürmedim. Aylardır onu görmüyorum."

"Bayan Leoni'yi en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Frost.

"Mart ayındaydı samrım. Bir akşamüstü onun evinin önünden geçtim. Kaldırımın önündeydi. Postasını alıyordu."

"Bu size uzaklaştırma emri çıkarttıktan sonra oluyor değil mi?"

"Arabadan inmedim, tamam mı? Onunla konuşmadım bile. Beni gördüğü anda tek kelime etmeden hemen eve girdi zaten."

"O zaman ne diye evinin önünde dolaşıyordunuz?" diye sordu Rizzoli. "Gözdağı mı veriyordunuz?"

"Hayır."

"O zaman neden oraya gittiniz?"

"Sadece onu görmek istedim. Hepsi bu. Onu özlemiştim. Hâlâ..." Cassell durup boğazını temizledi. "Onu hâlâ özleyorum."

Şimdi onu sevdiğini söyleyecek.

"Onu seviyordum," dedi Cassell. "Neden ona zarar vermek isteyeyim ki?"

Daha önce kaç tane erkeğin bunu söylediğini görmüşlerdi.

"Aynca bunu nasıl yapabilirdim ki? Nerede olduğunu bile bilmiyordum. En son taşındığımda onu bir daha bulamadım." "Yani buhneyi denediniz." "Evet, denedim."

'Maine'de yaşadığımı biliyor muydunuz?" diye sordu Frost.

138

139

Tess Gerritsen

Cassell binan için duraksamıştı. Kaşlarını çatıp onlara baktı. "Maine'de nerede?"

"Fox Harbor diye küçük bir kasabada."

"Hayır, bunu biliniyordum. Hâlâ Boston'da bir yerde olduğunu sanıyordum."

"Dr. Cassell, geçen hafta Perşembe günü neredeydiniz?" diye sordu Rizzoli.

"Burada, evdeydim."

"Bütün gece mi?"

"Akşamüstü saatbeşten sonra evdeydim. Seyahat için eşyalarımı topluyordum."

"Burada olduğunuzu kamtlayacak birileri var mı?"

"Hayır. O gece Paul izinliydi. Açık açık söylüyorum. Hiçbir şahidim yok.

Burada tek başıyordum. Piyanomla haşhaşa." Tuşlara basıp ahenksiz bir ses çıkardı. "Ertesi sabah Nort-hwest Airlines ile uçtum. İsterseniz kontrol edebilirsiniz."

"Edeceğiz."

"Rezervasyonlar altı hafta önce yapılmıştı. Bu toplantılar önceden planlanmıştı."

"Asistamız da böyle söyledi."

"Söyledi mi? Eh, doğru çünkü."

"Dr. Cassell, silahınız var mı?" diye sordu Rizzoli.

Cassell taş kesilmişti bir anda. Gözlerini RizzoU'nin gözlerine dikti.

"Gerçekten de bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Lütfen soruya cevap verir misiniz?"

"Hayır. Silahım yok. Ne bir silah, ne bur tüfek ne de bir mantar tabancası. Ve onu ben öldürmedim. Aynca yaptığımı söylediği şeylerin yansı bile yapmadım."

ikiz Bedenler

"Polise yalan söylediğini mi söylüyorsunuz?"

"Abarttığımı söylüyorum."

"Acilde çekilmiş bir fotoğrafım gördük. Gözünü morart-tığımız gece çekikniş. Bunu da mı abarttığım düşünüyorsunuz?"

Cassell suçlamaları kaldıramıyormuşçasma gözlerini yere indirdi. "Hayır," dedi usulca. "Ona vurduğumu inkâr edemem. Çok pişmanım. Ama bunu inkâr edemem."

"Peki sürekli evinin önünden geçtiğiniz? Onu bulması için özel bir dedektif tutmuş olmanız? Kapaşma dayamp onunla konuşmak istemeleriniz? Bunlar mıydı yalan?"

"Telefonlanma cevap vermiyordu. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Belki de peşini bırakmanız gerektiğini anlamalıydınız."

"Ben oturup basma bir şeyler gehnesini bekleyen insanlardan değilim Dedektif. Asla da ohnadım. Bu sayede bu eve ve o gördüğünüz manzaraya sahip oldum. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsam onun için canla başla çaüşınm. Sonra da ona sıkı sıkı sanlmm. Hayatımdan öylece çekip gitmesine izin veremezdim."

"Arma sizin için tam olarak ne ifade ediyordu? Mallan-nızdan biri olarak mı görüyordunuz onu?"

"Hayır." Cassell başım kaldınp Rizzoli'nin gözlerine baktı. Bakışlarmda sadece kocaman bir kaybetmişlik duygusu vardı. "Aıma Leoni hayatımm aşkıydı," dedi sonunda.

Bu cevap Rizzoli'yi şaşırtmıştı. Adamm usulca söylediği bu basit, bir tanecik cümlede bir parça da olsa doğru payı olduğunu seziyordu.

140

141

Tess Gerritsen

"Anladığım kadanyla üç yıl beraber kalmışsınız," dedi Rizzoli.

Cassell başını salladı. "Benim araştırma departmanımda mikrobiyolog olarak çalışıyordu. Öyle tanıştık. Bir gün antibiyotik denemeleri konusunda bilgi vermek üzere kurul top-lantılanndan birine katıldı. Ona bir kez baktım ve işte o dedim. Hayatımın kadım. Çok sevdiğiniz birinin sizi terk edip gitmesini izlemek nasıl bir şey biliyor musunuz?" "Sizi neden terk eti;i?" "Bilmiyorum." "Mutlaka bir fikriniz vardır."

"Yok. Burada sahip olduğu şeylere bakm! Bu ev. İstediği her şey var. Çirkin olduğumu sanmıyorum. Her kadın bana ilgi duyardı."

"Ta ki ona vurmaya başlayana kadar." Sessizlik.

"Bu ne sıklıkta oluyordu Dr. Cassell?" Cassell iç geçirdi. "Sttesli bir işim var..." 'Mazeretiniz bu mu? Ofiste zor bir gün geçirince eve gelip kız arkadaşınızı mı tokatlıyorsunuz?"

Cassell cevap vermemişti. Bunun yerine uzamp içkisinden büyük bir yudum aldı. Ve bu da duruma tuz biber ekiyordu tabii, diye düşündü Jane. Gergin bir şirket yöneticisi arti aşırı içki; al sana gözü morarmış kız arkadaş.

Cassell bardağı yerine bıraktı. "Sadece eve geri dönmesini istedim."

"Ve ikna yöntemi olarak da kapısının önüne ölüm tehditleri bırakmayı seçtiniz?"

"Onu ben yapmadım."

İkiz Bedenler

"Polise defalarca şikayette bulunmuş."

"Bu asla olmadı."

"Dedektif Ballard olduğunu söylüyor ama."

Cassell yüzünü buruşturdu. "O moron Anna'nm söylediği her şeye inamyordu. Kral Arthur'un Sör Galahad'mı oynamayı seviyor. Kendini önemli hissediyor böylece. Bir keresinde buraya gelip bir daha ona dokunursam beni eşek sudan gelene kadar döveceğini söylediğini biliyor muydunuz? Bence adam acınacak hâlde."

"Anna camlannı kırdığınızı söylemiş."

"Ben yapmadım."

"Bunu kendi kendine yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Sadece ben yapmadım diyorum."

"Onun arabasını çizdiniz mi?"

"Ne?"

"Arabasmm kapışım çizdiniz mi?"

"Bunu da duymamıştım daha. Bu ne zaman olmuş?"

"Ve posta kutusuna ölü bir kanarya bırakmışsınız. Doğru mu?"

Cassell duydukları inanamıyormuş gibi gülmeye başladı. "Böyle sapkınca bir şey yapacak birine benziyor muyum ben? Bunlar olurken şehirde bile değildim? Benim yaptığıma dair kanıtınız var mı?"

Jane bir süre durup düşündü. Elbette inkâr edecek, çünkü haklı; camları kıranın, arabayı çizenin ya da posta kutusuna ölü kanaryayı koyanın o olduğunu kamtlayamıyoruz. Bu adam aklıyla gelmiş buralara. Aptal değil ya.

"Anna neden bu konuda yalan söylesin?"

"Bilmiyorum," dedi Cassell. "Ama söylemiş işte."

142

143

ûfi

MAURA ÖĞLENDE yola çıkmıştı ama güneşte sıcaktan pınlı pınlı parlayan otobanda, göç eden alabalık sürüleri gibi şehirden kaçmaya çahşan hatta sonu tatilcilerinin arasında bir somon bahğı gibi hissediyordu kendini. Tatilciler arka koltuklarında sızlanıp duran çocuklarıyla birlikte kuzeyin serin sahillerinin ve tuzlu deniz havasının umuduyla, içinde sıkışıp kaldıkları arabaların içinde milim-milim ilerliyorlardı. Trafikte, arabasmda oturmuş ufka doğru dizi dizi uzanan arabalara bakarken Maura da bunları düşünüyordu işte. Daha önce hiç Ma-ine'e gitmemişti. Sadece L.L. Bean tatil katalogunun arka kapağında resimlerini görmüştü. O fotoğraflarda bronz tenli kadınlar ve erkekler, üzerlerinde parkalan ve ayaklarında tırmanış botları ile çimenlerin üzerinde Golden Retriever köpekleriyle poz veriyorlardı. L.L. Bean dünyasında Maine, ormanların ve sığ sahillerin olduğu mitolojik bir yerdi. Ancak rüyalarda ve hayallerde var olabilecek güzellikte bir yerdi. Hayal kırıklığına uğrayacağımdan eminim, diye düşündü Maura ardı arkası kesilmeyen arabaların cilası üzerinde pınlıdayan gümüşü bakarak. Ama bütün cevaplar orada gizli.

Aylar önce Anna Leoni de bu yoldan kuzeye doğru ilerlemiş ohnaldı. Belki de ilkbaharın başlarında hava hâlâ se-

İkiz Bedenler

rinken yola çıkmıştı. O zaman trafik bu kadar yoğun değildi herhalde. O da Boston'dan çıkıp Tobin Köprüsü'nü geçmiş ve 95 numaralı karayolundan kuzeye dönüp Massachusetts- New Hampshire sınırına doğru gitmiş olmalıydı.

Senin ayak izlerini takip ediyorum. Kim olduğunu bilmek zorundayım. Çünkü ancak o zaman gerçekte kim olduğumu öğrenebileceğim.

Saat ikide New Hampshire'ı geçip Maine'e girdi. Burada trafik bir anda sihirli değnekle dokunulmuş gibi çözölu-veitQİşti. Sanki o ana kadar çektiğı çile bir tür smavdı ve şimdi o testi geçtiğı için kapılar önünde açılıvermişti. Sadece bir dinlenme tesisinde beş dakika durup bir sandviç aldı ve sonra hemen yola devam etti. Saat üçte eyaletler arası bölgeyi geçip 1. Maine Yolu'nda ilerlemeye başlamıştı. Kuzeye doğru ilerledikçe sahile doğru yaklaşıyordu. Sen de bu yoldan geçtin.

Anna'mın gördüğü manzaralar çok daha farklı olmalıydı. O zamanlar tarlalar yeni yeni yeşeriyordu herhalde. Ağaçlar hâlâ çıplaktı belki. Ama Anna da mutlaka o yengeç durumu yapan barakanın önünden geçmiş olmalıydı. Ve kesin o da o eskicinin bahçesinin önünden geçip ön tarafta paslanmaya yüz tutmuş vaziyette duran onlarca yatak karyolasını görünce şaşkınlıkla gülerek başını iki yana sallamıştı. Belki o da ayaklarını esnetmek için Rockport kasabasında arabasını kenara çekmişti ve o da liman izlerken bir süre Fok Andre hey-kehnin etrafında bir süre oyalanmıştı ve denizden esen buz gibi rüzgârla bir an için ürpermişti.

Maura arabasma binip kuzeye doğru devam etti. Bucks-port kasabasmı geçip güneye, yarım adaya doğru döndüğün-

144

145

Tess Gerritsen

de güneş çoktan ağaçların üzerinden usulca batmaya başlamıştı. Denizın üstündeki gri sis tabakasınm aç bir hayvan gibi ufku yutarak kıyıya yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu. Güneş batarken beni de arabamla birlihe yutmuş olacak, diye düşündü. Fox Harbor'da herhangi bir motele rezervasyon yaptırmamıştı. Boston'dan aynılırken nasıl olduysa temkinsiz dav-ramp bir şekilde geceyi geçirmek için deniz kenarında bir motele gidip yerleşebileceğini düşünmüştü. Ama sahilin bu vi-rajh kıyısında gördüğü motellerin hepsinin önünde "Yer Yok" tabelaları asılıydı. Güneş iyiden iyiye batmaya yüz tutmuştu.

O sırada yol öyle bir dönemece ulaştı ki hemen direksiyona sanldığı hâlde neredeyse yoldan çıkıyordu. Kayalık bir bumu dönmüştü. Bir tarafında eğri bğgrü ağaçlar diğer tarafında da deniz uzanıyordu.

Sonra birdenbire kasaba göründü-sığ bir körfezciğin kucağına yuvalanmış Fox Harbor'a gehnişti işte. Bu kadar küçük bir kasaba olacağını sanmıyordu. Burası çan kuleleri olan bir kiHse ve körfeze bakan bir dizi beyaz binadan oluşan küçük bir iskeleden ibaretti. Limandaki yengeç tekneleri hiçbir şeyden habersiz kendilerince otlanan av hayvanları gibi yaklaşan sis tarafından yutulmayı bekliyorlardı.

Ana Cadde'de ağır ağır ilerlerken boyası gehniş, yorgun ön verandalan, perdeleri solmuş pencereleri gördü. Garaj yoUanndaki paslanmaya yüz tutmuş traktörlere de bakılırsa burasının zengin bir kasaba olmadığı belliydi. Bayview Motel'in otoparkmda gördüğü son model otomobillerin hepsi New York, Massachusetts ve Connecticut plakahydı. Yengecin ve bir parça cennetin tadma bakabilmek umuduyla bü-

İkiz Bedenler

yük şehirlerden kaçan kentli mültecilere aitti yani.

Maura bir motelin resepsiyonunun önüne park etti. Öncelikle yatacak bir yere ihtiyacım var, diye düşündü ve görünüşe bakılırsa burası kasabada boş odası olan tek moteldi. Arabadan inip nemli ve tuzlu deniz havasım ciğerlerine çekerek tutulan kaslarım esnetmeye çahştı. Boston, bir liman kentiydi. Orada denizin kokusunu nadiren alırdı insan. Daha çok benzin ve egzoz kokulan duyulurdu ve cayır cayır yanan asfaltlar denizden esecek en ufak bir serin hava dalgasım bile hemen emi-verirdi. Ama burada insan gerçekten de tuzun tadını alabiliyor, bir sis gibi üzerini kaplayıp tenine yapıştığımı hissedebiliyordu. Motelin önünde durmuş rüzgârı yüzünde hissederken birdenbire derin bir uykudan uyanıp yeniden hayata dönmüş gibi hissetti.

Motelin dekoru tam da hayal ettiği gibiydi: altmışlara özgü ahşap kaplama duvarlar, eski püskü yeşil bir hah ve gemi dümeni şeklinde bir duvar saati. Resepsiyonda kimseler yoktu.

Maura masaya yaslamp içeri seslendi. "Merhaba. Kimse yok mu?"

Bunun üzerine kapı açıldı ve içeriden saçları dökülmüş, kel kalmaya yüz tutmuş, şişman bir adam çıktı. Burnunun üzerinde yusufçuk böceğine benzeyen zarif bir gözlük vardı.

"Gece için boş odamız var mı?" diye sordu Maura.

Adam bu soru karşısında derin bir sessizHğe gömülmüştü. Ağzı bir kanş açık boş gözlerle Maura'ya bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi Maura adamın duymamış olabileceğini düşünerek. "Boş odamız var mı acaba?"

"Bn... oda mı istiyorsunuz?"

146

147

Tess Gerritsen

Evet, az önce dedim ya.

Adam önündeki rezervasyon defterine baktı. "Ah, üzgünüm. Bu gece için doluyuz."

"Boston'dan yeni geldim. Bütün gün yoldaydım. Kasabada kalabileceğim, boş odası olan başka bir yer biliyor musunuz?"

Adam yutkundu. "Bu hafta sonu çok kalabahk. Sizden bir saat kadar önce bir çift geldi. Onlar da kalacak bir yer an-yorlardı. Bu yüzden sağa sola telefon ettim ama burada bir yer bulamadım. Sonunda ta Ellsworth'a yollamam gerekti onla-n.

"Orası neresi?"

"Otuz mil kadar ileride."

Maura gemi dümeni şeklindeki saate baktı. Saat beşe çeyrek vardı. Motel arama işini ertelemesi gerekiyordu.

"Toprak ve Deniz Gayrimenkul ofisini bulmam gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ana Cadde'de. İki blok aşağıda; solda."

Maura, Toprak ve Deniz Gayrimenkul'e girdiği anda terkedilmiş bir başka resepsiyonla karşılaşmıştı. Bu kasabada kimseler çalışmıyor muydu? Ofis sigara kokusundan geçilmiyordu. Resepsiyonun önünde ağzma kadar izmaritlerle dolu bir kül tablası vardı. Duvarda gayrimenkul listeleri ası-hydı ve bazı fotoğraflar iyice sararmıştı artık. Görünüşe bakılırsa emlak piyasası pek revaçta değildi burada. İlanlara bakarken köhne bir ahırm fotoğrafını gördü (BİR AT ÇİFTLİĞİ İÇİN MÜKEMMEL BİR YER!) Ön verandası yıkıhnaya

ikiz Bedenler

yüz tutmuş bir ev vardı (HÜNERLİ BİR TAMİRCİDEN BİRİNCİ EL; MÜKEMMEL'FİRSATı). Ve bir de bir dizi ağaç fotoğrafı vardı- sadece ağaçlar (SAKİN, SESSİZ VE SİZE, ÖZEL! EVİNİZ İÇİN MÜKEMMEL BİR ARAZİ!) Bu kasabada "mükemmel" olmayan bir şey var mı acaba? diye düşündü Maura.

O sırada arka kapmm açıldığını-duydu ve o tarafa döndü. Elinde kahve makinesinin kavanozuyla sağa sola sular damlatarak bir adam girmişti içeri. Kavanozu resepsiyon ma-sasmabırakıvermişti öylece. Boyu Maura'dan kısaydı. Kafası kare şeklindeydi sanki ve kısa kesimli saçları bembeyazdı. Giysileri üzerine büyük geliyordu. Gömleğinin koUanm ve pantolonunun paçalarını kıvrırmıştı. Sanki bir devin eskilerini giyiyordu. Yürüdükçe belindeki analıtarlar şmgır şmgır sal-lamyordu. Maura'yı karşılamak için kmta kmta yaklaştı sonunda.

"Affedersiniz, kahve makinesini temizhyordum da. Siz Dr. Isles ohnalısmız."

Adam konuşunca Maura da ^birdenbire kendine gelmişti. Biraz hmltılıh olsa da bu ses kesinlikle bir kadın sesiydi. Kül tabağmdaki sigaralara bakılırsa sesinin hırıltılı çıkmasına şaşmamak gerekiyordu tabii. Maura ancak sesini'duydu-ğu anda o bol gömleğinin altındaki göğüsleri fark etmişti.

"Sabah... sizinle mi göl-üşmiüştüm?" diye sordu Maura.

"Britta Clausen." Kadm, Maura'nm elini sertçe sıktı. "Harvey kasabaya geldiğinizi söyledi."

"Harvey?"

"Yolun aşağısmdakiLBayview Motel'de çahşıyor. Buraya doğru yola çıktığınızı haber verdi." Kadm bir an için su-

148

149

Tess Gerritsen

sup Maura'yı bir kez daha baştan aşağı süzdü. "Sanmm sizden kimlik göstermenizi istememe bile gerek yok. Şöyle bir bakmca İdmin kardeşi olduğunuz belU oluyor. Eve kadar birlikte gitmek ister misiniz?"

"Ben arabayla arkamdan takip ederim." Bayan Clausen belindeki anahtarlığı düzeltip halinden memnun bir biçimde homurdandı. "Pekâlâ. Skyline Drive'a o zaman. Polis, arama işini bitirmişti. O yüzden sizi götürmemde bir sakınca yok sanmm."

Maura, Bayan Clausen'm kamyonetinin ardmdan aniden kıvnhp kıyıdan uzaklaşarak sarp kayalıklara dönüşen yol boyunca ilerlemeye başladı. Tepeye tırmandıkça ara ara kaim sis perdesinin altmdabulanıklaşan körfezi görebiliyordu. Fox Harbor kasabası sisin altında kaybolmuştu. O sırada birdenbire Bayan Clasuen'm fren lambalan yandı. Maura son anda frenlere asılmıştı. Lexus marka arabası ıslak yaprakla-rm üzerinde kaydı ve tamponu Toprak ve Deniz Gayrimenkul'den SATILIK tabelasına dokunduğu anda durabildi ancak.

Bayan Clausen başım camdan uzatıp ona doğru döndü. "Hey, iyi misiniz?" "İyiyim. Affedersiniz. Fark etmedim."

"Evet bu viraj şaşırtıyor insanı. Şu sağdaki garaj yolıma gireceğiz."

"Tamam. Tam arkanızdayım."

Bayan Clasuen kakhahayı patlattı. "Çok yaklaşmasamz iyi olur bence."

ikiz Bedenler

Toprak garaj yolunun etrafı ağaçlarla çevriliydi. Maura ormamn içinde bir tünelde gidiyor gibi hissetti kendini. Sonunda ağaçlar birdenbire seyreliverdi ve karşısında sedir ağacm-dan yapılma, küçük bir kulübe belirdi. Maura, Bayan Clausen'm kamyonunun arkasma park edip Lexus'undan indi. Bir an için durup ormamn ortasmdaki bu açık arazinin ses-sizüğünü dinleyerek kulübeye baktı. Kulübenin önündeki ahşap merdivenler üstü kapah bir verandaya açılıyordu. Verandada bir tek daim bile kıpırdamadığı sakın havada öylece duran bir salmcak vardı. Çardağm altmdaki yüksük otları ve san zambaklar etrafı bürüyen otları arasında kendilerine yer açmaya çahşıyorlardı. Orman kulübenin dört tarafını çevrelemişti. Maura küçük bir odada hapsolmuş gibi hızlı hızlı solumaya başlamıştı bir anda. Sanki havamn kendisi bile üzerine üzerine gehyordu.

"Burası çok sessiz," dedi Maura.

"Evet, kasaba epey uzakta. Bu tepeyi değerli kılan da bu zaten. Bm-ası emlakçılarm göz bebeği olacak yakmda. Bir iki seneye kalmaz yol boyunca evlerin uzandığını görürsünüz. Yatırım yapmanın tam zamanı yani."

Çünkü burası mükemmel diyecek şimdi, diye düşündü Maura.

"Yan taraftaki evi toparlatıyorum şimdi," dedi Miss Clausen. "Kardeşiniz taşdıktan sonra buralara bir el atmanm za-mam geldi diye düşündüm. Biri bir yere yerleşmeye görsün; gerisi gelir mutlaka. Çok geçmeden herkes o bölgeye üşüşür." Sonra durup düşünceü gözlerle Maura'ya baktı. "Siz ne doktorunuz?" "Patologum."

150

151

Tess Gerritsen

"Nasıl yani? Bir laboratuarda mı çabşıyorsunuz?"

Bu kadın Maura'mn sinirlerini bozmaya başlamıştı. Ters ters cevap verdi: "Ölümler üzerinde çalışıyorum."

Kadın bundan bkaz olsun rahatsızlık duymamıştı. "O zaman çalışma saatleri bellidir. Bir sürü hafta sonu tatili. Bir yazlık almayı düşünebilirsiniz. Yan taraftaki ev kısa sürede hazır olur aslında. Eğer bir yazlık düşünüyorsanız yatmm için en doğru zaman. Bu kadar ucuza bir daha bulamazsınız."

Bir devre mülk satıcısının tuzağma düşmek böyle oluyordu demek ki.

"Gerçekten bununla ilgilenmiyorum Bayan Clausen," dedi Maura.

"Oh." Kadın iç geçirerek arkasını döndü ve verandaya çıktı. "Buyurun o zaman. Geldiğiniz iyi oldu. Kız kardeşinizin eşyalarını ne yapacağımı söylersiniz hiç değilse."

"Bu konuda bir söz hakkım olduğundan emin değilim."

"Onları başka kime verebilirim ki. Bir de depoya para vermek istemiyorum. Eğer evi satacaksam ya da yeniden kiraya vereceksem eşyaları bir an evvel boşaltmam lazım." Kadın anahtarını kanıtı doğru anahtarı buldu sonunda. "Kasabadaki kira işlerinin çoğuna ben bakıyorum ve buraya müşteri bulmak pek kolay olmadı. Kardeşiniz altı aylık kontrat imzalamıştı."

Anna'nın ölümü onu böyle mi etkiliyor yani? diye geçirdi Maura içinden. Artık kira gelmeyecekti ve yeni bir kiracı bulması gerekecekti. Bu kadar mı? Şıngırdayıp duran anahtarları ve paragöz halleriyle bu kadından hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Fox Harbor'un emlak kraliçesi aylık gelir kotası-mı doldurmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

İkiz Bedenler

Sonunda Bayan Clausen kapıyı açtı. "İçeri gelin." Maura içeri girdi. Pencerelerin büyüklüğüne rağmen akşamüstü güneşi ve etraftaki ağaçlar 3mzünden içerisi epey loştu. Yerler koyu renk çam parkelerle döşenmişti. Yerde büyük, eski bir halı vardı. Bir de eski püskü bir kanepeler. Solmuş duvar kağıtlarının üzerinde yeşil asma yaprakları vardı. Ağaçların boğucu etkisine bir de duvar kağıtlarındaki yapraklar eklenmişti yani.

"Eşyalarla biiiiiilte kiraya vermiştim," dedi Bayan Clausen. "Bunu düşününce epey iyi bir fiyata kiraladı burayı."

"Ne kadar?" diye sordu Maura pencerenin önünde duvar gibi uzayan ağaçlara bakarak.

"Ayda altı yüz. Eğer denize yakın olsaydı bunun dört katına kiralardım. Ama evi yaptıran adam özel hayatıma düşkün biriydi." Bayan Clausen uzun zamandır buraya uğramamış gibi etrafa şöyle bir bakındı. "Ehmiye deniz kıyısında yerler olduğu hâlde kardeşiniz burası için ısrar edince şaşırmıştım aslında."

Maura dönüp kadına baktı. Gün batmak üzereydi. Bayan Clausen de yavaş yavaş gölgelerin arasında karanlıkta kalmıştı.

"Kardeşim özel olarak bu evi mi sordu?" Bayan Clausen omuz silkti. "Sanırım fiyatı 3mzünden." Sonunda kasvetli oturma odasından çıkıp koridorda yürümeye başladılar. Eğer bir ev sahibini biraz olsun yansıtıyorsa bu duvarlarda Anna Leoni'ye dair bir şeyler olmalıydı. Ama burası daha önce de kiraya verilmişti ve Maura duvardaki tablolarından ve ufak tefek süs eşyalarından hangilerinin Anna'ya ait olduğunu, hangilerinin diğer insanlardan kaldığını bile-

152

153

Tess Gerritsen

miyordu. Pastel boyayla yapılmış bir gün batımı resmi-bu kesinlikle Anna'nın olamazdı. Benim kardeşim duvara asla böyle iğrenç bir şey asmış olamaz, diye düşündü Maura. Ve inceden inceye gelen sigara kokusu da Anna'nın yadigarı olamazdı. Tek yumurta ikizleri tuhaf ve ürkütücü bir biçimde birbirlerine benziyorlardı ne de olsa. Anna da Maura gibi sigaradan nefret ediyor olmalıydı herhalde. O da ilk kez sigara kokusu aldığı anda öksürmeye başlamış olmalı, diye düşündü Maura.

Sonunda bir yatak odasına ulaştılar. Odanın ortasında lime lime olmuş bir yatak vardı.

"Bu odayı kullanmıyordu herhalde," dedi Bayan Clausen. "Dolaplar ve çekmeceler boştu."

Sonra banyoya geçtiler. Maura içeri girip ecza dolabını açtı. Rafta Advil, Sudafed ve Ricola öksürük şurubu duruyordu. Bu markalar öyle tanıdık ki Maura

şaşırmadan edememişti. O da ecza dolabında her zaman bu ilaçları bulundurdu. Grip ilaçlarımızı kadar aynıyız, diye düşündü.

Sonra ecza dolabını kapadı ve koridordaki son odaya girdi.

"Bu yatak odası mı kuşanmış işte," dedi Bayan Clausen.

Bu oda son derece düzenli ve temizdi. Yatak örtüleri düzgünce örtülmüştü. Şifoniyelerin üstü çok kalabalık değildi. Tıpkı benim yatak odam gibi, diye düşündü Maura. Dolabın kapağını açtı sonra. Giysileri otuz altı bedendi. Maura da otuz altı beden giyiyordu.

"Geçen hafta eyalet polisi geldi ve evi baştan aşağı aradılar."

İkiz Bedenler

"İlginç bir şeyler bulabildiler mi bari?"

"Bana bir şey söylemediler. Evde çok uzun süre kalmıştı zaten. Birkaç aydır buradaydı."

Maura arkasını dönüp camdan dışarı baktı. Hava tam olarak kararmamıştı ama etraftaki ağaçların kasveti şimdiden çökmüştü.

Bayan Clausen tuvaletin önünde dikilmiş duruyordu. Sanki çıkarken Maura'dan geçiş ücreti alacaktı. "O kadar da kötü bir ev sayılmaz," dedi sonunda.

Hayır, çok kötü, diye geçirdi Maura içinden. Burası berbat, ufacık bir yer.

"Yıllık bu zamanlarda kiraya verilecek yer kalmıyor. Her yer dolu. Oteller. Moteller. Hanlarda bile yer yok."

Maura gözlerini bile kırpmadan ormana bakıyordu. Bu kadının can sıkıcı sohbetini dinlemektense başka her türlü şeye odaklanmaya razıydı.

"Neyse, sadece fikir vereyim dedim. Bu gece kalacak bir yer buldunuz herhalde."

Derdi buymuş demek, diye düşündü Maura ve dönüp kadına baktı. "Aslında kalacak bir yer bulamadım. Bayview Motel doluymuş."

Kadın yüzünde gergin bir gülümsemeyle cevap verdi: "Her yer öyle."

"Ellsworth'de yer olabileceğim söylemişlerdi."

"Öyle mi? Onca yolu gitmeye razıysanız ne âlâ. Ama karanlıkta oraya varmamız sandığımızdan daha uzun sürer. Çok da virajlı bir yol." Bayan Clausen yatağa işaret etti. "İsterseniz size temiz çarşaf getiririm. Motele ödeyeceğiniz parayı verirsiniz işte. Tabii isterseniz."

154

155

Tess Gerritsen

Maura yatağa baktı ve iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Burada kardeşim uyumuştum.

"Size kalmış. İster kalırsınız ister gidirsiniz."

"Bilemiyorum..."

Bayan Clausen homurdanarak Maura'ya baktı. "Bana kalırsa başka şansınız da yok zaten."

Maura verandada durup Bayan Clausen'in kamyonetinin farlarının ağaçların kara perdesi ardında sönüp gitmesini izledi. Bir süre karanlıkta öylece durup cırcırböceklerinin sesini ve yaprakların hışırtısını dinledi. O sırada bir gıcırtı duyup arkasını döndü. Sanki bir hayalet, eliyle dokunup salıncağı sallayıvermişti. Maura ürpererek içeri girdi. Tam kapıyı kilitleyecekti ki donup kaldı. Ensesindeki tüyler bir kez daha diken diken oknuştum.

Kapının üzerinde tam dört tane kilit vardı.

İki tane zincir, bir sürgü, bir de normal kilit. Bir süre öylece bakakaldı. Pirüç kilitler hâlâ pınlı pınlıydı. Vidalar biraz olsun paslanmamıştı. Kilitler yepyeniydi. Sonunda sürgüleri çekip zincirleri de geçirdi. Metal, parmaklarının altında buz gibiydi.

Sonra mutfağa gidip ışıklan açtı. Muşamba döşemeler eski püsküydü. Ortada mikadan yapılmış her yeri dökülen bir yemek masası vardı. Köşede Frigidaire marka bir buzdolabı homurdana homurdana çalışıyordu. Ama Maura'nın dikkatini çeken kapı olmuştu. Arka kapının üzerinde de üç tane kilit vardı ve pirinç mutfak lambasının altında pınl pml parlıyordu. Maura kalbinin hızla attığını hissetti ve hemen bu

ikiz Bedenler

kapıyı da kihtledi. Ama arkasını döndüğü anda üzerinde kilitler olan bir başka kapı daha görüp donakaldı. Mutfaktaki bu kapı nereye açılıyordu ki?

Maura sürgüyü açıp kapıyı araladı. Aşağı, karanlığa doğru inen, dar, ahşap merdivenlerle karşılaşmıştı. Aşağıdan bir serin hava dalgası geliyordu. Maura nemli toprak kokusunu ala-biüyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu yine. Bodrum. İnsan neden bodrum kapısını kilitler ki?

Maura kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. İşte o zaman bu sürgünün farklı olduğunu fark etmişti. Bu seferki pas içindeydi ve eskiydi.

Şimdi nedense pencerelerin de sürgülü olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı duymuştu bir anda. Alın demek o kadar korkuyordu ki evini âdeta bir kaleye dönüştürmüştü. Maura evin içinde, odaların her birinde hâlâ korkunun kol gezdiğini hissedebiliyordu. İlk önce mutfak pencerelerini kontrol etti. Sonra oturma odasına geçti.

Bütün evin pencerelerinin kapalı ve kilith olduğundan emin olduktan sonra yatak odasına geçip eşyalara bakınmaya başladı. Gardırobun önünde durup giysilere baktı. Askıların bir bir inceleyerek her bir parça eşyayı gözden geçirdi. Giysilerin hepsi de otuz altı bedendi. Sonra elbiselerden birini çekip aldı-siyah, örgü bir elbiseydi bu. Kendisinin de sevdiği gibi sade çizgileri olan bir elbise. Anna'nın bir mağazada durup askıdaki giysileri incelediğini ve bu elbiseyi eline aldığını hayal etti. Fiyat etiketine bakıp elbiseyi üzerine tutmuş olmalıydı ve aynada kendisine bakıp, işte bunu istiyorum, demişti herhalde.

Maura bluzunun düğmelerini açıp pantolonunu çıkardı

156

157

Tess Gerritsen

ve siyah elbiseyi giydi. Fermuar çektiği sırada elbisenin üzerine cık oturduğunu fark etti. Sonra dönüp aynaya baktı. Atına 'nın aynada gördüğü buydu işte, diye düşündü. Aynı yüz, aynı beden. O da yaklaşan orta yaşın habercisi olarak genişleyen kalçalarından dem vuruyor muydu acaba? O da yan dönüp göbeğinin çıkıp çıkmadığını bakıyor muydu? Her ka-dm mutlaka yeni bir giysi alırken aynanın önünde ayn dansı ediyordu herhalde. Otarafta dön, bu tarafa dön. Arkadan şişman duruyor muyum?

Maura durup sağ tarafına döndü ve aynada kendisine baktı. Orada, kumaşın üzerinde bir saç teU duruyordu. Saçı eline alıp ışığa tuttu. Kendi saçları gibi simsiyahtı o da ama daha uzundu. Ölü bir kadının saçları. O sırada telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Komodinin yanına gidip durdu. Kalbi güm güm çarpıyordu. Telefon bir kez daha çaldı, ikinci kez, üçüncü kez... Her çahşım-da bu sessiz evde dayanılmaz bir sesle çınılıyordu. Dördüncü kez çalmasına kalmadan telefonu açtı sonunda. "Alo? Alo?"

Karşı taraftan bir tık sesi duyuldu ve sonra çevir sesi gelmeye başladı. Yanlış numara olmalı, diye düşündü. Hepsi bu. Dışında rüzgâr esmeye başlamıştı. Bütün pencereler kapalı olduğu hâlde rüzgârda sallanan ağaçların sesi duyuluyordu. Ama evin içi o kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarının bile duyabiliyordu. Gecelerini böyle mi geçiriyordun yani? diye düşündü. Bu evde, kapkaranlık bir ormanın orta yerinde.

Maura o gece yatağa girmeden önce yatak odasının ka-

ikiz Bedenler

pisim kapatıp önüne de bir sandalye yaslamıştı. Bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetmişti aslında. Korkulacak bir şey yoktu. Yine de burada kendini Boston'da olduğundan daha güvensiz hissediyordu. Aslında orada insanların tehdidi altındaydı ve insanlar ormandan çıkıp gelebilecek bir hayvandan kat be kat daha tehlikeliydi.

Anjia da burada korkuyordu.

Maura kiKth kapılann ardındaki bu evin içinde korkunun hâlâ kol gezdiğini hissedebiliyordu. .

Maura bir çığlık sesiyle uyanmıştı. Kalbi güm güm atıyordu. Nefes almaya çalışarak bir süre öylece uzandı. Bu sadece bir baykuştı. Paniğe gerek yoktu. Taim aşkma! Orma-mn ortasında elbette hayvan sesleri duyacaktı. Çarşafın terden sınıslam olmuştu. Yatmadan önce pencereyi kapadığı için oda havasızdı ve hamam gibi ohnuştı. Nefes alamıyorum, diye geçirdi içinden.

Ayağa kalkıp pencereyi açtı. Ay ışığında yaprakların gümüşü renklere bürünen ağaçların izlediği sırada derin derin nefes aldı. Dışarıda dal kıpırdamıyordu. Orman yine sessizliğine kavuşmuştu.

Maura yatağına döndü ve bu kez şafak sökene kadar deliksiz uyudu.

Gün ışığı her şeyi değiştirmişti. Maura kuşların öttüğünü duydu. Pencereden dışarı bakarken iki tane geyiğin beyaza çalan kuyruklarını sallayarak bahçeden geçip ormana dal-dıklanını gördü. Güneş ışığı odanın içine dolunca önceki gece kapının önüne yasladığı sandalye gözüne iyice saçma gö-

158

159

Tess Gerritsen

tündü. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim, diye geçirdi içinden sandalyeyi kenara çektiği sırada.

Mutfakta buzluğun içinde bir paket Fransız kahvesi bulmuştu. Anna'mn kahvesiydi bu. Filtrenin üzerinden kaynar su3m döktüğü anda kahvenin kokusu buram buram burnuna ulaştı. Dört bir yanı Anna'mn eşyalarıyla çevriliydi. Mikro-dalgada hazırlanan patlamış mısırlar ve bir paket de spagetti. ŞeftaUli yoğurtların ve sütün son kullanma tarihleri geçmişti. Buradaki her parça eşya kız kardeşinin hayatında bir am temsil ediyordu. Bir markette rafların önünde durup seçmişti bunları: Bu lazım; ve bu da. Ve sonra eve döndüğünde torbalan boşaltıp eşyaların yerine yerleştirmişti. Maura dolapla-n açarken kendi ellerinde kardeşinin ellerini görüyordu. Çiçekli raf örtüsünün üzerine ton bahçı konservelerini yerleştiren oydu.

Maura kahve fincanını alıp ön verandaya çıkı ve güneş ışığının alacalı bulacak gölgelere bürüdüğü küçük bahçeyi izledi. Her yer yemyeşil, dedi içinden hayretler içinde. Çimenler, ağaçlar, ışığın kendisi bile. Yüksek dalların üzerinde kuşlar cıvıldıyordu. Şimdi neden burada yaşamak istediğini anlıyorum. Sabahları kullap da ormanın kokusuna uyanmanın ne demek olduğunu anlıyorum.

Birdenbire kuşlar yepyeni bir sesle irkilerek havalanmışlardı: bu bir iş makinesinin uğultusuydu. Maura buldozeri göremiyordu ama ağaçların ardından sesini duyabiliyordu. Rahatsız edici derecede yakındı aslında. O sırada Bayan Clau-sen'm dediklerini hatırladı. Yan taraftaki evi yıktırdığım söylemişti. Huzurlu bir pazar sabahı daha fazla süremezdi zaten.

Maura merdivenlerden inip ağaçların arasından buldo-

ikiz Bedenler

zeri görebilmek için evin öbür tarafına dolaştı ama ağaçlar çok sık ve hiçbir şey göremiyordu. Ama başım eğdiği zaman yerde hayvanların ayak izlerini gördü. Sabah yatak odasının penceresinden gördüğü geyikleri hatırladı. Ayak izlerinin peşinden gidince sabahki ziyaretçilerinin bir. izine dala rastladı. Temelin hemen yanına ekilen hostaların yapraklarını kemirmişlerdi. Geyiklerin cesaretine şaşır kalmıştı. Duvanın dibinde otlanmışlardı resmen. Maura arka tarafa doğru

yürümeye devam etti. Bir anda bambaşka ayak izleriyle karşılaşmca bir anda olduğu yere çakılıp kaldı. Bunlar geyik ayak izleri değildi. Maura iliklerine kadar ürpermişti. Kalbi güm güm atıyordu. Korkudan terlemeye başlayan elleriyle çamura dokundu. Gözleriyle ayak izlerini takip etti sonra. İzler pencerelerden birinin önündeki yumuşak toprağa kadar gidiyordu. BeUi ki biri pencereden içeriği gözetlemişti ve botunun izi olduğu gibi toprağa çıkmıştı. Bu pencere Maura'nın yattığı odanın penceresiydi.

160

161

ûflUİK

MAURA, KIRK BEŞ DAKİKA sonra Fox Harbor polisi devriye aracının toprak yoldan sarsıla sarsıla geldiğini gördü. Araç kulübenin önüne park etti ve içinden bir polis indi. -Ellili yaşlarda, boğa gibi bir boynu olan, saçları tepesinde seyrilmeye başlamış bir adamdı bu.

"Dr. Isles?" dedi adam etli avuçlarıyla Maura'nın elini sıkarak. "Komiser Roger Gresham."

"Bizzat komiserin gelmesini beklemiyordum."

"Ya, evet. Aradığımızda biz de bu tarafa geliyorduk zaten."

"Biz derken?" O sırada garaj yolunda başka bir araba görüldü. Maura kaşlarını çatıp yola baktı. Bir Ford Explorer'dı bu. Gresham'ın devriye aracının yamna park etmişti. Sürücü arabadan inip Maura'ya el salladı.

"Merhaba Maura," dedi Rick Ballard.

Maura bir an için şaşkınlıkla Ballard'a baktı. Bu beklenmedik ziyaret onu şaşırtmıştı. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda.

"Dün gece yola çıktım. Sen ne zaman geldin?"

"Dün, akşamüstü."

"Geceyi bu evde mi geçirdin?"

ikiz Bedenler

"Motellerin hepsi doluydu. Bayan Clausen-yani emlak-çı-burada kalabileceğimi söyledi." Maura bir an için durak-sadı. "Pohsin burada bir işi kahnadığım söyledi," diye ekledi kendini savunmak istercesine.

Gresham suratını buruşturdu. "Bunun için sizden para da almıştır tabii. Aldı değil mi?"

"Evet."

"Ah şu Britta. Alem kadm. Elinden gelse soluduğu hava için bile ücret alır adamdan." Komiser eve doğru döndü sonra. "Pekâlâ. Şu ayak izleri nerede?"

Maura adamları ön verandadan evin arka tarafına götürdü. Yol boyunca kenardan kenardan yürüyerek yerleri incelediler. Buldozerin sesi kesilmişti. Şimdi sadece yaprakların halı gibi örttüğü yolun üzerindeki ayak sesleri duyuluyordu.

"Burada geyiklerin ayak izleri var," dedi Gresham yere işaret ederek. "Taze izler bunlar."

"Evet, bu sabah iki tane geyiğin buradan geçtiğini gördüm," dedi Maura.

"Bu gördüğünüz ayak izlerini açıklıyor olabilir."

"Komiser Gresham," dedi Maura iç geçirerek. "Geyiklerin ayak izleriyle bir çizme izini ayırabilirim."

"Hayır. Demek istediğim belki adamın biri burada avlanıyordu. Av sezonu kapandı. Şimdi yasak. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Belki geyikleri buraya kadar takip etmiştir."

Ballard bir anda duruvermişti. Gözleri toprağın üzerindeydi.

"Gördün mü?" diye sordu Maura.

"Evet," dedi Ballard. Tuhaf bir şekilde sessiz konuşmuştu.

162

163

Tess Gerritsen

Greshem da Ballard'm yamna çömeldi. Bir süre öylece yere baktılar. Neden bir şey söylemiyorlardı ki sanki? Bir esintiyle birlikte yapraklar hışırdadı. Maura titreyerek rüzgârda eğilen dallara baktı. Önceki gece adamın biri ormandan çıkıp penceresinin önünde durmuştu. Uyurken onu izlemişti.

Ballard eve doğru döndü. "Bu yatak odasının penceresi mi?"

"Evet?"

"Orada mı uyuyordun?"

"Evet."

"Gece perdeleri kapamış mıydı?" Ballard bunu söylerken omzunun üzerinden Maura'ya bakmıştı. Maura bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Dün gece adamlara güzel bir göz ziyafeti mi çekti? demeye getiriyordu. Maura kıpkırmızı kesildi. "O odada perde yoktu."

"Bu izler Britta'mn olamaz. Fazla büyükler," dedi Greshem. "Ondan başka da kimsenin evin bu kısmında dolaşacağı sanmıyorum."

"Vibram marka çizmelere benziyor," dedi Ballard. "Kırk bir ya da kırk iki numara olmak." Gözleriyle ayak izlerini ormana kadar takip etti. "Geyikler ayak izlerinin üzerinden geçmiş," dedi sonunda.

"Yani adam onlardan önce buradaymış," dedi Maura. "Geyiklerden önce gelmiş. Ben uyanmadan önce."

"Evet, ama ne kadar önce?" dedi Ballard ayağa kalkıp yatak odası penceresinden içeri bakarak. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Maura bir şeyler söylemelerini bekliyordu. Sessiz kakanan onu sinirlendiriyordu. Bu adamların herhangi bir tepki vermeleri için çıldırıyordu.

ikiz Bedenler

"Aslında bir haftadır yağmur yağmıyor burada," dedi Gresham. "Bu izler o kadar da yeni olmayabilir."

"Ama kim buraya gelip camdan içeri bakar ki?" diye sordu Maura.

"Britta'yı arayayım. Belki bir işçi filan getirmiştir buraya. Ya da birileri meraktan gelip bakmıştır."

"Meraktan mı?" diye sordu Maura.

"Buradaki herkes Boston'da kardeşinize olanları duydu. YerU halktan birileri gelip evine bakmak istemiş olabilir."

"Ne hastalıklı bir merak bu böyle. Ben kimseyi merak etmiyorum."

"Rick bana adh tıp uzmanı olduğunuzu söylemişti. Sizin de başınıza geliyordur mutlaka. İnsanlar her şeyi merak ediyorlar. Ayrıntıyı öğrenmek istiyorlar. Vurulma olayından sonra kaç kişi gelip olanları sordu biliyor musunuz? Evi gözetleyen de belki de bu meraklılardan biridir."

Maura gözlerini dikip adama baktı. Duydukları inanamıyordu. O sırada Greshem'm arabasındaki telsizden cızırtılar gelmeye başladı.

"Affedersiniz," diyerek devriye aracına doğru jmrüme-ye başladı.

"Evet," dedi Maura. "Samim benim şüphelerim de yersiz oluyor bu durumda değil mi?"

"Şüphelerim son derece ciddiye aldığımdan emin olabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Maura, Ballard'a bakarak. "İçeri gel Rick. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ballard, Maura'mn peşinden merdivenleri çıktı ve eve girdi. Maura kapıyı kapatıp pirinç kilitlere işaret etti.

164

165

Tess Gerritsen

"Görmeni istediğim şey buydu," dedi.

Ballard kaşlarını çatıp kilitlere baktı. "Vay camna."

"Dahası da var. Benimle gel."

Maura, Ballard'ı mutfağa götürdü ve arka taraftaki gıcır gıcır parlayan kilitleri de gösterdi. "Bunların hepsi yeni. An-na taktırmış olmalı. Belli ki bir şeylerden korkuyormuş."

"Korkmakta da haklıydı. Tüm o ölüm tehditleri. Cassell'-in ne zaman gelip onu bulacağım bilmiyordu."

Maura gözlerini Ballard'a çevirdi. "Sen de bu yüzden buradasın değil mi? Cassell'in buraya gelip gelmediğini öğrenmeye çalışıyorsun."

"Şehirde insanlara fotoğrafını gösterdim."

"Ve?"

"Onu gören kimse yok şimdilik. Ama bu, buraya gehne-diği anlamına gelmez," diyerek kilitlere işaret etti Ballard. "Aıma'mn bunları neden yaptırmak istediğini çok iyi anlıyorum."

Maura iç geçirerek mutfak masasına oturdu. "Hayatlarımız nasıl bu kadar farklı geçmiş? Ben orada Paris'ten gelen bir uçaktan iniyorum, o ise..." Maura yutkundu. "Ya Anna'-nın yerinde ben olsaydım? Anna'mn verildiği aileye ben verilseydim? O zaman da her şey aynı mı olurdu acaba? Belki de şu anda benim yerime onunla konuşuyor olurdun."

"İkiniz farklı insanlarsınız Maura. Yüzleriniz, sesleriniz aynı olabilir. Ama sen Anna değilsin."

Maura başını kaldırıp ona baktı. "Bana kardeşimden bahseder misin?"

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Herhangi bir şeyden bahset. Her şeyi bilmek istiyorum."

ikiz Bedenler

rum. Az önce seslerimizin benzediğini söyledin mesela."

Ballard başını salladı. "Evet, benziyor. Aynı tonlama. Aynı vurgu."

"Bunu bile hatırlıyorsun ha?"

"Anna unutulacak bir kadın değildi," dedi Ballard. Mau-ra'mn gözlerinin içine bakıyordu. Bir süre öylece birbirlerine baktılar. Evin içinde ayale sesleri duymaya başladıklarında bile gözlerini çevirmemişlerdi. Sonunda, ancak Gresham mutfağa girdiği zaman Maura komiserine döndü.

"Dr. Isles," dedi Gresham. "Sizden bir iyilik isteyecektim. Benimle şu yolun basma kadar gelebilir misiniz acaba? Size göstermek istediğim bir şey var da?"

"Nasıl bir şey?"

"Telsizden bildirdiler de. Yolun başındaki inşaattan bir telefon almışlar. Görünüşe bakılırsa buldozerleri bir şeye çarpmış-şey bazı kemikler bulmuşlar." Maura kaşlarını çatı. "İnsan kemikleri mi?"

"Biz de bunu merak ediyoruz."

Maura, Gresham'la birlikte devriye aracına binmişti. Ballard da Explorer'ıyla arkasından takip ediyordu. Arabaya bindiklerine bile değmemişti aslında. Virajı döner dönmez yeni açılıp temizlenen arazinin ortasında duran buldozerle burun buruna geñişlerdi. Dört tane işçi başlarında ba-retlerle kamyonetlerinin gölgesinde durmuş onları bekliyorlardı. Maura, Gresham ve Ballard arabasından inince adamlardan bir tanesi yanlarına yaklaştı.

"Merhaba komiserim."

166

167

Tess Gerritsen

"Merhaba Mitch. Kemikler nerede?"

"Buldozerin yanında. Şurada. Kemiği ben gördüm. Görür görmez de motoru dururdum. Eskiden burada bir çiftlik evi vardı. Bir aile mezarlığı kazmak istemem doğrusu."

"Kimseyi ayaklandırmadan önce Dr. Isles bir bakacak. Birkaç tane ayı kemiği yüzünden Maine'deki adli tıpçıları buraya kadar sürüklemeyelim."

Mitch'in peşinden kemiklerin olduğu yere doğru yürümeye başladılar. Yeni kazılmış toprağın üzeri ters düz edilmiş kayalar ve insanın bileğinin takıhp düşeceği uzunlukta köklerle doluydu. Maura'nın ayakkabıları arazide yürümeye müsait değildi. Yürürken ne kadar dikkat ettiyse de siyah süet ayakkabıları toz toprak içinde kalmıştı.

Gresham yanağına bir tokat attı. "Lanet olası sivrisinekler. Hemen başımıza üşüştüler."

Açık arazinin etrafı sık ağaçlarla çevriliydi. Burası biraz olsun esinti almıyordu ve havasızdı. Kana susamış böcekler de kokuları alıp etraflarına toplaşmaya başlamışlardı bile. Maura o sabah uzun pantolonunu giymeye karar verdiği için şanslıydı. Açıkta kalan kollar ve yüzü şimdiden sivrisinekler için açık büfeye dönüşmüştü.

Buldozerin yanına ulaştıklarında pantolonunun paça-ları batmıştı bile. Güneş tam tepelerindeydi ve kırıncılar güneş ışığında pınl pınl parlıyordu. Kökünden sökülüp atılmış bir gül ağacının gövdesi orada sıcağın altında kuruyup gitmişti. "İşte orada," dedi Mitch eliyle yere işaret ederek. Orada, toprağın içine saplanıp kalmış olan kemiğin ne olduğunu anlamak için Maura'nın eğilip yakından bakma-

İkiz Bedenler

ama bile gerek yoktu. Yine de kemiğe dokunmadan çömelip bir daha bakı. Ayakkabıları yeni ters düz edilmiş toprağın içine gömülmüştü bile. Kura toprağın içinde bembeyaz kemik ayna gibi parlıyordu. Maura bir kuş sesi duyup arkasına baktı. Ağaçların tepesindeki kargalar siyah hortlaklar gibi daldan dala dolaşıyorlardı. Onlar da bunun ne olduğunu biliyorlar, diye düşündü Maura.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gresham.

"Bu bir ilçe kemiği."

"O nedir?"

"Bu kemik," dedi Maura pantolonunun üzerinden leğen kemiğini göstererek. Birdenbire derisinin ve kaslarının altında kendisinin de aslında sadece bir iskeletten ibaret olduğu gerçeğini hatırlamıştı. Kalsiyum peteklerinin ve fosforun oluşturduğu bir yapı. İnsanın derisi ve eti çürüyüp gittikten sonra bile var olmaya devam eden bir çerçeve. "Bu insan kemiği," dedi Maura sonunda.

Bir süre kimse sesini çıkarmamıştı. O sıcak haziran gününde sadece kargaların sesi duyuluyordu. Sürü halinde gelip tepelerindeki ağaçlara konmuşlardı. Dalların üzerinde kara meyveler gibi görünüyorlardı. Altlarındaki insanlara tuhaf, rahatsız edici bir metanet ve bilmişlikle bakıyorlardı. Hep bu: ağızdan kulakları sağır eden bir şarkı tutturmışlardı. Çığlık-ları bir anda kesiliverdi sonra.

"Burası hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Maura buldozer işçisine.

"Eskiden ne varmış burada?"

"Burada eski taşın duvarları vardı. Bk evin temeli sanırım. Belki birilerinin isme yarar diye bütün molozları oraya yığdık," dedi Mitch arazinin öteki ucuna işaret ederek. "Sa-

168

169

Tess Gerritsen

dece eski duvarlar işte. Olağanüstü bir şey yoktu. Ormanda dolaşırsanız bunun gibi bir sürü eski temele rastlarız. Eskiden sahil boyunca koyun çiftlikleri uzanmış burada. Şimdi hepsi yıkıldı tabii."

"Yani eski bir mezarlık olabilir, burası," dedi Ballard.

"Ama bu kemikler tam da duvarların altında kayıyor," dedi Mitch. "Sevgili annenizi evin dibine gömmeyi istemezsiniz herhalde. Kötü şans getirir," dedi Mitch.

"Bazı insanlara göre de tam tersi. İyi şans getireceğine inananlar da var."

Mitch, Sen nasıl bir insansın be kadın? der gibilerinden gözlerini dikip Maura'ya baktı.

"Demek istediğim yüzyıllar içinde cenaze törenlerine ilişkin alışkanlıklar bir takım değişiklikler göstermiş," dedi Maura. "Bu pekâlâ antik bir mezar olabilir."

Başlarmm üzerinde bir gürültü koptu yine. Kargalar bir anda kanatlarıyla havayı döverek uçmaya başlamışlardı. Ay-m anda, sanki emk verilmiş gibi kara kanatlanm açıp gökyüzüne süzülen kargalar Maura'mn sinirim bozmuştu.

"Tuhaf," dedi Gresham.

Maura ayağa kalkıp ağaçlara doğru baktı. Sabah buldozerin sesini duyduğunu ammsadı. Öyle yakmmdan geliyordu ki. "Peki ev ne tarafta kalıyor? Yani dün gece benin kaldığım ev," diye sordu.

Gresham yönünü belirlemek istercesine güneşe baktı. "O tarafta. Tam karşınızda kalıyor şimdi," dedi o yöne doğru işaret ederek.

"Ne kadar uzaklıkta?"

"Şu ağaçlarm arkasmda hemen. Yürüyerek gidebilece-

ikiz Bedenler
ğiniz mesafede."

Maine eyaleti adli tıp uzmanm Augusta'dan gelmesi bir buçuk saat sürmüştü. Maura, elinde alet çantasıyla araba-smdan indiği anda beyaz turbam ve düzgünce kesihniş sakalıyla adli tıp uzmanım bir bakışta tamdı. Dr. Daljeet Singh'le bir yıl önce bir patoloji konferansmda tanışmışlardı. Ve daha sonra şubat aymda Dr. Singh bölgesel bir adH tıp toplantısı için Boston'a geldiğinde birlikte öğlen yemeği yemişlerdi. Uzun boylu bir adam değildi aslmda ama soylu duruşu ve Şeyhlere özgü türbamyyla olduğundan daha heybetli görünüyordu. Maura, adanın bu gizH liyakatine hayranlık duyuyordu. Ve de gözlerine; Daljeet'in parlak, kahverengi gözleri vardı ve Maura'mn bir erkekte gördüğü en uzun kirpiklere sahipti.

Birbirlerini görünce hemen dostça el sıkıştılar. Birbirini içtenlikle seven iki meslektaş olduklan belliydi. "Burada ne işüi var Maura? Boston'da iş kahnadı mı? Benim davala-nma mı göz koydım yoksa?"

"Hafta sonum da iş gününe döndü,"

"Kalmtılan gördün mü?"

Maura başım salladı. Gülümsemesi silinivermişti bir anda. "Bir anat kemiğinininsol kısmı görünüyor. Gerisi toprak altında hâlâ. Henüz hiçbir şeye dokunmadık. Doğal hâlinde görmek isteyeceğini düşündüm."

"Başka kemik yok mu peki?"

"Şimdilik görünürde yok."

"Peki o zaman." Daljeet kendisini çamur içindeki araziye girmeye hazırlar gibi şöyle bir araziye baktı. Maura adamın

170

171

Tess Gerritsen

hazırlıklı geldiğini görebiliyordu. Âyağmda L.L. Bean çizmeleri vardı. Yeni görünüyorlardı. Heirhâlde tozlu arazide ilk turlarım atacaklardı. "Buldozer ne bulmuş görelim bakalım."

Saat öğleden sonrayı bulmuştu bile. Hava öyle sıcak ve nemliydi ki Daljeet'in yüzü alnında biriken terden parlamaya başlamıştı. Araziye girdikleri anda sinekler taze etin kokusunu akmsı gibi üstlerine üşüşmüşlerdi yine. Yirmi dakika önce Maine Eyalet Polisi'nden Dedektif Corso ve Dedektif Yates de olay yerine gelmişlerdi. Şimdi Ballard ve Gresham'la birlikte arazide volta atıyorlardı.

Corso el sallayarak onlara doğru seslendi: "Bu güzel pazar gününü geçirmek için şahane bir yer değil Dr. Singh?"

Daljeet de el salladı ve sonra ilye kemiğini incelemek için yere çöniildi.

"Burası eski bir yerleşkeymiş," dedi Maura. "İşçilerin söylediğine göre evin temeU burasıymış."

"Tabut kalmtılan yok ama değil mi?"

"Biz görmedik."

Daljeet çamur içindeki kayalara, ağaç kütüklerine ve kökleriyle birlikte savrulup gitmiş otlara baktı. "Buldozer bütün kemikleri sağa sola fırlatmış olabilir."

O sırada Dedektif Yates'in sesi duyuldu: "Burada bir şey daha buldum!"

"Ta orada mı?" dedi Daljeet, Maura'yla birlikte Yates'in yanma doğru yürüdükleri sırada.

"Yürürken ayağım.şu böğürtlen köklerine takıldı," dedi Yates. "O sırada üstüne bastım sanmm ve birden fırlayıver-di."

Maura yanma çömelince Yates de usulca köküyle birlikte

ikiz Bedenler

dışan çıkmış dikenli böğürtlen saplarını kenara çekti. Maura yerde ne olduğunu görmek için eğildiği zaman nemü topra-ğm üzerinden bir anda bir tabur sivrisinek havalanmıştı ve doğru Maura'nın 3mzüne doğru uçuştular. Bu bir kafatasıydı. Böğürtlen köklerinin paramparça edip her tarafına dolandığı göz çukurlarından biri Maura'ya bakıyordu sanki.

Maura, Daljeet'e baktı. "Budama makası var mı?" diye sordu.

Daljeet alet çantasını açtı ve içinden eldivenleri, gül budama makası ve bir de bahçe küreği çıkardı. Maura'yla birlikte yere çömelip kafatasının etrafını temizlemeye koşmldu-lar. Maura otları keserken Daljeet de usulca toprakları temizliyordu. Güneş ortalığı yakıp kavuruyordu ve toprağın kendisi bile ısı veriyordu sanki. Maura birkaç kez durup alınının terini sihnek zorunda kalmıştı. Bir saat önce sıkıldığı sinek kovu-cunun etkisi geçmeye başlamıştı ve sivrisinekler yine yüzüne doluşmuşlardı.

Bir süre sonra aletleri bir kenara bırakıp eldivenleriyle toprağı kazmaya başladılar. Birbirlerine öyle yakm duruyorlardı ki bir ara kafa kafaya çarpıştılar. Maura derine indikçe parmaklarının altındaki toprağın giderek serinlediğini hissediyordu. Kafatasının etrafı iyice açılmaya başlamıştı ve sonunda temporal kemiği görüldü. Maura bir an için durup kafa-tasının üzerindeki çatlağa baktı.

O anda Daljeet'le göz göze gelmişlerdi. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı: Bu doğal bir ölüm değil.

"İyice açıldı sanmm," dedi Daljeet. "Artık çıkarabiliriz."

Daljeet plastik bir muşamba serip parnaklarını kazdık-ları çukura daldırdı. Sonunda kafatasının avuçlarının içine al-

172

173

Tess Gerritsen

ma)a başarmıştı. Çene kemiği, üzerine dolanan böğürtlen kökleri sayesinde kafatasına bağlı duruyordu. Daljeet avuçların-da tuttuğu mühim hazinesini muşambanın üzerine bıraktı sonunda.

Bir süre kimse tek kelime etmemişti. Hepsi de orada öylece durmuş paramparça vaziyetteki temporal kemiğine bakıyorlardı.

Dedektif Yates azıdışlarından birinin içinde panldayan metal parçaya işaret etti. "Şu bir dolgu mu?" diye sordu. "Dişiü üzerindeki."

"Evet. Ama dişçiler malgama dolgular yüz yıl önce kullanıyorlardı," dedi Daljeet.

"Yani bu eski bir cenaze olabilir."

"Öyleyse tabut kalıntıları nerede? Bu resmi bir cenaze olsa mutlaka bir tabut da olurdu. Ayrıca şurada küçük bir ay-rımı daha var." Daljeet kemik üzerindeki çatlağa işaret etti. "Bu kalmtılar kaç yaşmda olursa olsun burasmm bir suç ma-hali olduğundan emin olabilirsiniz."

Diğer adamlar da etraflanna toplanmıştı şimdi. Birdenbire nefes alacak yer kalmamıştı sanki. Sivrisinek vızıltılan ardı arkası kesilmeyen bir uğultuya dönüşmüştü. Çok sıcak, diye geçirdi Maura içinden. Ayağa kalkıp uyumuş bacakların üzerinde sendeleye sendeleye ağaçlık alan doğru yürüdü. Biraz sersemlemişti. Akçaağaçların ve meşelerin altm-da kendine gölge bir yer buldu ve bir kayanm üzerine oturup başmı avuçlarınm arama aldı. Kahvaltı etmezsen böyle olur, dedi kendi kendine.

"Maura?" diye seslendi Ballard. "Sen iyi misin?"

"Sıcaktan. Biraz serinleyip kendime gelmem lazım."

İkiz Bedenler

"Su ister misin? Kamyonette bir şişe olacaktı. Aym şişeden içmeye aldırmazsan getirebilirim."

"Teşelckürler. Çok iyi olur."

Maura arabasma doğru ilerleyen Ballard'ı izliyordu. Tişörtünün arkasmda ter lekeleri oluşmuştu. Kenardan yürümek yerine altı üstüne gelmiş arazinin orta yerinden bata çıka yürümeyi seçmişti. Çizmeleri engebeli toprağm üzerine sağlam basıyordu. Hedefine odaklanan biri. Ballard böyle yürüyordu işte; ne yapılması gerektiği bilen ve gerekeni yapan bir erkek gibi, Getirdiği şişedeki su kamyonette beklemekten ısınmıştı. Maura yine de açgözlülükle şişeden büjmk bir yudum aldı. Çenesinden aşağı sular damhyordu. Şişeyi indirdiği zaman Ballard'm onu izlediğini gördü. Bir an için sineklerin vı-zıltısmı ya da birkaç metre ötelерinde çahşan adamlarm mınl-tılarım duymaz olmuştu. Orada, ağaçların gölgesindeki yeşilliğin ortasında bir tek ona odaklanmıştı. Şişeyi elinden alırken bir saniyehğine eline değen parmaklarına. Saçlarınm uç-lanndaki açık renk kısımlara, gülümsemesiyle gözlerinin etrafında behren kmşıklıklara. O sırada Daljeet'in kendisine seslendiğini duydu ama cevap vermemişti. Başım çevirip bakmadı bile. Gözlerini Ballard'dan çevirmemişti. O da o anın içinde tutsak kalmıştı sanki. Birimizin bu büyüü bozması gerekiyor, diye düşündü Maura. İkimizden birinin bunun içinden sıyrılıp çıkması gerekiyor Ama sanırım ben yapamayacağım. "Maura?" Daljeet bir anda yanımda bitivermişti. Maura adamın geldiğini dujonamıştı bile. "Burada ilginç bir sorunla karşı karşıyayız." "Ne sorunu?"

174

175

Tess Gerritsen

"Gelip ŞU ilye kemiğine baksana," dedi Daljeet.

Maura usulca oturduğu yerden kalktı. Şimdi daha iyi hissediyordu kendini. Zürni açılmıştı. Bir parça su ve birazcık gölge onu kendine getirmişti. Ballard'la birlikte Daljeet'in peşinden kalça kemiğinin bulunduğu yere doğru yürümeye başladılar. Daljeet kemiğin etrafındaki toprağın bir kısmım temizlemişti bile. Leğen kemiğinin büyük kısmı görünüyordu şimdi.

"Bu taraftan kuyruksokumuna kadar indim," dedi. "Pel-vik çıkışı ve iskiyum çıkmtısı şuradan görebilirsin."

Maura adamın yanma çömeldi. Bir süre hiçbir şey söylemeden kemiği incelemişti. .

"Sorun ne?" diye sordu Ballard.

"Bunu tamamen çıkarmamız gerek," dedi Maura. Sonra Daljeet'e döndü. "Yanında başka kürek var mı?"

Daljeet bir kürek de Maura'ya uzatü. Küreğin sapı neşterin sapı gibi gelmişti eline. Sanki bir anda işe gitmiş gibi hissetti. Her zamanki tatsız işini yapıyor gibiydi. Daljeet'le birlikte yan yana çömelip ellerinde küreklerle taşlı toprağm çoğunu temizlemişlerdi. Ağaç kökleri kemiğin üzerindeki küçük girintilere dolanıp kemiği toprağa saplamışlardı resmen. Leğen kemiğini çıkarabilmek için arapsaçına dönmüş tel tel köklerin hepsini kesmeleri gerekmişti. Toprağı kazdıkça Mau-ra'nın kalp atışları da hızlanmaya başlamıştı.

Hazine avcıları altm bulma umuduyla kazarlardı toprağı. Maura da sırlar için kazıyordu. Bir mezarm sunabileceğı cevaplar için. Her kürek darbesinde leğen kemiğı daha da ortaya çıkıyordu. Hararetle çalışıyorlardı şimdi. Kürekleri daha derine, daha derine iniyordu.

ikiz Bedenler

Sonunda leğen kemiğı olduğı gibi ortaya çıkmıştı. Ama Maura'nın da Daljeet'in de şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu o anda.

Maura ayağı kaUap hâlâ diğer tarafta, muşambamn üzerinde duran kafatasma bakmaya gitti. Eldivenlerini çıkarıp yere eğildi ve parmaklarını göz çukurunun üzerinde, supraor-bital bombenin sert kıvrımı üzerinde dolaştırdı. Soma kafatasının tersini çevnıp oksipital çıkıntıyı inceledi. Bu çok saçma.

Maura dizlerinin üzerinde doğruldu. Bluzu sıcaktan ter içinde kahnişti. Sineklerin vızıltıları dışında arazide çıt çıkmıyordu. Dört bir tarafı çeviren ağaçlar burayı gözlerden ve diğer her şeyden gizliyordu. Bu yemyeşil, ağaçtan duvarlara bakınca sanki orman da onu izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. SanM sessizce bir köşede durmuş onun sonraki adımını görmeyi bekliyordu.

"Neler oluyor Dr. Isles?"

Maura başını kaldırdı Dedektif Corso'ya baktı. "Bir sorunumuz var," dedi. "Bu kafatası..."

"Ne ohnuş ona?"

"Şuradaki sert bombeleri görüyor musunuz, göz çukur-lanmn üzerinde? Ve bir de şuna bakm. Kafatasının alt art kıs-mma. Parmağımızla şuraya dokunursamz çıkıntıyı hissedeceksiniz. Bıma oksipital çıkıntı denir."

"Yani?"

"Burası ense bağının bağlandığı yerdir. Ensedeki kasla-n kafatasma bağlar. Fakat arka kısımdaki çıkıntının bu kadar bariz olması maktulün kas sisteminin oldukça sert olduğunu gösteriyor. Bu da kafatasının çok büyük ihtimalle bir erkeğe

176

177

Tess Gerritsen

ait olduğu anlamı geliyor

"Peki sorun ne?"

"Oradaki leğen kemiğı bir kadına ait."

Corso, önce Maura'ya sonra da dönüp Dr. Singh'e baktı.

"Dr. Isles'a tamamen katılıyorum," dedi Daljeet.

"O zaman..."

"Burada iki farklı kişiye ait kalıntılar var," dedi Maura. "Bir kadın ve bir erkek." Maura ayağı kalkıp Corso'nun gözlerinin içine baktı. "Asıl sora burada daha kaç kişinin mezarı var acaba?"

Corso öyle şaşırılmıştı ki bir süre ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra arkasını dönüp sanki orayı ilk defa görüyormuş gibi araziye bir kez daha baktı.

"Komiser Gresham, gönüllülere ihtiyacımız olacak," dedi sonra. "Bir sürü gönüllü lazım. Polisler, itfaiyeciler. Au-gusta'dan bizim ekibi de çağıracağım ama bu yeterli olmaz. Çok işimiz var."

"Tam olarak kaç kişiden söz ediyoruz?"

"Burayı aramaya yetecek kadar." Corso araziye çeviren ağaçlara baktı. "Bu alanın her metrekaresini kanş kanş inceleyeceğiz. Araziyi, ormanı. Eğer burada ikiden fazla ceset varsa onları bulacağımızdan emin olabilirsiniz."

cfiM.

JANE RİZZOLİ, Boston'un aşağı yakasındaki Tobin Köprüsü'nün hemen üzerinde, Revere banliyösünde büyümüşü. Burası dip dibe, daracık arazilerin üzerine kurulmuş kibrit kutusu kadar evlerin bulunduğu ve çoğunlukla işçi sınıfından ailelerin yaşadığı bir banliyöydü. Her dört temmuzda arka bahçelerdeki

mangallarda cızır cızır sosisUler pişirilirdi. Ön bahçelerde ise Amerikan bayrağı gururla dalgala-mrdı. Rizzoli ailesi de maddi zorluklar konusunda kendi pa-yıma düşeni yaşamıştı. Jane on yaşındayken babası işini kaybetmişti. Jane, annesinin o dönemde hissettiği korkuları ve babasının çaresizlikten gelen öfkesini idrak edecek yaşıydı. İki erkek kardeşi de, o da, rahat ve yıkımın arasındaki o ince çizgide, sürekli bıçak sırtında yaşamının ne demek olduğunu öğrenmişlerdi. Ve şimdi düzenli bir geliri olduğu hâlde Jane çocukluğundan gelen o yoksunluk ve güvensizlik duygusunun yankılarını bir türlü tam olarak bastıramıyordu.. Her sabah duş sırasının kendisine gelmesini bekleyerek banyonun kapısını vurmak zorunda kalmayacağı, bir sürü banyosu olan, çok daha düzgün bir mahalledeki çok daha büyük bir evde yaşamaların hayalini kuran Revere'H bir kız olarak görmüştü

178

179

Tess Gerritsen

kendini her zaman. Gelecekteki evinin kırmızı tuğladan bir bacası olacaktı. Girişi ise pirinç tokmaklı ve iki kapılı olmalıydı. Şu anda arabasında oturduğu yerden baktığı bu evde tüm bu özellikler vardı; ve hatta daha fazlası: pirinç tokmağı ve iki kapılı girişinin yanında ayrıca bir tane değil, iki tane tuğla bacası vardı. Burası tam da hayallerindeki gibi bir evdi.

Ama yine de hayattımda gördüğü en çirkin evlerden biriydi.

East Dedham'm bu sokağındaki diğer evler tam da orta sınıfa özgü, konforlu bir mahallede görülmesi beklenecek türdeydi: genellikle iki arabalık garajları vardı ve ön bahçeleri bakımlıydı. Garaj yollarında son model arabalar vardı. Yine de hiçbirisi çok şık değildi. Hiç biri fazlasıyla sırtımdıydı. Ama bu ev-bu ev sırtımdıydı kalmıyordu. Ben buradayım diye bağmıyordu resmen.

Sanki Rüzgâr Gibi Geçti fıkındaki Tara çiftlik evi bir hortumla gelip büyük bir şehrin üzerine konuvermişti. Ev o kadar büyüktü ki bahçeye yer kalmamıştı. Duvarlarla komşu bahçenin çitleri arasındaki o bk gıdımlık alana çim biçme makinesi bile giremezdi. Nöbetçi askerler gibi dikilmiş beyaz kolonların olduğu ön verandada Scarlet O'Hara, Sprague Sokağı'mın trafiğini selamlayabilirdi. Bu evi görünce eski mahallesindeki Johnny Silva gelmişti aklına. Adam ilk maaşının tamamını kiraz kırmızısı bir Corvette'e yatırmıştı. "Eziğin biri olmadığımı ispatlamaya çalışıyor," demişti Jane'in babası arabayı görünce. "Çocuk daha anne babasının bodrum katından kurtulmayı başaramadan kendine lüks bir spor araba çekiyor. En büyük arabaları en büyük ezikler alır işte." Ya da mahallenin en büyük evini yaptırırlar, diye dü-

Ddz Bedenler

şimdi Rizzoli Sprague Sokağı'nın Tara çiftlik evine bakarken.

Jane ufak bir manevrayla göbeğini direksiyonun arkasından kurtardı ve arabadan indi. Verandanın merdivenlerini tırmanırken bebeğin sidik kesesinin üzerinde step dansı yaptığını hissetmişti. Bazı şeyler ertelenmeye gelmez, diye düşündü. Girer girmez tuvalete gitmelisin. Sonra zili çaldı ama zil çalmak kelimesi o sesi ifade etmekte yetersiz kahrıldı. İnanan-lan duaya çağıran katedral canları gibi çılamıştı zil.

Kapıyı açan sanırım kadının o evde yaşadığına bin şahit lâzımdı. Sanki yanlış eve girmişti ve tesadüfen açmıştı kapıyı. Tara çiftlik evinin Scarlet O'Hara'sideğil de herkesin bildiği Bambi'ydi bu-kabank saçlar, büyük göğüsler ve dar, pembe egzersiz giysilerinin içine sucuk gibi sanılmış bir beden. Yüzü Botoks yaptırmış gibi ifadede yoksundu.

"Ben Dedektif Rizzoli. Terence Van Gates'i görmeye geldim. Önceden arayıp haber vermiştim."

"Ah, evet. Terry de sizi bekliyordu," dedi kadın küçük kızlara özgü sevimli, cırtlak bir ses tonuyla. Çok konuşmadığı müddetçe sorun olmazdı ama bir saat

sonra tırnaklarla kara tahtayı çizdiğin zaman çıkan ses gibi insarun kulaklarını oyardı bu ses.

Rizzöü filayeye girdiği anda dev gibi yağh boya bir tabloyla burun buruna gehnişti. Bu Bambi'nin resmiydi. Yeşil bir gece elbisesi giymişti ve yanında koca bir vazo dolusu orkide duruyordu. Bu evde her şey devasa bo3mtlardaydı anlaşılan. Tablolar, tavanlar, göğüsler.

"Ofisini restore ediyorlar da. O yüzden bugün evde çahşıyor. Odası koridorun sonunda, sağda."

180

181

Tess Gerritsen

"Affedersiniz-şey, özür dilerim; adımızı bilmiyorum."

"Bonnie."

Bonnie, Bambi. Benziyor işte.

"Bayan Van Gates oluyorsunuz yani," dedi Rizzoli.

"Hı-hım."

Genç ve güzel bil' eş. Van Gates yetmiş yaşında filan herhalde.

"Banyonuzu kullanabilir miyim acaba? Bu günlerde dakika başı tuvalete gitmem gerekiyor."

Bonnie, Rizzoh'nin hamile olduğunu o zaman fark etmişti ancak. "Oh, tatlım! Elbette kullanabilirsin. Bayanlar tuvaleti hemen şurası."

Rizzoli hayatı boyunca şeker pembesi bir banyoya girmemişti. Tuvalet, taht gibi yüksek bk köşede duruyordu. Sanki insanlar işini görürken, nasıl denir, aslında mühim işler de göreceklermiş gibi. Jane pembe mermer lavaboda, pembe sabunla ellerini yıkadıktan sonra ellerini pembe havlulara kuruladı ve kaçır gibi tuvaletten dışarı fırladı.

Bonnie ortalarda yoktu ama Rizzoh üst kattan gelen müziği ve zıplamaları duyabiliyordu. Bonnie gündelik egzersizini yapıyordu herhalde. Benim de yakında biraz şekle girmem gerekecek, diye düşündü Rizzoh. Ama bunu pembe tayflar içinde yapmaya hiç niyetim yok.

Jane Van Gates'in ofisine bakarak koridorda yürümeye başladı. Bembeyaz kocaman bir piyanonun, beyaz bir hah ve beyaz mobilyaların bulunduğu devasa oturma odasına şöyle bir göz attı geçerken. Beyaz oda, pembe oda. Sonra ne gelecek bakalım. Holde Bonnie'nin bir tablosu daha vardı. Bu kez beyaz bir elbisenin içinde Yunan tannçaları gibi poz ver-

ikiz Bedenler

misti. Şeffaf elbisesinin üzerinden göğüs uçları görünüyordu. Tanrım, bu insanlar tam Vegas 'lık.

Sonunda çahşma odasına ulaşmıştı. "Bay Van Gates?" diye seslendi.

Kiraz ağacından çalışma masasında oturan adam başını evraklardan kaldırmaya baktı. Masmavi buğulu gözleri vardı. Yüzü yaşlıktan yumuşayıp sarkmıştı. Saçları ise-o gölgeler de neyin nesiydi? Sanyla turuncu arası bir renk. Bunu bilerek yapmış olamazdı. Boyarken bir terslik çıkmıştı herhalde.

"Dedektif Rizzoh?" dedi adam. Gözleri hemen Jane'in kama odaklanmıştı. Sanki daha önce hiç hamile bir poha görmemiş gibi gözlerim dikmiş bakıyordu.

Benimle konuşacaksın, karnımla değil, diye geçirdi Jane içinden. Çalışma masasının üzerinden uzanıp adamın eh-ni sıktı. O snada adamın, san çimenler gibi fıskuran saç yu-maklanm, yani erkekliğinin bu yegâne neferlerinin altındaki kafatasının üzerinde kara kara noktalar olduğunu fark etti. Adam saç ektirmişti. Bu saçlar sahteydi. Bu sayede kızın yaşında bir kadınla evlenebildin demek. "Oturun, oturun lütfen."

Rizzoli pürüzsüz dokusuyla deri bir koltuğa oturdu. Et-rafına baktığı zaman bu odanın diğerlerinden tamamıyla farklı bir şekilde dekore edildiğini gördü. Koyu renk ahşap ve deri ağırlıklı mobilyalarıyla klasik bir avukat ofisiydi burası. Maun ağacından kızıl dolap raflarının üzerinde hukuk dergileri ve

kitaplan duruyordu. Bir zerre bile pembeye yer yoktu burada. Belli ki onun alamydı bu oda. Bonnie'sizbölge yani.

"Size ne gibi bir yardımda bulunabileceğimi bilemiyo-

182

183

Tess Gerritsen

ram Dedektif," dedi Van Gates. "Bahsettiğiniz evlat edinme davası kırk sene önceydi."

"O kadar da eski sayılmaz."

Van Gates güldü. "O zamanlar daha doğmamıştım bile sanınm."

Neydi bu şimdi? Neye dokunduuyordu? Lüzumsuz somlarla beni rahatsız eden bir ufaklıksm demeye mi getiriyordu?

"Söz konusu tarafları hatırlamıyor musunuz?"

"Demek istediğim bu çok uzun zaman önce oldu. O zamanlar hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştum. Ofisin ki-rasımı ödemek için çalışıyordum. Bir sekreterim bile yoktu. Telefonlara kendim cevap veriyordum. Elime gelen bütün davalara bakıyordum o zaman-boşanma davaları, evlat edinmeler, sarhoş araba sürenler. Kirayı ödemek için ne gelirse kabul ediyordum işte."

"O dosyaları hâlâ saklıyor ohnalısmız. O döneme ait belgelerin arasında olmalı."

"Evet. Depoda olacaklar."

"Nerede bu depo peki?"

"Quincy'deki dosya kayıt deposunda. Ama önce size şunu söyleyeyim. Bu davada adı.geçen taraflar isimlerinin kesinlikle gizli kalmasını talep etmişlerdi. Biyolojik anne isminin belirtihnesini istemiyordu. Yani o kayıtlar yıllar önce mühürlendi."

"Bu bir cinayet davası Bay Van Gates. Evlatlık verilenlerden biri öldürüldü."

"Evet, biUyoram. Ama kırk yıl önce görülen evlat edinme davasıyla bunun ne ilgisi olduğunu göremiyoram maale-

ikiz Bedenler

sef Sizm davanızla bunun ne alâkası var?"

"Anne Leoni sizi neden aradı?"

Van Gates şaşırılmıştı bir anda. O saatten sonra şaşkınlığını gizlemek için ne yapsa nafileydi. Suratındaki ifadeyi gizleyememişti. "Efendim?" dedi sonunda.

"Anne Leoni öldürülmeden bir gün önce kaldığı Tre-mont Oteli'nden sizin hukuk büronuzu aramış. Telefon ka-yıtlarını inceledik. Konuşma tam otuz yedi dakika sürmüş. Onca zaman bir şeyler konuşmuş olmamız. Zavalh kadını yarım saat boyunca beklemeye alacak hâliniz yoktu herhalde."

Van Gates cevap vermedi.

"Bay Van Gates?"

",0-o konuşma gizli bir görüşmeydi."

"Bayan Leoni müvekkiliniz miydi? O görüşme için kendisinden ücret aldınız mı?"

"Hayır, ama... "

"Bu durumda avukat-vekil gizliliğinden muafsimiz."

"Ama başka bir müvekkilimin gizliliğinden sorumlu-yum."

"Biyolojik annenin."

"Evet. O benim müvekkilimdi. Bebeklerini tek bir koşulla vermek istedi-o da isminin ne olursa olsun açıklanmaması koşuluyla."

"Bu kırk yıl önceydi. Belki şimdi fikrini değiştirmiştir."

"Bu konuda bir bilgim yok. Nerede olduğunu bilmeyo-ram. Hayatta olduğundan bile emin değilim."

"Anna sizi bu yüzden mi aradı? Annesinin kim olduğu-

Tess Gerritsen

nu mu öğrenmek istiyordu?"

Van Gates arkasma yaslanmıştı. "Evlatlık verilen çocuklar genellikle gerçek aileleri konusunda meraklı olurlar. Bazdan bunu bir takıntı hâline getirir. Böylece belge avcılığına soyunurlar. Bulunmak istemeyen annelerin peşinde binlerce dolar döküp bir sürü yürek acısına katlanırlar. Ve sonunda buna ulaştıkları zaman da o bekledikleri masalsı mutlu sonu bulamazlar. Anna'mn peşinde olduğu şey de buydu Dedektif. Masallardaki gibi bir mutlu son. Aslında bütün her şeyi unutup hayatlarma devam etseler kendileri için daha hayırlı olurdu."

Rizzoli kendi çocukluğunu, kendi ailesini düşündü. O kim olduğunu bilmişti her zaman. Büyükanne ve büyükba-basma, anne ve babasına baktığı zaman soyunun yüzlerine kazınmış olduğunu görebiliyordu. DNA'sıyla, kanıyla onla-nn bir parçasıydı; onlardan biriydi ve her ne kadar onu zaman zaman utandırarsalar da onlara sahip olduğunu biliyordu.

Ama Maura Isles asla kendisini bir büyükbabarun ya da bir bü3aikannenin gözlerinde görememişti. Yolda yürürken yüzlerinde kendine dair bir iz bulma umuduyla yanından geçip giden yabancıları inceliyor muydu acaba? Ağzmm kena-nnda ya da burnunun ucunda tamdik bir kıvnm görme umuduyla bir bir bakıyor muydu herkese? Rizzoli insanların soy-larmı merak etmelerini çok iyi anhyordu. İnsan kınk bir dal olmayı değil köklü bir ağacın bir parçası olmayı tercih ederdi.

Jane, Van Gates'in gözlerinin içine baktı. "Anna Leo-ni'nin annesi kimdi?"

Van Gates başını iki yana salladı. "Tekrar söylüyorum. Bunun sizin davanızla bir ilgisi..."

ikiz Bedenler

"İzin verin de buna ben karar vereyim. Sadece ismi söyleyin lütfen."

"Neden? Gençlikte yaptığı hataları anımsamak istemeyen bir kadım bu gereksiz sorularla rahatsız edesiniz diye mi? Bunun cinayetle ne ilgisi olabilir?"

Rizzoh ellerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Bilerek ve isteyerek, zorla Van Gates'in özel alanım taciz ediyordu. Tath küçük Bambi'ler böyle şeyler yapamazdı belki ama Re-vere'li polis kızlar bundan çekinmezlerdi.

"Bakm, mahkeme emriyle dosyalanmza el koyabiliriz. Ya da kibarca istediğimiz zaman bize verirsiniz. Sizin seçiminiz."

Bir süre öylece birbirlerine baktılar. Sonunda Van Gates iç geçirerek teslim oldu. "Pekâlâ, aym şeyi bir kez daha yaşamak istemiyorum. Size söyleyeceğim tamam mı? Annenin adı Amalthea Lanlc. Bebekleri verdiği yirmi dört yaşmdaydı. Ve paraya ihtiyacı vardı-çok ihtiyacı vardı hem de."

Rizzoli'nin kaşları çatıldı. "Bebekleri para karşışhmda mı verdiğini söylüyorsunuz?"

"Yani..."

"Ne kadar?"

"Azımsanmayacak bir miktardı. Yepyeni bir hayata baş-lamasma yetecek kadar."

"Ne kadar?"

Van Gates gözlerini kırptırdı. "Her biri için yirmişer bin dolar."

"Bebeklerin her birine?"

"İki aile bebeklerini alıp mutlu mesut ayrıldılar. O da parayı aldı ve gitti. İaanm bana, evlat edinmek isteyen aileler

Tess Gerritsen

bugün bunun kat be kat fazlasını veriyorlar. Bu günlerde beyaz ırka ait sağlıklı bir bebek evlat edinmek ne kadar zor biliyor musunuz? Piyasada yok. Arz-talep meselesi; hepsi bu."

Rizzoli oturduğu yerde çöküp kalmıştı. Bir annenin para karşılığında bebeklerini sattığına inanamıyordu.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar," dedi Van Gates. "Eğer daha fazlasını istiyorsanız siz polislerin kendi aranızda paslaşmanız gerekiyor. Beni de zaman kayımdan kurtarmış olursunuz."

Bu son sözleri Rizzoü'nün kafasını kaşıtırmıştı. Sonra biraz önce söylediği bir şey geldi aklına: Aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyorum.

"Bu kadın hakkmda başka kim soru sordu ki size?" dedi Rizzoli.

"Hepiniz ayımsız. Buraya gelip eğer işbirliği yapmazsam hayatımı karartacağınızı söylüyorsunuz..."

"Başka bir polis miydi?"

"Evet."

"Kim?"

"Hatırlamıyorum. Aylar önceydi. Adım unuttum."

"TSTeden bımı soruşturuyordu ki?"

"Arma istemişti bunu. Bana birlikte geldiler."

"Arma Leoni onunla birlikte mi geldi?"

"Evet, bunu Anna için yapıyordu. Ona iyilik yapıyordu işte." Van Gates jmzünü buruşturdu. "Böyle dost canlısı polislerden hepimize lazım bir tane."

"Bu birkaç ay önceydi? Sizi görmeye geldiler?"

"Evet, dedim ya."

"Ve siz ona annesinin adını söylediniz."

İkiz Bedenler

"Evet."

"O zaman Anna geçen hafta neden tekrar aradı sizi? Annesinin adını biliyormuş ne de olsa."

"Çünkü The Boston Globe'da bir fotoğraf görmüş. Kendisine tipatıp benzeyen bir kadının fotoğrafım."

"Dr. Mauralsles."

Van Gates başını salladı. "Bayan Leoni bana açık açık sordu. Ben de söyledim o zaman."

"Ona tam olarak ne söylediniz?"

"Bir kız kardeşi olduğunu."

188

189

Ülç

KEMİKLERİN BULUNMASI her şeyi değiştirmişti.

Maura o akşam eve, Boston'a dönmeyi düşünüyordu. Ama kemikler bulununca kulübeye dönüp üzerine kotunu ve tişörtünü geçirdikten sonra yine arabasıyla araziye geri döndü. Biraz daha kalabilirim, diye düşünmüştü. Saat dört gibi ayrılırım buradan. Çok geçmeden Corso'nun araziye taramak için Augusta'dan istettiği ekip de geldi ve Maura bütün öğleden sonrayı çalışarak geçirdi. Zaman mefhumunu yitirmişti. Bütün bu zaman boyunca sadece bir kez ara verip gönüllülerin getirdiği tavuldu sandviçlerden birini bir lokmada mideye indirdi. Yüzüne sürdüğü sivrisinek kovucunun kokusu her yere sinmişti. Yediği sandviç bile onun gibi kokuyordu ama karm o kadar acıkmıştı ki kuru ekmek bile olsa yerdi herhalde. Birazcık içini bastırdıktan sonra da yine eldivenlerini giyip küreğini kapıldığı gibi Dr. Singh'in yanına döndü. Saat dördü geçmişti bile.

Karton kutuların içleri kemiklerle dolmaya başlamıştı. Kaburgalar ve omurgalar. Uyluk kemikleri ve kaval kemiği. Buldozer kemikleri çok uzağa savurmamıştı. Kadın kurbanın kemiklerinin hepsi üç metrelik bir alanın içinde bulunmuştu. Erkek kurbanın kemikleri ise böğürtlen kökleriyle sanıldığı

ikiz Bedenler

İçin diğerinden daha iyi korunmuştu. Sadece iki yetişkin cesedi vardı ama kemikleri çıkarmak bütün öğleden sonralarını almıştı. Maura kazının heyecanına öyle kapılmıştı ki bir türlü başım işten kaldırmıyordu oradan ayrılmamıştı. Sanki kazıyla her avuç toprağı aramda onları yeni bir ödül bekliyordu. Bir düşünme, bir kurşun ya da bir diş. Maura, Stanford Üniversitesi'nde okurken bir yaz Baja'daki arkeolojik kazı bölgesinde çalışmıştı. Orada sıcaklık zaman zaman otuz, otuz beş dereceyi bulurdu ve gölge namma tek şey başına giydiği şapka-nın gölgesiydi. Yine de günün en sıcak saatinde bile bir sonraki sanat eserinin birkaç santim ötelerinde olduğuna inanan hazine avcılar gibi şevkle, hırsla durmaksızın çalışmaya devam ederdi. Şimdi eğreti otlarının üzerine çömelmiş sivrisinekleri kovalayarak kemiklerin üzerinde çahşırken hissettiği şey de o aynı hırsı işte. Onu, akşam olup da sonunda fırtına bulutları tepelerine toplanmaya başlayana dek ve sonunda uzakta çakan şimşeklerin sesleri duyulmaya başlayınca kadar çalışmaya iten şey buydu.

Bu hırs ve bir de Rick Ballard ne zaman yanına gelse tüylerini diken diken eden o heyecan duygusu.

Toprağı eleyip kökleri ayıkladığı sırada bile onun varlığı bilincindeydi hep. Sesini duyuyordu; her nerede duruyorsa onu hissediyordu. Ona bir şişe suyla birlikte sandviçini getiren Ballard olmuştu. Bir ara elini omzuna koyup nasıl olduğunu sormuştu. Adh Tıp'taki erkek meslektaşları ona dokunmazlardı genelde. Mesafe ve soğuk olmasından kaynaklanıyordu bu belki. Belki de farkında olmadan kişisel temastan hoşlanmadığına dair sinyaller gönderiyordu karşısındakilere. Ama Ballard uzamı koluna dokunurken ya da elini beline

190

191

Tess Gerritsen

yaşarken bir an olsun tereddüt etmemişti.

Her dokunuşunda Maura'nın yüzü lapkırımızı oluyordu.

Ekip o gün için paydos edip eşyalarını toplamaya başladıkları zaman Maura da saatin yedi olduğunu ve havanın kararmaya başladığını fark etti. Her yeri ağrıyordu ve üstü başı leş gibi olmuştu. Sonunda yorgunluktan bacakları titreyerek ayağına kalktı. Daljeet kemiklerin bulunduğu karton kutuları bantlıyordu. İki de birer kutu alıp Daljeet'in aracına doğru sürmeye başladılar.

"Bugünden sonra bana bir akşam yemeği borçlusun Daljeet," dedi Maura.

"Julien Restoran'da. Söz. Bir daha sefere Boston'a geldiğimde arayacağım."

"Borcunu tahsil edeceğimden emin olabilirsiniz."

Daljeet kutuları arabaya koyup kapıyı kapattı. Sonra leş gibi elleriyle tokalaştılar ve Daljeet arabasına binip oradan ayrıldı. Maura araba uzaklaşana dek arkasından el sallamıştı. Aı-ama ekibinin de çoğu gitmişti. Geriye sadece birkaç tane araba kalmıştı.

Ballard'ın Explorer'ı da hâlâ oradaydı.

Araziye yavaş yavaş karanlık çöküyordu. Maura bir süre durup etrafına bakındı. Baktıkça da oradaydı işte. Ormanın başladığı yerde Dedektif Corso'yla konuşuyordu. Arkası dönük olduğundan Maura'yı görmemişti. Maura bir süre orada öylece durup gitmeden önce Ballard'ın onu fark etmesini bekledi.

Görse ne olacak ki? diye düşündü sonra. Aralarında ne gibi bir şey olmasını bekliyordu ki.

Kendini aptal durumuna düşürmeden git buradan.

İkiz Bedenler

Aniden arkasını dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Motoru çahştınp öyle bir gaza bastı ki lastikler toprağm üzerinde patinaj yaptı.

Kulübeye ulaşınca ilk önce toz içindeki giysilerini çıkardı. Sonra uzun uzun duş aldı. Sivrisinek kovucunun kokusunu üzerinden silebiknek için iki kez sabunlanmıştı. Sonunda duştan çıktığı zaman giyecek temiz bir şeyinin kknadığını fark etti. Fox Harbor'da bir gece kahnayı planladığı için sadece bir tane yedek giysi getirmişti.

Böylece dolabı açıp Anna'nın giysilerine göz attı. Hepsi de onun bedenindeydi. Başka ne giyebilirdi ki? Elbette bunlardan birini giyecekti. Sonunda yazık elbiselerden birini aldı. Beyaz, pamuklu bir elbiseydi bu. Maura'nın zevkine göre biraz çocuksu sayılırdı. Elbiseyi giyerken kumaş yüzüne değmişti. Anna en son ne zaman giymişti bunu acaba? diye düşündü. O da elbisesini giyip eteğini kalçasmdan sıyırmıştı ve omuzlarını düzeltmişti herhalde. Anna'nın elbisenin kurdelesini bağladığı yerdeki kışıklar duruyordu hâlâ. Gördüğüm her şeyde, dokunduğüm her şeyde onun parmak izleri var, diye düşündü Maura.

O sırada telefon çalmaya başladı. Maura arkasını dönüp komodinin üzerindeki telefona baktı. Nedense daha ahizeyi kaldırmadan arayanın BaUard olduğunu hissetmişti.

"Giderken görmedim seni," dedi BaUard.

"Duş almak için eve geldim. Leş gibi olmuştum."

BaUard gülmeye başladı. "Ben de bayağı kirliyim."

"Boston'a ne zaman dönüyorsun?"

"Saat geç oldu. Galiba bir gece daha kalacağım. Sen ne yapacaksın?"

192

193

Tess Gerritsen

"Ben de gece gece araba sürmek istemiyorum."

Bir süre bir sessizlik oldu.

"Kalacak bir otel bulabildin mi?" diye sordu Maura sonra.

"Çadırımı ve uyku tulumumu getirmiştim. Yolun başm-da bir kampingde yer buldum."

Maura'nın karar verme süreci tam beş saniye sürmüştü. Beş saniye içerisinde olasılıkları ve olası sonuçları düşünüp kararını vermişti işte.

"Burada boş bir oda var," dedi. "İstersen geceyi burada geçirebilirsin."

"Seni rahatsız etmek istemem."

"Yatak bomboş duruyor Rick. Bana ne rahatsızlık verebilirsin ki?"

Bir süre ikisi de sustular.

"Tamam o zaman. Bu çok iyi oldu. Ama bir şarttm var."

"Neymiş?"

"Akşam yemeği benden. Ana Cadde üzerinde bir dükkan var. Çok özel, sık bir şey değil tabii ama istersen haşlanmış yengeç getirebilirim."

"Seni bilmem ama benim kitabımda yengeç gayet sık ve özel bir yemektir Rick."

"Şarap mı yoksa bira mı istersin?"

"Bu gece bira gecesi gibi sanki."

"Yanm saat sonra orada olurum o zaman. Sakın bir şeyler yeme."

Maura telefonu kapattığı anda kurt gibi acıkmış olduğunu fark etti. Daha birkaç dakika öncesine kadar kasabaya inemeyecek kadar yorgun hissettiği için akşam yemeğini unutup erkenden yatağa girmeyi düşünüyordu. Ama şimdi açık-

İkiz Bedenler

lıktan ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Sadece yemeğe aç değildi üstelik. Bir dosta da ihtiyacı vardı.

Huzursuzca evin içimde dolanmaya başladı. İçinde birbiriyle çekişen bir sürü arzu uyanıyordu. Daha birkaç gece önce Daniel Brophy'yle akşam yemeği yemişti. Ama seneler önce Daniel'i kiliseye kaptırmıştı bir kere ve onun üzerinde hak iddia etmesi mümkün değildi. Umutsuz vakalar baştan çıkarıcı olabilirlerdi ama bu işler asla mutlu sonla bitmezdi.

O sırada gök gürüldedi. Maura kapı önündeki sinekliğe doğru yürüdü. Hava iyice kararmıştı artılc. Şimşegin çaktığım görmemişti ama havada bir elektrik vardı. Olasılıklarla dolu bir ağırlık. Çok geçmeden yağmur damlalan çatıyı dövmeye başladı. İlk başta çekingen, utangaç damlalarla başlamıştı ve sonra gökimzü bir anda boşanıverdi. Sanki tepesinde yüzlerce davul çalıyordu. Fırtınanın gücü karşısında Maura dehşete düşmüştü. Ön verandada durmuş yağmuru izlerken serin havanın eteklerini havalandırıp saçını savurduğunu hissetti.

O şurada gümüşü yağmur damlalarının altında araba farlarının gecenin karanlığını yırttığını gördü.

Verandada öylece kımıldamadan duruyordu. Kalbi de yağmur damlalan gibi pıt pıt auyordu. Araba sonunda evin önüne park etti. Ballard elinde büyük bir kağıt torba ve altıh birayla arabadan indi. Yağmurdan korunmak için başını öne eğerek koşu koşu veranda merdivenlerini tırmanmıştı.

"Buraya kadar yüzmek gerekeceğini düşünmemiştim," dedi gülümseyerek.

Maura gülmeye başladı. "İçeri gel. Sana bir havlu vereyim."

194

195

Tess Gerritsen

"Ben de çabucak bir duş alsam olur mu? Yıkıncak vaktim olmadı."

"Tabii," dedi Maura, Ballard'm elindeki yiyecek torbası-m alırken. "Banyo koridorun sonunda. Dolapta temiz havlular da var."

"Bagajdan uyku tulumumu alıp geliyorum."

Maura yiyecekleri mutfaka götürüp biralan buzdolabına koydu. Ballard'm içeri girip sineküğü kapadığını duymuştu. Bir dakika sonra banyodan su sesleri gelmeye başladı.

Maura mutfak masasına oturup derin bir iç geçirdi. Bu sadece bir akşam yemeği, dedi kendi kendine. Aynı çatı altında bir akşam yemeği yiyeceğiz; hepsi bu. Birkaç gün önce Daniel'e hazırladığı yemeği düşündü. Bu gece daha en başından ne kadar farklı geliyordu. Daniel'e baktığı zaman ulaşılamayam görüyordu yalnızca. Peki Rick'e baktığımda ne görüyorum. Görmem gerekenden fazlasını sanırım.

O sırada banyodaki su sesi kesildi. Maura kımıldamadan sessizce oturduğu yerde bekledi. Bir anda bütün duyulan öyle keskinleşmişti ki neredeyse havayı bile teninde hissedebiliyordu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Sonunda Ballard görünmüştü. Üzerinden buram buram sabun kokusu yükseliyordu. Bir kot pantolon ve temiz bir tişört giymişti.

"Çıplak ayaklı bir adamla yemek yemekten rahatsız olmazsın umarım," dedi Ballard. "Botlarım çamur içinde kalmış."

Maura gülmeye başladı. "O zaman ben de ayakkabılarımı çıkarayım. Piknik gibi olsun," diyerek sandaletlerini çıkardı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Bira için hazır mısın?"

"Saatlerdir hazırım aslında."

İkiz Bedenler

Maura iki şişe bira çıkarıp kapaklarını açtı ve birini Ballard'a uzattı. Ballard şişeyi ağzına dikip büyük bir yudum almıştı. Birasını içerken başını geriye doğru attığı sırada Maura gözlerini onun üzerinden alamamıştı. Daniel'in böyle bir şey yaptığını asla göremem herhalde, diye düşündü. Karşısında çıplak ayaklarıyla, duştan yeni çıkmış ve saçları hâlâ nemliyen kaygısızca bira içtiğini hayal edemiyorum.

Sonunda arkasını dönüp yiyecek torbasma doğru yöneldi. "Yemek için ne getirdin bakalım?"

"Dur göstereyim," dedi Ballard yanına gelerek. Mutfak tezgâhının üzerindeki torbayı alıp folyolarla kaplanmış paketleri açtı. "Fırında patates. Tereyağı. Koçanda mısır. Ve ana yemek." Ballard büyükçe bir plastik kaba konulmuş yengeçleri çıkardı. Kırmızı yengeçlerin dumanlı tütüyordu hâlâ.

"Bunları nasıl açacağız?"

"Bu yaratıkları nasıl kıracağımı bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Umanm sen biliyorsundur."

"Bilinecek bir şey yok zaten." Ballard torbanın içinden iki tane ceviz kıracağı çıkardı. "Ameliyata hazır mısınız Doktor?"

"Şimdi endişelenmeye başladım gerçekten."

"İşin sun tekniğinde. Ama önce giysilerimizi kuşanma-lıyız."

"Efendim?"

Ballard torbaya uzanıp içinden iki tane muşamba önlük çıkardı.

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Restoranlar bızları turistleri aptal durumuna düşürmek için mi veriyor samyorsun?"

196

197

Tess Gerritsen

"Evet."

"Haydi ama. Oyunbozanlık etme. Giysilerin temiz kalmış olacak böylece."

Ballard, Maura'nın arkasına geçip muşamba önlüğü göğsüne doladı. İplikleri boynuna bağladığı sırada Maura, Ballard'ın nefesini saçlarında hissedebiliyordu. Parmak uçları ensesine değdiğinde içi titremişti âdeta.

"Sıra sende," dedi Maura usulca.

"Bendemi?"

"Bu gülünç şeyi tek başıma giyeceğimi samyorsan ya-mlıyorsun."

Ballard teslim olmuş gibi iç geçirerek muşamba önlüklerden diğerini boynuna bağladı. Üzerlerinde yengeç karikatürleri olan muşamba önlükleriyle birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Sonunda masaya oturduklarında hâlâ gülüyorlardı. Aç karnına bir yudum bira içince anında zıvanadan çıktım, diye geçirdi Maura içinden. Ama kendimi harika hissediyorum.

Ballard ceviz kıracağını eline aldı. "Pekâlâ Dr. Isles. Operasyona hazırmısınız?"

Maura da kendi ceviz kıracağını alıp neşteriyle ilk çizliğini atmaya hazırlanan bir cerrah gibi yengecin üzerine tuttu. "Hazırım."

Yengeçlerin kısıklanmış kopan kabuklarını kırdıktan sonra sonunda mis gibi etine ulaşmışlardı. Yağmur hâlâ bütün şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Çatal kullanmadan, elleriyle yemeye başlamışlardı. Parmakları yağ içinde kalmıştı. Çok geçmeden ikinci biralarını açtılar. Daha sonra fırınlı-mış patateslerin kabuklarını soydular ve buhan üzerinde bu-

ikiz Bedenler

ram buram tüten joymuşacık patateslere yumuldular. O gece sofraya adabını bir kenara bırakmışlardı. Masaya çıplak ayaklarla oturmuş piknikte gibi parmaklarını yalaya yalaya yemek yiyorlardı. Arada bir de kaçamak bakışlarla birbirlerini izliyorlardı.

"Çatal, bıçakla yemekten çok daha zevkli bu," dedi Maura.

"Daha önce ellerinle yengeç yemedin mi hiç?"

"İster inan ister inanma ama daha önce kabuğuyla yengeç yememiştim." Maura peçetesine uzanıp parmaklarını sildi. "New England'ın değilim ben. Buraya iki yıl önce taşındım. San Francisco'dan geliyorum."

"Buna çok şaşırdım doğrusu."

"Neden?"

"Tipik bir Yankee gibi geliyorsun bana."

"Yani?"

"Kendi kendine yeten. İçine kapanık."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"Yani aslında öyle değilsin ama öyle olmaya çalışıyorsun?"

"Hepimiz biraz rol yapanız. Ben de isteyken resmi maskemi kuşanyorum. Dr. Isles olarak takındığım bir maske var."

"Peki ya arkadaşlarımm yanmda?"

Maura birasmdan bir yudum aldı ve sonra usulca şişeyi yerine bıraktı.

"Boston'da kendime hiç arkadaş edinmedim daha."

"Dışardan gelen birinin dost edinmesi biraz zaman alır."

Dışarıdan gelen biri. Evet, her gün kendini böyle hisse-

198

199

Tess Gerritsen

diyordu. Polislerin birbirlerinin sutlarını sıvazlayıp şakalaş-tıklarına tanık oluyordu. Bir pohs olmadığı için asla davet edilmediği barbekülerden ve softbol maçlarımdan söz ettiklerini duyuyordu. Adımm başmdaki Adli Tıp Uzmanı yazısı bir nevi duvar görevi görüyordu sanki. Diğerlerini dışarıda bırakıyordu. Ve adU tıp ofisindeki meslektaşlarımm hepsi de evliydi ve onlar da Maura'yla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Çekici dul kadınlar rahatsız edici ve sakıncalıydı bir şekilde. Ya baştan çıkancı biri ya da bir tehdit olarak görüldükleri için kimse onlara bulaşmak istemiyordu herhalde.

"Peki seni Boston'a getiren neydi?" diye sordu Ballard. =

"Sanımm hayatımda bir takım değişikliklere ihtiyacım' vardı."

"Kariyer, vesaire gibi şeyler mi?"

"Hayır, ondan değil. San Fransico'daki tıp fakültesinden memnundum. Üniversite hastanesinde patoloji uzmanı olarak çalışıyordum. Ayrıca tüm o genç ve akıllı asistan doktorlar ve öğrencilerle çalışma fırsatım oluyordu."

"Sorun iş hayatında olmadığma göre aşk hayatmda ol-mah."

Maura başını önüne eğip akşam yemeğinden geriye kalanlara baktı. "Doğru tahmin."

"İşte tam bu noktada bana çenemi kapamamı söyleyeceksin değil mi?"

"Boşandım. Hepsi bu."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Maura omuz silkti. "TŞİe diyebilirim ki? Victor muhteşemdi, son derece karizmatikti ve..."

"Taımm, şimdiden kıskanmaya başladım."

ikiz Bedenler

"Ama öyle biriyle çok uzun süre evh kalamıyorsun maalesef. Öyle yoğun bir duygu ki. Bir anda yamp kül oluyor ve geriye yabnzca yorgunluğu kahyor. Ve o..." Maura duraksa-dı.

"Ne?" diye üsteledi Ballard.

Maura birasına uzandı. Bir an için duraksadıktan sonra bir yudum aldı ve şişeyi usulca masaya bıraktı. "Bana karşı tam olarak dürüst değildi," dedi.

"Hepsi bu."

Ballard'm daha fazlasını öğrenmek isteyeceğini biliyordu ama bir şekilde ses tonundaki o katiyeti sezmiş olmahydı. Buraya kadar; daha öteye gidemezsin.

Ballard buzdolabına gidip iki bira daha aldı. Kapaklarını açıp birini Maura'ya uzattı.

"Eski eşlerden konuşacaksak biraz daha biraya ihtiyacımız olacak," dedi.

"Konuşmayabm o zaman. Yani acıtiyorsa."

"Belki konuşmamak acıtiyordur."

"Kimse benim bu hikâyemi dinlemek istemez."

Ballard oturduğu yerde doğruldu ve masarun diğer ucundan gözlerini Maura'nın gözlerine dikti. "Ben istiyorum."

Daha önce hiçbir erkek bütün dikkatini böyle tamamen bana vermemişti, diye geçirdi Maura içinden. Gözlerim onun gözlerinden alamıyordu. Bir anda derin derin nefes almaya başladığını fark etmişti. Yağmurun kokusunu, eritilmiş tereyağının özündeki yoğun hayvansı kokuyu hissedebildiğini fark etti. Onun yüzünde daha önce görmediği ayrıntıların görüyordu şimdi: Saçlarındaki san dalgalan. Çenesinde, dudağının hemen altında incecik beyaz bir çizgi gibi görünen yara izini. Ön dişindeki ufak kırık. Bu adamla daha yeni tanıştım, diye

200

201

Tess Gerritsen

düşündü Maura. Ama sanki ezelden beri beni tanıyormuş gibi bakıyor gözlerime. O sırada yatak odasında cep telefonunun çaldığını duydu ama cevap vermek istemiyordu. Telefon bir süre çaldıktan sonra sonunda sustu. Normalde telefonuna cevap vermemek gibi bir âdeti yoktu ama o gece her şey farklıydı. Kendini farklı hissediyordu. Peş-vasız hissediyordu. Telefonlara çıkmayan, elleriyle yemek yiyen bir kadın gibi.

Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla yatabilecek bir kadın gibi. Telefon yemden çalmaya başladı.

Bu kez telefonun aciliyetle çalan zili dikkatini çekmeyi başarmıştı. Daha fazla duymazdan gelememişti. İsteksizce ayağa kalktı sonunda. "Sanırım buna cevap vermeliyim."

Yatak odasına gittiğinde telefon çoktan susmuştu bile. Telesekreterini aradı hemen. Arayan Rizzoli'di. İki tane mesaj bırakmıştı.

"Doktor, seninle konuşmam gerek. Beni ara."

İkinci mesajda sesi daha sabırsız geliyordu.

"Yine benim. Neden cevap vermiyorsun?"

Maura yatağının kenarına oturdu. Gözlerini dikmiş yatak örtüsüne bakarken yatağın iki kişinin yatacağı kadar büyük olduğunu düşünmeden edememişti. Sonunda başını sallayarak o düşüncüyü başından savuşturmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve Rizzoli'nin numarasını çevirdi.

"Neredesin?" diye atıldı Rizzoli telefonu açar açmaz.

"Hâlâ Fox Harbor'dayım. Özür dilerim. Telefonu hemen açamadım."

"Orada Ballard'la karşılaşmış mı?"

ikiz Bedenler

"Evet. Az önce akşam yemeğinden kalktık. Burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü dün beni arayıp senin nerede olduğunu sordu. O da oraya gitmeye niyetliydi."

"Burada. Yan odada şimdi. Onu telefona çağırmamı istemisin?"

"Hayır. Ben seninle konuşacaktım." Rizzoli bir an için duraksadı. "Bugün Terence Van Gates'i görmeye gittim."

Rizzoli konuyu öyle çabuk değiştirmişti ki Maura kırbaç yemiş gibi şaşkına döndü bir anda. "Ne?" diye sordu afallamış bir biçimde.

"Van Gates. Bana bahsettiğin şu avukat. Senin şey davasına..."

"Kim olduğunu biliyorum. Sana ne anlattı?" "Evlat edinme davasıyla ilgili enteresan bir ayrıntıdan bahsetti."

"Sana bu konuda bilgi vermeyi kabul etti mi yani?"

"Evet. Zoru görünce insanlar nasıl da çözümlüyor bir bilsen. Kardeşinin aylar önce onu görmeye gittiğini söyledi. O da senin gibi biyolojik annesini bulmaya çalışıyormuş. Van Gates ona da sana söylediği şeyleri söylemiş. Kayıtların mühürlü olduğunu, annenin kimliğinin gizli tutulmasını istediğini, vesaire, vesaire. Böylece o da bir arkadaşından yardım istemeye karar vermiş. Van Gates'i konuşturup annenin ismini söylemeye ikna edecek birine."

"Peki ne olmuş? Van Gates söylemiş mi?"

"Evet, söylemiş."

Maura telefonu kulağma öyle bir yapıştırmıştı ki ahizenin üzerinde kendi nabzım duyabiliyordum. "Annemin kim ol-

202

203

Tess Gerritsen

duğunu biüyor musun yani?" diye sordu sonunda usulca.

"Evet. Ama bilmen gereken başka bir şey daha var."

"Bana adım söyle Jane."

Rizzoli bir an için duraksamıştı. "Lank. Adı Amalfhea Lank."

Amalthea. Annemin adı Amalthea.

"Teşekkür ederim!" dedi Maura. Sesi minnettarlıkla doluydu. "Tatmm, sonunda bunu öğrendiğime inanamıyorum."

"Bekle. Henüz bitirmedi."

Rizzoli'nin sesi temkinli ve uyanır gibiydi. Kötü bir haber olmahtı bu. Maura'mn hiç de hoşuna gitmeyecek bir şey.

"Neler oluyor?"

"Anna'mn, Van Gates'le konuşan arkadaşı var ya."

"Evet?"

"ORickBallard'mış"

Maura bir anda donakahnıştı. Mutfaktan tabak çanakların sesi duyuluyordu. Su da açılmıştı şimdi.

Bütün gün ommla birlikteydim ve bir anda bu adamın nasıl bir adam olduğunu bilmediğimi fark ediyordum.

"Doktor?"

"O zaman neden bundan bana bahsetmedi ki?"

"Bilemiyorum."

"H^eden?"

"Bunu ona sormalısm. Sana her şeyi anlatmasmı söyle."

Maura mutfığa döndüğünde Ballard masayı temizleyip yengeç'kabuklarını çöpe atmıştı bile. Maura kapının önünden onu izlediği şurada lavaboda ellerini yıkıyordu. Arkası dönük

Dciz Bedenler

olduğu için Maura'mn geldiğini görmemişti.

"Amalthea Lank hakkmda ne biliyorsım?" diye sordu Maura.

Ballard bir anda kaskatı kesilmişti. Arkasım dönmemişti hemen. Uzunca bir süre orada öylece kaldı. Sonra havlulardan birini ahp yavaş yavaş ellerini kuruladı. Zaman kazanmaya çalışıyor, diye düşündü Maura. O anda söyleyeceği hiçbir şey, öne sürebileceği hiçbir bahane Maura'nm ona yeniden güvenmesini sağlayamazdı artık.

Sonunda yüzünü dönüp Maura'ya baktı. "Bunu öğrenmemeni umuyordum. Amalthea Lank tanımak isteyeceğin bir kadm değil Maura."

"O benim armem mi? Lanet olsun; bu kadarım söyle bari."

Ballard isteksizce başım sallamıştı. "Evet. Annen."

İşte. Sonunda söylemişti. O da doğrulamıştı işte. Maura, Ballard'm ondan bu kadar önemli bir bilgiyi sakladığı gerçeğini sindirmeye çahşırken uzunca bir süre daha geçti. Ballard, bütün bu süreç boyunca endişe dolu gözlerle Maura'yı izlemişti.

"TSTeden bana söylemedin?" diye sordu Maura sonunda.

"Seni düşünüyordum Maura. Senin iyiliğin için."

"Gerçeği bihnek benim iyiliğime ohnuyor mu yani?"

"Bu durumda hayır. Oknuyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kardeşinde bir hata yaptun-çok büyük bir hata. Anneni bulmayı öyle çok istiyordu ki bu şekilde ona iyilik edeceğimi sanmıştım. Sonunda işlerin o şekilde sonuçlanacağım aşla bilemezdim." Ballard ona doğru bir adım attı. "Seni korumaya

204

205

Tess Gerritsen

çalışıyordum Maura. Bunım Anna'yı ne hâle getirdiğini gördüm. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemedim."

"Ben Anna değilim."

"Ama tıpkı ona benziyorsun. Ona öyle çok benziyorsun ki bu ödümü patlatıyor. Sadece görünüşün de değil üstelik. Düşünce tarzım da öyle."

Maura alaylı bir kahkaha patlatmıştı. "Şimdi de zihnimi mi okumaya başladın?"

"Hayır. Zihnini değil. Karakterini. Anna azimliydı. Bir şeyi öğrenmek istiyorsa cevabı alana dek peşini bırakmazdı. Ve sonuna dek uğraşır didinir ve o cevabı senden ahırdı. Bu gün arazide seni çahşırken gördüm. O kemikleri çıkarmak için toprağı kazarken. Senin işin değildi o. Senin yetki alanmda bile değildi. Orada olmak için hiçbir sebebin yoktu. Sadece meraktan kaldım burada; sadece merak ettiğın için. Ve bir de inat-çıhk var tabii. O kemikleri bulup çıkarmak istedin ve bunu yaptım. Anna da böyleydi." Ballard iç geçirdi. "Şimdi düşünüyorum da aradığı şeyi bulduğu için öyle üzgünüm ki?"

"Annem kimdi Rick?"

"Tamşmak isteyeceğın biri değil."

Maura'mn bu cevabım içinde yatan o en önemli ayrıntıyı fark etmesi biraz zaman almıştı. Şimdiki zamanla cevap verdi.

"Annem hâlâ hayatta."

Ballard isteksizce başını salladı yine.

"Ve onun nerede olduğunu biliyorsun."

Ballard cevap vermemişti.

"Lanet olsun Rick!" diye patladı Maura. "TSİeden şunu açıkça söylemiyorsun?"

ikiz Bedenler

Ballard sanki savaşacak gücü kalmamış gibi masaya geçip otu-du. "Çünkü duyacağın gerçekler sana acı verecek. Özellikle de kim olduğun, ne iş yaptığın düşünülürse."

"Bunun işimle ne ilgisi var?"

"Kanun adma çahşıyorsun. Katillerin adalete tesHm edilmesine yardım ediyorsun."

"İCimseye adalet sağladığım falan yok. Ben sadece gerçekleri ortaya koymyorum. Bazen siz polislerin duymak istemediği gerçekleri bile."

"Ama bizim yanımızda yer alıyorsun."

"Hayır. Kurbanım yanında yer alıyorum."

"Pekâlâ, kurbanım yanında yer alıyorsun. Bu yüzden sana söyleyeceğim şey hiç hoşuna gitmeyecek."

"Şu ana dek bir şey söylemediğini belirtmek isterim."

Ballard iç geçirdi. "Tamam. Önce nerede yaşadığından başlayayım o zaman."

"Devam et."

"Amalthea Lank-seni evlatlık veren kadın-Framing-ham'daki Massachusetts Islah Evi'nde hapis yatıyor."

Maura'mn dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir anda Ballard'-m karşısmdaki sandalyeye çöküp kaldı. O şuada masa örtüsünün üzerine damlayan bir parça tereyağma değdi kolu. Daha bir saat önce, dünya bir anda altüst oknadan önce yedikleri o muhteşem yemeğın kanıtıydı bu.

"Annem hapishanede mi?"

"Evet."

Maura, Ballard'm gözlerinin içine bakıyordu ama bir türlü o soruyu soramıyordu. Alacağı cevaptan korkuyordu çünkü. Ama bir kere bu yolda ilk adımım atmıştı ve bu yolun onu

206

207

Tess Gerritsen

nereye götüreceğini bilmediği hâlde artık geri dönemezdi. 'TSİe yapmış?' diye sordu Maura. "Neden hapiste?" "Müebbet hapis cezasına çarptırılmış," dedi Ballard. "Çifte cinayetten."

"Öğrenmeni istemediğim şey buydu işte," dedi Ballard. "Annesinin işlediği suçu öğrenmenin Anna'yi ne hâle getirdiğini gördüm. Damarlarımda dolaşan kanın kime ait olduğunu bendenin ona ne yaptığımı gördüm. Kim soyunda böyle bir lekeyi taşımak ister ki? Kim ailesinde bir katil ohnasmı kabullenebilir? Doğal olarak buna inanmak istemedi. Bir yanhşk olduğunu düşündü. Annesinin masum olabileceğine inandı. Ve onu gördükten sonra..."

"Bir dakika. Anna annemizi gördü mü?"

"Evet. Birlikte MİE- Farmingham'a gittik. Kadınlar hapishanesine. Bu da büyük bir hataydı çünkü o ziyaretten sonra kafası daha da kanştı. Gerçekleri kabullenemedi. Annesinin nasıl da bir cana..." Ballard son anda kendini durdurmuştu.

Bir canavar. Annem bir canavar.

Yağmur yavaşlamıştı ve damlalar usul usul vuruyordu dama şimdi. Futola dinmişti ama Maura denizin üzerinden uzaklaşan gök gürültülerini duyabiliyordu hâlâ. Ama mutfak derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ballard'la mutfak masasında JÜT. yüze oturuyorlardı. Rick sessizce, sanki her an kırılıp parçalanma aynlacakmış gibi endişeU gözlerle onu izliyordu.

Beni tanımıyor, diye düşündü Maura. Ben kendimi kaybedip dağıtmam. Ve lanet olası bir bakıcıya da ihtiyacım yok.

ikiz Bedenler

"Bana her şeyi anlat"

"Her şeyi?"

"Amalthea Lank'in çifte cinayetten ttituklandığını söyledin. Bu ne zaman oknuş?"

"Yaklaşık beş yıl kadar önce."

"Kurbanlar kimlermiş?"

"Bımu söylemek çok zor. Duyacaklarım kaldırmak da hiç kolay değil."

"Az önce aımemin bir katil olduğunu söyledin. Bence gayet iyi kaldırdım şu ana dek."

"Anna'dan daha iyi Olduğun kesin," dedi Ballard.

'Tekâla, bana kurbanlardan bahset o zaman. Ve sakm hiçbir şeyi atlayayım deme. Hayatta kaldıramadığım tek bir şey varsa o da budur Rick. Gerçeklerin benden saklanması. Çok fazla sun olan bir adamla evMydim ve bu da evliliğimizin sonu oldu. Buna bir kez daha katlanamam. Birinin daha yalan söylemesini kaldıramam."

"Peki." Ballard ona doğru eğilip gözlerinin içine baktı. "Madem ayrıtılan bilmek istiyorsun o zaman acımasızca dürüst olacağım. Çünkü gerçekler son derece acımasız. Kurbanlar Theresa ve Nikki Wells adında, biri otuz beş, diğeri de yirmi sekiz yaşmda, Fitchburg, Massachusetts'ü iki kar-deşmiş. Yolda lastikleri patlamış. Kasım ayım sonlanymış ve beklenmedik bir kar fırtmasma yakalanmışlar. Bu yüzden yol kenarında mahsur kahnış ne yapacaklarım düşünürken yanlarma bir araba yanaştığı zaman kendilerini çok şanslı hissetmiş ohnahlar. İki gün sonra arabalarından otuz mil ötede yanmış bir kulübede cesetleri bulunmuş. Bir hafta sonra Vir-ginia pohsi ttafik kurallarım ihlâl ettiği için Amalthea Lank'i

208

209

Tess Gerritsen

durdurmuş. Arabanın plakasının çalıntı olduğunu fark etmişler. Ayrıca arka tamponda kan izleri varmış. Polis bunun üzerine arabayı aramış. Bagajda kurbanların cüzdanlarını ve üzerinde Amalthea'nın parmak izleri bulunan bir lastik levyesi bulmuşlar. Yapılan testlere göre levyenin üzerindeki kan Nik-ki ve Theresa'ya aitmiş. Son kanıt da Massachusetts'teki bir benzin istasyonunun güvenlik kamerasında bulunmuş. Kayıtlarda Amalthea'nın plastik bir bidonla benzin aldığı görülüyor. Kurbanların cesetlerini yakmak için kullandığı benzini alırken yani." Ballard, Maura'nın gözlerinin içine baktı yeniden. "İşte. Acımasızca söyledim. İstediklin bu muydu?"

"Ölüm sebebi neymiş?" diye sordu Maura. Sesi tuhaf bir biçimde, insanın kanını donduracak derecede sakindi. "Cesetlerin yakıldığını söyledin. Peki kadınlar nasıl öldürüldü?"

Ballard bir süre Maura'nın sakinliğine inanamayarak öylece yüzüne bakakaldı. "Yanan cesetlerden geriye kalanların röntgen çekimlerine göre iki kadının kafatasında da ciddi hasarlara rastlanmış. Muhtemelen lastik levyesiyle yaralanmışlar. Genç olan, Nikki yüzüne öyle bir darbe almış ki yüzündeki kemiklerin yerinde kocaman bir çukur oluşmuş. İşte böyle canice bir cinayet."

Maura, Ballard'ın anlattığı senaryoyu gözden geçirdi. Karlı bir günde, yol kenarında kalmış çaresiz iki kardeşi hayal etti. Kadının biri durup da onlara yardım etmek isteyince bu iyi niyetli Samariyeli yardım severe hemen güvenmiş olmalıydılar. Özellikle de onlardan yaş olduğunu düşünülürse. Beyaz saçlı, yaşlı bir kadın diğer kadınlara yardım ediyor.

Maura, Ballard'a döndü. "Anna'nın onun suçlu olduğuna inanmadığımı söyledin."

ikiz Bedenler

"Mahkemede sunulan kamtlan şimdi söyledim sana. Lastik levyesi, benzin istasyonundan alınan görüntüler. Çahntı cüzdanlar. Hangi jüri olsa onu suçlu bulurdu."

"Bu beş yıl önce olmuş. Amalthea kaç yaşındaymış o zaman."

"Hatırlamıyorum. Altmışlı bir yaş işte."

"Ve kendisinden çok daha genç olan iki kadın zapt edip öldürmeyi başarmış, ha?"

"Tanrım, sen de Anna gibi yapıyorsun. Gerçekler apaçık ortada ve sen buna şüpheyle bakıyorsun."

"O apaçık ortada dediğin gerçekler her zaman doğru olmayabilir. Eli kolu tutan her insan direnir kaçmaya çalışırdı. Theresa ve Nikki neden çabalamamış?" "Şaşkına dönmüş olmaları."

"İkisi de mi? Neden bari diğeri kaçmaya çalışmamış?"

"Çünkü bir tanesinin farklı bir durumu varmış. Eh ayağı tutsa da kolay kolay kaçabilecek gibi değilmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genç olan, Nikki, dokuz aylık hamileymiş."

210

211

CtH DÖRT

MATTIE PURVIS gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmiyordu. Saati yoktu, bu yüzden kaç gün, kaç saattir orada olduğunu bilemiyordu. En zor kısmı da buydu. Ne zamandır o kutuda hapsedildiğini bilememek. Kaç kalp atışı, kaç nefes olmuştu? Ne kadardır korkusuyla tek basma orada yaşam savaşı veriyordu? Bir ara

saniyeleri saymaya çalışmıştı. Sonra dakikalan. Ama beş dakika sonra pes etti. Birazcık da olsa çaresizliğini unutturmasma rağmen hiçbir faydası yoktu bu egzersizin.

Hücresinin her köşesini kanş kanş aramıştı. En ufak zayıf bir köşe, kazılıp, genişletilecek bir delik ya da en ufak bir çatlak bile yoktu. Battaniyeyi altma sermişti. Sert, tahta zeminin üzerinde sırtı biraz olsun rahat etmişti böylece. Etrafa çok fazla sıçratmadan lazımhğı kullanmayı öğrenmişti. İnsan bir kutunun içine hapsolmuş da olsa hayat bir takım rutinlere bağlanıyordu işte. Uyu. Su iç. Tuvaletini yap. Geçen zamana dair tek bir ölçütü varsa o da yiyecek miktarın giderek azal-masıydı. Kaç tane Hershey çikolatası yediğini, geriye kaç tane kaldığını sayıyordu işte. Çantamn içinde hâlâ bir düzine kadar vardı. Ağzma bir parça çikolata attı ama çiğnemedi. Çikolata-

ikiz Bedenler

mn o yoğun tadmm dilinde erimesini bekledi. Hayatı boyunca çikolatayı sevmişti. Ne zaman bir şekerçi dükkânının önünden geçse kağıt ambalaj lanrun içinde parlak, kapkara mücevherler gibi sergilenen çikolatalara bakmadan edemezdi. Çikolataların üzerlerine serpihnış kakaoyu hayal etti. Çilekli tur-tanm iç malzemesinin ağzmda eridiğini ve rom şurubunun çenesinden damladığını. Ağzmdaki çikolatayla yakmdan uzaktan âlâsı yoktu bunun tabii. Çikolata çikolataydı sadece. Böylece elindekilerle tatmin olmaya çalıştı. Bu durum sonsuza dek sürecek değildi ya.

Başım eğip hücresinin dolduran buruşturulup atılmış yiyecek ambalajlarına baktı ve yiyeceklerini bu kadar çabuk tükettiğine pişman oldu. Bütün yemeği bitince ne olacaktı? Mutlaka yenisini vereceklerdi. Açlıktan ölmesini isteselerdi en başmda su ve yiyecek vermezlerdi. Hayır, hayır, hayır Yaşayacağım. Ölmeyeceğim.

Mattie başım mazgala doğru uzatıp derin derin nefes aldı. Yaşayacağım, yaşayacağım, diye tekrar etti kendine. Yaşayacağım. Nedeni

Başımı duvara yasladığında kafasmda bir tek bu sözcük çmhyordu sadece. Ve buna verebileceği sadece bir cevap vardı: fidye. Ah, onu kaçırın adam ne kadar da aptaldı. Dwayne'in görünüşüne aldanmıştı. O BMTVV'ler, Breitling marka saat, özel üretim kravatlar. Bunun gibi bir makineyi kullanırken belli bir imaj veriyorsun. Mattie histeriyle gülmeye başladı. Borç parayla oluşturulan bir imaj yüzünden kaçırıldım. Dway-nejidyeyi ödeyemez ki. Dwayne'in eve geldiğini ve onu bulamadığım hayal et-

212

213

Tess Gerritsen

ti. Arabamın garaıda olduğunu görecekt. Sandalyenin yere devrildiğini görecekt, diye düşündü. Ama fidye notunu görene dek neler olduğunu anlayamazdı. Para istediklerini görene dek anlayamazdı. Benim için o parayı ödeyeceksin değil mi? Değil mi?

O sırada fenerin ışığı zayıfladı. Mattie feneri birkaç kez salladı. Bir an için yeniden eski parlaklığma kavuşmuştu ama sonra yeniden zayıfladı. Oh tanrım, piller. Seni aptal. Bu kadar süre açık tutmamalıydın! Uzanıp poşetin içinden yeni pilleri aldı ve ambalajını açtı. Piller bir anda etrafa saçıkniş-ü. O anda ışık söndü.

Karanlıktai yakuzca kendi nefes alıp vermelerini duyuyordu. Giderek içinde büyüyen paniğin sesini. Tamam, tamam Mattie. Sakin ol. bir sürü pilin olduğunu biliyorsun. Sadece onları doğru şeldlde yerleştirmen gerekiyor.

Elleriyle yeri yoklayıp dökülen pilleri topladı. Derin bir nefes alıp fenerin kapağım çevirdi ve çıkan parçayı dikkatlice kıvırdığı dizinin üzerine koydu. Biten pilleri çıkarıp kenara koydu. Bütün bunlan zifiri karanlıкта

yapıyordu. Fenerin önemli bir parçasını kaybettiği anda karanlıkta bulması müm-kün değildi. Sakin ol Mattie. Daha önce de pil değiştirdin. İlk önce artı kısımları girecek. Şimdi üst kısmını kapat...

Işık bir anda yamvermişti. Mattie iç geçirerek arkasına devrildi. Bir mil koşmuş gibi yorulmuştu. Fenerine kavuştun. Şimdi onu tasarruflu kullanmaya bak. Feneri kapatıp karanlıkta oturmaya devam etti. Nefes alıp vermeleri düzene girmişti. Bu kez paniklememişti. Gözü hiçbir şey görmüyordu

İkiz Bedenler

ama eli fenerin düğmesindeydi ve istediği zaman ışığı yakabilirdi. Kontrol bende, diye düşündü.

Ama kontrol edemediği bir şey vardı. Karanlıkta oturduğu sırada bir anda boynuna dolanan korkular. Dwayne şimdiye kadar kaçırıldığını öğrenmiştir, diye düşündü. Notu görmüştür. Ya da onu aramışlardır. Ya paran ya da karın. Dwayne'in telefondaki adama çılgınca yalvardığını hayal etti. Ona zarar vermeyin! Ne olur ona zarar vermeyin! Mutfak masasının başında hıçkımklara boğulduğunu hayal etti. Ona söylediği tüm o kötü sözler için ne kadar da pişman olduğunu. Defalarca ona kendini zayıf ve değersiz hissettirdiği için ne kadar üzüldüğünü. Şimdi tüm sözlerini geri alabilmeyi diliyor olmalıydı. Onım için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilmeyi umuyor olmalıydı. Hayal görüyorsun Mattie.

Acıyla gözlerini yumdu. Öyle derin bir keder duyuyordu ki, acı o soğuk elleriyle kalbine uzanıp onu paramparça edecekti. O acıyı durdurmak için gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Seni sevmediğini biliyorsun. Aylardır farkındaydın bunun.

Kollanm kamına, bebeğine doladı. Hücremin bir köşesinde kıvınlıp kalmıştı. Gerçekleri daha fazla inkâr edemiyordu. Bir gece duştan çıktığı zaman Dwayne'in ona nasıl da öğrenerek baktığını ammsadı. Kamına nasıl da tiksintiyle baktığını. Ve geceleri boynuna dokunmak istediği zaman nasıl da eHni itelediğini. Aylar önce Everett'lerin partisinde onu kaybedip sonra arka bahçedeki taraçada Jen Hockmesiter'la flört ederken yakaladığı o anı. Öyle çok şey olmuştu ki; bir sürü, bir sürü ip ucu vardı. Ve Mattie gerçek aşka inandığı için bü-

214

215

Tess Gerritsen

tün bunları görmezden gelmişti. Bir doğum günü partisinde Dwayne Purvis'le tamıştığmdan beri gerçek aşka inanıyordu ve onu gördüğü andan beri, her ne kadar içine sinmeyen şeyler olsa da onun hayatmm erkeği olduğunu biliyordu. Mesela çıktıkları zamanlarda faturayı paylaşmak istemesinden hoşlanmamıştı. Ve her gördüğü aynanm önünde saçım düzeltmesi ona o zamanlarda bile batmıştı. Yine de uzun vadede bunların hepsi değersiz küçük ayrımtılar gibi gelmişti ona çünkü aşk on-lan bir arada tutmaya yeterdi. Sürekli kendine bunları söylemişti. Başka birine ait bir romantizmin ürünüydü bu aslında. Ona ait değildi. Belki filmlerde görmüştü bunu ama omm ha-yatmda öyle bir aşka yer yoktu.

Onun hayatı buydu işte. Bir kutuya hapsolmuş vaziyette kendisini istemeyen bir kocanm fidesini ödeyip onu kurtar-masını beklemek.

Mutfak masasında fidye notunu görüp ağladığım hayal ettiği Dwayne'i değil gerçek hayattaki Dwayne'i düşündü: Karın elimizde. Hemen bir milyon dolar fidyeyi ödemezsen...

Yok, bu çok fazla olmuştu. Hiçbir fidyeci bu kadar para istemezdi. Bu aralar fidyeciler eşler için ne kadar istiyordu acaba? Yüz bin dolar kulağa daha inandmcı geliyordu. Öyle bile olsa Dwayne kesinlikle tereddüt edecekti. Mal varlığım gözden geçirecekti. Beemer'lar. Ev. Bir eşin değeri neydi ki?

Eğer bir an için bile olsa beni sevdiysen o parayı ödersin. Lütfen, lütfen parayı ver.

"Bayan. Bayan."

Mattie hiçkmlannm arasmda bir anda donakahnıştı. O fısıltıyı duyduğundan emin olamıyordu. şimdi de gaipten sesler mi duymaya başlamıştı yoksa? Aklım kaçmıyordu her-

İkiz Bedenler
hâlde.

"Cevap verin bayan."

Mattie feneri yakıp tepesine doğru tuttu, ses oradan geliyordu. Havalanduma mazgalmdan.

"Beni duyabiliyor musun?" Bu bir erkek sesi idi. Kısık, tatlı bir erkek sesi.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Yemekleri buldun mu?"

"Kimsin sen?"

"Yemeğini dikkatU harca. Onunla idare etmek zorundasın."

"Kocam paranı verecek. Biliyorum; parayı ödeyecek. Lütfen beni buradan çıkar!"

"Ağrın var mı?"

"Ne?"

"Ağrm, sızın var mı?"

"Buradan çıkmak istiyorum sadece! Çıkar beni buradan!"

"Zamam gelince çıkaracağım."

"Ne zamandı: burada tutuyorsun beni? Ne zaman dışa-n çıkaracaksın?"

"Sonra."

"Ne demek bu şimdi?"

Cevap gelmemişti.

"Merhaba. Bayım, orada mısınız? Kocama hayatta olduğumu söyleyin. Fidye yi ödemek zorandı!"

Ayak sesleri uzaklaşıyordu.

"Gitme!" diye bağırdı Mattie. "Beni buradan çıkar!" Uza-mp tavana vurmaya başladı. 'TBeni çıkarmak zorundasın!" diye

216

217

Tess Gerritsen

haykırdı.

Ayak sesleri kesilmişti. Mattie mazgala doğru baktı. Geri döneceğini söyledi, diye düşündü. Yarın geri dönecek. Dwayne parasını ödeyince beni bırakacak.

Sonra bir anda fark ediverdi. Mazgalın diğer tarafındaki adam kocasmdan bahsetmemişti bile.

C/(/gEç

JANE RİZZOLİ tam bir Bostonlu gibi sürüyordu arabayı. Her an eU komaya basmaya hazırdı. Tâli yol üzerindeki turnikelere doğru devam ederken iki tarafında park eden arabaların arasmda ustaca ilerliyordu. Hamilelik öfkesini yatıştırmamıştı. Her kavşakta trafiğe takılıyorlardı ve Rizzoh her zamankinden daha sabırsızdı.

"Bu konuda içim rahat değil Doktor," dedi. Kırmızı ışıktaki durmuşlardı ve Rizzoli sabırsızca parmakların direksiyona vuruyordu. "Bu sadece aklını kanştıracak. Demek istediğini onu görmenin ne faydası olacak ki sana?"

"En azından annemin kim olduğunu öğreneceğim."

"Adım biliyorsun. İşlediği suç da biUyorsun. Bu yetmez mi?"

"Hayır. Yetmez."

"O sırada arkasında biri komaya bastı."

"Dangalak," dedi Rizzoli ve hızla kavşağı döndü.

Massachusetts turnikelerini geçip batıya, Framingham'a doğm ilerlemeye başladılar. Rizzoli'nin Subara'su büyük yük kamyonları ve spor arabaların konvoyunda cüce gibi kalmıştı. Maine'in sakin yollarında geçirdiği hafta sonundan sonra sadece ufak bir hata ya da bir anlık bir dikkatsizlik sonucu ya-

218

219

Tess Gerritsen

sağla ölüm arasındaki çizginin daralıverdiği kalabalık bir otobanda oknakMaura'yı şaşkına uğratmıştı. RizzoH'nin hızlı ve korkusuz sürüşü de onu iyice huzursuz etmişti. Maura hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Çift hava yastığıyla en güvenli arabalardan birini almıştı kendine. Benzin ibresinin çeyrekte aşığı inmesine izin vermezdi. Öyle kolay kolay tedbiri elden bırakmazdı. Özellikle de penceresinin birkaç santim ötesinde iki tonluk kamyonlar vızır vızır ilerlerken.

Maura, parah yolun sonuna gelip de turnikelerden geçerek 126 numaralı karayolundan Framingham şehir merkezine doğru döndükleri zaman sonunda kapımı kolunu tırmalamayı bırakmıştı. Ama bu kez bÜ3mk kamyonları ve hızla savrulan çelik aksanlar değil de başka korkulanıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Aslında en çok korktuğu şey kendi berdiğiy-le yüz yüze gelmekti.

Ve dahası karşısında bulacağı yüzden nefret etmekten korkuyordu.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," dedi RizzoH sanki kafasından geçenleri okumuş gibi. "İstediğin anda arabayı çeviririm. Fri-endly's kafeye gidip kahve içebiliriz. Ya da elma turta yeriz."

"Hamile kadınlar bir an olsun yemek düşünmeden durmaz mı?"

"Diğerlerini bilmem ama bu hamile kadın duramaz."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Maura dönüp ona bakmıştı ama Rizzoli'nin gözleri yoldaydı. "Neden?"

"Ballard neden bize annenden bahsetmediğini açıklamaya ahşıtı. Bak, ona kızgın olduğunu biHyorum Doktor. Ama bence gerçekten de sadece seni korumaya çalışıyordu."

İkiz Bedenler

"Sana böyle mi söyledi?"

"Ona inamyorum. Hatta onunla aynı fikirde sayılırım. Ben de bu bilgiyi senden saklamayı düşündüm."

"Ama sonunda saklamadın değil mi? Beni aradım."

"Bu erkeklere özgü bir şey biliyor musun? Hatta biraz da polislere özgü bir şey. Küçük bayan korumaya çalışmak istiyorlar."

"Gerçeği gizleyerek mi yani?"

"Sadece onun neden böyle davrandığını anladığını söylüyorum."

"Sen olsan kızmaz mıydın?"

"Kızardım. Hem de nasıl."

"O zaman neden onu savunuyorsun?"

"Çok yakışıklı olduğu için olabilir mi acaba?"

"Ah, haydi ama. Yapma."

"Sadece çok üzgün olduğunu söylüyorum. Ama sam-nm o da özür dilemek için seninle konuşmaya ahşıtı zaten."

"Özürleri kabul edecek durumda değildim."

"Yani ona kızgın kalmaya devam edeceksin."

"Neden bunu konuşuyoruz ki?"

"Bilmiyorum. Sanım seninle konuşma şeklinden dolayı. Sanki o kulübedeyken aranızda bir şeyler olmuş gibi. Oldu mu?"

Maura, RizzoH'nin o zeki, pohs gözleriyle kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Ve yalan söylemeye kalkarsa bunu anlayacağını biliyordu.

"Şu anda böyle karmaşık bir ilişkiye girecek hâlim yok."

"Bunun nesi karmaşık ki? Ona kızgın oknan dışımda yani."

220

221

Tess Gerritsen

"Bir kız çocuğu var. Ve bir de eski kansı."

"Onun yaşmdaki erkekler ikinci el olur zaten. Hepsinin eski kanları var."

Maura gözlerini yola dikti. "Biliyorsun Jane, evlilik her kadına göre değildir."

"Ben de öyle düşünüyordum ama şimdi hâlime bak. Bir gün adama katlanamıyorum ertesi gün onsuz yaşayamıyorum. İşlerin bu şekilde gehşeceği aklımm ucundan bile geçmezdi."

"Gabriel en iyilerinden biri."

"Evet, düzgün bir tanesi. Ama demek istediğim şu ki o da Ballard gibiydi. Maço, koruyucu hâlleri vardı yani. Ve ben de ona kızmıştım. Yani bir erkeğin ne zaman koruyucu davranacağını önceden tahmin edemezsin."

Maura Victor'u düşündü. Ve bir felakete dönüşen evliliğini. "Evet, önceden tahmin edemiyorsun."

"Ama potansiyeH olanlara odaklanabilirsin. Bir şans verebilecek olduklarına. Ve umut görmediğin erkekleri bir kenara bırakırsın." Rizzoh isim vermeden konuştuğu hâlde Maura o sırada Daniel Brophy'den bahsettiğinin farkmdaydı. İmkânsız olan Daniel'di. Seneler boyu gözlerini kör edip yaşlanana dek onu oyalayacak bir illüzyon. Onu yarı yolda yapa-yahuz bırakacak bir hayal.

"Buradan gireceğiz," dedi Rizzoh Loring Yolu'na dönerken.

MIE-Framingham tabelasını görünce Maura'mn kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Gerçek içimliğimle yüzleşmenin zamanı geldi.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," dedi Rizzoli.

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

İkiz Bedenler

"Evet. Ama hâlâ geri dönebiliriz. Bunu bil istedim." "Sen olsan döner miydin Jane? Hayatın boyunca annenin kim olduğunu, neye benzediğini merak ettikten sonra her şeyi bırakıp dönebilir miydin? Sonunda bütün sorularmm cevabını almaya bu kadar yaklaşmışken vazgeçer miydin?"

Rizzoli dönüp Maura'ya baktı. Her zaman hareket hâlinde gibi görünen, süi'ekli firtmanm orta yerinde olan Rizzoli şimdi anlayış dolu gözlerle ona bakıyordu. "Hayır," dedi. "Vazgeçmezdim."

Betty Cole Smith Binası'mn idari kanadında kimliklerini gösterip imza attılar. Birkaç dakika som-a Baş Nezaretçi Barbara Gurley aşağı inip damşmada onları karşıladı. Maura, karşısında sert bir hapishane komutam görmeyi bekliyordu ama bu kadm beyazlaşmaya başlamış kısa, kahverengi saç-lan, iacecik bedenini saran ten rengi eteği ve pamuklu, pembe bluzuyla daha çok bir kütüphaneciyi andmyordu.

"Tamştığımı memnun oldum Dedektif Rizzoli," dedi Gurley. Ve Maura'ya döndü. "Siz Dr. Isles olmahsmız."

"Evet. Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Maura da tokalaşmak üzere elini uzattı. Kadm son derece serin kanlı ve güçlü bir biçimde tokalaşmıştı. Kim olduğumu biliyor, diye düşündü Maura. Neden burada olduğu- . mu biliyor.

"Benim ofîsirhe çıkalım önce. Sizin için dosyayı hazırladım."

Gurley son derece kendinden emin bir biçimde önden önden yürümeye başladı. Fazladan en ufak bir efor sarf etmi-

222

223

Tess Genitsen

yordu. Misafirlerinin ona yetişip yetişemediğini görmek için bir kere bile dönüp arkasına bakmamıştı. Sonunda hep beraber asansöre bindiler.

"Burası dördüncü derecede bir tesis mi?" diye sordu Riz-zoü.

"Evet."

"Bu orta derecede güvenlik ohnuyor mu?" diye sordu

Maura.

"Altıncı seviye mahkûm birimini yeni oluşturuyoruz. Massachusetts eyaletindeki tek kadim ıslah eviyiz, bu yüzden bütün derecelerdeki mahkûmları biz alıyoruz."

"Kitlese katilleri bile mi?" diye sordu Rizzoli.

"Eğer bayanlarsa ve bir suçtan hüküm giymişlerse buraya geliyorlar. Erkeklerin kaldığı birimlerde yaşanan güvenlik ihlali sorunları burada yaşanmıyor pek. Ayrıca biz duruma biraz daha farklı yaklaşıyoruz. Daha çok tedavi ve rehabilitasyon üzerine gidiyoruz. Mahkûmlarımızın çoğu psikolojik sorunlardan ve madde bağımlılığından muzdarip. Ayrıca çoğunun çocukları var. Bu, işleri biraz daha karmaşık hâle getiriyor. Annelerin çocuklarından ayrılan söz konusu. Ziyaret saatlerinin sonunda gözyaşlarına boğulan öyle çok çocuk oluyor ki."

"Peki Amalthea Lank? Onun da psikolojik sorunları var mı?"

"Onda..." Gurley bir an için tereddüt etmişti. "Evet, birden fazla sorunu var aslında."

"Ne gibi sorunlar?"

Asansörün kapısı açıldı ve Gurley dışarı çıktı. "Ofisim burası."

İkiz Bedenler

İlk önce antie gibi bir başka odadan geçmişlerdi. İçerideki iki sekreter de Maura'ya bakıp sonra hemen başlarını bil-gisayarlarına çevirmişlerdi. Kimse benimle göz göze gelmek istemiyor, diye düşündü. Neden korkuyorlar?

Gurley misafirlerini odasına alıp kapıyı kapattı. "Oturun lütfen."

PCadımın çahşma odası son derece şaşırtıcıydı. Maura odanın Gurley'i yansıtacağı samiyordu. Sade ve kendinden emin. Ama her yerde gülen yüzlerin olduğu fotoğraflar asılıydı. Bebeklerine sarılan kadınlar, saçları düzgünce taranmış, ütülü gömlekleriyle çocukları. Bir grup çocuğun ortasında bir gelin ve damat.

"Benim kızları," dedi Gurley duvardaki fotoğraflara bakıp gülümseyerek.

"Topluma sağlıklı bireyler olarak dönmeyi başaranlar. Doğru seçimler yapıp hayatlarına devam edenler. Ama maalesef Amalthea Lank asla bu fotoğraflarda yer alamayacak." Yüzündeki gülümseme bir anda silinivermişti. Masasına oturup gözlerini Maura'ya dikti. "Buraya gelmekle iyi ettiğinizden emin değilim Dr. Isles."

"Biyolojik annemle hiç tanışmadım."

"Beni endişelendiren de bu." Gurley sandalyesine yas-lanıp bir süre Maura'yı inceledi. "Hepimiz annelerimizi sevmek isteriz. Onların özel insanlar olmasını isteriz. Çünkü on-ların kızları olmak bizi de özel kılar."

"Onu seveceğimi ummuyordum."

"Ne umuyorsunuz peki?"

Maura bu soru karşısında bir an duraksamıştı. Çocukken kurduğu hayallerdeki anne figürünü düşündü. Kuzeni düşünce-sizce evlatlık olduğunu yumurtladığından beri bunu

224

225

Tess Gerritsen

düşünüyordu. Kendi saçları gibi siyah saçları olan masallardaki gibi bir anne yaratmıştı kendisine. Yasak aşkından hamile kaldığı için bebeğini vermeye

zorlanan bir İtalyan prensesi. Ya da sevgiHsi tarafmdan terk edilince aşk acısından ölen bir İspanyol güzeli. Her zaman Gurley'nin söylediği gibi özel, hatta olağanüstü bilini hayal etmişti. Ve şimdi o fanteziyle değil gerçeklerle yüzleşecekti ve bunun düşüncesi bile ağzım kurutmaya yetmişti.

"Neden onu görmesinin iyi bir fikir olmadığım düşünüyorsunuz?" diye sordu Rizzoli.

"Sadece bu ziyaret sırasında biraz temkinli davranması gerektiğim söylüyorum."

"Neden? Mahkûm tehlike mi arz ediyor?"

"Birden fırlayıp birinin üzerine saldıracak değil tabii. As-hnda görünüşte son derece uysal."

"Peki görünüşün altında?"

"İşlediği suçu düşünün Dedektif Bir kadının yüzünü lev-yeyle darmadağm edebilmek için insanın içinde ne tür bir öfke barındıyor olması gerektiğini bir düşünün. Şimdi bu somya siz cevap verin. Amalthea'nın görünüşünün altında ne yatıyor?" Gurley, Maura'ya baktı. "Bu işe girerken gözünüzü açık tutmak zorundasınız. Ve kiminle yüz yüze olduğunuzun farlanda olmalısınız."

"Onunla aynı DNA'yı taşıyoruz," dedi Maura. "Ama bu kadına karşı hiçbir duygusal bağım olmadığından emin olabilirsiniz."

"O zaman sadece merak ediyorsunuz."

"Bununla yüzleşip hayatıma devam etmek zorundayım."

"Büyük olasılıkla kardeşiniz de sizin gibi düşünüyordu."

ikiz Bedenler

Buraya gelip Amalthea'yı ziyaret ettiğini biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, duydum."

"Bunun ona huzur verdiğini söyleyemem. Aslında onu üzmekten başka bir işe yaramadı sanırım."

"Neden?"

Gurley önündeki dosyayı masanın üzerinde Maura'ya doğru itti. "Bunlar Amalthea'nın psil<olojikraporları. Onun halckmda bilmek isteyebileceğiniz her şey orada var. Neden sadece bunu okumuyorsunuz? Bunları okuyun ve buradan gidin. Onu aklınızdan çıkann."

Maura dosyaya ehni sürmemiştir. Sonunda dosyayı Rizzoli aldı. "Şu anda psikolojik tedavi altında mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Gurley.

"Neden?"

"Çünkü Amalthea bir şizofi-en."

Maura baş nezaretçinin gözlerine baktı. "O zaman neden cinayetten hüküm giydi? Eğer şizofirense hapiste olmaması gerekiyor. Hastanede olmalı."

"Mahkûmlarımız çoğu öyle. Ama bunu mahkemelere anlatın Dr. Isles. Çünldi biz çok denedik. Sistemin kendisi deh. Düpedüz psikopat olsan da cinayet işlediğin zaman hiçbir jüri delilik savunmasına prim vermiyor."

"Deli olduğundan emin misiniz?" diye sordu Rizzoli usulca.

Maura, Rizzoli'ye döndü. Rizzoli, inahkûmun dosyasını inceliyordu. "Teşhisle ilgili bir sonun mu var?" diye sordu Maura.

"Onunla görüşen psikiyatn tanyorum. Dr. Joyce O'Don-

226

227

Tess Gerritsen

nell. Alelade şizofrenleri tedavi etmekle vaktini harcayacak türde biri değildir." Sonra Gurley'e baktı. "Bu davayla onun ne ilgisi var?"

"Bundan rahatsız oknuş gibisiniz," dedi Gurley.

"Eğer Dr. O'Donnell'i tamsaydınız siz de rahatsız olurdunuz." Rizzoli dosyayı kapatıp derin bir nefes aldı. "Mahkûmla görüşmeden önce Dr. Isles'ın bilmesi gereken başka bir şey var mı?"

Gurley, Maura'ya baktı. "Samnm sizi vazgeçirmeyi başaramadım değil mi?"
"Hayır. Onu görmeye hazınm."
"O zaman sizi ziyaretçi kabul bölümüne götüreyim."

of^Mİl

HÂLÂ FİKRİMİ değiştirebilirim.

Ziyaretçi kabul bölümüne ilerlerken Maura'nın kafa-smda sürekli bu düşünce dönüp duruyordu. Saatini çıkarıp el çantasıyla birlikte bir dolaba yerleştirdiği sırada da. Ziyaret salonuna hiçbir takı ve mücevher alınmıyordu. Cüzdanlar da dı-şanda bırakılıyordu. Maura çantası ohnadan kendini çıplak gibi hissetmişti. Üzerinde kimliğini gösteren hiçbir şey kalmamıştı. Dünyaya kim olduğunu söyleyen tüm o plastik kartlar geride bırakılıyordu. Maura dolabı kapattı sonunda. Dolabın metal sesi az sonra, adımım atacak olduğu o dünyanın bir habercisi olmuştu: kapıların sıkı sıkı kapatıldığı, insanların küçücük kutulara kısıldığı o yer.

Maura bu görüşmenin özel bir görüşme olacağını umuyordu ama gardiyan onu açık ziyaret salonuna götürmüştü. Başbaşa kalmak mümkün olmayacaktı yani. Öğleden somaki ziyaret saati bir saat önce başlamıştı. Odanın içini çocuk-lann ve bir araya gelen ailelerin sesleri dolduruyordu. İçinde çikolatalar, plastik kaplar içinde sandviçler ve patates cipslerinin bulunduğu yiyecek dolabının otomatma atılan bozuk pa-raların sesleri her tarafta çınlıyordu.

"Amalthea birazdan burada olur," dedi gardiyan Mau-

228

229

Tess Gerritsen

ra'ya. "Siz geçip oturan isterseniz."

Maura boş masalardan birine gidip oturdu. Muşamba masa örtüsünün üzeri yapış yapıştı. Meyve suyu filan dökülmüştü herhalde. Maura ellerini dizlerine yaslayıp beklemeye başladı. Kalbi güm güm atıyordu. Boğazı kuramışm. Klasikya ' kaç ya savaş refleJcsi işte, diye düşündü. Neden bu kadar gerginim ki sanki?

Ayağa kalkıp lavabolardan birine doğru yürüdü. Bir plastik bardağa su doldurup kafasına dikti. Bu susuzluğu sadece suyla bastırması mümkün değildi. Susuzluk, nabızın hızlanması, ellerin terlemesi-bunların hepsi aynı refleksti aslında. Beden kendini olası bir tehdide karşı hazırlıyordu. Sakin ol, sakin ol. Onunla tamşacaJcsın. Birkaç şey söyleyeceksin, merakını bastırıp buradan gideceksin. Ne kadar zor olabilir kil Maura plastik bardağı elinde buraştırdı. Arkasını döndü. Ve bir anda donakaldı.

O sırada kapı açılmışı ve içeri bir kadın girmişti. Kadın-nın omuzları dikti ve krallar gibi kasıla kasıla yürüyordu. Bu o, diye düşündü Maura. Ama tam o anda kadın öbür tarafa dönüp gülümseyerek, kendisine doğru koşan çocuğa koUan-nı açtı.

Maura şaşkınlık içinde bocalamıştı. Bir an otursun mu ayakta mı dursun bilemedi. Sonra kapı bir kez daha açıldı ve daha önce onunla konuşan gardiyan belirdi. Bir kadının koluna girmişti. Kadın yürümüyordu. Âdeta ayaklarını sürüyordu. Sanki bir şeylerini kaybetmiş gibi başı sürekli önündeydi. Gardiyan mahkûmu Maura'nın masasının önüne getirdi ve onu bir sandalyeye oturttu.

"İşte geldik Amalthea. Bu bayan sizinle görüşmek isti-

ikiz Bedenler

yor. Onunla güzel güzel konuşun şimdi tamam mı?"

Amalthea'nın başı önündeydi hâlâ. Gözlerini masa örtüsüne dikmişti. Yağ içindeki saçları tel tel perde gibi gözlerinin önüne dökülüyordu. Saçları epey beyazlamıştı ama beUi ki bir zamanlar simsiyahtı. Tıpkı benimki gibi, diye düşündü Maura. Tıpla Anna 'nın gibi.

Gardiyan omuz silkti ve Maura'ya baktı. "Pekâlâ, sizi baş başa bırakacağım şimdi tamam mı? Konuşmamz bitiği zaman bana haber verin, onu geri götüreyim."

Amalthea, gardiyan giderken bile başını kaldırmamıştı. Karşısında oturan ziyaretçisinin de farkında değildi sanki. Donmuş gibiydi. Yüzü duvak gibi önüne

dökülen kirli saçlarınm ardında gizliydi hâlâ. Hapishane gömleği omuzla-nndan düşüyordu. Sanki giysilerinin içinde giderek küçülü-yormuş gibi... Tek eli masanın üzerindeydi ve durmaksızın bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Merhaba Amalthea," dedi Maura. "Kim olduğumu biliyor musun?"
Hiçbir cevap gelmemişti.

"Benim adım Maura Isles. Ben..." Maura yutkundu. "Ben uzun zamandır seni arıyordum." Bütün hayatım boyunca.

Kadmm başı hafifçe yana doğru dönmüştü. Ama Maura'nın söylediklerine tepki verdiği söylenemezdi. İstemsiz bir refleksti bu. Sinir uçlarıyla kaslar arasında çakan başıboş bir refleks.

"Amalthea. Ben senin kızınım."

Maura bir tepki vermesini bekleyerek 3mzüne baktı. Herhangi bir- tepki göstermesi için çıldırıyordu. O anda salondaki diğer her şey silinivermişti. O anda çocukların bağış çığış-

230

231

Tess Gerritsen

İkiz Bedenler

lan, yiyecek dolabının otomatma düşen çeyrekliklerin sesleri ve linolyum yer muşambalanın üzerinde gıcırdayan sandalyelerin seslerini duymuyordu artık. Sadece bu yorgun ve hasta kadını görüyordu karşısında.

"Bana bakar mısın? Lütfen bana bak." Sonunda vidalan paslanmış mekanik bir bebek gibi boynu kasıla kasıla başını kaldırmıştı. Darmadağın saçları aralandı ve gözleri Maura'nın gözlerini buldu. Dipsiz birer kuyu gibi gözler. Maura gözlerinde hiçbir şey göremiyordu; far-kımdalık nârmna en ufak bir iz yoktu. Ruhtan yoksundu. Amalt-hea'nın dudakları kımıldıyordu ama sesi çıkmıyordu. Bu da istemsizce kasların kasılmasından ibaretti işte. Hiçbir anlamı yoktu.

O sırada yanlarından koşu koşu bir oğlan çocuğu geçti. Belli ki altını ıslatmıştı. Bezinden sidik kokulan yükseliyordu. Yan taraftaki masada hapishanenin verdiği kot üniformasının içinde açık kumral saçlı bir kadın, kendisini bomboş gözlerle izleyen erkek ziyaretçisinin karşısında yüzünü avuçlarına yummuş hüngür hüngür ağlıyordu. O sırada tıpkı Mau-ra'nın gibi en az bir düzine daha aile dramı yaşıyordu orada. Maura da kendi kriz anının ötesini göremeyen, kendi çemberinde sıkışıp kalmış figüranlardan biriydi sadece.

"Kız kardeşim Arma seni görmeye gelmişti," dedi Maura. "Aynı bana benziyordu. Onu hatırlıyor nusun?"

Amalthea'nın ağzı sanki bir şey çiğniyormuş gibi kıpu:-
dıyordu şimdi. Sadece onun tadabileceği hayali bir yemek.
Hayır, elbette haırlamıyor, diye düşündü Maura, hayal
kımkhğı içinde Amalthea'nın boş gözlerine bakarak. Beni gör-
müyoi: Kim olduğumu ya da neden burada olduğumu anla-

mıyor. Boş yere kürek sallıyorum. Kendi kendime konuşuyorum.

Maura ne olursa olsun, herhangi bir tepki almaya razıydı ve bunun için elinden geleni yapacaktı. "Arma öldü. Kızım öldü. Bunu biliyor muydun?" diye sordu acımasızca.

Yine cevap gelmemişti.

Neden uğraşıyorum ki? Kafasının içinde hiçbir şey yok. Bu gözlerde en ufak bir ışık yok.

"Pekâlâ," dedi Maura. "Başka bir zaman gelirim. Belki o zaman benimle konuşursun." iç geçirerek ayağa kalktı ve gardiyana bakındı. Gardiyan salonun

diğer uçundaydı. Maura tam elini kaldırmıştı ki o sırada Amalthea'nın sesini duydu. Öyle kısık bir ses, öyle bir fısıltıydı ki bir an rüya gördüğünü sandı. "Git buradan."

Maura irkilerek Amalthea'ya dönmüştü. Hâlâ aym pozisyonunda, aym şekilde oturuyordu. Dudakları titriyordu ve gözleri hâlâ boş boş bakıyordu. Maura yavaş yavaş yerine oturdu. "Ne dedin?"

Amalthea'nın gözleri yavaşça Maura'nın gözleriyle buluştu. Ve Maura sadece bir an için bir parça farkındalık görmüştü orada. Ufacık bir zeka pınlıtısı. "Git buradan. Seni görmeden git buradan."

Maura, Amalthea'nın gözlerine baktı. Bir anda iliklerine kadar ürpermişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yan taraftaki masadaki kumral hâlâ ağlıyordu. Erkek ziyaretçisi ayaklanmıştı. "Üzgünüm," dedi. "Ama bunu kabul etmek zorundasın. Durum bu." Sonra arkasını dönüp, bütün kadınların lacivert kot yerine süslü bluzlar giyip gezdiği, ka-

232

233

Tess Gerritsen
pananın kapılının kilitlerinin açılabilirdiği kendi dünyasına dönmek üzere kapıya yöneldi.

"Kim?" diye sordu Maura usulca. Amalthea cevap vermemişti. "Beni kim göreceksin Amalthea?" diye üstelendi Maura. "Ne demek istiyorsun?"

Ama Amalthea'nın gözleri buğulanmıştı. O bir saniye-Uğine yanıp sönen farkındalık gitmişti ve Maura bir kez daha kocaman bir boşlukla göz göze geldi.

"Ziyaretimiz bitti mi?" diye sordu gardiyan neşeyle anlatma yaklaşarak.

"Sürekli böyle mi?" diye sordu Maura, Amalthea'nın anlamsızca kıpırdanan dudaklarına bakarak.

"Çoğunlukla böyle. İyi günleri de oluyor, kötü günleri de."

"Benimle hiç konuşmadı."

"Eğer sizi daha iyi tanırsa konuşur. Çoğunlukla içine kapanık oluyor ama bazen açılıyor. Bazen mektup yazıyor. Hatta telefonu bile kullandığı oluyor."

"Kimi anyor."

"Bilmem. Psikologunu sanırım."

"Dr. O'Donnell'i mi?"

"Sanırım kadını. Buraya bu-kaç kez gelmişti. Bu jmden Amalthea da onunla daha rahat ediyor. Değil mi tatlım?" dedi gardiyan mahkûmun koluna uzanarak. "Haydi bakalım. Hoppacık. Haydi seni geri götürelim."

Amalthea itaatkârca ayağa kalkıp gardiyanla birlikte masadan uzaklaşmaya başladı. Bir iki adım atmıştı ki bir anda du-raverdi.

"Amalthea, haydi gidelim."

İkiz Bedenler

Ama mahkûm kıyıldamıyordu. Bir anda bütün kasları taş kesilmiş gibi o'aya çakılıp kalmıştı."

"Haydi tatlım. Bütün gün seni bekleyemem. Haydi gidelim."

Amalthea usulca arkasını döndü. Gözleri hâlâ bomboş bakıyordu. Sonrasında söylediği sözler bir insandan değil de bir makineden çıkmıştı sanki. Bilinmeyen bir varlıktan. Bir robottan. Gözleri Maura'nın üzerindeydi.

"Şimdi sen de öleceksin," dedi. Ve arkasını dönüp hücreğine doğru yürümeye başladı.

"Tardif diskinezi oluşmuş," dedi Maura. "Baş Nezaretçi Gurley bu yüzden beni vazgeçirmeye çalıştı. Amalthea'nın durumunu görmemi istemedi. Ona ne yaptıklarını görmemi istemedi."

"Tam olarak ne yapmışlar ki?" diye sordu Rizzoli, Yine direksiyon başındaydı ve asfaltı sârsa sarsa giden kamyonların yanından korkusuzca ilerliyordu.

Yanlanndan her kamyon geçtiğinde küçük Subaru'su sarsılıyordu. "Onu zombiye mi dönüştürmüşler yani?"

"Psikiyatri raporunu gördün. İlk baştaki doktorlan ona fenotiazin grubu ilaçlar vermişler. Bunlar antipsikotik ilaçlardır. Yaşlı kadınlarda büyük yan etkiler görülür. Bunlardan biri de diskinezi-3mzde ve ağızda istemsiz hareketler yani. Hasta sürekli ağızda bir şey çiğniyormuş gibi olur, yanakla-nnı şişirir ya da dil çıkarır. Kendini kontrol edemez. Düşünsene. Tuhaf tuhaf hareketler yapıyorsun ve herkes sana bakıyor. Bir ucubeye dönüşmüşsün."

234

235

Tess Gerritsen

"Peki bunu nasıl durdurabilirsin?" "Durduramazsın. İlk semptomlan gördükten sonra hemen ilacı kesmeleri gerekiyordu. Ama geç kalmışlar. Sonra vakaya Dr. O'Donnell el koyuyor. Sonunda ilaçlan kesen de o olmuş. Neler olduğunu anlamış herhalde." Maura öfkeyle iç geçirdi. "Büyük olasılıkla tardif diskinezi kalıcı." Maura giderek sıkışan trafiğe baktı. Bu kez yamndan haldır huldur geçen tonlarca çelik yığınınna bakmca kendini huzursuz hissetmemişti. İnsana sırlanm fısıldar gibi sürekli dudaklanı kımıldatan Amalthea Lank'i düşünüyordu. "O ilaçlara ihtiyacı yok muymuş yani?" "Hayır. Sadece o ilaçları zamanında kesmiş olmaları gerekiyordu."

"Yani aslında deli? DeU değil mi yoksa?" "İlk teşhisleri buymuş. Şizofreni." Maura, Amalthea'nın boş boş bakan gözlerini, söylediği o esrarengiz sözleri düşündü. Paranoyak sanıların ürünüydü bunlar. Hiçbir anlamı yoktu. "İtiraf etmeyim," dedi iç geçirerek. "Onda kendimi göremiyorum Jane. O kadında kendimden hiçbir şey göremiyorum"

"İyi. Bu içiü rahatlatmış olma. Yani, düşünecek olursan..."

"Yine de aramızda bir bağ var. İnsan DNA'sım inkâr edemez ki."

"Eski bir söz vardır. Kan, candan ötedir derler. Bu düpedüz saçmabk Doktor. O kadınla aranda hiçbir ortaklık yok. Seni doğurduktan sonra başka birine verdi. Hepsi bu. Aranızdaki ilişki de orada bitiyor."

"Pek çok sorunun cevabı onda. Babamın kim olduğunu

İkiz Bedenler

biliyor. Benim kim olduğumu biliyor."

Rizzoh, Maura'ya sert bir batış fırlatıp yeniden yola döndü. "Sana bir tavsiye vereyim. Bu günden sonra nereden geldiğini daha da çok merak edeceksin. İnan bana bunu anlamazlıktan gelmeye çalışmıyorum. Ama o kadından, Amalthea Lank'den uzak durma. Onu görmeye gitme. Onunla konuşma. Onu düşünme bile. O tehlike birisi."

"Beyni yanmış bir şizofrenden başka bir şey değil o."

"Ben bundan o kadar emin değilim."

Maura, Rizzoli'ye baktı. "Onun hakkmda benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Rizzoli bir süre hiçbir şey söylemeden yola baktı. Ama onu oyalayan şey trafik değildi. Sanki cevap vermek için doğru cümleleri seçmeye çalışıyordu. "Warren Hoyt'u hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda. Duygularını beUı etmemeye ça-hşmıştı ama adamın ismini söylerken bir anda çenesi kasıldı ve direksiyonun üzerindeki elleri geriliverdi.

JVajren Hoyt, diye geçirdi Maura içinden. Cerrah.

Polis bu ismi takmıştı ona. Selo bant ve neşter kuUam-yordu. Kadımlan uyurken kendi yataklannda avlıyordu. Karanlıkta orada dikihniş kendilerini izleyen ve neşteriyle atacağı iUc kesiğin hevesiyle smtan yabancımm farkmda olmaksızın güven içinde yataklannda U5alıyan kadımlan. Jane Rizzoli onun son hedefi olmuştu. Kaybedeceğini asla ummadığı o akıl ojamunda karşısma aldığı son rakibi.

Ama sonunda tek bir kurşunla onu yere yığan Rizzoü olmuştu. Kurşun adamın omuriliği parçalamıştı. Şimdi elleri ayakları felç olan Warren Hoyt'un hayatı bir hastane oda-smda geçiyordu ve zihninden başka oymayacak oyuncağı kal-

236

237

Tess Gerritsen

mamıştı-ki gelmiş geçmiş en zeki ve en tehlikeli zihni onunki.

"Elbette onu hatırlıyorum," dedi Maura. Onun marifetine tanık olmuştu. Neşterinin o korkunç eserini kurbanlarının birinde görmüştü.

"Arada sırada onu kontrol ediyorum," dedi Rizzoli. "Bilirsin. O canavarm kafesinde olduğundan emin olmak için. Hâlâ hastanede olduğu doğru; evet. Omurilik biriminde yatıyor. Ama son sekiz aydır her Çarşamba günü bir ziyaretçisi oluyor. Dr. Joyce O'Donnell."

Maura kaşlarını çatmıştı. "Neden ki?"

"Saldırgan davranışlar üzerine yaptığı araştırmanın bir parçası olduğunu iddia ediyor kadın. Onun teorisine göre katiller aslında davranışlarından sorumlu depler. Çocukluğunda başlarına aldıkları bir darbe onları suça meyilli kılıyor. Tabii savunma avukatları malikemede görüşüne damşınak üzere kadının telefonunu hemen hızla aramaya kaydettiler bunu öğrenince. Sorsan Jeffery Dahmer'm yanlış anlaşıldığını ya da John Wayne Gacy'nin kafasını defalarca bir yerlere çarptığını söyler sana. Herkesi savunabilir yani."

"İnsanlar para için her şeyi yapar."

"Bunu para için yaptığını sanmıyorum."

"Neden yapıyor o zaman?"

"Katillerle yaklaşıp onların özeline girmek için. Bunun araştırması bir parçası olduğunu, bilim için çalıştığını söylüyor. Nazi doktoru Josef Mengele de bilim için çahşı-yordu sözde. Ama bu onun yaptığı işi saygı duyulacak bir iş yapmaz."

"TSTe iş yapıyor ki bu kadın?"

ikiz Bedenler

"Adrenalin peşinde koşuyor. Katillerin fantezilerini duymaktan zevk alıyor. Onların beynine girip dolaşmaktan, olayla-n onların gözleriyle görmekten hoşlanıyor. Bir canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyor." "O'Donnell da onlardan biriymiş gibi konuşuyorsun." "Belki de o da onlardan biri olmayı isterdi. Hoyt hapisanedeyken ona yazdığı mektupları gördüm. Cinayetleriyle ilgili detayları anlatmaya teşvik ediyordu onu. Alı, detaylara bayılıyor gerçekten."

"Pek çok insan ölümü ilginç bulur. Merak eder." "Onunki meralctan öte bir şey. İnsanın derisini kesmenin, bir kurbanı kanarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. O otorite duygusunun, o mhai gücün tadını anlamaya çalışıyor. Bir vampirin kana susadığı gibi ayrıntıların peşinde koşuyor." Rizzoli bir an için durdu ve sonra şaşkınlık içinde gülmeye başladı. "Neyi fark ettim biliyor musun? Kadın gerçekten de tam bir vampir. O ve Hoyt birbirlerinden besleniyorlar. O ona fantezilerini anlatıyor, beriki de öbürüne bu fantezilerden zevk almanın normal olduğunu söylüyor. Birinin boğazını kesmenin insanı tahrik etmesinin normal olduğunu."

"Ve O'Donnell şimdi de annemi ziyaret ediyor." "Evet." RizzoH, Maura'ya baktı. "Aralarında ne gibi fanteziler paylaştıklarını merak ediyorum doğrusu."

Maura, Amalthea Lank'in işlediği cinayetleri düşündü. O iki kardeşi yolda arabasına aldığı zaman İcafasmdan neler geçmiş olabileceğini düşündü. O da bir adım sonra neler yapacağı düşünüp heyecanlanmış mıydı? Damarlarına sağlam bir doz nihai güç enjekte edebilmek için mi yapmıştı bunu?

238

239

Tess Gerritsen

"O'Donnell'in Amalthea'ya zaman ayıracak kadar ilgi duyması bile yeter," dedi Rizzoli.

"Bu ne anlama geliyor sence?"

"O'Donnell sıradan katillerle vakit harcamaz. Soygun sırasında bir 7-Eleven kasiyerim öldüren adamla ya da kan-sma kızıp onu merdivenlerden iten kocayla ilgilenmez. Hayır. O bıçağın kemiğe değmesinden zevk aldığı için silahım daha bir sağlam kavrayanların peşinde koşar. Özel olanlarla ilgilenir sadece. Sadece canavarlarla."

Benim annem de bir canavar mı yani? diye düşündü Maura. O da bir canavar mı?

tf] YEDİ

DR. JOYCE O'DONELL'İN Cambridge'deki evi seçkin mülklerin bulunduğu bir mahallede, Brattle Caddesi üzerinde, kolonyal döneme ait mimarisi olan bir malikâneydi. Dövme demirden bahçe kapısının ardında kusursuz bir çimenlik uzanıyordu. Toprakla doldurulmuş çiçekliklerdeki güller de itaatkârca gonca açmışlardı. Bu bahçede disiplin vardı; en ufak bir düzensizliğe yer yoktu. Maura granit kaldırımların üzerinden kapıya doğru joirüdüğü sırada ev sahibesinin nasıl biri olduğunu tahmin etmeye başlamıştı. Son derece düzgün giyindi ve bakımlı biri olmalıydı. Bu bahçe gibi nizamlı bir beyin.

Kapıyı açan kadın tam da Maura'nın kafasında canlandırdığı gibi biriydi.

Dr. O'Donnell'in kül şansı saçları ve açık renk, kusursuz bir cildi vardı. İncecik belinin hatları belirgin kılan Ox-ford yününden yapılmış gömleğinin etekleri güzelce ütülenmiş, beyaz, kumaş pantolonunun içine sokulmuştu. Maura'ya pek de sıcak karşıladığı söylenemezdi. Kadının gözlerinde daha çok zapt etmekte zorlandığı açıkça belli olan bir merakın ışıltısı vardı. Yepyeni bir türü incelemeye hazırlanan bir bilim adamının bakışlarıydı bunlar.

240

241

Tess Gerritsen

"Dr. O'Donnell? Ben Maura Isles."

O'Donnell sertçe elini sıkarak karşılık vermişti. "İçeri gelin."

Maura da en az ev sahibesi kadar serinkanlı bir zarafet takınarak eye girdi. Eve sıcak bir hava veren tek şey koyu renk lüminesans meşesinden parkelerin üzerine serilen Doğu hahıydı. O'Donnell öne geçip Maura'yı fuayeden oturma odasına yönlendirdi. Burada resmi bir hava hâkimdi. Maura beyaz ipekten koltuğun kenarına huzursuzca ilişti. O'Donnell tam karşısındaki koltuğa geçmişti. Aralarında gül ağacından sehpa üzerinde dosya yığınları ve bir de dijital ses kayıt cihazı vardı. Ses kayıt cihazı açık değildi ama orada olması bile Maura için bir tehdit teşkil ediyordu sanki. Bu da huzursuzluğuna tuz biber ekmişti.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Maura.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ilgimi çektiniz. Amalthea'nın kızım nasıl biri olduğunu merak ettim. Sizi biliyordum Dr. Isles. Ama gazetelerden okuduğum kadıyla işte." O'Donnell son derece rahat bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Evde olmanın avantajı buydu işte. O etrafına iyilikler bahşeden ev sahibesiydi. Maura ise bunu talep eden misafir. "Sizi şahsen tanımıyorum tabii. Ama tammayı isterdim."

"Neden?"

"Amalthea'yla epey yakından tanıyoruz birbirimizi. İster istemez merak ettim..."

"Kızım da anneye çekip çekmediğini mi?"

O'Donnell zarifçe tek kaşım havaya kaldırmıştı. "Bunu siz söylediniz, ben değil."

İkiz Bedenler

"Bana bu yüzden ilgi duydunuz değil mi?" "Peld sizin merakınız nedir? Siz neden buradasınız?" Maura'nın gözü şöminenin üzerindeki tabloya takılmıştı. Son derece modern, kumızı-siyah bir yağ boyaydı bu. "Bu kadmm kim olduğunu öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi sonunda.

"Onun kim olduğunu biliyorsunuz. Sadece buna inanmak istemiyorsunuz. Kardeşiniz de inanmak istememişti." Maura kaşlarını çatı. "Anna'yla tanışmış mıydınız?"

"Hayır, aslında onunla hiç karşılaşmadım. Ama dört ay önce kendim Amalthea'nın kızı olarak tanıtan bir kadmdan bir telefon aldım. Oklahoma'da iki hafta sürecek bir davaya katılmak üzere yola çıkıyordum o sırada. Bu yüzden onunla tanışma fırsatım olmadı. Sadece telefonda konuştuk. MIE-Framingham'da annesini ziyaret etmişti. Yani Amalthea'nın psikiyatn olduğumu biliyordu. O da annesi hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Çocukluğuyla, ailesiyle ilgili şeyleri."

"Siz bütün bunları biliyor musunuz?" "Bazı bilgiler onun olcul kayıtlarında var zaten. Bazılarını da kafası yerinde olduğu zamanlarda bana kendisi anlattı. Loweirda doğduğunu biliyorum. Dokuz yaşındayken annesi ölmüş ve bunun üzerine amcası ve Icuzeninin yanına, Mai-ne'e taşınmış."

Maura başını kaldırmı kadına baktı. "Maine mi?" "Evet. Liseyi Fox Harbor adında bir kasabada okumuş" Şimdi Anna 'nın neden o kasabayı seçtiğini anlıyorum. Ben Anna 'nın ayak izlerini takip ediyordum; o da annemi-zinlünü.

242

243

Tess Gerritsen

"Liseden sonra kayıtlar siliniyor," dedi O'Donnell. "Daha sonra nereye taşındığımı, nasıl geçindiğini bilmiyoruz. Şizofreni de tam da bu zamanlarda baş göstermiş olmalı. Genellikle yetişkinliğin başlannda kendini belli eder. Büyük olasılıkla senelerce oradan oraya savrulduktan sonra sonunda bu duruma geldi. Tamamen aklım kaybetmiş, sanılar gören bir mahkûma." O'Donnell gözlerini Maura'ya dikti. "Gerçekten de çok acı bir tablo. Kız kardeşiniz bu insanın anneniz olduğuna inanmakta epey zorlanıyordu."

"Ona baktığımda bana tamdik gelen hiçbir şey göremiyorum. Kendime dair en ufak bir iz bulamıyorum."

"Ama ben benzerliği açıkça görebiliyorum. Saçlarımız aynı renkte. Çeneniz de aynı."

"Aramızda hiçbir benzerlik yok."

"Gerçekten de benzerliği göremiyor musunuz?" O'Donnell bütün dikkatiyle Maura'nın gözlerinin içine bakarak öne doğru eğildi. "Bana söyler misiniz Dr. Isles; neden patolojiyi seçtiniz?"

Maura yöneltilen bu soru karşısında şaşırarak O'Donnell'a baktı.

"Tıpta herhangi bir alan seçebilirdiniz. Kadın doğum ya da pediatri. Hâlâ hayatta olan hastalarla çalışmayı seçebi-İkdiniz. Ama patolojiyi seçtiniz. Özellikle de adli tıbbı."

"Bu soruyla nereye gelmeye çalışıyorsunuz?"

"Şuraya gelmeye çalışıyorum: bir şekilde siz de ölümlere ilgi duyuyorsunuz."

"Bu saçmalık."

"O zaman neden bu alanı seçtiniz?"

"Çünkü ben kesin cevaplardan hoşlanırım. Tahmin yü-

İkiz Bedenler

rütme oyunlarından haz etmem. Teşhisi mikroskop lenslerinin üzerinde görmeyi isterim."

"Belirsizlikten hoşlanmıyorsunuz."

"Belirsizliğı kim sever ki?"

"O zaman matematik veya mühendislik seçebilirdiniz. Katiyet üzerine kurulu, kesin cevaplan olan pek çok alan var. Ama siz adli tıp ofisinde, cesetlerle haşır neşir olmayı seçtiniz." Dr. O'Donnell duraksadı. Sonra usulca sordu:

"Bundan hiç hoşlandığımız oldu mu?"

Maura anında kadının gözlerinin içine baktı. "Hayır."

"Hoşlanmadığımız bir meslek mi seçtiniz yani?"

"Ben zor olam seçtim. Bu kendi basma tatmı edici bir şey. İşin kendisinin zevkli olmasma gerek yok."

"Nereye gekneye çaştığımızı görmüyor musunuz? Bana Amalthea Lank'le aranızda hiçbir benzerlik göremediğinizi söylüyorsunuz. Ona baktığınız zaman muhtemelen dehşet verici bir insan görüyorsunuz. Ya da dehşet verici şeyler yapan bir insan. Size bakıp da aym şeyleri düşünen insanlar da var Dr. Isles."

"ikimizi bu şekilde karşılaştırmıyor olamazsmız."

"Annenizin hangi suçtan hüküm giydiğini biliyor musunuz?"

"Evet. Anlatılar."

"Peki otopsi sonuçlarını gördünüz mü?"

"Henüz görmedim."

"Ben gördüm. Mahkeme sırasmda savunma avukatı an-nenizü akJi durumu konusunda görüş bildirmemi istedi. Fo-toğraflan gördüm. Kanıtları gözden geçirdim. Kurbanların iki kız kardeş olduklarını bihyor muydunuz? Yolda kalan iki

244

245

Tess Gerritsen

genç kadm."

"Evet."

"Ve genç olanı dokuz ayhk hamileymiş."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Yani anneniz bu iki kadını otobanda arabasına alıyor. Otuz kilometre ötede bir kulübeye götürüyor. Kafataslarını bir levyeyle paramparça ediyor. Ve sonra bir anda tuhaf bir biçimde şaşırtıcı derecede akılca bir şey yapıyor. Bir benzin istasyonuna gidip bir bidon benzin alıyor. Kulübeye dönüyor ve cesetleri yakıyor." O'Donnell bir anda oturduğu yerde horoz gibi dikildi. "Sizce de enteresan değil mi bu?"

"Bence son derece mide bulandımcı."

"Evet. Ama bir noktada belki içten içe farklı bir şey hissediyorsunuz, görmek dahi istemediğiniz başka bir şey. Bu davranışların her adımında insanı çeken bir şeyler Sadece akıl-sal bir yapbozu çözme isteğı de değil üstelik. Sizi şaşırtan, hatta cezbeden bir şeyler."

"Sizi cezp ettiğı gibi mi?"

O'Donnell bu çılaşa hiç alınmamıştı. Tersine, gülümseyerek Maura'nın yorumunu basitçe tasdik etti. "Benimkisi sadece profesyonel bir ilgi. Cinayet olaylarını incelemek benim görevim. Sadece sizin Amalthea Lank'e duyduğunuz ilginin nedenlerini merak ediyorum."

"İki gün öncesine kadar annemin kim olduğunu bilmiyordum. Şimdiyse gerçeklerle jolzleşmeye çaşıyorum. Sadece anlamaya çaşıyorum."

"Kim olduğunuzu mu?" diye sordu O'Donnell usulca.

Maura kadının gözlerinin içine baktı. "Kim olduğumu biliyorum."

ikiz Bedenler

"Emin misiniz?" diye sordu O'Donnell öne doğru eğilerek. "Otopsi laboratuvarında bir kurbanın yaralanmasını incelerken, bir katil kurbanın üzerinde bıraktığı tahribatı tarif ederken bir parça da olsa heyecan duymuyor musunuz?"

"Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?"

"Çünkü siz Amalthea'nın kızısmız."

"Ben sadece biyolojinin kurbanıyım. Beni o büyütmedi."

O'Donnell yeniden sandalyesine yaslanıp o soğuk ve takdir eden ifadesini takımdı. "Saldırganlığın kalıtsal olabileceğini biliyor muydunuz? Bazı aileler şiddet eğilimini DNA'-lannda taşıyorlar."

Maura o anda Rizzoli'nm, O'Donnell hakkında söylediklerini anımsadı: Onunki meraktan öte bir şey. İnsanm derisini kesmenin, bir kurbanı kanarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor O otorite duygıısumm, o nihai gücün tadını anlamaya çalışıyor Bir vampirin kana susadığı gibi ayrıntıların peşinde koşuyor Şimdi O'Donnell'm gözlerindeki o açlığı görebiliyordu. Bu kadın canavarlarla iletişim kurmaktan haz alıyor, diye düşündü. Ve şimdi kendisine yeni bir canavar bulunduğunu umuyor.

"Buraya Amalthea hakkında konuşmaya geldim," dedi Maura.

"Biz de ondan bahsediyorduk değil mi?"

"MIE- Framingham'daki rapora göre onu en azmdan on kez ziyaret etmişsiniz. Neden bu kadar sık gidiyorsunuz? Amalthea'mn iyiliği için değil herhalde."

"Bir araştırmacı olarak Amalthea'yla ilgileniyorum. İn-

246

247

Tess Gerritsen

sanlan öldüremeye iten güdülerini anlamaya çahşıyorum. Bundan neden zevk aldıklarınm."

"Bunu zevk için yaptığımı mı söylüyorsunuz?"

"Siz neden cinayet işlediğini biliyor musunuz?"

"Belli ki psikozlu."

"Psikoz hastalarım çok az bir kısmı cinayet işliyor."

"Ama hasta olduğunu kabul ediyorsunuz değil mi?"

O'Donnell bir an için tereddüt etmişti. "Öyle görünüyor."

"Emin değilsiniz galiba. Onca kez onu ziyaret ettiğiniz hâlde hem de?"

"Aımenizde psikozdan daha fazlası olduğuna inanıyorum. En azmdan iddia makamı böyle düşünüyordu."

"Onu suçlu bulmaya yetecek kadar delil vardı."

"Ah, bir sürü delil vardı hem de. Benzin istasyonunun ka-merasmda plakası görünüyordu. Levyenin üzerinde kadınla-nn kanı bulundu. Cüzdanları bagajmdaydı. Ama bunu görmemiştiniz herhalde," dedi O'Donnell sehpanm üzerindeki dosyalardan birini Maura'ya uzatarak. "Bu Amalthea'nm tutuklandığı yerden, Virginia'daki suç laboratuarmdan."

Maura dosyayı açtı. İçinde Massachusetts plakah beyaz bir sedamn fotoğrafı vardı.

"Bu Amalthea'nm kullandığı araba," dedi O'Donnell.

Maura sonraki sayfaya geçti. Araçtaki parmak izi raporuydu bu.

"Arabada birden çok parmakizine rastlanmış," dedi O'Donnell. "Emniyet kemerlerinin üzerinde kurbanlar, Nikki ve Theresa Wells'e ait parmak izleri bulunmuş. Bu da arabaya binip emniyet kemerlerini bağladıklarınm gösteriyor. Ve

İkiz Bedenler

tabii direksiyonun ve vitesin üzerinde Amalthea'nm parmak izleri bulunmuş." O'Donnell bir an için duraksadı. "Ama araçta bir de dördüncü bir kişiye ait parmak izleri bulunuyor."

"Dördüncü bir kişi mi?"

"İşte orada, o raporda. Torpido gözünde, direksiyonda ve her iki taraftaki kapılarda. Bu parmak izlerinin sahibi asla bulunamadı."

"Bunun bir anlamı yok. Pekâlâ bir araba tamircisinin parmak izleri olabilir."

"Bu da bir olasılık tabii. Şimdi bir de lif raporundaki saçlara bakm."

Maura sonraki sayfayı çevirdi. Arka koltukta san saçlar bulunmuştu. Bunlar Theresa ve Nüdd Wells'in saçlarıydı. "Bunda şaşırtıcı hiçbir taraf göremiyorum. Kurbanların arabada olduklarını zaten biliyoruz."

"Ama ön koltukta saçlarına rastlanmadığımı göreceksiniz. Bir düşünün. İki kadın yolda kahyorlar. Biri durup onları gidecekleri yere kadar götürebileceğini söylüyor. Peki kardeşler ne yapıyor? İkisi birden arka koltuğa geçiyorlar. Bu sizce de biraz kaba olmaz mıydı? Sürücüyü tek başına önde bırakıp arka koltuğa oturmak. Tabii..."

Maura kadının gözlerine baktı. "Tabii önde başka biri oturmuyorsa."

O'Donnell yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle ar-kasma yaslandı. "İşte inşam deli eden soru bu. Mahkemede asla cevabı bulunamayan soru. Bu yüzden tekrar tekrar annenizi ziyaret ediyorum. Pahasın öğrenmek için zahmete girmediği bu sorunun cevabını öğrenmek istiyorum: Amalthea'nın yanındaki koltukta kim oturuyordu?"

248

249

Tess Gerritsen

"Size söylemedi mi?"

"Adamın adım söylemedi."

"Adamın mı?"

"Erkek olduğunu sadece tahmin ediyorum. Ama o kadınları yol kenarında bulduğu zaman Amalthea'nın yanında biri olduğundan eminim. Kurbanları kontrol altına almaya yardım eden biri. O cesetleri kulübeye taşımaya ve ateşe vermesine yardım edecek güçte biri." O'Donnell duraksadı. "Benim ilgilendiğim kişi aslında o Dr. Isles. Buhak istediğim kişi o."

"Amalthea'ya ziyaretleriniz-bunların onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"DeKlik beni ilgilendirmiyor. Ama şeytani kötülük kesinlikle ilgilendiriyor."

Maura gözlerini O'Donnell'a dikti: Elbette ilgilendirir. Şeytanı tanıyanı arasında bir aracı; seni arzuladığın şeye götürecek bir köprü.

"Bir suç ortağı," dedi Maura.

"Kim olduğunu bilmiyoruz; neye benzediğini de. Ama anneniz biliyor."

"O zaman neden adım söylemiyor ki?"

"Asıl sora da bu zaten-onu neden gizliyor? Ondan korkuyor mu? Onu korumak mı istiyor?"

"Gerçekten böyle bir insan olduğundan bile emin değilsiniz. Elinizde sadece kimliği belirsiz bir parmak izi var. Bu yalnızca bir teori."

"Teoriden daha fazlası. Ganavar gerçek." O'Donnell öne doğru eğilip sessizce, neredeyse sır verir gibi bir samimiyet-

ikiz Bedenler

le ekledi: "Virginia'da tutulduğunda zaman ilk ifadesinde bu ismi kullanmış. Polis onu sorguladığı zaman 'Bunu yapmamı Ganavar istedi,' demiş. O kadınları öldürmesini o söyledi."

Sonrasında bir sessizlik oldu. Maura, giderek daha hızla çalman bir davul gibi kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. Gözlerini indirip yutkundu. "Burada bir şizofrenden söz ediyoruz. Muhtemelen işitsel sanrılar yaşayan bir kadın-dan." "Belki de gerçek birinden söz ediyordur." "Canavar mı yani?" Maura kendini gühneye zorlamıştı. "Ben de kendine özgü bir iblisten bahsediyordur. Kâbuslarındaki canavarlardan."

"Geride parmak izi bırakan canavarlar mı?" "Görünüşe bakılırsa bu iddia jüriyi de pek etkilememiş." "Delili görmezden geldiler. Ben de mahkemeydim. İddia makamının bütün davayı psikozlu bir kadının üzerine yıkmasına tamk oldum. İşin aslı bu derece hasta bir kadının yaptıklarından sorumlu olamayacak durumda olduğunu onlar bile kolaylıkla görebilirlerdi. Ama o kolay bir hedefti. Mahkûm edilişi hiç de zor olmadı."

"Deli olduğu apaçık ortada olduğu hâlde." "Oh, hayır. Herkes onun deli olduğunda ve gaipten sesler duyduğunda hem fikirdi. O sesler insana kadmlann ka-fataslanm parçalayıp cesetlerini yakmasını söyleyebilir. Ama jüri yine de onun doğruyu yanlıştan ayırabildiğini farz ediyor. AmaMıea bir savcımın gözünde kesinlikle suçluydu. Jüri de buna karar verdi. Her şeyi yanlış anladılar. Asıl katih ellerinden kaçırdılar." O'Donnell yemden sandalyesine yaslandı. "Ve

250

251

Tess Gerritsen

onun kim olduğunu bilen tek kişi anneniz.'

Maura adli tıp binasırun önüne park ettiğinde saat altı olmuştı. Otoparkta hâlâ iki araç duruyordu-Yoshima'nın mavi Honda'sı ve Costas'm siyah Saab'ı. Geç saatte gelen bir otopsi oldu herhalde, diye düşündü Maura bir parça da suçluluk duyarak. Bugün nöbet sırası ondaydı ama meslek-taşlanndan onu idare etmelerini rica etmişti.

Maura arka kapıdan binaya girdi ve hemen kendi ofisine geçti. Yolda kimseyle karşılaşmamıştı. Aradığı şey masa-smm üzerindeydi: iki adet dosya. Louise dosyalardan birinin üzerine san bir yapıştırmak kağıdın üzerinde bir not iliştirmişti: İstediyiniz dosyalar. Maura çalışma masasına oturup derin bir nefes aldı ve ilk dosyayı açtı.

Bu ablanın dosyasıydı; Theresa Wells'in. Baştaki sayfada kurbanın adı, dava numarası ve otopsi tarihi yazılıyordu. Maura adı geçen patoloji tanımlıyordu. Dr. James Hobart diye biriydi. Ama adU tıpta sadece iki yıldır çalışlıyordu neticede ve bu rapor beş yıl öncesine aitti. Böylece sayfayı çevirip Dr. Hobart'm diktesini okumaya başladı.

Merhum sağlıklı bir bayatı, yaşı belli değil, boyu bir metre atmış yedi santim, kilosu elli iki. Kimliği diş röntgenle-riyle belirlendi; parmak izi belirlenemiyor Gövdede, kol ve bacaklarda ciddi yanıklar, deride ve açıkta kalan kısımlarda ciddi kömürleşmeler görölüyor Yüz ve bedenin ön kısmı bir şekilde hasar almamış. Giysiler çıkarılmamış. Gap marka, otuz sekiz beden kot pantolonun düğmesi ve fermuarı kapa-

İkiz Bedenler

lı; kömür hâline gelen beyaz kazak çıkarılmamış ve sutyenin kopçaları da kapalı. Solunum yollarının incelenmesi sonucu ise rastlanmadı. Kan değerlerinde karboksihemoglobinin doğgunluğu minimum düzeyde.

Yani vücudu ateşe verildiğinde Theresa Wells nefes almıyordu. Ölüm nedeni Dr. Hobart'm röntgenlerinden açıkça görölüyordu zaten.

Yanlardan ve önlü arkalı çekilen kafatası röntgenlerinde kafatasının sağ yan kısmında ezilme ve dört santimetre genişliğinde kama şeklinde kırıkta rastlanıyor.

Ölüm sebebi basma aldığı darbeydi büyük olasılıkla.

Daktilo ile yazılmış raporun sonunda Dr. Hobart'm imzasının altmda Maura tanıdık bir isim gördü. Dikteyi kağıda geçiren Louise'di. Patologlar gelip geçiciydi ama Louise ezelden beri bu ofisteydi.

Maura sonraki sayfaları da gözden geçirdi. Çekilen röntgenlerin ve yapılan kan ve sıvı testlerinin Kstelendiği bir sayfa vardı. Ayrıca toplanan kanıtlar da not edilmişti. İdari raporlarda gözetim zinciri, kişisel eşyalar ve otopside bulunan kişilerin isimleri kaydedilmişti. Hobart'm asistanlığını Yos-hima yapmıştı. Ama Maura otopsiye giren Fitchburg polisi Dedektif Swigert'ı tanımlıyordu.

Maura dosyanın sonuna gelmişti. En sonda bir fotoğraf vardı. Maura resmi görünce bir an irkildi. Alevler Theresa Wells'in etlerini yakıp kavurmuştu. Derisi yanmıştı ve gövde-sindeki kaslar açığa çıkmıştı. Ama yüzü şaşırtıcı bir biçimde sağlam kalmıştı. Bu yüzün bir bayana ait olduğu belliydi. Sadece otuz

beş yaşındaymış, diye düşündü Maura. Eğer yaşasaydı bugün benim yaşımda olacaktı. Eğer o kasım günü

252

253

Tess Gerritsen

lastiği patlamasaydı bugün yaşıyor olacaktı.

Maura, Theresa'nın dosyasını kapatıp diğerine uzandı. Dosyayı açıp da içindeki korkunç detaylarla yüzleşmeden önce yine isteksizce bir an için düşünmüştü. Bir yıl önce otopsisini yaptığı yanarak ölen kurbanı düşündü. Saçlarına ve giysilerine sinen o koku odadan çıktıktan sonra bile saatlerce üzerinden gitmemişti. O yazın sonuna kadar mümkün olduğunca barbekü yapmaktan kaçınmıştı. Mangalda et kokusuna katlanamıyordu. Şimdi Nikki Wells'in dosyasını açarken neredeyse hafızasındaki derinlikleri gömdüğü o kokuyu duymaya başlamıştı yine.

Kurban fena hâlde yanmış. Göğsün belli kısımları ve karın duvarı tamamen kül olmuş. İç organlar tamamen açığa çıkmış. Yüzdeki yumuşak dokular ve kafa derisi de yanmış. Kafatası kemeri görünüyor. Yüz kemiklerine alınan darbeler de açıkça gözleniyor. Giysilerden geriye hiçbir şey kalmamış. Yalnızca röntgenlerde beş numaralı kaburganın üzerinde metal bir parça olduğu gözleniyor. Sutyenin kopçası olabilir. Ayrıca leğen çatısında tek bir metal parça görülüyor. Karın bölgesinin röntgenlerinde bir ceninin iskeletinin kalıntıları gözleniyor. Kafatası çapı aşağı yukarı otuz altı haftalık olduğunu gösteriyor...

Katil, Nikki Wells'in hamile olduğunu açıkça görebiliyor olmalıydı. Yine de ona da doğmamış çocuğuna da merhamet etmemişti. Hamile olduğu için ona taviz vermemişti. Anne ve çocuğuna ormanın orta yerinde yapılan ortak bir cenaze töreni bahsetmişti yalnızca. Bu da iltimastan sayılırsa tabii.

Maura sonraki sayfaya geçti. Otopsi raporunda yazan

İkiz Bedenler

bil* cümleyi gördüğü zaman kaşlanm çatıp bir an için durak-samıştı:

Röntgende açıkça görüldüğü gibi ceninin sağ kaval kemiği, kavisli kemiği ve ayak bilek kemikleri eksik.

Cümlelerin yanına tükenmez kalemle bir not düşülmüştü: "Eke bakınız." Maura sayfaları çevirip sonradan ilaştırılan sayfaya baktı:

Kurbanın üç ay önce ayakta tedavi olduğu hastanenin kadın doğum bölümünde dölütsel anormallik belirlenmiş.

İkinci üç aylık süreçte yapılan ultrasonda ceninin sağ alt uzvunun muhtemelen amniyotikband sendromuna bağlı olarak eksik olduğu gözlemlenmiş.

Fetal bozukluk. Nikki Wells, bebeğinin sağ bacağına olmadiğın öğrenmişti ama yine de bebeği doğurmayı seçmişti demek. Bebeğine sahip çıkmıştı.

Maura sondaki sayfalarla karşılaşmanın daha zor olacağını biliyordu. Bu resme bakmayı midesi kaldırmayacaktı ama yine de kendini zorladı. Kadının kolları ve gövdesi kapkara olmuştu. Hamileliğin verdiği o pmltiyle yanakları al al olmuş güzel bir kadın değildi bu resimdeki. Yalnızca kömürden bir maskenin altından bakan bir kurukafa; öldürücü darbenin paramparça ettiği yüz kemikleri.

Bunu Amalthea Lank yaptı. Benim annem yaptı. Onların kafalarını larıp bedenlerini hılübeye sürükledi. Cesetlerin üzerine benzini dökerken, kibriti çakarken ve alevlerin üzerlerinde büyümesini izlerken çılgınca bir zevk mi aldı yani? Yanan saç ve et kokusunu uzun uzun ciğerlerifile çekmek için etraflarında mı dolandı?

Maura daha fazla dayanamayarak dosyayı kapattı. Ma-

254

Tess Gerritsen

sasımın Üzerindeki röntgen zarflarına dönmüştü şimdi. Röntgenleri alıp ışık kutusuna yöneldi ve Theresa Wells'in kafa ve boyun röntgenlerini kutuya yerleştirdi. Kemiklerin hayalet gibi gölgeleri ışıkla birlikte pml pml parlamıştı. Röntgenlere bakmak fotoğraflara bakmaktan çok daha kolaydı. Et kemikten ayrılıp da tanınamaz hâle geldiği zaman iskeletin korkutucu bir yanı kalmıyordu ki. Bütün iskeletler birbirine benziyordu ne de olsa. Şu anda baktığı kafatası herhangi bir kadına ait olabilirdi. Sevdığı birine ya da ona tamamen yabancı birine. Maura kurbanın kafatasındaki çatlağı inceledi. Kafatasımın içine göçen üçgen şeklindeki kırığa baktı. Bu alelade bir darbe değildi. İnsanm bu kemik parçasını kafatasının yan kısmına gömebihnesi için kolunu bilinçü bir biçimde, vahşice, var gücüyle savurması gerekiyordu.

Maura, Theresa'nın röntgenlerini indirip diğer zarfa uzandı ve ışık kutusuna yeni röntgen filmlerini yerleştirdi. Bu da bir kafatası fihniydi-Nikki'ninki. O da ablası gibi başından darbe akıştı ama bu kez levye alma inerek alın kemiğini tamamen göçertmişti. Göz çukurlarının ikisi de öyle bir paramparça olmuştu ki o anda kadının gözleri yuvalarm-dan fırlamış olmalıydı. Nikki Wells o darbenin geldiğini gözleriyle görmüş olmalıydı.

Maura röntgenleri indirip kutuya başka bir çift röntgeni astı. Nikki'nin omurga ve leğen kemikleri yanan etin altmda şaşırtıcı derecede sağlam kalmıştı. Leğen kemiğinin hemen altında ceninin iskeleti görünüyordu. Alevler anneyi ve çocuğu yakıp kapkara bir kömüre çevirmişti ama röntgenlerde aslında iki ayrı birey oldukları açıkça görünüyordu. İki ki-şinin kemikleri vardı burada. İki ayrı kurban.

İkiz Bedenler

Maura o sırada bir şey daha fark etti: birbirine giren kemiklerin arasından pml pml parlıyordu. Nikki Wells'in kasık kemiğinin üzerinde iğne kadar, küçücük gümüşü bir şey vardı. Ufak bn metal parçası mıydı bu? Belki de giysilerinin üzerindeki bir düğmeye ya da fermuara aitti ve yanan deriyle birlikte kemiğe yapışmıştı.

Maura zarftan gövdenin profilden çekilmiş röntgenini çıkardı ve önden çekilen röntgenin yanına yerleştirdi. Parlak metal madde burada da görünüyordu. Ama Maura yandan bakınca cismin kasık kemiğinin üzerinde değil içinde olduğunu gördü. ,

Maura, Nikki'nin röntgenlerini çıkarıp ikişer ikişer ışık kutusunun üzerine koydu. Dr. Hobart'm sutyen kopçası olabileceğini düşündüğü metal parçalara baktı. Profilden çekilen röntgenlerde bu parçaların kemiğin içinde değil de yumuşak dokunun üzerinde oldukları açıkça görülebiliyordu. Maura yeniden kasık kemiğinin röntgenlerine baktı. Dr. Ho-bart raporunda bundan bahsetmişti ama ne olabileceğine dair kesin bir sonuca varmamıştı. BeUci de bunun önemsiz bir ayrıntı olduğuna karar vermişti. Kurbanın başmdan geçen diğer korkunç şeyleri düşününce böyle düşünmesine şaşmamak gerekiyordu tabii.

Otopside Hobart'a, Yoshima eşlik etmişti. Maura, Yos-hima'mn bımu anımsayabileceğim düşündü.

Böylece ofisinden çıkıp rnerdivenlere doğru 5mrüdü ve sürgülü kapıyı geçip otopsi salonuna girdi. Laboratuarda kimseler yoktu. Bütün masalar temizlenmişti ve otopsi salonu o gece için kapanmıştı artık.

"Yoshima?" diye seslendi Maura.

Tess Gerritsen

Sonra ayağına galoşları geçirip paslanmaz çelikten otopsi masalarının arasında yürüyerek laboratuvarın diğer tarafında, teslimat bölümüne açılan sürgülü kapıya yöneldi. Buz gibi kapı kolunu indirip içeriye bir göz attı. Burada yan yana sedyelerde, üzerleri beyaz örtülerle örtülmüş iki merhum vardı.

Maura içeri girip kapıyı kapattı bir süre teslimat bölümünde öylece durup sesleri dinledi. Binada birilerinin olduğuna dair en ufak bir ses yoktu. Ne bir ayak sesi, ne de başka bir şey. Sadece buzluğun uğultusu ve dışarıdan gelen ambulans sirenleri duyuluyordu.

Costas ve Yoshima evlerine gitmişlerdi.

Maura da on beş dakika sonra binadan çıktı. Saab ve Toyota park yerinde değildi artık. Sadece kendi siyah Lexus'u duruyordu. Bir de üzerlerinde ADLİ TIP OFİSİ, MASSACHUSETTS EYALETİ yazan cenaze araçları vardı. Hava kararmıştı ve arabası izbe bir köşede, sarı bir sokak lambasının altındaydı.

Theresa ve Nikki Wells'in resimleri bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Siyah Lexus'una doğru yürürken diken üstündeydi. Etrafindan gelen en ufak sese, en ufak bir harekete karşı tetikte ilerliyordu. Arabasına sadece birkaç adım kalmıştı ki bir anda yolcu kapısını görüp olduğu yerde donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu bir anda. Parmakları uyuştı ve elindeki dosyalar yere düştü. Kağıtlar asfalta dağılmıştı.

Arabasının üzerinde üç tane çizik vardı. Bir pençe izi.

Kaç hemen, içeri gir hemen.

Maura arkasını dönüp kapkaranlık binaya doğru koşmaya başladı. Kapırun önünde durup analıtlarını kanıttı.

ikiz Bedenler

Nerdeydi şu anahtar? Doğru olanı hangisiydi? Sonunda anah-tan bulup içeri girdi ve kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Bütün gücüyle bastırarak barılcatı güçlendirmeye çalışıyordu sanki.

İçerisi öyle sessizdi ki panik içinde alıp verdiği nefesi bile duyabiliyordu.

Böylece koridorda koşturarak ofisine girdi ve kapıyı içeriden kilitledi. Etrafındaki tamdik eşyaları görünce sonunda nabzının biraz olsun yavaşladığını hissetmişti. Elleri titremiyordu artık. Böylece çalışma masasının başına gidip telefonu aldı ve Jane Rizzoli'nin numarasını çevirdi.

258

259

üi^smz

"DOĞRU OLANI YAPTIN. O lanet olası yerden kaçıp kendini güvenli bir yere atmakla doğru olanı yaptın," dedi Rizzoli.

Maura masasında oturmuş Rizzoli'ni otoparkın asfaltından toplayıp getirdiği kağıtları düzenliyordu. Nikki Wells'İQ dosyası panikle yere fırlattığı zaman darmadağın olmuştu ve her tarafına çamur bulaşmıştı. O anda Rizzoli'nin yanında olduğu hâlde Maura hâlâ yaşadığı şoku üzerinden atamıyordu.

"Kapının üzerinde parmak izlerine rastladın mı?" diye sordu Maura.

"İki tane vardı. Ama araba kapısının üzerinde herkesin parmak izi olabilir."

Rizzoli, Maura'nın çalışma masasının yanına bir sandalye çekip oturdu ve ellerini göbeğine yasladı. Anne Rizzoli, hamile ve silahlı, diye düşündü Maura. Kendime daha güçlü bir kurtarıcı bulamazdım herhalde.

"Araban otoparkta ne kadar kaldı? Buraya altı gibi geldim demiştin değil mi?"

"Ama çizikler daha önce de oknuş olabilir. Yolcu kapışım görmemiş olabilirim. O tarafı kullanmıyorum ki. Aüşve-

ikiz Bedenler

rişe çıkarsam filan ancak. Bu gece de arabayı yan park ettiğim için gördüm. Ayrıca lambanın altında olmasa yine görmeye-bilirdim."

"O kapıyı en son ne zaman kuUandm?"

Maura ellerini şakaklarına bastırdı. "Dün sabah hiçbir şey yoktu. Eminim. Main'den aynılırken çantamı ön koltuğa koymuştum. Herhangi bir şey olsa o zaman görürdüm."

"Tamam. Yani dün oradan eve geldin. Sonra ne oldu?"

"Araba bütün gece garajdaydı. Sonra bu sabah seninle buluşmak için Schroeder Plaza'ya geldim."

"Arabayı nereye park ettin?" .

"Polis karakolunun oradaki otoparka. Biz hapishaneye gittiğimiz zaman araba oradaydı."

"Evet."

"O otoparkta bir sürü kamera var."

"Öyle mi? Fark etmemiştim ..."

"Sonra nereye gittin? Biz Framingham'dan dönünce yani."

Maura duraksadı.

"Doktor?"

"Joyce O'DonneU'ı görmeye gittim." Maura, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Bana öyle bakma. O kadım görmek zorundaydım."

"Bana söylemeyi düşünmüyor muydun?"

"Elbette söyleyecektim. Bak. Sadece annem hakkmda daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu."

Rizzoki arkasına yaslandı. Gergin bir biçimde dudakla-nm büzmüştü. Bundan hiç hoşlanmadı, diye düşündü Maura. Bana O'Donnell'dan uzak durmamı söylemişti ve ben

260

261

Tess Gerritsen

onun tavsiyesini hiçe saydım.

"Onun evinde ne kadar kaldm?" diye sordu RizzoU. "Bir saat kadar. Jane, bana bir sürü şey anlattı. Amalt-hea, Fox Harbor'da büyümüş. Anna bu yüzden Maine'e gitmiş olmalı."

"Peki O'Donnell'm evinden çıktıktan sonra? Sonra ne oldu?"

Maura iç geçirdi. "Direk buraya geldim." "Seni takip eden biri var mıydı?"

"Neden buna dikkat edeyim ki? Kafamda bir sürü düşünce vardı."

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Mau-ra'mn, O'Donnell'ı ziyaret etmesinden kaynaklanan gerginlik sürüyordu hâlâ.

"Buradaki güvenlik kameranızm bozuk olduğunu biliyor muydım?" dedi Rizzoli. "Otoparktaki kamera."

Maura gülerek omuz silkti. "Bu yıl bütçemizden ne kadar kesildi biliyor musun? Kamera aylardır bozuktur. Kabloları bile dışanda."

"Demek istediğim kamera tacizcileri korkuturdu aslında."

"Ama korkmamış işte."

"Kameranın bozuk olduğunu bilen başka birileri var mıydı? Bu ofiste çahşan herkes biliyor herhalde değil mi?" Maura bir parça kaygılanmıştı şimdi. "Ne imâ ettiğini anlıyorum ama bundan hiç hoşlanmadım. Bir sürü insan biliyordu bunu. Polisler. Cenaze araçlarını süren şoförler. Öyle ya da böyle buraya cenaze getiren herkes. Bakmca görünüyor zaten."

ikiz Bedenler

"Buraya geldiğinde otoparkta iki araba daha vardı dedin. Dr Costas'nm ve Yoshima'nm arabalan."

"Evet."

"Ve binadan ayrıldığında saat seldze geliyordu ve arabalar gitmişti."

"Benden önce çilonışlar."

"İkisiyle de aran iyi değil mi?"

Maura duyduklarına inanamayarak gülmeye başladı. "Dalga geçiyorsun herhalde. Hayatımda duyduğum en saçma soruydu bu."

"Ben de buna bayılmıyorum değil mi?"

"O zaman neden soruyorsun? Dr. Costas'yı tanyorsun Jane. Yoshima'yı da. Onlara şüpheli gözüyle bakamazsm."

"İkisi de bu otoparktan geçtiler. Araban burunlarımn uçundaydı. Önce Dr. Costas çıkmış. Saat altı kırk beş gibi binadan aynhnış. Yoshima da ondan biraz daha sonra, yediyi çeyrek geçe gibi çıkmış."

"Onlarla konuştun mu?"

"İkisi de arabanın üzerinde herhangi bii" çizüc görmediklerini söylediler. Sence bunu görmemeleri mümkün mü? Özellikle de Yoshima. Arabası seninkinin yanında duruyormuş."

"Neredeyse iki yıldır birlikte çalışıyoruz. Onu tanıyorum. Sen de tanyorsun."

"Tanıdığımızı sanıyoruz."

Yapma Jane, diye geçirdi Maura içinden. Beni korkutuyorsun. Meslektaşlarımdan da mı şüphe edeyim şimdi?

"On sekiz yıldır burada çalışıyor," dedi Rizzoli.

"Abe de Louise de hemen hemen on sekiz yıldır buradalar."

262

263

Tess Gerritsen

"Yoshima'mn yalnız yaşadığım biliyor muydun?"

'TS[e ohnuş? Ben de yalnız yaşıyorum."

"Kırk sekiz yaşında, hiç evlenmemiş ve kendi başına yaşıyor Her gün işe geliyor ve sen buradasm. Samimi, özel bir ilişkiniz var. İkiniz de cesetler üzerinde çalışıyorsunuz. Her gün korkunç davalarla haşır neşk oluyorsunuz. Bu aranızda bir bağ oluşturmuş olmalı. Sadece senin ve onun tanık olduğu o korkunç şeyler sizi birbirinize yakınlaştırmış olmalı."

Maura, birlikte paslanmaz çelikten otopsi masalarımm ve keskin aletlerin bulunduğu o odada Yoshima'yla geçirdiği saatleri düşündü. Yoshima, Maura ağzını bile açmadan neye ihtiyacı olduğunu bilip hemen temin ederdi. Evet, aralarında bir bağ olduğu doğrudu. Elbette vardı, çünkü onlar bir takımdılar. Ama üniformalarını çıkartıp galoşlarını attıkları anda ikisi de kendi yollarına giderlerdi. Birlikte herhangi bir sosyal aktivitede bulunmamışlardı. İşten sonra bir içki içmeye bile gitmemişlerdi. Bu açıdan birbirimize benziyoruz, diye düşündü Maura. Yalnızca cesetlerin başında buluşan iki yalnız insan.

"Bak," dedi Rizzoli iç geçirerek. "Yoshima'yı severim. Bu olasılığı dile getirmekten ben de nefret ediyorum. Ama bunu göz önünde bulundunak zorundayım. Yoksa işimi düzgün yapmamış olurum."

"İşin tam olarak ne oluyor bu durumda? Beni paranoyak etmek mi? Yeterince korktum zaten Jane. En güvendiğim insanlardan bile tereddüt etmeme sebep oluyorsun şu anda." Maura masanın üzerindeki evrakları topladı. "Arabayla işiniz bitti mi? Eve gitmek istiyorum artık."

"Evet. İşimiz bitti. Ama eve gitmenin doğru olacağı-

ikiz Bedenler

dan emin değilim?"

"Başka ne yapacağım ki?"

"Başka seçeneklerin de var. Bir otelde kalabilirsin. Ya da benim kanepemde uymayabilirsin. Az önce Dedektif Ballard'la konuştum. O da fazladan bir odası olduğundan bahsetti."

"Ballard'la neden konuştun ki?"

"Her gün beni arayıp durumunu soruyor. Bir saat önce yine aradı. Ben de arabaya olanları anlattım. O da arabayı incelemeye geldi."

"Rick otoparkta mı şimdi yani?"

"Biraz önce geldi. Senin için endişeleniyor Doktor. Ben de endişeleniyorum."
RizzoH bir an için sustu. "Ne yapacak-sın peki?" diye sordu sonra.
"Bilmiyorum..."

"Düşünmek için birkaç dakikan var hâlâ," dedi Rizzoli güçlkle ayağa
doğrularak. "Haydi. Gel seni kapıya kadar geçireyim."

İşte bu çok saçma, diye düşündü Maura koridorda yü-rüdükleri sırada.
Oturduğu yerden kalkamayan hamile bir kadın tarafından korunuyorum. Ama Rizzoli
kontrolün kendisinde olduğunu açık açık belli ediyordu. Koruma rolünü iyice
üstlenmişti. Kapıyı açıp dışarı ilk çıkan da o olmuştu.

Maura, Rizzoli'nin peşinden Lexus'un yanına doğru yürümeye başladı. Frost ve
Ballard da arabanın önündeydiler..

"Sen iyi misin Maura?" diye sordu Ballard. Sokak lam-basımın ışığı yüzünden
gözleri gölgede kahyordu. Maura yü-zündeki ifadeyi seçemiyordu.

"Ben iyiyim."

"Çok daha kötüsü olabilirdi," dedi Ballard, Rizzoli'ye

264

265

Tess Gerritsen

bakarak. "Konuştuğumuz şeyden bahsettin mi ona?" diye sordu.

"Bu gece eve gitmesinin iyi bir fikir olmayabileceğini
söyledim."

Maura arabasma baktı. Çizikler hatırladığından daha çirkin görünüyorlardı.
Bir avcmm pençe izleri. Anna 'nın katili benimle konuşmak istiyor. Bana ne kadar
yaklaştığım asla bilemeyeceğim.

"Olay yeri araştırma timi sürücü kapısında bir oyuğa rastlamış," dedi Frost.

"O eski. Birkaç, ay önce otoparkta bir arabayla çarpıştık."

"Tamam. Sadece çizikler yani. İki tane parmak izi buldular. Sizin pannak
izinizi de almaları gerek Doktor. Laboratuara gidip bir an evvel o işi
halledin."

"Tabii." Maura morgda parmak izlerini aknak için nasıl da cesetlerin buz
gibi parmaklarını mürekkebe batırdıklarını ammsadı. Benimkini önceden alacaklar
Daha öhneden. Ilık bir gece obuasına rağmen içi ürpermişti. Kollanm göğsüne
doladı. Bomboş evine gidip kendini yatak odasma kilitletiğini hayal etti.
Kapısının önüne kuracağı bütün barikatlara rağmen sadece bir evdi orası; bir kale
değil. Kolaylıkla kırılılabilecek camlar ve bir bıçakla bile kesilebilecek
çerçeveleriyle sadece bir evdi orası.

"Anna'nın arabasını Charles Cassell'in çizdiğini söylemişsiniz." Maura
gözlerini Rizzoh'ye çevirdi. "Bunu Cassell yapmış olamaz. Benim arabamı niye
çizsin ki?"

"Hayır. Bunun için hiçbir sebep yok. Belli ki biri sana göz dağı vermeye
çalışıyor," dedi Rizzoh ve usulca ekledi. "Bel-

İkiz Bedenler

ki de Anna yanhş hedefti."

Asıl hedef bendim. Ölmesi gereken bendim.

"Nerede kalmayı düşünüyorsun Doktor?" diye sordu RizzoH.

"Bilmiyorum," dedi Maura. "Ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Şey, sakıncası yoksa bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Ballard. "Bence
burada fazla oyalanmamalısm. Herkesin gözü üzerinde."

Maura kaldırıma doğru baktı. Polis arabasmm ışıklarını görenler oraya
toplanmışlardı. Işığın diğer tarafında kaldık-lan için Maura yüzlerini
göremiyordu ama Maura tam ışığın altındaydı. Film yıldızlan gibi parlıyordu
orada.

"Benim boş bir odam var," dedi Ballard.

Maura, Ballard'a bakmamıştı. Gözü hâlâ gölgelerin arasında gizlenen yüzlerin üzerindeydi. Her şey çok hızlı ilerliyor, diye düşündü. Olayların akışı içinde bir sürü karar alınıyor. Sonradan bu seçimlerden pişmanlık duyabilirim.

"Doktor?" dedi Rizzoh. "Ne düşünüyorsun?"

Maura sonunda Ballard'a baktı. Ve bir kez daha o rahatsız edici çekimi hissetti. "Başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum," dedi sonunda.

Ballard trafikte onu kaybetmekten korkar gibi hemen arkasından geliyordu. Maura dikiz aynasından farlanmı görebiliyordu. Sakin ve sessiz bir banliyö olan Newton'a geldiklerinde bile, önceden konuştukları üzere herhangi birinin onu takip edip etmediğini görebilmek için evinin iki blok ötesin-

266

267

Tess Gerritsen

den dolaştı. Jdan hâlde bir an olsun peşinden ayrılmamıştı. Sonunda evine ulaştıklarında apar topar arabasından inip Maura'mın arabasının dibinde bitivermişti.

"Arabayı benim garajıma park et," dedi Rick, Maura'-nın camına tıklatarak. "Sen nereye park edeceksin o zaman?" "Önemli değil. Arabamın sokağın ortasında kalmamasını istemiyorum. Hemen kapıyı açanm."

Maura garaj yoluna döndü. Ballard garaj kapısını açıyordu. İçerisi öyle düzenliydi ki. Bütün aletler teker teker duvardaki yerlerine asılmışlardı. Boya kutuları özenle raflara dizilmişti. Yerler öyle temizdi ki asfalt bile gıcır gıcır parlıyordu neredeyse. Maura garaja girer girmez kapı kapanmaya başladı. Sokak görünmez olmuştu şimdi. Maura bir süre oturup arabasının motoru soğurken çıkan tik takları dinledi ve kendini önünde uzanan geceye hazırlamaya çalıştı. Dahabir-' kaç dakikasma kadar kendi evine gitmenin aptalca ve tehlikeli olacağını düşünüyordu. Şimdi ise buraya gelmenin de pek de akıllıca olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Ballard omm için kapıyı açtı. "İn haydi. Sana güvenlik sisteminin nasıl çalıştığını göstereyim. Ne olur ne olmaz. Ben burada olmam filan, ihtiyacın olur."

Böylece Ballard önde, Maura arkasında eve girdiler. Küçük bir koridoru geçip fuayeye ulaşmışlardı. Ballard sokak kapısının yan tarafındaki tuş takımına işaret etti.

"Bımu daha birkaç ay önce yeniledim. İlk önce güvenlik kodunu giriyorsun. Sonra GÜVENLİK tuşuna basıyorsun. Güvenliği açtığım zaman eğer biri kapıyı ya da pencereyi açmaya kalkarsa kulakları sağır eden bir alarm çalmaya

ikiz Bedenler

başlıyor. Aynı anda otomatik olarak güvenlik şirketine alarm veriyor ve onlar da hemen evi anıyorlar. Güvenliği kaldırmak için de yine şifreyi girip KAPAT tuşuna basıyorsun. Şimdiye kadar her şeyi anlamadım değil mi?"

"Evet. Bana şifreyi de söyleyecek misin?"

"Ben de tam o konuya geliyordum." Ballard, Maura'mın gözlerinin içine baktı.

"Sana evimin güvenlik şifresini vermek üzere olduğumun farkında mısın?"

"Bana güvenip güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece şifreyi serseri dostlarım söylemeyeceğine söz ver."

"Tanrı biliyor ya öyle çok serseri dostum var ki."

"Ya, öyledir," dedi Ballard gülerek. "Hepsi de rozet taşıyorlardır kesin. Pekâlâ, şifre on iki on yedi. Kızımın doğum günü. Akıldamda tutabilecek misin? İstersen bir yere yazayım."

"Akıldamda tutanm."

"Güzel. Haydi kilitlerle bakalım şimdi. Sanırım bu gece bir daha dışarı çıkmayız artık."

Maura numaralan girerken Ballard öyle yakımda duruyordu ki, Maura, nefesini saçlarında hissedebiliyordu. GÜVENLİK tuşuna bastığı zaman yumuşacık bir sinyal sesi geldi. Dijital ekranda SİSTEM GÜVENLİK MODUNDA yazısı belirmişti.

"Kalemiz tamamen güvende," dedi Ballard.

"Çok kolaymış," dedi Maura. Arkasım döndüğü anda Ballard'm gözlerini dikmiş onu izlemekte olduğunu fark etti. Öyle derin bakıyordu ki aralarma belli bir mesafe koymak için bir adım bile gerileyemedi.

"Akşam yemeği yemiş miydin?" diye sordu Ballard.

268

269

Tess Gerritsen

"Ona vaktim olmadı. Bu akşam öyle çok şey oldu ki." "Gel o zaman. Seni aç yatıracak değilim ya." Ballard'm mutfağı sağlam, akça ağaç kerestesinden dolaplar ve kasap tahtası gibi tezgâhlarıyla tam da Maura'nın tahmin ettiği gibiydi. Tencereler ve tavalar tavandan monte edilen bir rafın üzerine düzenli biçimde dizilmişti. Hiçbir şeyde en ufak bir aşırıya kaçıknağı. Sadece pratik bir erkeğin çalışma alanıydı işte.

"Çok zahmete girmem istemiyorum," dedi Maura. "Yumurta ve kızarmış ekmek yeter de artar bile."

Ballard buzdolabını açıp bir karton yumurta çıkardı. "Omlet?"

"Ben yapam Rick."

"Sen ekmekleri kızart olur mu? Ekmek şurada. Ben de bir tane alırım."

Maura paketin içinden iki dilim ekmek çıkan ekmek kızartma makinesine koydu. Sonra dönüp ocağın yanında derin bir kâsenin içinde yumurtalan çırpın Ballard'ı izlemeye koyuldu. Geçen sefer çıplak ayaklarla yedikleri akşam yemeği gelmişti aklıma. İkisi de çok eğlenmişlerdi. Gece boyunca gülmüşlerdi. Jane'in telefonu gelene kadar tabii. O telefonda sonra bir anda Ballard'dan şüphe duymaya başlamıştı. Peki o gece Jane aramasaydı aralarında neler olacaktı? Ballard çırpıldığı yumurtalan bir tavaya döküp ocağın altına açtı. Maura da içinde az önce ocakta yanan ateş gibi bir alev parlamışçasına kızarmıştı.

Arkasını dönüp gözlerim buzdolabına dikti. Buzdolabının kapağında Ballard'm ve kızının fotoğrafları asılıydı. Ka-tie'nin bebekken annesinin kucağında çekilmiş bir resmi vardı.

ikiz Bedenler

Daha som-a biraz daha büyümüş haliyle yüksek bir yemek sandalyesinde otururken hâli. Fotoğraflar değiştikçe Katie de gehşiyordu. Sonunda isteksizce gülümseyen sansın bir ergene dönüşmüştü.

"Çok hızlı değişiyor," dedi Ballard. "Bu fotoğrafların aynı çocuğa ait olduğuna inanmıyorum." Maura omzunun üzerinden Ballard'a baktı. "Dolabında bulunan şu esrarlı sigara meselesi ne oldu?"

"Ah, o mesele." Ballard iç geçirdi. "Carmen ona ev cezası verdi. Dahası bir ay boyunca televizyon izlemesi yasak. Şimdi ben evde yokken izlemesin diye benim de TV setini kal-dırmam gerekecek."

"Bu konuda Carmen'le birlik olmanız güzel." "Başka şansımız yok ki. Boşanmalar ne denli zor olursa olsun çocuk için el ele vermek gerekiyor." Ballard ocağın altını kapatıp omletleri tabaklara servis etti. "Peki ya sen? Çocuğun var mı?"

"Hayır. Neyse ki olmadı?" "TNFeyse ki derken?"

"Victor ve ben sizin kadar medeni olamazdık." "Göründüğü kadar kolay değil. Özellikle şeyden beri..." "Evet?"

"Görüntüde medeni olmayı başarıyoruz. Hepsi bu." Tabakları, kızarmış ekmekleri ve tereyağını masaya koyup karşı karşıya oturdular. Başarısız sonuçlanan evliliklerinden söz etmek ikisini de sessizleştirmişti. İldimiz de hâlâ

yaralarımızı sarmaya çalışıyoruz, diye düşündü Maura. Birbirimize karşı ilgi duysak da bir ilişkiye başlamak için hiç de doğru bir zaman değil.

270

271

Tess Gerritsen

Ama daha sonra Ballard onu odasına çıkardığı şurada ikisinin de aklından aynı düşünceler geçiyordu.

"Burası senin odan," dedi Ballard, Katie'nin yatak oda-sımn kapısını açarak. Maura içeri girdiği anda Britney Spears'ın şuh gözlerle kendisine bakan dev gibi bir posteriyle burun buruna gelmişti. Kitaplık rafları Britney Spears bebekleri ve CD'leriyle doluydu. Bu odada kesin kâbus göreceğim, diye düşündü Maura. "Şurada kendine ait bir banyon var. Şu kapı," dedi Ballard. "Dolapta fazladan birkaç tane diş fırçası olacaktı. Ve Katie'nin geceliğini giyebilirsin." "Kızmaz mı?"

"Bu hafta Carmen'le kalıyor. Burada kaldığımdan haberi bile ohnaz."

"Teşekkürler Rick."

Ballard sanki daha fazlasını duymayı bekliyormuşça-sma bir süre orada öylece durdu. Her şeyi baştan aşağı değiştirecek o sözleri duymayı bekliyordu. "Maura," dedi sonra. "Evet?"

"Sana çok iyi bakacağım. Bunu bilmeni istiyorum. An-na'ya olan şeyin sana da öknasına izin vermeyeceğim." Odadan çıkmak üzere arkasını döndü. "İyi geceler," dedi usulca ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Sana çok iyi bakacağım.

Hepimizin istediği şey aslında bu değil mi? diye düşündü Maura. Bizi koruyup kollayacak biri. Maura biri tarafından korunup korunmadığını nasıl bir şey olduğunu hatırlamı-yordu bile. Victor'la evde olduğu zaman bile kendini onun ko-

İkiz Bedenler

rumasında hissetmemişti hiçbir zaman. Victor öyle bencildi ki kendinden başka kimseyi koruyup kollamakla ilgilenmezdi.

O da şimdi yatağında uzanmış düşünüyor mu acaba?

Maura bu adamı tanımıyordu. Tıpkı evlenirken Victor'u tammadığı gibi. Ve o evlilik nasıl da felaketle sonuçlanmıştı. Hayatının üç senesini ona duyduğu tensel çekimden dolayı heba etmişti. O kıvılcım uğruna. Söz konusu olan şey erkekler olduğunda yargıarma güvenemiyordu. Deli gibi birlikte olmak istediğin bir erkekle olmayı seçmek aslında seçimlerin en kötüsü olabiliyordu. Saat sabaha karşı ikiyi bulmuştu.

O sırada bir arabanın farları pencereyi aydınlattı. Arabanın motorundan çıkan sesler caddeyi doldurdu. Maura gerilmişti. Önemli bir şey değil. Eve geç dönen bir komşu filan olmalı, diye düşündü. Sonra verandada ayak sesleri duyuldu. Maura nefesini tutmuştu. Ve aniden karanlığın içinde kıyamet koptu. Maura korkuyla yatağında doğruldu.

Güvenlik alarmı. Evde biri var.

Ballard kapıya vurdu. "Maura? Maura? " diye bağırdı.

"Ben iyiyim!"

"Kapıyı kilitle! Sakın dışarı çıkma."

"Rick?"

"Odada kal!"

Maura yataktan kalkıp kapıyı kilitletti. Yere çömelip kulaklarını tıkadı. Alarmdan başka hiçbir şey duymıyordu. Ballard'ın merdivenlerden aşağı indiğini hayal etti. Evin içinde gölgelerin kol gezdiğini. Aşağıda onları bekleyen bir yabancı. Neredesin Rick! Kulaklarında çınlayan alarmdan başka

272

Tess Gerritsen

hiçbir şey duyamıyordu. Karanlılıkta aşağıdan adım adım kendisine yaklaşmakta olan şey her neyse onu fak edemezdi. O anda hem kör hem de sağır olmuştu.

Alarmin sesi bir anda kesiliverdi. Eve tamamen sessizlik çölanıştı. Maura panikle hızlanan kendi nefesini duyabi-hyordu. Ve diğer sesler.

"Yüce Tanrım!" diye bağırmıştı Rick. "Seni vurabilirdim! Lanet olsun. Aklından ne geçiyordu?"

Ve bir kız sesi. Kırgın, ö&eli. "Kapıya zincir vurmuşsun! İçeri girmeden alarmı nasıl kapatacaktım!"

"Bağırma bana."

Maura kapıyı açıp hole çıktı. Öfke dolu sesler daha da yükselmişti şimdi. Merdivenin tırabzanından aşağı baktığında Ballard'ı gördü. Üstü çıplaktı. Aşağı inerken yanma aldığı silahını kot pantolonunun beline sıkıştırmıştı şimdi. Kızı öfke dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Saat sabahın ikisi Katie. Buraya nasıl geldin?"

"Arkadaşım bıraktı."

"Gecenin bir yansı?"

"Sırt çantamı almaya geldim tamam mı? Yarın lâzım olduğunu unutmuşum. Annemi uyandırmak istemedim."

"Kimmiş o arkadaş? Söyle bana? Seni eve kim bıraktı?"

"Şimdi gitti! Alarmdan koktu herhalde."

"Ne erkekmiş ama. Kimdi o?"

"Onun da başını belaya sokacağımı sanıyorsan yanıllıyorsun!"

"Kimdi o çocuk?"

İkiz Bedenler

"Baba. Yapma. Bmm yapma."

"Katie buraya gel ve konuş benimle. Çıkma yakan!"

Merdivende paldır küldür ayak sesleri duyulmuştu. Ve sonra bh anda kesildi. Katie, merdivenin başında Maura'yı görünce donakalmıştı.

"Çabuk buraya gel!" diye bağırdı Rick.

"Ya, tabii baba," diye mmldadı Katie gözlerini Maura'-dan ayırmadan. "Şimdi neden kapıyı zincirlediğini anladım."

"Katie!" O snada telefon çalmaya başlamıştı. Rick susup telefona doğru yürüdü ve arkasını dönüp telefona cevap verdi. "Alo? Evet, ben Rick Ballard. Her şey yolunda. Hayır, birini yollamanıza gerek yok. Kızım eve girince alarmı zamanında kapatamamış..."

Kız hâlâ düşmanca gözlerle Maura'ya bakıyordu ve öfkesini gizlemek gibi bir derdi yoktu. "Demek yeni kız arkadaşı sensin."

"Lütfen. Kızmana hiç gerek yok," dedi Maura usulca. "Ben babamnkız arkadaşı değilim. Sadece geceyi geçirmek için bir yere ihtiyacım vardı."

"Ah, tamam. Sen de babamla kalabileceğini düşündün."

"Katie, doğru söylüyorum..."

"Bu ailede kimse doğru söylemez."

Alt katta telefonun sesi duyuldu yine. Rick telefona cevap verdi. "Carmen. Carmen, sakın ol! Katie burada. Evet, iyi. Çocuğun biri bırakmış. Sırt çantasını alacakmış..."

Kız zehir gibi gözlerle Maura'ya son bir kez daha baktıktan sonra yeniden aşağı indi.

"Annen arıyor," dedi Rick.

"Ona yeni kız arkadaşından bahsedecek misin? Bunu

Tess Gerritsen

ona nasıl yaparsın baba?"

"Bu konuda konuşmamız gerek. Annenle ayrıldığımızı kabullenmek zorundasın. Artık her şey değişti."

Maura yatak odasına dönüp kapıyı kapattı. Giysilerini giydiği sırada aşağıdaki tartışmayı duyabiliyordu. Rick'in sesi sakin ve katıydı. Kızmkı ise öfke dolu. Maura birkaç dakika içinde giyinip hazırlanmıştı. Alt kata indi. Ballard ve kızı oturma odasmdaydılar. Katie öfkeU bir kirpi gibi kanepeye tünemişti.

"Rick, ben gidiyorum," dedi Maura.

Rick hemen ayağa fırladı. "Gidemezsin."

"Yo. Sorun değil. Ailenle başbaşa olmahsm."

"Eve gitmen güvenli değil."

"Eve gitmeyeceğim. Bir otele yerleşeceğim. Gerçekten. Merak edilecek bir şey yok."

"Maura, bekle..."

"Gitmek istiyor işte, tamam mı?" diye atıldı Katie. "Bırak gitsin."

"Otele gidince seni aranm," dedi Maura.

Arabasıyla garajdan geri geri çıkarken Rick de araba yolunda durmuş onu izliyordu. Bir an içm göz göze geldiler. Rick öne doğru bir adım atmıştı. Sanki gitmeden önce Mau-ra'yı kalması için, güvenli evine geri dönmesi için son bir kez ikna etmeye çalışıyordu.

O sırada başka bir arabamn farları göründü. Carmen arabasım kaldıma park edip aşağı indi. Sarı saçları darma-dağmdı. Sabalığının altından geceğinin etekleri görünüyordu. Gece yansı başıboş bir ergen yüzünden yatağmdan fırlayan bir anne. Carmen, Maura'ya bir bakış fırlatıp Rick'e bir şeyler söyledi ve hemen içeri girdi. Maura pencereden anne

ikiz Bedenler

ve kızm oturma odasında birbirlerine sanldığım gördü.

Ballard araba yolunda ne yapacağım bilemeden salmıyordu. Eve baktı, sonra da Maura'ya baktı. Sanki iki arada bir derede kalmış gibiydi.

Omm adma Maura karar vermişti sonunda. Vitesi atıp gaza bastı ve oradan uzaklaştı. Dikiz aynasından Rick'in arkasım dönüp eve doğru ilerlediğini görebiliyordu. Ailesine geri dönüyordu işte. Yıllarca süren evliliğin getirdiği bağlar boşanmakla silinmiyor, diye düşündü. Kağıtlar imzalanıp kararnameler noter tasdikinden geçtikten sonra bile düğümler olduğu gibi duruyor. Ve hayatta olabilecek en büyük bağ bir çocuğun etiyile, kanının üzerine imzalanan bağ olmalı.

Maura derin bir iç geçirdi. Bir anda kendini bütün baştan çıkancı çekimlerden annnuş hissetti. Özgürdü.

Ballard'a verdiği sözü tutacaktı. Eve gitmeyecekti. Batı yönünde ilerleyerek Boston'un eteklerinde genişçe bir yay çizen 95 numaralı karayoluna döndü. Yol üstünde karşısma çıkan ilk motelde durmuştu. Tuttuğu oda sigara ve beyaz sabun gibi kokuyordu. Tuvalet kapağmm üzerine, "temizlendi" yazısı yazan bir kağıt yapıştılmıştı. Banyodaki bardaklar plastikti. Otobamn gürültüsü motelin kağıt gibi duvarlanndan olduğu gibi içeri süzülüyordu. Maura en son ne zaman bu kadar ucuz ve köhne bir motelde kaldığını ammsamıyordu. Rick'i arayıp nerede olduğunu bildirdi. Konuşmalan tam otuz iki saniye sürmüştü. Kısa ve öz. Sonra telefonunu kapatıp eski püskü çarşafalarm altına girdi.

O gece bir haftadır uyumadığı kadar rahat uyumuştı.

KIMESE BENİ SEVMİYOR, herkes benden nefret ediyor, ben de gidip solucan yerim, Solucan, solucan, solucan.
Bıııı düşünmeyi kes!

Mattie gözlerim kapatıp dişlerini sıktı ama bir türlü o aptal çocuk şarkısını kafasmdan. atamıyordu. Sürekli kafasında dönüp duruyordu ve sonra yine solucan kısmına geliyordu.

Ama bu durumda ben onları değil onlar beni yiyecek.

Oh, başka şeyler düşün. İyi, güzel şeyler düşün. Çiçekleri, elbiseleri. Beyaz şifon elbiseleri ve boncuklan. Düşün günü. Evet düşün gününü düşün.

St. John's Metodist Kilisesi'nin gelin odasmda aynaya bakarken kafasından geçenleri anımsadı: Bugün hayatımın en güzel günü. Sevdiğim adamla evleniyorum. Duvağım takmak için yanma gelen annesini düşündü. Annesi kulağına eğilip iç geçirerek fısıldamıştı: "Bugünü göreceğimi hiç sanmıyordum." Kızıyla evlenmek isteyecek bir erkek çıktığıma şaşırmış gibi.

Mattie, bundan yedi ay sonrasmda şimdi bunlan düşünürken annesinin o sözleri pek de iyi niyetle söylemediğini

İkiz Bedenler

görebiliyordu. Ama o anda hiçbir şey neşesini bozamamıştı. Ne çektiği sabah bulantısı, ne ayaklarını mahveden topuklu ayaldcabılann acısı ne de düşün gecelerinde şampanyayı fazla kaçınıp otelde, Mattie'nin daha banyodan çıkmasını bile beldeyemeden sızıp kalan Dwayne. Hiçbir şeyin önemi yoktu o anda. Bayan Purvis olmuştu artık. Ve gerçek hayatı tam anlamıyla başlıyordu.

Ve Dwayne beni kurtarmaya gelmezse burada, bu kutunun içinde sona erecek.

Beni hırtarmaya gelecek değil mi? Beni geri almak istiyor

Oh, solucanlar bile bunu düşünmekten daha iyi. Konuyu değiştir Mattie!

Ya beni geri istemezse? Ya en başından beri o kadınla birlihlcte olabilmek için çekip gitmem için dua edip durduysa? Ya beni buraya hapseden ...

Hayır. O Dwayne olamazdı. Onu öldürmek isteseydi bu kutuda ne işi vardı o zaman? Neden onu hayatta tutmaya çalışıyordu?

Mattie derin bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Yaşamak istiyordu. Yaşamak için her şeyi yapardı ama bu kutudan nasıl çıkacağını bilmiyordu. Saatlerce buna kafa yormuştu. Duvarlan tekmeleyip tekrar tekrar tavam dövmüştü. Hatta feneri parçalayıp ondan bir tür silah yapmayı bile düşünmüştü-ama bir fenerden ne yapabilirdi ki?

Bir bomba.

Dwayne'in bu düşüncelerine nasıl da katıla katıla güleceğini düşündü. Kahkahaların kulaklarmda duyabiüyordu ner-deyse. Onunla nasıl da alay ettiğini. Ah, tabii Mattie. Tam

278

279

Tess Gerritsen

bir MacGyver kesildin şimdi.

İyi de ne yapabilirim ki?

Solucanlar...

Solucanlar yine kafasına üşüşmüştü. Geleceğini kaplamışlardı. Derisinin altma girip etini kemirmeye başlamışlardı bile. Bu İcutunun ardında toprağın içinde beni bekliyorlar, diye düşündü. Ölmemi bekliyorlar Hepsi birden buraya doluşup kendilerine güzel bir ziyafet çecekler sonra.

Mattie yan tarafına doğru döndü. Titremeye başlamıştı.

Buradan çılcmanm bir yolu olmalı.

"âmi

YOSHİMA CESEDİN ÜZERİNE eğilmişti. Eldivenli elinde on altılık bir şmnga tutuyordu. Bu genç bir kadının cesediydi. Kadm öyle zayıftı ki karm bel kemiğinin içine göçmüştü. Yoshima kadının derisini kasıklarının üzerinden gerdi ve

iğneyi uyluk damarma sapladı. Sonra şırmganm pom-pasım çekerek kadmm koyu, neredeyse kapkara renkteki ka-mm şmnganm içine doldurmaya başladı.

Maura içeri girdiği zaman başım kaldırıp bakmamıştı bile. Tamamen işine odaklanmıştı. Maura sessizce bir köşede durup Yoshima'nın kam tüplere doldurmasını izledi. Öyle sakindi ki. Bunu defalarca yapmış olmanın getirdiği bir özgüvenle işine devam ediyordu. Binlerce cesetten binlerce defa kan almış olmahtı. Eğer ben ölümler kraliçesiysem o ne oluyor? diye düşündü Maura. Cesetleri soyup onları tartan, kasıklarını ve enselerine damar açan, organlarını çıkarıp jel formaline bastıran o. Ve otopsi bittiği zaman, ben kesip biçme işini bitirdiğim zaman iğne ipliği alıp onları diken yine o.

Yoshima iğneyi kmp kullanılan şınnıgayı çöpe attı. Sonra durup kadmdan aldığı kam inceledi. "Bu sabah geldi," dedi Maura'ya. "Erkek arkadaşı sabah kalktığı zaman onu kanepede bulmuş."

280

281

Tess Gerritsen

Maura cesedin kolundaki iğne izlerini gördü. "Ne yazık."

"Maalesef öyle."

"Buna kim bakıyor."

"Dr. Costas. Dr. Bristol bugün mahkemede." Yoshima otopsi masasının yanına bir sehpa çekip aletlerini dizmeye başladı. O tuhaf sessizliğin içinde birbirine çarpan metallerin çıkardığı ses insanın kulağına deşecek gibi çınılıyordu. Yoshima'yla her zamanki gibi resmi şekilde konuşmuşlardı ama adam bu sabah Maura'nın yüzüne bakmamaya çalışıyordu sanki. Ne zaman göz göze gelecek olsalar utanarak gözlerini başka tarafa çeviriyordu. Ayrıca önceki gece otoparkta olanlardan bahsetmemişti bile. Ama meselenin bilincindeydi. Aralarında bu sessiz gerginliği görmezden gelmek mümkün değildi.

"Dedektif Rizzoli seni aradı dün gece sanırım," dedi Maura.

Yoshima, elleri sehpanın üzerinde, öylece durup kahıuşu. Maura onu yandan görüyordu yalnızca.

"Yoshima, eğer herhangi bir şey imâ ettiyse bunun için çok üzgünüm."

"Kaç senedir adli tıpta çahşıyorum bihyor musunuz Dr. Isles?" diye araya girdi Yoshima.

"Hepimizden önce bile burada olduğunu biliyorum," dedi Maura.

"On sekiz yıldır. Dr. Tiemey, ordundan ayrıldığı zaman işe aldı beni. Orada morg biriminde çalışım. O kadar insanın üzerinde çahşmak öyle zordu ki. Çoğu kaza kurbamıydı. Ve intihar vakaları. Ama bölgeye has bir durum tabii. Genç

ikiz Bedenler

adamlar şanslarını zorlamayı severler. Kavgalara tutuşur ya da süratli araba kuanurlar. Ya da kanlan onları terk edince silaha sarılıp kendilerini vururlar. Ben onlar için en azından bu kadarmı yapabilirim diye düşündüm. Bir askere yaraşan şekilde saygılı olmaya çahştım. Bazıları daha çocuktı. Sakalları bile çıkmamıştı daha. En üzücü kısmı da buydu işte. O gencecik çocuklar. Ama bir şekilde bununla baş etmeyi öğrendim. Burada da aynı şey söz konusu. Bir şekilde baş ediyorum işte çünkü benim işim bu." Yoshima bir an içim durakladı. "En son ne zaman hasta olduğum için izin aldığımı ha-tu-lamıyorum bile. Ama inanım bugün işe gelmemeyi düşündüm."

"Neden?"

Yoshima, Maura'ya dönmüştü şimdi. "On sekiz yıl burada çahştıktan sonra şüpheli muamelesi görmek nasıl bir his bihyor musunuz?"

"Kendini böyle hissetmene neden olduğum için özür dilerim. RizzoH bazen çok kaba olabiliyor..."

"Hayır. Hiç kaba değildi. Son derece kibar ve dost canlısıydı hatta. Ama sorulanı duyunca nereye varmaya çalıştığını anladım. Dr. Isles 'la çalışmak

nasıl? İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?" Yoshima gülmeye başladı. "Sizce neden sordu bunları bana?"

"İşini yapıyordu sadece. Bir suçlamada bulunduğu filan yoktu."

"Bana öyle geldi ama." Yoshima önüne dönüp doku örneklerini koymak üzere formalin kaplarını dizmeye başladı. "Neredeyse iki yıldır birlikte çalışıyoruz Dr. Isles."

"Evet."

282

283

Tess Genitsen

"Daha önce, en azından benim bildiğim kadıyla bir kere olsun çahşmamla ilgili olarak sizi hayal kırıklığına uğratmadım."

"Asla. Senden son derece memnunum."

Yoshima, Maura'mın gözlerinin içine baktı. Maura sert florasan lambaların altında adamın saçlarının nasıl da aklandığını görebiliyordu. Üc başta Yoshima'nın otuzlu yaşlarında olduğunu zannetmişti. O uysal, kırışksız yüzü ve incecik bedeniyle yaşım belli etmiyordu. Ama şimdi huzursuzca bakan gözlerinin altındaki çizgileri görünce adamın gerçek yaşını açık açık seçebiliyordu: orta yaşa merdiveni dayamış bir adamdı işte. Tıpkı benim gibi, diye düşündü Maura.

"Bir an bile ohnadı," dedi Maura. "Bir saniye olsun senin böyle bir şey yapabileceği..."

"Ama artık düşünüyorsunuz değil mi? Dedektif Rizzoh konuyu açtı bir kere. Siz de arabanızı darp edenin ve sizi takip eden sapığın ben olduğumu düşünmeden edemezsiniz artık."

"Hayır Yoshima. Düşünmüyorum. Bunu kabul etmiyorum asla."

Yoshima, hâlâ Maura'mın gözlerinin içine bakıyordu. "O zaman ya bana ya da kendinize yalan söylüyorsunuz. Çünkü bu düşünce orada. Aklınızda. Ve içinizde bir parça bile güvensizlik varsa benim yammdayken huzursuz olacağımız demektir. Bıma ikimiz de hissediyoruz zaten." Yoshima eldivenlerini çıkarıp arkasını döndü ve formun üzerine merhumun adım yazdı. Maura adamın omuzlarının nasıl gerginlikle kasıldığını, boyun kaslarının nasıl da sertleştiğini görebiliyordu.

İkiz Bedenler

"Bıma aşacağız," dedi sonunda.

"Belki."

"Belki değil. Aşacağız. Birlikte çalışmak zorundayız neticede."

"Sanırım bu size bağh."

Maura eski samimi ilişkilerine dönebilmeleri için ne yapması gerektiğini düşünerek bir süre durup Yoshima'ya baktı. Belki de o kadar da samimi olmamışlardı hiç. Tüm bu zaman boyunca ikimiz de duygularımızı birbirimizden gizliyorduk aslında ama ben samimi bir ortaklığımız olduğuna inandım, diye düşündü. Ne ekibiz ama; poker oyuncularını gibi ifadeden yoksun, ruhsuz bir ikili. Her hafta elimizin altındaki otopsi masasının üzerinden trajedilerin biri geliyor biri gidiyor. Ama ne o beni ağlarken gördü ne de ben onu. Ölüme bile fabrikada çalışan iki işçinin önündeki vardiyesine baktığı gibi bakıyoruz.

Yoshima kavanozların üzerindeki etiketleri tamamlamıştı. "Bir şey mi lazımdı Dr. Isles?" diye sordu arkasını dönüp de Maura'mın hâlâ arkasında olduğunu görünce. Sesinde ve yüzünde az önce aralarında geçen gerginlikten eser yoktu. Her zamanki Yoshima'ydı bu karşısındaki. Görevine sadık, yetkin ve yardımsever.

Maura da aynı şekilde karşılık vermişti. Elindeki zarftan Nikki Wells'in röntgenlerini çıkardı ve ışık kutusuna yerleştirdi. "Bu davayı hatırlarsın diye umuyordum," dedi kutunun ışığını yakarak. "Beş yıl önceye ait bir dava. Olay Fitch-burg'da gerçekleşmiş."

"İsim nedir?"

"Nikki Wells."

284

285

Tess Gerritsen

Yosliima kaşlarını çatarak röntgenlere baktı. Annenin leğen kemiğindeki cenin iskeleti dikkatini çekmişti hemen. "Bu hamile kadın değil mi? Kardeşi ile birlikte ölü bulunmuştu."

"Onu hatırlıyor musun?"

"İki ceset de yanmış hâlde bulunmuştu değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Haturhyorum. Bu davaya Dr. Hobart bakmış-
ü."

"Ben Dr. Hobart'la hiç tanışmadım."

"Bu mümkün değil zaten. Öldü çünkü."

Maura kaşlarını çatıp Yoshima'ya baktı. "Ne?"

Yoshima üzüntüyle başını iki yana salladı. "Dr. Tiemey için çok zor olmuştu. Başka çaresi yoktu onun da ama yine de kendini olanlardan sorumlu hissetti sonunda."

"Ne oldu?"

"Dr. Hobart'ın... Dr. Hobart'la ilgili bazı soranlar vardı. Her şey birkaç tane lamı kaybetmesiyle başladı. Sonra bir vakada merhumun organlarını yerlerine yanlış yerleştirmiş. Aile de bunu fark edince ofise dava açıldı. Tam bir rezaletti. Hakkımızda kötü reklam oldu tabii. Ama Dr. Tiemey onun arkasında durdu. Sonra birinin şahsi eşyalarının içinden bir iki tane ilaç çalındı. Bunun üzerine Dr. Tiemey, Dr. Hobart'tan istifa etmesini istemek zorunda kaldı."

"Sonra ne oldu?"

"Dr. Hobart eve gidip bir avuç dolusu Oxycontin yutmuş. Cesedini üç gün sonra buldular ancak." Yoshima du-raksamıştı. "Burada kimse o otopsiyi yapmak istememişti."

"Peki işindeki yeterÜğüyle ilgili bir durum söz konusu

ikiz Bedenler

muydu?"

"Bazı hatalar yapmış olabilir."

"Ciddi hatalar mı?"

"Bununla ne demek istediğinizden emin değilim."

"Bunu gözden kaçmış olabilir mi diye merak ediyorum." Maura röntgende, kasık kemiğinin üzerinde görünen metal parçasına işaret etti. "Nikki Wells'in otopsi raporunda buradaki metalik maddeden bahsediyor."

"Röntgende başka metal parçalar da var," dedi Yoshima. Onları yeni fark etmişti. "Şurada bir sütyen kopçası var. Bu da bir çıtçıtlı olmalı."

"Evet. Ama bir de profilden çekilen röntgene bak. O metal parçası kemiğin içinde. Üzerinde değil. Dr. Hobart sana bununla ilgili bir şey söylemiş miydi?"

"Hatırladığım kadıyla hayır. Raporda yazmıyor mu?"

"Hayır."

"Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmüştür belki de."

Yani Amalthea'nın mahkemesinde de bundan bahsedilmedi o zaman, diye düşündü Maura. Yoshima yine kendi işine dönmüştü. Metal kaplan ve kovalan düzenleyip dosyasına notlar alıyordu. Sadece bir metre kadar ötesinde gencecik bir kadının cansız bedeni uzandığı hâlde Maura'nın bütün dikkati Nikki Wells'in ve kammdaki ceninin yangında eriyip birbirine geçmiş kemiklerinin üzerindeydi.

Onları neden yaktın? Ne anlamı vardı ki? Alevlerin içinde yanıp kül olan bedenleri görmek ona haz mı veriyordu? Yoksa o alevlerin yakıp kül etmesini istediği şey başka bir şey miydi? Ona dair izleri, ip uçlarını mı yok etmeye ça-

286

287

Tess Gerritsen
lışıyordu?

Maura ceninin kafatası kemeri üzerinden Nikki'nin ka-sığmm içine gömülmüş metal parçasına baktı. İncecik bir şeydi bu. Kırk bir parça. Sanki... Bir bıçağın ucu gibi. Bir bıçaktan kopan bir parça gibi. Ama Nikki kafasına aldığı darbe sonucu ölmüştü. Yüzünü manivelayla paramparça edip öldürdüğü kurbanın üzerine neden bir de bıçak saplayasm ki? Maura uzun uzun röntgendeki metal parçasına baktı ve bir anda bunun neden bu kadar önemli olduğunu kavrayıverdi-bu öyle önemli bir ayrıntıydı ki bir anda iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Hemen telefona uzamp dahili hattı çevirdi. "Louise?" "Evet. Buyurun Dr Isles?"

"Beni hemen Dr. Daljeet Singh'e bağlar mısın? Maine, Augusta'daki adli tıp ofisi."

"Hemen bağlıyorum. Ayrılmaym." Louise bir dakika sonra yeniden cevap verdi: "Dr. Singh hatta." "Daljeet?"

"Sana olan yemek borcumu soracaksan unutmadım," diye cevap verdi Dr. Singh.

"Eğer şu sorumu cevaplayabilirsen asıl benim sana bir yemek borcum olacak."

"Söyle bakalım. Neymiş?"

"Fox Harbor'da bulduğumuz iskeletler vardı ya. Kimliklerini belirleyebildin mi?"

"Hayır. Bu biraz zaman alabilir. Ne Wlado ne de Hancock vilayetlerinde maktullere uyan kayıp raporlarm rastlanmadı. Ya o kemikler çok eski ya da insanlar bu bölgeden değillermiş."

tkiz Bedenler

"USİM'nden arama talep ettin mi?" diye sordu Maura. "Ulusal Suç İstihbarat Merkezi, FBI tarafmdan yönetiliyor. Tüm ülkedeki kayıp vakalara ulaşabileceğin bir veritabam var."

"Evet, ama olayı beUi bir on yıla bile indiremediğimiz için elimde sayfalar dolusu isim var. Hepsi de New England bölgesine ait."

"Arama kriterlerini daraltmak konusunda belki ben yardımcı olabilirim."

"Nasıl olacak bu?"

"1955 ile 1965 yıllan arasmda kaybolanlara bak."

"Olaym tam da bu yıllar içerisinde olduğu sonucuna nasıl vardığını sorabilir miyim?"

Annemin Fox Harbor 'da yaşadığı yıllar bunlar, diye geçirdi içinden Maura. Belki de daha bir sürü insanın canına kıymış olan annemin orada yaşadığı yıllar.

"Bilgiye dayah bir tahmin olduğundan emin olabilirsiniz," diye cevap verdi ama sadece.

"Çok gizemH davramyorsun."

"Yüz yüze geldiğimiz zaman açıklanm."

Rizzoli bir kereliğine olsun arabayı Maura'mn kullanmasına izin vermişti. O da Maura'nın Lexus'uyla gittikleri için. Kuzey yönünde Maine paralı otobamın turnikelerine doğru ilerliyorlardı. Önceki gece boyunca batıdan gelen fırtma şehri silip süpürmüştü. Maura sabah çatıya vuran yağmur damlalarının sesine uyanmıştı. Uyanır uyanmaz sanki normal bir sabahmış gibi kendisine bir kahve yapıp gazete okumuş-

288

289

Tess Gerritsen
tu. İnsan korkuyla burun bımına olduğu hâlde eski rutinlerine dönüveriyordu işte. Önceki gece motelde kalmamıştı artık. Evine dönmüştü. Yatmadan önce bütün

kapılan ve pencereleri kilitleyip ön verandanın ışığını açık bırakmıştı. Gecenin bannırdığı tehditlere karşı ufacak da olsa bir önlemdi işte. Yine de fırtınanın tüm gürültüsüne rağmen iyi bir uyku çekmişti ve uyandığında hayatının kontrolünü yeniden eline aldığını hissetmişti.

Sürekli korkuyla yaşamaya paydos, diye düşünmüştü. Bunun beni kendi evimden sürmesine bir daha izin vermeyeceğim.

Şimdi Rizzoli'yle birlikte kara yağmur bulutlarının iyice toplandığı Maine'e doğru giderlerken Maura savaşıma ve ortalığın tozunu attırmaya hazırdı artık. Her kimsen peşindeyim artık, diye düşündü. Peşindeyim ve seni bulacağım. Ben de pekâlâ avcı olabilirim.

Maine, Augusta'daki adh tıp binasına ulaştıklarında saat öğleden sonra ikiyi bulmuştu. Dr. Daljeet Singh onları resepsiyonda karşılayıp otopsi laboratuvarına götürdü. Tezgâhın üzerinde iki farklı kutunun içindeki kemikler onları bekliyordu.

"Bu dava benim için çok da öncelikli değildi," diye itiraf etti Dr. Singh. İnce bir muşambayı çarşaf gibi silkeleyip açtı. Muşambayı çekti. Sehpanın üzerine serdiğinde bir paraşütün ipekten kumaşı açılıverdiğinde çıkan o ses gibi yumuşak bir his vardı çıkmıştı. "Yıllardır toprağa altındaydılar ne de olsa. Birkaç gün daha bekleyebilir diye düşünmüştüm."

ikiz Bedenler

"USİM'nden arama sonuçları geldi mi?" diye sordu Maura.

"Bu sabah geldi. İsim listesini çıkarttım. Şu masada duruyor."

"Peki diş röntgenleri?"

"Elektronik postayla yüklediğim dosyaları indirdim ama henüz gözden geçirecek vaktim olmadı. Sizin gelmenizi bekliyordum." Dr. Singh kutulardan birini açıp kemikleri dikkatlice muşambanın üzerine dizmeye başladı. Üstü çatlamış bir kafatası çıkmıştı önce. Daha sonra toz toprak içindeki leğen kemiği, uzun kemikler ve bodur omurgalar. Daljeet bir tomar kaburga kemiğini çıkardığı sırada kemikler bambudan rüzgâr canları gibi birbirine çarpıp takırdamışlardı.

Daljeet'in laboratuvarında bunun dışında çıt çıkmıyordu zaten. Tıpkı Maura'nın Boston'daki otopsi salonu gibi burası da fazlasıyla aydınlık ve sadeydi. İddia patoloğları doğuştan mükemmeliyetçi oluyorlardı. Daljeet de karakterinin bu özelliğini gözleri önüne seriyordu şimdi. Kemikleri anatomik pozisyonlarına göre yerleştirirken âdeta kadımsı bir zarafetle masanın etrafında dans ediyordu.

"Bu hangisi?" diye sordu Rizzoli.

"Erkek olan," dedi Dr. Singh. "Uyluk kemiğinin uzunluğuna bakılırsa boyu bir elli beş ile bir seksen arasında olmalı. Sağ kafatası kemiğinde gözle görülür bir darbe var. Ayrıca eski bir Colles kırığı var ama iyi kaynamış." Singh, şaşkın gözlerle kendisini izleyen Rizzoli'ye baktı. "Bileği kırılmış yani."

"Siz doktorlar bunu neden yapıyorsunuz anlamıyorum."

"Ne?"

290

291

Tess Gerritsen

"Süslü püslü isimler buluyorsunuz. Neden sadece bileği kırılmış demiyorsunuz ki sanki?"

Daljeet gülmüştü. "Bazı sorulara cevap vermesi zordur Dedektif Rizzoli."

Rizzoli kemiklere baktı. "Hakkında başka ne biliyoruz?" "Göründüğü kadıyla omurgasında kemiksel ya da romatizmayla ilgili bir sorun yok. Genç, beyaz bir erkek. Burada bir dişçi işi görülüyor-on sekiz ve on dokuz numaralı dişlere gümüş dolgu yapılmış.

Rizzoli kafatasındaki kırığa işaret etti. "Ölüm sebebi bu mu?"

"Bunun ölümcül bir darbe olduğu kesin," dedi Dr. Singh. Sonra dönüp diğer kutuya baktı. "Sıra kadımda. Onu adamdan yirmi metre kadar ötede bulduk."

Dr. Singh ikinci otopsi masasına da bir muşamba serdi. Maura'yla birlikte bu kemikleri de anatomik pozisyonlarına göre yerleştirdiler. Akşam yemeği için sofrayı hazırlayan iki garson gibiydiler. Kemikler masanın üzerine çarpıp takırdı-yorlardı. Toz toprak içindeki leğen kemiği. Diğerinden daha küçük bir kafatası. Göz çukurlarının üst kısımları erkeğin-kindenden daha kılğıandı. Bacak kemikleri, kol kemikleri ve göğüs kemiği. Bir tomar kaburga ve bir kese kağıdı içindeki el ve ayak bilek kemikleri.

"Jane Doe"muz hazır," dedi Daljeet tamamladığı işi son bir kez gözden geçirerek. "Burada ölüm sebebini kesin olarak telaffuz edemiyorum çünkü görünürde hiçbir hasar yok. Beyaz, genç bir kadın olduğunu sanıyorum. Yirmiyle otuz
? Kimliği belirlenemeyen hasta ve kurbanlara verilen takma isim.

İkiz Bedenler

beş yaş arası ohnalı. Boyu yaklaşık olarak bir metre altmış santim. Herhangi bir kırık ya da çatlak yok. Dişleri de gayet sağlıklı. Şurada, köpekdişinde ufak bir kırık var. Bir de dört numara altın kaplama."

Maura röntgen kutusunda sergilenen filmlere baktı. "Bunlar onların diş röntgenleri mi?"

"Soldaki erkeğin, sağdaki de kadının." Daljeet lavaboya gidip çamurlu ellerini yıkadı ve bir kağıt havluyla kuruladı. "Tamamdır. John ve Jane Doe hazır."

RizzoU, sabah USİM'in Daljeet'e postaladığı isim listelerine baktı. "Tanım, burada düzinelerce isim var. Ne kadar çok kayıp insan var."

"Ve bu sadece New England bölgesinde kaybolan, yir-mi-kırk beş yaş arası beyazların listesi.

"Bu raporların hepsi 1950'ler ve 1960Tara ait

"Maura'mn belirlediği zaman aralığı buydu." Daljeet diz üstü bilgisayarın basma oturdu. "Pekâlâ gönderilen röntgenlere bir bakalım." USİM'den gönderilen dosyayı açtı. Dava numaralarıyla isimlendirilen bir dizi ikon belirmişti. Daljeet ilk ikonun üzerine tıkladı ve ekranda röntgen filmi belirdi. Domino taşları gibi yıkılmış kırık dökük bü: dizi diş vardı bunda.

"Bunun bizimkisi olmadığı kesin," dedi. "Şu dişlere bak! Dişçilerin kâbusu olma."

"Ya da altın madeni," dedi Rizzoli.

"Daljeet resmi kapadı ve başka bir ikona tıkladı. Bu röntgende de ön dişlerin arasında boşluk vardı. "Bu da değil," dedi.

Maura'mn dikkati yeniden otopsi masasına yöneldi. Kimliği belirsiz kadının kemikleri üzerine. İncecik kaş çizgi-

292

293

Tess Gerritsen

Sİ ve kılğan elmacık kavisiyle kafatasına. Bu zarif hatları olan bir yüzdü.

"Hey, merhaba" dedi Daljeet. "Sanımbu dişleri bir yerden tanıyorum."

Maura bilgisayar ekranını görebilmek için arkasını döndü. Röntgende alt azı dişlerinin üzerindeki dolgular pml pırıl parlıyordu."

Daljeet sandalyesinden kalkıp erkek iskeletinin bulunduğu masanın basma geçti. Alt çene kemiğini alıp bilgisayarın basma döndü sonra.

"Cıva alaşımından dolgular. On sekiz ve on dolcu numarada," dedi. "Evet. Evet, bu..."

"İsmi neymiş?"

"Robert Sadler."

"Sadler... Sadler..." diye mmlndanarak bilgisayar çıktılarım gözden geçirdi Rizzoli. "Tamam. Kaydı buldum. Beyaz. Yaş yirmi dokuz. Boy bir metre elli yedi santim. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler." Başım kaldınp Daljeet'e baktı sonra. O da başım saUıyordu.

"Elimizdeki kemiklere uyuyor bu."

Rizzoli raporu okumaya devam etti. "İnşaat müteahhidi. En son, doğum yeri olan Kennebunkport, Maine'de görülmüş. 3 Temmuz 1960 yılmıda kayıp olduğu bildirilmiş. Yatımda" Rizzoü bir an için duraksadı. "Kansı da kayıpmış." "Adı neymiş?" diye sordu Maura. "Karen. Karen Sadler. Dosya numarasını vereyim." "Evet, numarayı söyle," dedi Daljeet bilgisayarına dönerek. "Bakalım röntgenleri var mı burada." Maura, Dalje-et'in ensesinin dibinde durmuş ekrana bakıyordu. Daljeet

ikiz Bedenler

sonunda doğru ikonu tuşladı ve ekranda yeni bir röntgen filmi belirdi. Bu röntgen Karen Sandler henüz hayattayken, dışçı koltuğunda otururken çekilmişti. Bayan Sadler o sırada dişinde çürük olduğundan endişe ediyordu belki. Dişçinin sondaj kuUaımlıasından korkuyordu. Dişçisinin çektiğı bu röntgeni zarfına yerleştirirken seneler sonra aynı röntgen filminin bir patologım bilgisayar ekramında sergileneceğı aklının ucundan bile geçmemişti herhalde.

Maura bir dizi azı dişinin arasmda panldayan altm kaplama dişi görmüştü. Daljeet'in kimliğı belirsiz kadmm dişlerini çektiğı pantograflann bulunduğu ışık kutusuna doğru ilerledi. "Bu o. Bu kemikler Karen Sadler'a ait."

"O zaman ikisi de uyuyor," dedi Daljeet. "Kan kocayı bulduk."

Daljeet ve Maura'nm hemen arkasmda duran Rizzoli bilgisayar çıktıılanm arasında Karen Sadler'm kayıp raporunu aramaya başladı. "Tamam, işte burada. Beyaz bayan. Yaş yirmi beş. San saç, mavi gözler..." Rizzoli bir anda susmuştu. "Burada bir terslik var. Şu röntgenlere bir daha bakın."

"Neden?" diye sordu Maura.

"Bir daha kontrol edin işte."

Maura pantografi yeniden inceledi ve sonra bilgisaya-nn başına döndü.

"Aynılar işte Jane. Sorun nedir?"

"O zaman kemiklerde bir eksikluc var."

"Ne kemiğı?"

"Cenin kemikleri." Rizzoli şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle Maura'ya bakıyordu. "Karen Sadler sekiz aylık hami-leymiş."

294

295

Tess Gerritsen

Uzxn süre kimseden ses çıkmamıştı.

"Başka kalıntılara rastlamadık," dedi Daljeet.

"BeM de gözden kaçırmışsımdır."

"Toprağm altım üstüne getirdik. Gömü bölgesini baştan aşağı kazdık."

"Leşçiller kemikleri başka yere taşımış olabilir." "Evet, bu mümkün. Ama bu kemiklerin Karen Sadler'a ait olduğu kesin."

Maura otopsi masasmm basma geçip kadmm leğen kemiğini inceledi. O sırada aklında başka bir kadmm ışık kutusunun üzerinde panldayan röntgen filmi vardı. Nikki Wells de hamileydi.

Maura büyütecı masamn üzerine doğrultup ışığı yaktı. Lensi kasık çıkmtısın üzerine odaklamıştı. İki çıkmtınm ve kıkırdağın birleştiğı yerde semfizinin üzeri kızıla dönük topraklarla kaplanmıştı. "Daljeet şu toprağı temizlemek için ıslak bir pamuklu çubuk ya da gazlı bez verebilir misin?"

Daljeet kaplardan birine su doldurup bir pamuklu çubuk paketi açtı ve onlan Maura'mn yanındaki sehpaye bıraktı. "TSfe anyorsun?"

Maura cevap vermemişti. Bütün dikkatini işine vermişti. Toprak tabakasının altındaki gizemi ortaya çıkarmak üzereydi. Toprak çamura dönüp çözübneye başladığında nabızı hızlanmıştı. O sırada son toprak parçası da dökülüyordu. Maura büyüteçle kemiğin üzerine eğildi. Sonra doğrulup Daljeet'in gözlerinin içine baktı. "Ne buldun?"

"Şuna bir baksana. En uçta. Kemiklerin eklendiği yerde."

ikiz Bedenler

Daljeet de eğilip büyüteçle Maura'mn gösterdiği yere baktı. "Şu küçük çentik mi? Onu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Belli belirsiz bir şey."

"Ama orada değil mi?" Maura derin bir nefes aldı. "Buraya gelirken yanımda bir röntgen getirdim. Arabada. Sanırım bunu görmem gerekiyor."

Maura aceleyle otoparka çıktı. Yağmur damlalan hunharca şemsiyesini dövüyordu. Anahtanın aç tuşuna bastığı sırada yolcu kapısının üzerindeki çizikleri görmezden gelememişti. Ona gözdağı veren bir pençe izi. Beni öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı bu. Savaşmaya hazırım şimdi. Maura arka koltuktan zarfi alıp ıslanmaması için mon-tunun içine sıkıştırdı ve binaya geri döndü.

Maura, Nikki Wells'in röntgenlerini ışık kutusuna yerleştirdiği sırada Daljeet şaşkın gözlerle onu izliyordu. "Bana göstermek istediğin bu dava da neyin nesi?" diye sordu.

"Beş yıl önce Fitchburg, Massachusetts'te işlenen bir cinayet. Kurbanın kafası kırıldıktan sonra cesedi yakılmış."

Daljeet kaşlarını çatıp röntgene baktı. "Hamile bir kadın. Ceninin durumuna bakılırsa doğuma yakınmış."

"Benim dikkatimi çeken şeydi." Maura, Nikki Wells'in kasık semfizinin üzerindeki parlak kızıla işaret etti. "Sanırım bu bir bıçak ucu. Kınlanmış olmalı."

"Ama Nikki Wells lastik levyesiyle öldürülmüş," dedi Rizzo. "Kafatası oyulmuş âdeta."

"Bu doğru," dedi Maura.

"O zaman neden bir de bıçak kullanmış ki?"

Maura röntgene işaret etti. Nikki Wells'in kasiğinde top-

296

297

Tess Gerritsen

lanmış cenin kemiklerine. "Bu yüzden. Katilin istediği şey buydu."

Daljeet bir an için susmuştu. Ama Maura, Daljeet'in, ne demek istediğini şıp diye anladığının farkındaydı. Karen Sadler'm kemiklerine dönmüştü hemen. "Bıçak kemiğe dayanmış olmalı; tam da çentiğin olduğu yere..."

Maura, Amalthea'mn bıçağıyla genç bir kadının kamını yardığını hayal etti. Hem de öyle bir kararlılıkla yapmıştı ki bunu bıçak kemiğe saplamınca durmuştu ancak. Sonra kendi mesleğini düşündü. Sürekli bıçaklarla haşır neşirdi o da. Ve otopsi laboratuvarında derileri yüzüp organları keserek geçirdiği onca zamanı düşündü. Annem ve ben. İkimiz de insan kesiyoruz. Ama ben ölümleri kesiyorum, o ise hayattakileri.

"İşte bu yüzden Karen Sadler'm mezarında cenin kemiklerini bulamadınız," dedi Maura.

"Ama senin davanda..." Daljeet, Nikki Wells'in röntgenine işaret etmişti. "Bu cenin ahenmamış. Anneyle birlikte yakılmış. Neden onu çıkarmak için kamını yardıktan sonra onu öldürmüş ki?"

"Çünkü Nikki Wells'in bebeğinde kalıtsal bir bozukluk vardı. Amniyotik band sendromu."

"O nedir?" diye sordu Rizzoli.

"Zar üzerinde oluşan bir tür tel. Bazen amniyotik keseyi yırtabiliyor," dedi Maura. "Eğer ceninm uzuvlanndan birine dolanırsa kan akışına engel oluyor ve hatta bazen uzvu kesebiliyor. Bu rahatsızlık Nikki'nin ikinci üç ayhk evresinde tespit edilmiş." Maura röntgene işaret etti. "Gördüğün gibi ceninin tek bacağmın dizinden aşağısı eksik."

"Bu ölümcül bir sakatlık değil mi?"

ikiz Bedenler

"Hayır. Doğsaydı yaşayabilirdi. Ama katil sakatlığı hemen fark etmiş olmalı. Bunun kusursuz bir bebek olmadığını görmüş olmah. Samnm bu yüzden onu almak istemedi." Maura dönüp Rizzoü'ye baktı. O anda Rizzoli'nin de hamile olduğu gerçeğini görmezden gelememişti. O kocaman kamı, öst-rojenden kızarmış yanaldan. "O kusursuz bir bebek arıyordu."

"Ama bu sakatlık olmasa da Karen Sadler kusursuz bir aday olamazdı," dedi Rizzoli. "Daha sekiz aylık hamileydi. Bebeğin ciğerleri henüz yeterince gelişmemiş olmalıydı. Değil mi? Yaşaması için kuvözde kalması gerekirdi."

Maura, Karen Sadler'm kemiklerine baletti. Kemikleri buldukları araziye getirdi gözünün önüne. Sonra kadının kemiklerinin kocasının kemiklerinin bulunduğu yerin yirmi metre ötesinde bulunduğu geldi aklma. İkisi aynı yere gömülmemişti-İki farklı yere gömülmüşlerdi. Neden iki ayrı delik kazılmıştı ki? Neden kan kocayı ayrı yere gömmemiş-ti?

Maura'nın ağzı kurumuştı bir anda. Bu soranın cevabı onu dehşete düşürmüştü. İkisi aynı anda gömülmediler çünkü.

298

299

YİR^İBİR

KULÜBE YAĞMURLA AĞIRLAŞAN ağaç dalların dokunuşlarından korkup ürkmüşçesine olduğu yerde büzülüp kalmıştı sanki. Maura bir hafta önce burayı ilk gördüğünde sadece ormanın adım adım ilerleyen tacizinden boğulan karanlık, kutu gibi küçücük, bunaltıcı bir ev olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi arabanın camından baktığı zaman pencereler şeytani bakışlarla kendisini izleyen gözler gibi görünmüştü gözüne.

"Burası Amalthea'mn büyüdüğü ev," dedi Maura. "Anna'mn bu bilgiye ulaşması hiç de zor olmamıştır. Amalthea'-nm lise kayıtlarına ya da eski bir telefon defterinde Lank ismine bakarak bulmuş olmah." Maura, Rizzoli'ye baktı. "Em-lakçı Bayan Clausen, Anna'mn özellikle bu evi kiralamak istediğini söylemişti."

"Yani Anna, Amalthea'nın bir zamanlar burada yaşadığını biliyordu."

Ve o da tıpkı benim gibi annemiz hakkında daha çok şey öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu, diye düşündü Maura. Bize hayat veren ve sonra da terk edip giden kadını tanıyıp anlamak istiyordu.

Yağmur arabamın tepesini döverek gümüşi damlalar hâ-

ikiz Bedenler

linde ön camdan aşağı süzülüyordu.

Rizzoli yağmurluğunun fermuarını kapatıp şapkasını başına geçirdi. "Haydi gidip bir bakalım o zaman."

Yağmurda koşar adımlarla verandanın merdivenlerini tırmanıp kapının önünde yağmurluklarını silkelediler. Maura, biraz önce Bayan Clausen'm emlak ofisinden aldıkları anahtarı çıkarıp kilide yerleştirdi. İlk başta anahtar dönmemişti. Sanki ev teslim ohnamak için savaşıyordu. Maura'yı içeriye almak istemiyordu. Ama sonunda kilidi açmayı başardılar. Kapı onlara göz dağı verircesine gıcırdayarak açılmıştı. Sonuna kadar Maura'ya direniyordu.

İçerisi Maura'mn hatırladığından daha da kasvetli ve boğucuydu. Öyle bir küf kokusu vardı ki sanki dışarıdaki nem duvarlardan içeri sızıp perdeler ve mobilyalara kadar sinmişti. Pencerelerden vuran ışık odayı grinin farklı tonla-

rmdaki gölgelere boğmuştu. Bu ev bizi burada istemiyor, diye düşündü Maura. Sırlarını açığa çıkarmamızı istemiyor.

Maura uzamp Rizzoli'nin koluna dokundu. "Bak," dedi kapmm üzerindeki sürgü ve pirinç kilitlere işaret ederek. "Bu kilitler yeni."

"Anna yaptırmış bunlan. İnsan neden diye düşünmeden edemiyor değil mi? Kendini kimden korumaya çalışıyordu ki?"

"Charles Cassell'den olabilir mi?" Rizzoli oturma odasının penceresine doğru ilerleyip camm önüne perde gibi inmiş, yağmur damlalanylâ ıslıl ıslıl panldayan yapraklara baktı. "Burası çok izole bir yer. Bir tane bile komşu yok. Ağaçlardan başka hiçbir şey yok. Ben de fazladan bir iki tane kih-de ihtiyaç duyardım." Rizzoh huzursuzca gülmüştü. "Biliyor

300

301

Tess Gerritsen

musun, orman oldum olası sevmem. Bir keresinde lisede grup hâlinde kampa gitmiştik. New Hampshire'a gidip güzel bir kamp ateşinin etrafmauyku tulumlanmamızı serdile. Ama orada bütün gece gözümü bile kırpmamıştım. Ya orada biri gizlenmiş beniz izliyorsa, ya ağaçların arasmda, otlarm arasmda biri varsa diye düşünmekten gözüme uyku girmemişti."

"Gel haydi," dedi Maura. "Sana evin diğer kısımlarım göstereyim." Maura mutfaga girip duvardaki düğmeye bastı. Florasan lambalan uğursuz bir uğultuyla yanmışlardı. Parlak florasın ışıktan fi tarihinden kalma linolyumun üzerindeki bütün çatlaklan acımasızca gözler önüne seriyordu. Maura siyali-beyaz bir dama tahtası gibi kareli döşemenin zamanla sararan yerlerine baktı. Yıllar içinde bu döşemenin üzerine kaç kez süt döküldüğünü, kaç kez çamurlu ayakkabılarla içeri toz toprak taşındığını düşündü. Her birinin mikroskopik izleri hâlâ duruyor olmalıydı yerlerde. Bu kink ve çatlaklara başka neler sızmıştı acaba? Hangi korkunç olayların izleri gizliydi burada?

"Bu sürgüler de yepyeni," dedi Rizzoli arka kapının üzerindeki kilitlere işaret ederek.

Maura kiler kapışma yöneldi. "Görmeni istediğim şey buydu."

"Bir sürgü daha mı?"

"Ama bak bu nasıl da eskiyip matlaşmış. Yeni değil. Uzun zamandır burada ohnalı. Bayan Clausen yirmi sekiz yıl önce bir açık arttırma sırasmda evi aldığımda bu sürgünün orada olduğunu söyledi. Ve asıl tuhaf olan kısmı da şu."

"Ne?"

"Bu kapı sadece bodruma açılıyor." Maura, Rizzoli'nin

ikiz Bedenler

gözlerinin içine baktı. "Çıkamaz sokak gibi yani."

"Neden burayı kilitleme ihtiyacı duysunlar ki?"

"Benim de merak ettiğim bu."

Rizzoli kapıyı açtığı anda karanlığın içinden yükselen nemli toprak kokusu burnlarına geknişti. "Oh, Tanm," diye mınıldandı. "Bodrum katlarına inmekten nefret ediyorum."

"Şurada, tam başımın üzerinde bir lamba var."

Rizzoh zinciri aşağı doğru çekti ve ampulün cansız ışığı aşağı doğru inen daracık merdivenleri aydınlattı. Aşağıda yalnızca gölgeler vardı. "Bodruma girmenin başka yolu olmadığından emin misin?" diye sordu Rizzoli aşağıya bakarak. "Bir kömürlük kapağı ya da öyle bir şey?"

"Evin etrafında dolaşmıştım. Dışandan bodruma giden bir kapı çarpmadı gözüme."

"Aşağı inmiş miydin?"

"Hayır. Gerek görmemiştim." Bugüne kadar.

"Tamam." Rizzoli cebinden minicik Maglite marka bir fener çıkardı ve derin bir nefes aldı. "Şöyle bir balcsak iyi olacak samnm."

Ampul başlanm üzerinde sallanmaya başladı. Maura ve Rizzoli merdivenlerden aşağı indiği sırada gölgeler de ışıkla birlikte yer değiştirmeye başladılar. Rizzoli ağırlığını vermeden önce basamakları kontrol ediyordu. Maura, Riz-zoü'nin daha önce hiç bu kadar temkinli ye tetikte olduğunu görmemişti. Aynı his Maura'm da içini dolduruyordu şimdi. Sonunda en son basamağı da indikleri zaman mutfak kapısı sanki bambaşka bir boyuttaymışçasma uzak görünmüştü gözüne. Merdivenlerin sonundaki ampul yanmıştı. Rizzoh fene-

302

303

Tess Gerritsen

rini yere tuttu. Tamamen toprakla örtülü olan yer içeri sızan yağmur sulanyla nemlenmişti. Fenerin ışığı bir dizi boya tenekesini ve rulo edilip duvarlardan birine yaslanmış eski bir halıyı aydınlattı. Bir köşede oturma odasındaki şöminede kullanılmak üzere istiflenen bir sandık dolusu çna vardı. Her şey gayet normal görünüyordu. Maura'nm merdivenlerin ba-şmdayken hissettiği korkuyu haklı çıkaracak hiçbir şey yoktu görünürde.

"Evet, haklıymışsm," dedi Rizzoli. "Buranm başka bir çıkışı yok sanınm." "Sadece mutfaktan giriliyor."

"O zaman o sürgünün hiçbir anlamı yok. Tabii..." Riz-zoü'nin fenerinin ışığı bir anda duvarın üzerinde donakalmıştı. "O ne?"

Rizzoli bodrumun öbür tarafma doğru yürüyüp duvan incelemeye başladı.

"Burada neden böyle bir şey var ki? Ne amaçla kuUamhniş olabilir?"

Maura da Rizzoü'nin baktığı duvara doğru yaklaştı. Fenerin aydınlattığı o şeyi gördüğü anda iliklerine kadar ürper-mişti. Bu demirden bir zincirdi. Bodrumun devasa taş duvar-lanndan birine monte edilmişti. Ne amaçla kullanılmış olabilir? diye sormuştu Rizzoli. Bu sorunun cevabı olarak Maura'nm kafasmda canlanan düşünceler onu dehşete düşürmüştü. Sendeleyerek birkaç adım geriledi. Burası bir zindan; bodrum değil. O sırada Rizzoli fenerini yukarı doğrulttu bir anda. "Evde biri var," diye fısıldadı.

Güm güm atan kalbinin sesleri arasmda Maura üst kattaki döşemelerin gıcırdadığını duydu. Pat pat vuran ayak

ikiz Bedenler

sesleri evin içinde ilerliyordu. Mutfığa doğru yaklaşıyordu. O sırada kapmm önünde bir siluet belirdi. Rizzoli ve Maura'nm üzerine parlak bir ışık doğrultmuştu şimdi. Maura'mn gözleri kamaştı. Başım öbür tarafa çevirdi.

"Dr. Isles?" diye seslendi bir adam.

Maura gözlerini kısıp ışığı geldiği tarafa doğru baktı. "Sizi göremiyorum."

"Dedektif Yates. Olay Yeri İnceleme Timi de az önce geldi. Başlamadan önce evi bize gezdirmek ister misiniz?"

Maura derin bir iç geçirdi. "Tamam, yukan geliyoruz."

Maura ve Rizzoü bodrumdan çıktıklarmda dört tane da-ha adam çoktan mutfığa girmişti bile. Maura, Maiae eyaleti dedektifleri Corso ve Yates'le bir hafta önce arazide tanışmıştı zaten. Yanlannda iki tane de olay yeri inceleme uzmanı vardı. Kendilerini kısaca Pete ve Gary olarak tanıştırmışlardı. Hepsi bir an için durup el sıkıştılar.

"Pekâlâ, burada hazine bulmayı mı umuyoruz?" diye sordu Yates.

"Bir şey bulacağımızın bir garantisi yok," dedi Maura.

OİT uzmanları mutfığı inceleyerek yerlere bakıyorlardı. "Bu linolyum fena durumda," dedi Pete. "Hangi döneme ait izlere bakıyoruz?"

"Sadler ailesi kırk beş yıl önce kaybolmuş. O zamanlar şüpheli kuzeniyle birlikte burada yaşıyormuş. Kuzenler buradan ayrıldıktan sonra ev senelerce boş kalmış. Daha sonra açık arttırmayla başka birine satılmış."

"Kırk beş yıl mı? Evet bu linolyum o kadar vardır gerçekten de."

"Oturma odasındaki halımm daha yeni olduğunu biHyo-

304

305

Tess Gerritsen

mm. Yirmi yıl önce alınmış," dedi Maura. "Orayı halıyı kaldırıp öyle aramalıyız."

"Daha önce on beş yıldan daha öncesine ait bir kanıt bulmak için denememiştik bunu. Bizim için de bir rekor olacak," dedi Pete mutfak camından dışarı bakarak. "Havanın karar-masma daha iki saat var ama."

"O zaman önce bodrumdan başlayım," dedi Maura. "Orası yeterince karanlık."

Böylece olay yeri inceleme ekibi ve dedektifler araç gereçlerini almak üzere minibüslerine döndüler. Video ve foto-kameralar, üç ayaklı kamera sehpalan, koruyucu elbiseler, aerosol spreyleri, damıtılmış su, içinde kimyasal madde şişeleri bulunan Igloo marka bir buzluç, elektrik kabloları ve fenerlerle geri döndüler. Bütün bunları bodrumun daracık merdivenlerinden aşağı taşımışlardı. Bodrum, altı içişi ve kamera ekipmanlarıyla tıklım tıklım olmuştu. Hâlbuki daha yarım saat önce bu kasvetli yer Maura'ya çok daha rahatsız edici ve ürkütücü görünüyordu. Şimdi kendinden emin bir biçimde üç ayaklı kamera sehpalarını kurup elektrik kablolarını çeken adamları görünce odanın o ürkütücü hâli de yok olup gitmişti. Burası nemli taş duvarları ve toprak yüzeyiyle sadece bir bodrum, diye düşündü. Burada hayalet filan yok.

"Bundan pek ümitli değilim," dedi Pete Sea Dogs beysbol şapkasının gölgeliğini arkasına döndürerek. "Yer tamamen toprakla kaplı. Demir oranı çok yüksek olduğu için kamerada her şey parlayacak. Başka bir madde olsa bile bunu görmemiz çok zor."

"Ben daha çok duvarlarla ilgileniyorum," dedi Maura. "Lekeler, sıçrama izleri." Maura devasa granit bloğunun

ikiz Bedenler

Üzerindeki demir zincire işaret etti. "Önce şu duvardan başlayalım."

"Önce bir referans resmi çekmemiz gerekiyor. Şu kamera sehpasını kurayım da bir. Dedektif Corso, cetveli duvara monte eder misiniz? Fosforlu renkte. Bize kaynak noktası oluşturacak."

Maura, RizzoH'ye döndü. "Sen yukarı çık Jane. Birazdan Lümen'i kanştırmaya başlayacaklar. Kimyasala maruz kalmasan iyi olur."

"O kadar toksik olduğunu sanmıyorum."

"Yine de işi şansa bırakma. Bebeğin sağlığı söz konusu."

Rizzoh iç geçürdü. "Peki, tamam." Sonra ağır ağı: basamakları tırmanmaya başladı. "Bu ışık şovunu kaçırarak olmaktan nefret ediyorum ama." Sonunda mutfaka girip kapıyı arkasından kapattı.

"Tamm. Şimdiye kadar çoktan doğum iznine ayrılması gerekiyordu değil mi?" dedi Yates.

"Daha altı haftası var," dedi Maura.

Uzmanlardan biri gühneye başladı. "Fargo filmindeki kadın polis gibi değil mi? Kamın bumımdayken suçluları nasıl kovalayacaksm ki?"

Kiler kapısının ardından RizzoH'nin sesi duyuldu: "Hey, kamım burnumda olabilir ama sağır değilim!" diye bağırıyordu.

"Ayrıca silahı var," dedi Maura.

"Buradan başlayalım mı?" diye araya girdi Dedektif Corso.

"Maskeler ve gözlükler şu kutuda," dedi Pete. "Bence

306

307

Tess Gerritsen

hepiniz bunlan giyseniz iyi olur."

Corso maskelerden ve gözlüklerden birini Maura'ya uzattı. Gary kimyasal maddeleri ölçüp karıştırdığı sırada Mau-ra gözlük ve maskesini giydi.

"Weber marka kullanıyoruz," dedi Corso. "Sanmm bu daha hassas bir yapıya sahip ve daha güvenli. O şey deriye ve göze çok zarar veriyor."

"Bu kanştırdıkların depolanmış solüsyonlar mı?" diye sordu Maura. Sesi maskeden boşuk boşuk çıkmıştı.

"Evet. Solüsyonları laboratuardaki buzdolabında sak-hyoruz. Daha sonra üçünü de olay yerinde damıtılmış suyla birlikte kanşüyoruz." Pete kavanozu kapatıp iyice çalkaladı. "Aranızda kontak lens kullanan var mı?"

"Evet," dedi Yates.

"O zaman siz de dışarı çıkmahsınız Dedektif. Gözlüklere rağmen yine de gözünüz hassasiyet gösterecektir."

"Yok. Ben izlemek istiyorum."

"O zaman püskürtmeye başladığımız zaman geride durun." Pete kavanozu bir kez daha çalkaladıktan sonra içindekileri sprey şişesine boşalttı. "Pekâlâ. Şova hazırız. İlk önce bir resim çekeyim. Dedektif, duvarın önünden çekilir misiniz?"

Corso kenara çekildi ve Pete deklanşörü açtı. O anda flaş patladı ve az sonra Lümen'le kaplayacakları duvarın referans resmi çekildi.

"Işıkları kapamamı ister misiniz?" diye sordu Maura.

"Gary yerine geçsin de bir. Karanlıkta el yordamıyla ilerlememiz gerekecek. O yüzden herkes kendine bir yer seçip orada kalsın tamam mı? Bir tek Gary hareket edecek."

ikiz Bedenler

Gary, Lümen'le dolu sprey şişesiyle duvara doğru yürüdü. Maskesi ve gözlükleriyle hamam böceklerim haklamaya hazırlanan bir ilaçlama görevlisi gibi görünüyordu.

"Işıkları kapatabilirsiniz Dr. Isles."

Maura yanındaki projektöre uzanıp ışığı kapattı. Bodrum bir anda zifiri karanlığa gömülmüştü.

"Devam et Gary."

Spreyin püskürtme seslerini duyabiliyordu. Bir anda karanlığın içinde geceyi aydınlatan yıldızlar gibi yeşile dönük mavi renkler pıldırdı. Şimdi daire şeklinde hayalet gibi bir cisim belirmişti. Karanlıkta havada süzülüyordu sanki. Bu demir zincirdi.

"Kan olmayabilir," dedi Pete. "Lümen bir sürü şeye tepkime veriyor. Pasa, metale. Saydam solüsyonlara. O demir zincir üzerinde kan olsa da oknasa da büyük olasılıkla parlayacaktı. Gary şu resmi çekene kadar kenara çekilir misü? Reaksiyon sadece kırk saniye sürüyor. O yüzden kıpırdamayın sakın." Deklanşör tıklamıştı sonunda. "Işıldan yakabilirsiniz Dr. Isles," dedi Pete.

Maura karanlıkta el yordamıyla ışık düğmesini buhna-ya çalıştı. Işıklar yanar yanmaz taş duvara döndü hemen.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Corso.

Pete omuz silkti. "İlginç bir şey yok. Pozitif gibi görünse de burada bir sürü yanıltıcı sonuçla karşılaşacağımızdan eminim. Taşların üzerinde toprak lekeleri var. Diğer duvarlara da bakabiliriz ama bir el izine ya da büyük bir lekeye rastlamadığımız sürece toprakla kaph bu alanda kan örneği bulmamız çok zor olacak."

Maura, Corso'nun saatine baktığını gördü. Maine eya-

Tess Gerritsen

leti polislerinin ikisi de uzun yoldan gelmişlerdi. Maura ikisinin de onca yolu boşu boşuna gelmiş olup olmadıklarını merak etmeye başladıklarını görebiliyordu.

"Devam edelim," dedi Maura.

Pete üç ayaklı sehpayı diğer tarafa taşıyıp kameranın lensini diğer duvara odakladı. Bu duvarın da fotoğrafını çekmişti. "Işıklar," dedi sonra.

Bodrum katı bir kez daha zifiri karanlığa gömüldü.

Sprey şişesinin fısırtısı duyuldu sonra. Lümen taşın üzerinde oksitlenen metallerle etkileşime girdikçe karanlığın içinde göz kırpan ateş böcekleri gibi silinir bir biçimde mavi- yeşil pıltılar beliriyordu. Gary Lümen'i duvarın başka bir tarafına sıkı ve yepyeni yıldızlar belirdi. Hareket ettiği zaman gölgesi, parlayan duvarın üzerine düşmüştü. O sırada bir patırtı koptu ve silüet bir anda öne doğru devrildi.

"Lanet olsun."

"Sen iyi misin Gary?" diye sordu Yates.

"Bacağımı bir yere çarptım. Merdivene galiba. Bu karanlıkta bir halt göremiyorum ki..." Sonra bir anda sustu. Mınlıdanmaya başlamıştı. "Hey, çocuklar. Buna bir bakmanız iyi olur"

Gary kenara çekilince bir anda mavi-yeşil bir renk kümesi kocaman bir hayalet gibi karşılarda pıldamaya başladı.

"Bu da ne böyle?" dedi Corso.

"Işıklar!" diye seslendi Pete.

Maura ışığı yaktı. Mavi-yeşil renk havuzu gözden kaybolmuştu. Onun yerine yalnızca mutfaka çıkan ahşap merdivenler görünüyordu şimdi.

Hdz Bedenler

"Şu basamaktaydı," dedi Gary. "Düştüğüm zaman sprej sızdırdı."

"Şu kamerayı getireyim hemen. Sonra merdivenin en tepesine çıkmanı istiyorum. Işığı kapadığımız zaman aşağı inebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Yavaş yavaş olursa inerim sanırım."

"Aşağı inerken basamakları bir bir spreyle."

"Hayır Hayır. Sanırım aşağıdan yukarı doğru ilerlersem daha iyi olacak. Karanlıkta geri geri joirümek fikrinden hoşlanmadım."

"Nasıl istersen." Kameranın flaşı yanıp sönmüştü. "Tamam Gary. Referans resmini çektim. Hazır olduğunda başlıyoruz."

"Tamam. Işığı kapatabilirsiniz Doktor"

Maura ışığı kapattı.

Lümen'in büyüdü dumanını püskürten sprej sesini bir kez daha duyuldu. Yerde bir parça mavi-yeşil görünmüştü. Hemen üstünde bir parça daha. Sanki hayalet su havuzları gibi. Gary'nin maskesinin altından derin derin nefes alıp verdiğini, basamakların gıcırtısını ve sprej sesini duyabiliyorlardı. Her adımda renkler uzayıp kocaman fosforlu bir çağlayan oluşturunuyordu.

Bir kan şelalesi.

Bu başka bir şey olamaz, diye düşündü Maura. Lekeler her basamağa yayılmıştı. Merdivenin kenarlarından aşağı doğru akıyordu.

"Tannm," diye mınldadı Gary. "Burada daha da parlak. Sanki mutfaktan aşağı iniyor gibi. Kapının altından sızıp merdivenlerden aşağı akmış."

310

311

Tess Gerritsen

"Kimse yerinden kıpırdamasın, Fotoğraf çekiyorum. Kırk beş saniye başladı."

"Dışarıda hava yeterince kararmıştı: belki," dedi Corso. "Evin diğer kısımlarına da bakabiliriz."

Yorgun argın aletleri taşıyarak yukarı çıktıklarında Riz-zoli onları mutfakta bekliyordu.

"Buradan duyduğum kadınla muhteşem bir ışık şovuydu ha?"

"Sanırım dahası da var," dedi Maura.

'TSfereden başlayahm?" diye sordu Pete, Corso'ya.

"Buradan. Kiler kapısım önünden."

Bu kez Rizzoli ışıklar söndüğünde odayı terk etmemişti. Geride durup Lümen sisinin yeri aydınlatmasını izledi. Ayaklanın altında linolyumun kare desenlerine göre renk değiştiren mavi yeşil geometrik bir şekil belirmişti. Linolyumun üzerine dökülen kanlar siyah toprağa yayılan mavi alevden bir dama tahtası gibi görünüyordu. Şimdi izler dikey bir düzleme yayılmıştı. Duvarın üzerinde büyük, kavisli lekeler belirdi.

"Işıkları yakm," dedi Yates ve Corso düğmeye bastı.

Lekeler silinmişti. Mutfak duvan artık mavi maviparla-mıyordu. Hepsi birden eski püskü siyah-beyaz kare linolyuma bakıyorlardı. Artık o dehşet verici manzara yoktu gözlerinin önünde. Yalnızca kırık dökük mobilyalarıyla ve sararmış döşemeleriyle sıradan bir mutfaktı işte. Ama daha bir dakika önce baktıkları her yerde kan vardı.

Maura duvarın üzerinde beynine kazın o şekli gördüğü yerden alamıyordu gözlerini. "Bu atardamardan sıçrayan kanın izi olmalı," dedi Maura usulca. "Olay burada olmuş."

ikiz Bedenler

Burada öldürülmüşler."

"Ama bodrumda da kan buldunuz," dedi Rizzoli.

"Merdivenlerde."

"Pekâlâ. En azından kurbanın burada öldürüldüğünü biliyoruz. Atardamardan sıçrayan kanlar bu duvarın üzerinde." Rizzoli mutfak diğer ucundan hızla adımlarla yanlarına yaklaştı. Başını eğip yere baktığında asfalt bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü. "Başka kurbanlar olmadığım nereden biliyoruz? Bu kanın Sadler'lara ait olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu.

"Bunu bilemeyiz."

Rizzoli kiler kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı. Bir süre orada öylece durup karanlık merdivenleri izledi. Sonra Maura'ya döndü. "Bodrumun tamamı toprakla kaplı."

Bir süre kimseden ses çıkmamıştı.

"Minibüste yeraltı radarı var. İki gün önce Machia'daki bir çiftlikte kullanmıştık," dedi Gary.

"Onu buraya getirin," dedi Rizzoli. "Şu toprağın altına bir bakalım."

312

313

YİR, <^İM

YİR, YANİ YERALTI RADARI, elektromanyetik dalgalar aracılığıyla yeraltını incelemeye yarıyordu. Uzmanların minibüsten getirdikleri Selektif Entegre Ray Sistemi, yani SIR- 2 makinesinin iki tane anteni vardı. Biri yere yüksek frekanslı elektromanyetik enerji yolluyordu; diğeri de yer altındaki cisimlere çarpma suretiyle geri dönen dalgaları ölçüyordu. Gönderilen data da bir bilgisayar ekranına yansıyor. Farklı tabakalar yatay çizgiler halinde ekrana görüntülenebiliyordu. Uzmanlar makineyi merdivenlerden aşağı taşıdıkları sırada Yates ve Corso da tarama alanını belirlemek üzere bodrum katının tabanını birer metrelik aralıklara bölmüşlerdi.

"Bu yağmurda toprak oldukça nemli olacak," dedi Pete elektrik kablolarını açtığı sırada.

"Bu makineyi etkiler mi?" diye sordu Maura.

"YİR tepkimesi yerin su oranına göre değişkenlik gösterir. Bunu göz önünde bulundurarak EM frekansı ona göre ayarlamamız gerekiyor."

"İki yüz megahertz mi?" diye sordu Gary.

"Başlangıçta evet. Ama daha yüksek bir frekansa çıkmaz-

İkiz Bedenler

dım çünkü bu kez de çok fazla ayrıntı görünür." Pete kabloları taşınabilir konsola bağlayıp dizüstü bilgisayarını açtı. "Ama bu iş etrafımızı saran onnamn ortasında biraz zor olacak."

"Ağaçların bununla ne ilgisi var ki?" diye sordu Rizzo-U.

"Bu ev ağaçlık bir alan üzerine kurulu. Yani temelin altında ölü ağaç köklerinden kalma bir sürü oyuk vardır. Bu da resmi bulamlaştıracak tabii."

"Şu konsolu sırtıma takmama yardım eder misin?" dedi Gary.

"Nasıl oldu? Kayışları sağlamlamak ister misin?"

"Yok, iyidir." Gary derin bir nefes alıp etrafına bakındı. "Sondan başlayacağım."

Gary, YR'ı toprakla kaplı yerin üzerinde dolaştırdıkça yeraltı profili dalgalı çizgiler hâlinde dizüstü bilgisayarının ekranında belirdi. Maura tıp eğitimi sırasında insan bedeninde ultrason ve CT taramasının kuşandığını görmüştü ama ekranda beliren bu dalgaların ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Gary'ye.

"Bu karanlık bölgeler pozitif radar ekoları. Negatif ekolar beyaz görünüyor. Biz anormal bir şeyler arıyoruz. Hiperbolik bir yansıma mesela."

"O nedir?" diye sordu Rizzoli.

"Bir sürü dalga yayan bir tür kabarcıklık gibi. Radar dalgalanır yer altına gömülmüş bir şeye çarptığında her yöne dağılır." Gary durup ekranı inceledi.

"Tamam. Şunu görüyor musunuz? Üç metre kadar derinde hiperbolik yansıma veren

314

315

Tess Gerritsen

bir şey var."

"Ne olabilir?" diye sordu Yates.

"Bir ağaç kökü olabilir. Burayı işaretleyip devam edelim."

Gary birer metrelik aralıklarla bölünen toprak yüzeyde yoluna devam etti. Radar ekolarının verdiği dalgalanır diz-üstü bilgisayarda izliyorlardı. İki adımda bir incelenmek üzere başka bir nokta belirleniyordu. Gary alanın orta yerine ulaştığında bir anda durdu.

"İşte bu ilginç," dedi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Yates.

"Bekleyin. Şu bölgeyi bir daha deneyeceğim." Gary YR'ı yeniden az önce geçtiği bölgenin üzerine götürdü. Gözü diz-üstü bilgisayarın üzerinde, milim milim ilerliyordu. Sonra yine durdu. "Burada büyük çaplı bir anormallik söz konusu."

Yates, Gary'ye doğru yaklaştı. "Bakalım."

"Bir metre kadar aşağıda. Burada büyük bir cep var. Gördünüz mü?" Gary ekranda radar ekolarının bozulduğu kocaman bir tümseğe işaret ediyordu. "Burada bir şey var," dedi yere bakarak. "Hem de çok derinde değil." Sonra Yates'e baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Minibüste küreğiniz de var mı?"

"Evet. Bir çift de mala olacaktı."

Yates başını salladı. "Pekâlâ. Onları buraya getirin. Bir de daha fazla ışığa ihtiyacımız olacak."

"Minibüste bir projektör daha var. Fazladan uzatma kabloları da."

Corso basamakları tırmanmaya başladı. "Ben getiririm."

"Sana yardım edeyim," dedi Maura ve Corso'nun pe-

İkiz Bedenler

sinden mutfığa çıktı.

Dışarıda yağmur gücünü kaybedip ince ince çiselemeye başlamıştı. Olay yeri inceleme timinin minibüsüne doğru yürümeye başladılar. Bahçıvan küreğini ve

fazladan projektörü bulmuşlardı. Corso eşyaları yüklenip eve doğm yürümeye başladı. Maura da diğer kazı gereçlerinin bulunduğu kutuyu alıp minibüsün kapısını kapadı. Tam Corso'nun peşinden içeri girecekti ki o şurada ağaçların arasından yaklaşan başka bir araç farlarını gördü. Garaj yolunda durup o tamdık kamyonetin yaklaşarak sonunda olay yeri inceleme minibüsünün yanına park etmesini izledi.

Bayan Clausen kamyonetinden inmişti. Üstüne birkaç beden büyük gelen yağmurluğu pelerin gibi arkasından uçuşuyordu. "Şimdiye kadar işiniz bitmiştir diye düşünmüştüm. Anahtarını neden geri getirmediğiniz diye merak ediyordum." "Bir süre daha burada olacağız."

Bayan Clausen garaj yolundaki diğer araçlara baktı. "Sadece etrafa şöyle bir bakacağımızı sanmıştım. Olay yeri incelemenin burada ne işi var?"

"Bu iş zannettiğimden daha uzun sürecek. Bütün geceyi burada geçirmemiz gerekebilir."

"Neden ki? Kardeşinizin giysileri bile burada değil artık. Sizin için hepsini kutuladım."

"Bu sadece kardeşimle ilgili değil Bayan Clausen. Pohl başka bir olay için burada. Yıllar önce olmuş bir olay."

"Ne kadar önce?"

"Kırk beş yıl kadar önce. Siz evi almamıştınız bile o zaman."

316

317

Tess Gerritsen

'Kırk beş yıl mı? O zaman..." Kadın bir anda susmuştu.

"O zaman ne?"

Maura'nın elinde taşıdığı bahçe küreklerini görünce Bayan Clausen'in ağzı bir kanış açık kalmıştı bir anda. "Bu kürekler ne için? Evime ne yapıyorsunuz siz?"

"Polis bodrum katında arama yapıyor."

"Arama mı? Yani orayı kazıyorlarT"

"Bunu yapmak zorunda kalabilirler."

"Bunun için izin vermedim size." Bayan Clausen arkasını döndüğü gibi verandaya fırlamıştı. Yağmurluğu arkasından yerlere değiyordu.

Maura da kadının peşinden eve girdi. Sonra da mutfaka. Kutuyu tezgâha bırakıp kadına dönmüştü. "Bekleyin. Anlamıyorsunuz..."

"Kimsenin kilerimin altına üstüne getirmesini istemiyorum!" diyerek kapıyı açmıştı Bayan Clausen. Aşağıda elinde kürekle bekleyen Dedektif Yates'e bakıyordu. Dedektif bir parça toprağı kazıp kenara atmıştı bile.

"Bayan Clausen. Bırakın işlerini yapsınlar," dedi Maura.

"Bu evin sahibi benim," diye seslendi kadın merdivenden aşağı doğru bakarak. "Benim iznim olmadan orayı kaza-mazsınız!"

"Bayan söz veriyoruz işimiz bittiğinde toprağı geri dolduracağız," dedi Corso. "Sadece şuraya şöyle bir bakmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Radanımız burada bir geri tepme saptadı."

ikiz Bedenler

"Geri tepme de ne demek oluyor? Ne var orada?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Eğer devam etmemize izin verirseniz hep beraber öğreneceğiz."

Maura kadını iteleyerek kilerden çıkardı ve kapıyı kapattı. "Lütfen çalışmalarna izin verin. Eğer izin vermezseniz arama emri almanız gerekecek."

"Peki orayı kazmak nereden akıllanıza geldi ki?"

"Kan."

"Ne kan?"

"Mutfak tamamen kan içindeydi."

Kadm yerlere baktı. Linolyumu baştan aşağı inceledi. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

"Siz göremezsiniz. Kimyasal bir sprey sıkınca görünüyor. Ama iuanm bana. Her yer kan içindeydi. Kanm mikroskobik izleri bütün yüzeyi kaplamış. Ayrıca duvara sıçrayan kanlar da görülüyordu. Tüm o kan kiler kapısmm altından geçip merdivenlerden aşağı akmış. Biri orayı yıkayarak ya da paspaslayarak temizlemiş olmalı. Duvarlar da silinmiş tabii. Gözle görünür bir şey olmadığı için izlerden kurtulduk-lannı sanmış olmalılar. Ama kan hâlâ orada. Fisurlann, ahşap üzerindeki çatlakların arasına sızıyor ve yıllar geçtiği hâlde onu sikmiyorsunuz. Bu evin içinde hapsohnuş yani. Duvarlann içinde hapsolmuş."

Bayan Clausen dönüp Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Kimin kanı?" diye sordu usulca.

"Polis de bunu öğrenmeye çalışıyor."

"Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz de..."

"Hayır. Kanm çok eski olduğunu düşünüyoruz. Siz evi

318

319

Tess Gerritsen

almadan öncesine ait yani."

Kadm sersemlemiş vaziyette mutfak masasımın yanm-daki sandalyeye yığılıverdi. Yağmurluğunun kapüşonu ba-şmdan kayıp düşünce griye dönmüş kirpi gibi saçları çıkmıştı meydana. O kocaman yağmıuğun içinde kambur kambur otururken ilk başta olduğundan daha da küçük, daha da yaşlı görünmüştü Maura'mn gözüne. Mezara girmeden erimeye başlamış gibi.

"Şimdi bu evi kimse almak istemeyecek," diye mml-dadı. "Bunu duyunca hayatta kimse almaz burayı. Bu lanet yer elimde kalacak."

Maura geçip kadmm karşısına oturdu. "Kız kardeşim neden bu evi kiralamak istedi? Size söyledi mi?"

Kadm cevap vermemişti. Bayan Clausen şaşkınlık içinde başını iki yana sallıyordu.

"Yolda SATILIK ilanım gördüğünü ve sizi emlak ofisinden aradığımı söylemişsiniz."

Kadm sonunda başını salladı. "Durup dururken birdenbire aradı işte."

"Size ne söyledi peki?"

"Ev hakkmda daha çok bilgi edinmek istiyordu. Burada kimin yaşadığını, benden önce kime ait olduğunu filan. Bu bölgedeki gayri menkullerle ilgilendiğini söylemişti."

"Ona Lank'lerden bahsettiniz mi?"

Bayan Clausen bir anda gerilmişti. "Onlan tanıyor musunuz?"

"Eskiden bu evin sahibi olduklarım biliyorum. Bir baba ve oğlu. Bir de adamın yeğeni vardı. Amalthea admda bir kız. Kardeşim size onlan da sordu mu?"

ikiz Bedenler

Kadm derin bir nefes aldı. "Evet, bilmek istiyordu. Bunu anlayışla karşıladım. Eğer bir ev satm alacaksan o evi kimin yaptığını^ orada kimlerin yaşadığını bilmek istersin." Bayan Clausen yine Maura'mn gözlerinin içine bakmıştı. "Bu onlarla ilgili değil mi? Lank'lerle ilgili."

"Siz bu kasabada mı büyüdünüz?"

"Evet."

"O zaman Lank ailesini tanıyor oknahsmız."

Bayan Clausen soruya hemen cevap vermemişti. Önce ayağa kalkıp yağmurluğunu çıkardı ve mutfak kapısmm yanındaki askılardan birine astı. Bütün bırnlan yaparken son derece yavaş hareket ediyordu. "O benimle aynı smıftaydı," dedi sonunda. Arkası Maura'ya dönüktü hâlâ.

"Kim?"

"Elijah Lank. Kuzeni Amalthea'yı pek tammiyordum çünkü bizden beş simf aşağıdaydı-daha çocuktu. Ama hepimiz Elijah Lank'i tamyorduk." Kadının sesi ufacık bir fısıltıya dönmüştü âdeta. Sanki o ismi yüksek sesle dile getirmek bile istemiyor gibiydi.

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Bilmem gerektiği kadarım biliyordum."

"Ondan pek hoşlanmıyordunuz anladığım kadanyla."

Bayan Clausen dönüp Maura'ya baktı. "Seni korkutan insanları sevmek pek mümkün değildir."

ICiler kapısının ardından toprağa vuran kürek seslerini duyabiliyorlardı. Evin sırlarının derinine iniyorlardı işte. Bu, ev seneler boyunca, yaşanan korkunç şeylerin sessiz bir ta-mığı olmuştu.

"Burası o zamanlar küçük bir kasabaydı Dr. Isles. Şim-

320

321

Tess Gerritsen

diki gibi yazlıküarm uğrak yeri olan bir sayfiye yeri değildi. O zaman sadece kasaba yerlileri bulunurdu ve ister istemez onları tanırdınız. Hangi ailelerin iyi olduğunu hangilerinden uzak durmamız gerektiğini bilirdiniz. Elijah Lank'in nasıl biri olduğunu on dört yaşında öğrenmiştim. O kesinlikle uzak durmak isteyeceğiniz türde bir çocuktu."

Bayan Clausen masaya dönüp yorgun düşmüşçesine sandalyesine çöktü yine. Mika masada kendi yansımasını an-yormuş gibi başını öne eğmişti. Bu dağda yaşayan bir çocuktan korkan on dört yaşındaki hâlinin yansımasını anyormuş gibi.

Maura kadının fırça gibi gri saçlarla örtülü basma bakıp öylece bekledi bir süre. "Peki neden ondan korkuyordunuz?" diye sordu sonra.

"Bir tek ben değildim ki. Hepimiz Elijah'dan korkuyorduk. "Olanlardan sonra..."

"Neler oknuştunuz?"

Bayan Clausen başını kaldırdı sonunda. "O kız canlı canlı gömdükten sonra."

Sonrasında mutfağı dolduran sessizliğin içinde Maura alt katta toprağı kazan adamların seslerini duydu. Kalbinin kaburgalarının içinde çarptığını hissedebiliyordu. Tanrım, aşağıda kim bilir ne bulacaklar? diye geçirdi içinden. "Kız kasabaya yeni gelmişti," dedi Bayan Clausen.

"Alice Rose. Diğer çocuklar kızın arkasına oturup hakkında ileri geri konuşurlardı. Onunla alay ederlerdi. Ahce hakkında aklımıza gelen her şeyi söyleyebiliyorduk çünkü kız

İkiz Bedenler

sağırdı. Onunla alay ettiğimizi anlamıyordu bile. Acımasızca davrandığımızı biliyorum. Çocuklar o yaşlarda henüz kendilerini başkalarının yerine koymayı bilmedikleri için.böyle oluyorlar işte. O acıyı kendileri tadana dek acımasız oluyorlar." Bayan Clausen çocukken insanın yaşadığı değişimleri ve öğrenmekte geç kalman dersleri düşünerek pişmanlıkla iç geçirmişti.

"Alice'e ne oldu?"

"Elijah bunun bir şaka olduğunu söyledi. Birkaç saat sonra kız zaten çıkaracakmış güya. Ama bir deHıe tıkilıp kal-mamın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Korkudan altımıza yaptığımızı? Ve kimse çığılJdanmızı duymuyor. Sizi o deliğe tıkan çocuktan başka kimse nerede olduğunuzu bilmiyor."

Maura sessizce kadının devam etmesini bekledi. Bu öykünün sonunda duyacaklarından korkuyordu.

Bayan Clausen, Maura'nın kaygı dolu gözlerle kendisine baktığını görünce başını iki yana salladı. "Oh, Ahce ölmedi. Köpeğı onu kurtardı. Kızın nerede olduğunu biliyormuş, Avazı çıktığı kadar havlayıp insanları oraya götürmüş."

"Kız kurtuldu o zaman."

Kadm başını salladı. "O gece geç saatte onu kurtarmışlar. Ama sonunda onu buldukları saatlerdir o deliğin içindeymiş. Konuşamıyormuş bile. Zombiye dönmüş. İki hafta sonra da ailesiyle birlikte buradan taşındılar ama nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Elijah'yane oldu?"

Bayan Clausen omzu silktilti. "Ne olacak? Bunun bir eşek şakası olduğunu söyleyip durdu. Bütün gün hepimizin yap-

322

323

Tess Gerritsen

tığı gibi Alice'le dalga geçtiğini söyledi. Doğruydı da. Hepimiz o kıza işkence ediyorduk. Hepimiz onu mahvettik. Ama Elijah'mnki. O bu işi fazla ileri götürmüştü."

"Ceza almadı mı yani?"

"On dört yaşmdayken insana ikinci bir şans veriliyor işte. Özellikle de evdekilerin sana ihtiyacı varsa. Baban gün boyunca yan sarhoş geziyorsa ve dokuz yaşmdaki kuzenle aynı evde yaşıyorsan bazı şeylere göz yumuluyor."

"Amalthea," dedi Maura usulca.

Bayan Clausen başını salladı. "O ufacık kızm bu evde yaşadığım düşünebiliyor musunuz? Canavarlarla dolu bir ailede."

Canavarlar.

Ortam bir anda elektriklenmişti. Maura ellerinin buz kestiğini fark etti. O anda Amalthea Lank'in hezeyanları çalınmıştı kulağına.

Git buradan. Seni görmeden önce git buradan.

Ve arabasının kapışma çizilen pençe izini düşündü. Bir Canavar 'in imzası.

Maura, o sırada kiler kapısının açılmasıyla irkildi. Arkasından döndüğünde RizzoK'nin eşikte durduğunu gördü.

"Bir şeye çarptılar," dedi Rizzoli.

"Ne peki?"

"Tahta. Bir tür panel. Altmış santim kadar aşağıdaydı. Üzerindeki toprağı temizlemeye çalışıyorlar şimdi." Tezgâhın üzerindeki kutuya işaret etti.

"Bunlara ihtiyacımız olacak."

Maura kutuyu alıp bodrumun merdivenlerinden aşağı indi. Kazılan topraklar çukurun kenarında birikmişti. Kaz-dıklan çukur hemen hemen bir metre seksen santim genişli-

İkiz Bedenler

ğindeydi.

Bir tabut boyutunda.

Elinde kürekle çalışan Dedektif Corso başını kaldırdı Maura'yı baktı. "Panel oldukça kalın. Ama şunu dinleyin." Corso kürekle tahtaya vurdu. "Sağlam değil. Altında boşluk var."

"Biraz da ben yapayım istersen," dedi Yates.

"İyi olur. Belim ağnmaya başladı." Corso küreği Yates'e uzattı.

Yates çukurun içine atlayıp tahtaya basınca boşuk bir ses çıkmıştı. Yates büyük bir kararlılıkla küreğini toprağı salladı ve kazdığı toprakları giderek büyüyen yığının üzerine bıraktı. Tahta panel gözükene dek kimseden çıt çıkmamıştı. İki projektörün alev alev ışığı çukurun için aydınlatıyordu. Yates'in duvara vuran gölgesi kukla gibi dans ediyordu âdeta. Diğerleri ise iştahla tabutun görünmesini bekleyen mezar avcılar gibi bir köşede durmuş onu izliyorlardı.

"Bu tarafı tamamen temizledim," dedi Yates nefes nefese. "Sandık gibi bir şeye benziyor. Kürekle biraz çatlattım bile. Daha fazla zarar vermek istemiyorum."

"Küçük küreklerle fırçalar bende," dedi Maura.

Yates nefes nefese kalmış vaziyette doğruldu ve çukurun dışına atladı.
"Pekâlâ. Şu üst kısmı temizlersiniz o zaman. Kapağı açmadan önce birkaç tane fotoğraf çekehim biz de."

Maura ve Gary hendeğin içine atladılar. Maura panelin ağırlıkla birlikte ayaklanmın altında titrediğini hissetmişti. Bu pislik içindeki kalasların altında onları bekleyen korkunç manzarayı hayal etti. Kapağın açılmasıyla birlikte çürümüş

324

325

Tess Gerritsen

bir bedenle karşılaştıklarını düşünerek dehşete düşmüştü. Güm güm atan kalbini duymazdan gelerek yere eğildi ve panelin üzerindeki toprağı süpürmeye başladı.

"Şu küreklerden birini de bana ver," dedi Rizzoli. O da hendeğin içine atlamak üzereydi.

"Sen değil," dedi Yates. "TSfeden biraz ağız olmayı denemiyorsam?"

"Ben özürlü değilim. Hiçbir şey yapmadan böyle beklemekten nefret ediyorum.

Yates gergin gergin gülmeye başladı. "Biz de bayılıyorduk bunu yapmaya çünkü. Ayrıca basma bir iş gelirse kocana ne derim sonra?"

"Hareket edecek yer yok zaten Jane," dedi Maura.

"O zaman şu lambaları düzelteyim de önünüzü görün bari."

Rizzoli projektörlerden birini çevirince Maura'nın üzerinde çalıştığı köşe aydınlandı. Maura dizlerinin üzerinde eğilmiş fırçayla toprağı süpürdükçe küçük küçük pas lekeleri belirmeye başladı. "Burada eski çiviler var," diye seslendi

"Arabada manivela olacaktı," dedi Corso. "Gidip getireyim."

Maura toprağı temizledikçe başka çiviler de çıkmıştı ortaya. Alan çok dardı; bu yüzden boynu ve kolları ağrılamaya başlamıştı. Maura sırtını doğrulttu. O sırada arkasında bir şakırtı duydu.

"Hey, şuna bakın," dedi Gary.

Maura arkasını döndüğünde Gary'nin malasının iki buçuk santimlik kırık bir boraya çarptığını gördü. "Böyle bir

İkiz Bedenler

sandiğa neden bir bora sokarsın ki?" Bir anda susmuştu sonra. Maura'nın gözlerinin içine baktı.

"Bu bir havalandırma deliği," dedi Maura.

Gary dizlerinin altındaki kalaslara baktı. "Bu lanet olası şeyin içinde ne var böyle?"

"Siz ikiniz, çıkın artık oradan," dedi Pete. "Fotoğraf çekeceğiz."

Yates, elini uzatıp Maura'nın çıkmasına yardım etti. Birdenbire ayağa kalkınca Maura'nın başı dönmüştü biraz. Kameranın flaşından sersemleyerek gözlerini kırıştırdı. Projektörlerin gerçek üstü parlaklıkları ve duvarlarda dans eden gölgelerin atmosferinde gerçekten de biraz sersemlemişti. Merdivenlere gidip oturdu sonunda. O altında kan lekelerinin hayaletlerinin dolaştığını düşünmüştü ama iş işten geçmişti artık.

"Pekâlâ," dedi Pete. "Açalım şunu artık."

Corso hendeğin yanına çömelip levreyi yerleştirerek kapağı açmaya çalıştı.

"Kıvıldamıyor bile," dedi Rizzoli.

Corso durup almanın gömleğinin koluna sildi. Alnına bir parça çamur bulaşmıştı. "Tannın. Belimin acısı yarı çıkacak." Sonra levreyi yeniden kapağın altına sıkıştırdı. Bu kez levreyi biraz daha derine sokuşturmayı başarmıştı. Derin bir nefes alıp bütün gücüyle levreyi bastırdı. Çiviler yerinden oynamıştı sonunda.

Corso levreyi bir kenara attı. Yates'le birlikte hendeğe eğilip kapağı kaldırdılar. Bir süre kimseden çıt çıkmamıştı. Projektörlerin altında ayna gibi parlayan boşluğa bakakaldılar.

326

327

Tess Gerritsen

"Anlamıyorum," dedi Yates. Sandığın içi boştu.

O gecenin sonunda yağmurdan pml pml parlayan otobanda eve doğru ilerlemeye başladılar. Maura'nın silecekleri buğulu ön camın üzerinde insanı hipnotize eden bir ritimde bir ileri bir geri gidiyordu.

"Mutfaktaki kam gördün," dedi Rizzoli. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Amalthea daha önce de öldürmüştü. Nikki ve Theresa Wells onun ilk kurbanları değihniş."

"O evde tek başına değildi Jane. Kuzeni Elijah da orada yaşıyordu. Katil o olabilir."

"Sadler'lar kaybolduğunda Amalthea on dokuz yaşm-daymış. Kendi mutfagmda olan biteni görecekt yaşta yani."

"Bu, cinayeti onun işlediği anlamına gelmez."

Rizzoli gözlerini Maura'ya dikti. "O'Donnell'in teorisine inanıyorsun değil mi? Şu Canavar meselesine."

"Amalthea şizofreni hastası. O derece hasta birinin iki tane kadını öldürüp sonra da mantıklı bir biçimde deUUri ortadan kaldırmak için cesetleri yakmayı akıl edebileceğine inamıyor musun?"

"Dehlleri kaldırmak konusunda muhteşem bir iş çıkardığı söylenemez. Neticede yakalandı değil mi?"

"Virginia poUsi şanslydı sadece. Onu rutin bir trafik kontrolü sırasında ele geçirmek dedektiflik dehalarmı göstermez sanmm." Maura boş otobanın üzerinde kıvnl kıvnl uzanan sis perdesine baktı. "O kadımlan tek basma öldürmedi. Ona yardım eden biri vardı. Arabasmda parmak izleri var. Başmdan beri onun yanında olan biri vardı."

ikiz Bedenler

"Kuzeni mi?"

"Elijah o kızı diri diri gömdüp zaman sadece on dört yaşmdaymış. Hangi çocuk böyle bir şey yapar ki? Büyüyünce ne tür bir adama dönüştü kim bilir."

"Düşünmek bile istemiyorum."

"Nasıl bir adama dönüştüğünü ikimiz de biliyoruz bence," dedi Maura.

"Mutfaktaki kam gördün."

Lexus hini hini çahşan motoruyla otobanda ilerliyordu. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ nemliydi ve pencereler bu-ğulanmıştı.

"Sadler'lan öldürdüklerine göre," dedi Rizzoli, "o zaman..." Gözlerini Maura'ya çevirmişti. "O zaman Karen Sadler'm bebeğini ne yaptılar?"

Maura hiçbir şey söylememişti. Gözlerini yoldan ayırmadan doğruca ilerliyordu. Önlerinde ne bir sapak ne de bir kavşak vardı. Sadece sürmeye devam et, dedi kendi kendine.

"Nereye varmaya çahştığımı görüyor musun?" dedi Riz-zoh. "Kırk beş yıl önce Lank kuzenler hamile bir kadını öldürüyor. Bebeğin kahntılan bulunamıyor Beş yıl sonra Amalthea, Boston'da Van Gates'in ofisinde beliriyor ve yeni doğmuş iki bebeğini satmaya kalkıyor."

Maura'nın direksiyonun üzerindeki parmakları taş ke-sihnişti.

"Ya bebekler onun bebekleri değilse?" dedi Rizzoli. "Ya Amalthea senin anne değilse?"

328

329

YÎR^İÜÇ

MATTİE PURVİS, karanlıkta uzandığı yerde bir insa-nm ne kadar zamanda açlıktan ölebileceğini düşünüyordu. Yiyeceklerini çok çabuk tüketiyordu. Yiyecek torbasının içinde sadece altı tane Hershey çikolatası, yarım paket tuzlu kra-ker ve birkaç parça da kurutulmuş et kalmıştı. Bunları pay etmeliyim, diye düşündü. Bir şekilde sonuna kadar yetirmem gerekiyor...

Neyin sonuna kadar? Sonunda açlıktan olmasa da susuzluktan ölene kadar mı?

Mattie değerli çikolatasından bir parça ısırdı. Bir lokma daha ısırabilmek için çıldırmıyordu ama kendisini tuttu. Dikkatlice çikolatanın kabını kapattı sonunda. Çok çaresiz kalırsam kağıdı da yiyebilirim, diye düşündü. Kağıt yenebilir değil mi? Ağaçtan yapılıyor neticede. Ve geyikler acıkınca ağaçların kabuklarını yiyor. Az da olsa besleyici olmalı. Evet, kağıdı sakla. Temiz tut Mattie istemeye istemeye de olsa çi-kolatanın kalanını torbaya geri koydu. Gözlerini kapatıp ham-burgerleri ve kızarmış tavukları düşündü. Dwayne hamile kadınlara ineklere benzediğini söylediğinden beri kendine yasakladığı tüm o yiyecekleri hayal etti. Ashnda Mattie'nin ineğe benzediğini söylemeye çahşıyordu çünkü. O günden sonra iki

ikiz Bedenler

hafta boyunca sadece salata yemişti. Ta ki sonunda Marcy'nin evinde salonun orta yerinde yere yığılana dek, Kadımlar endişe içinde basma toplanmışlardı. Dwayne de onları uzaklaş-tırma dişlerinin arasından tıslayarak Mattie'ye ayağa kalkma-sını söylemişti. İmaj her şeydir, deyip dururdu ve şimdi Bay BMW ve lastikli hamilelik pantolonu içindeki inek gibi ka-nsı yerlerde sürünüyorlardı. Evet, ben bir ineğim Dwayne. Kocaman, güzel bir ineğim ve karnımda senin bebeğini taşıyorum. O yüzden şimdi gelip bizi kurtar seni lanet olası. Kurtar bizi; kurtar.

Mattie o anda yukandan ayak seslerinin geldiğini duydu.

Kendisini esir alan düşmanı adım adım yaklaşıırken sessizce başını kaldırıp mazgala baktı. Adamın kedi gibi sinsi, temkinli ve ağır adımların ezberlemişti artık. Her geldiğinde onu serbest bırakması için yalvanyordu. Ama adam her seferinde onu o kutunun içinde bırakıp gitmişti. Ve şimdi yiyeceği ve suyu tükenmek üzereydi.

"Bayan."

Mattie cevap vermedi. Biraz merak etsin, diye düşündü Mattie. Eğer fenalaştığımı zannederse kutuyu açar belki. Eğer ölürsem o kıymetli fidyesine kavuşamaz ne de olsa.

"Bayan, konuşsana."

Mattie sessizce kımıldamadan bekledi. Yalvarmalarım hiçbir işe yaramadı. Belki bu onu korkutur. Belki o zaman beni buradan dışarı çıkarır. Toprağın üzerinde bir patutı duyuldu. "Orda mısınız?" Başka nerede olabilirim seni geri zekâlı?

330

331

Tess Gerritsen

Uzun bir süre hiçbir ses çıkmamıştı. "Peki. Madem öldün o zaman seni oradan çıkarmanın bir anlamı yok. Değil mi?" Ayak sesleri uzaklaşmaya başlamıştı.

"Bekle! Bekle!" Mattie feneri açıp tavanı yumruklamaya başladı. "Geri dön. Lanet olsun! Geri dön!" Mattie kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. Adamın ayak seslerini duyduğu zaman neredeyse sevincinden kahkahayı basacaktı. Ne kadar da açması. Dımıl edilen bir sevgiH gibi ilgi için yalvanyordu artık.

"Uyandırmak demek," dedi adam.

"Kocamla konuştun mu? Sana param ne zaman ödeyecek?"

"Nasılsm?"

"TSfeden soruma cevap vermiyorsun?"

"Önce sen cevap ver."

"Oh, harikayım doğrusu!"

"Bebekten ne haber?"

"Yemeğim tükenmek üzere. Daha fazla yiyeceğe ihtiyacım var."

"Yeterince yemeğin var."

"Pardon ama burada tıkkh olan benim; sen değil! Açlıktan ölüyorum. Ölürsem paranı nasıl alacaksm?"

"Sakin ol bayan, sakın ol. Dinlenmeye bak. Her şey yoluna girecek."

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek!"

Cevap gelmemiştir.

"Hey? Hey?" diye bağırdı Mattie.

Ayak sesleri uzaklaşmaya başlamıştı şimdi.

"Bekle!" Mattie var gücüyle tavanı yumrukladı. "Geri

İkiz Bedenler

dön!" Ahşap yüzeyi yumruklarıyla dövüyordu. Bir anda öfkeyle dolmuştu içi, daha önce asla hissetmediği bir öfkeyle. Bağırmaya başladı. "Bunu bana yapamazsın! Ben hayvan değilim!" Sonunda yara bere içinde kalan elleri tireye tireye duvara yaslanıp kaldı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ama yenilginin göz yaşları değildi bunlar. Öfkeden ağlıyordu. "Lanet olsun sana," dedi. "Lanet olsun. Dwayne'e de sana da bu dünyadaki tüm pisliklere de lanet olsun!"

Yorgunluktan sırt üstü yere yığıldı sonunda. Koluyla gözyaşları silindi. Bizden ne istiyor ki? Dwayne şimdiye kadar anaparayı ödemiş olmalıydı. O zaman neden hâlâ buradayım? Neyi bekliyor?

O sırada bebeğin kamını tekmelediğini hissetti. Ellerini kamma yaslayıp bebeğiyle arasmdaki tek engel olan derisini okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. Rahminin kasıldığını hissetmişti. İlk sancım habercisiydi bu. Zavallı şey. Zavallı...

Bebek.

Mattie bir anda taş kesilmişti. Düşünmeye başladı. Hava mazgahndan seslenen adamla konuştuğu her şeyi gözden geçirdi. Dwayne'den hiç bahsetmemişti. Paradan da söz etmemişti. Bu çok mantıksızdı. Eğer o pisliğin derdi paraysa konuşması gereken kişi Dwayne okmalıydı. Ya onu hiç ara-madıysa? Ya fidye filan istemediyse?

O zaman ne istiyor?

Fenerin ışığı yine azalmıştı, ikinci paket piller de bitmek üzereydi. İki paket daha kalmıştı. Sonra tamamen karanlığa mahkûm olacaktı. Bu kez torbaya uzamp yeni pilleri almaya çalışırken paniklememiştir. Bunu daha önce deydaptım; yine yapabilirim. Usulca fenerin kapağını çevirip eski pilleri çı-

332

333

Tess Gerritsen

kardı ve yenilerini koydu. Işık pml pınl parlamıştı. Sonsuza dek iyi geceler deyip karanlığa gömülmeden önce bir kez daha ışığa kavuşmuştu işte.

Herkes ölür. Evet. Ama burada kimsenin kemiklerimi bile bulamayacağı bu kutunım içinde ölüp gitmek istemiyorum.

Işığı tasarruflu kullan, elinden geldiğince tasarruflu kıldan. Mattie feneri kapatıp karanlıkta uzanmaya devam etti. İçinde giderek büyüyen korku iyiden iyiye boğazına sa-nlmıştı artık. Kimse bilmiyor, diye düşündü. Kimse burada olduğumu bilmiyor.

Kes şunu Mattie. Toparlan. Sana senden başka kimse yardım edemez.

Mattie yan dönüp koUarmı göğsünde kavuşturdu. O sırada yerde bir şeyin yuvarlandığını duydu. Biten pillerden biriydi bu. Artık işe yaramazdı.

Kamına sanlıp adamla konuştuğu her şeyi bir kez daha gözden geçirdi. Nasılsın? Her seferinde nasıl olduğunu soruyordu? Sanki umurundaydı da. Hamile bir kadını böyle bir kutuya hapseden bhi onun nasıl olduğuyla ilgilenir miydi? Ama sürekli bunu soruyordu. Ve Mattie de sürekli onu dışarı çıkarması için yalvarmıştı şimdiye kadar.

Beklediği cevap başka, diye düşündü Mattie.

Mattie bacaklarını kamma doğru çekti. O şurada bir şeye çarpmıştı ve o şey yerde yuvarlanmaya başladı yine. Doğrulup fenerini yaktı. Bitmiş dört tane pili vardı. Bir çifti hiç açılmamıştı. Bir de fenerin içiade iki tane daha. Mattie feneri söndürdü yine. Işığı tasarruflu kullan, ışığı tasarruflu kullan.

İkiz Bedenler

Böylece karanlıkta ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başladı.

334

335

tMncFT

DR. JOYCE P. O'DONNELL cinayet masasının toplantı odasına girdiğinde sanki mekânın sahibi kendisiymiş gibi bir havası vardı. İpek gibi St. John's takmama Rizzoli'-nin bir yıllık kıyafet masrafından daha fazla para dökmüş olmalıydı. Yedi santimlik topuklarıyla zaten uzun olan boyu daha da belirgin hâle gelmişti. O sırada üç poüsün de gözleri üzerinde olduğu hâlde kadının yüzünde endişeden eser yoktu. İnsanların içinde kontrolü eline ahnayı çok iyi biliyordu. Rizzoü bu kadından ne kadar nefret ederse etsin şimdi ona imrenmeden edememişti.

Bu hoşnutsuzluğun karşılıklı olduğu belliydi. O'Don-nell, RizzoH'ye buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra Barry Frost'a baktı ve sonra da tüm dikkatini cinayet masasının en rütbeh memuru olan Teğmen Marguette'e verdi. Elbette Marguette'e odaklanacaktı. O'Donnell vaktini astlarla harcayacak bir kadın değildi.

"Bu beklenmedik daveti neye borçluyum Teğmen," dedi O'Donnell sonunda.

"Schroeder Plaza'ya çok sık çağml-dığımı söyleyemem."

"Dedektif Rizzoh'nin önerisi üzerine çağıldım."

"Bu daha da şaşırtıcı oldu şimdi. İçine bulunduğumuz

ikiz Bedenler

durum düşünülecek olursa..."

Karşı takımlarda oynadığımız düşünülecek olursa evet, diye düşündü Rizzoli. Ben canavarları yakalıyorum; sen de mahkemede onları savunuyorsun.

"Ama telefonda Dedektif Rizzoh'ye de söylediğim gibi siz bana yardım etmezseniz ben de size yardım edemem," diye devam etti O'Donnell. "Eğer Canavar'ı yakalamamı istiyorsanız elinizdeki bilgileri benimle paylaşmamız."

Rizzoli bu sözlerine cevap olarak elinin altındaki dosyayı O'Donnell'a uzattı. "Elijah Lank hakkında şu ana dek bulabildiğimiz bilgilerin hepsi burada." Dosyaya uzandığı sırada psikiyatrin gözlerinin iştahla parladığı Rizzoh'nin gözünden kaçmamıştı. O'Donnell bunun için yaşıyordu işte: canavarın bir parçasını bile görebilmek için. Şeytanın kalp atışlarını duyacak kadar yakınma yaklaşmak için hiçbir şansı kaçırmıyordu.

O'Donnell dosyayı açtı. "Bunlar hse kayıtları."

"Fox Harbor'dan."

"IQ'su 136. Ama notları vasat."

"Klasik hikâye işte. Kendisinden beklenen başarıyı gösteremiyor.

Öğretmenlerinden biri şöyle yazmış: 'Eğer kendini verebilirse muhteşem işler başarabilir' Elijah Lank'ın başarılarının onu nerelere sürükleyeceğini bilmiyormuş tabii. Annesi öldükten sonra babası Hugo tarafından büyütülüyor. Babası bir işte uzun süre tutunamıyor. BeUi ki bütün gün içki şişesinden başım kaldıramıyordu. Sonunda Elijah on sekiz yaşındayken pankreas iltihabından ölüyor."

"Amalthea da bu evde büyümüş değil mi?"

"Evet, dokuz yaşında annesi öldükten sonra amcasının

336

Tess Gerritsen

yanma geliyor. Babasımn kim olduğu bilinmiyor. Fox Har-bor'lu Lank ailesi de kurulmuş oluyor böylece. Alkolik bir amca, sosyopat bir kuzen ve sonunda şizofren olan bir kız çocuğu. Al sana muhteşem Amerikan ailesi."

"Elijah'nm sosyopat olduğunu söylediniz? Neden?"

"Smıf arkadaşımı zevk için diri diri gömen bir çocuğa ne denir?"

O'Donnell diğer sa5^aya geçmişti. Bu dosyayı okuyan başka biri olsa mutlaka yüzünde bir dehşet ifadesi belirirdi. Ama O'Donnell büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Gömülen kız daha on dört yaşdaymış," dedi Rizzoli. "AUce Rose. Okuldaki yeni çocukmuş. Ayrıca işitme engel-liymiş; diğer çocuklar bu yüzden onunla alay ediyorlarmış. Elijah büyük olasılıkla bu yüzden seçmişti onu. Kınlgan, kolay lokma. Onu evine davet etmiş. Sonra da ormana götürüp daha önceden kazdığı çukurun içine atmış. Sonra da deliği kalaslarla kapatıp üzerine taşlar yığmış. Daha sonra sorgulandığında bunun bir eşek şakası olduğunu söylemiş tabii. Ama bence gerçelcten de o kızı öldürmek istemiş."

"Buradaki raporda kızın zarar görmeden kurtanldığı yazıyor."

"Zarar görmeden mi? Tam olarak böyle söylenemez."

O'Donnell başını dosyadan kaldırıp RizzoU'ye baktı. "Ama oradan canlı hâlde kurtanlmış."

"AHce Rose hayatmm sonraki beş yılda ciddi bir depresyona girmiş ve kaygı nöbetleri yaşamış. On dokuz yaşma geldiğinde de sonunda küvete girip bileklerini keserek intihar etmiş. Bana sorarsanız o kızm ölümünden EHjah Lank sorumludur. İlk kurbanı Aüce Rose yani."

ikiz Bedenler

"Başkalan da olduğuna dair kamtmız var mı?"

"Kırk beş yıl önce Kennebunkport'tan Karen ve Robert Sadler adında bir çift ortadan kaybolmuş. Karen Sadler o zaman sekiz aylık hamileymiş. Geçen hafta cesetlerinden geri kalanları Elijah'nm, Alice Rose'u gömdiiğı yerde bulduk. Sadler'lan Elijah'nm öldürdüpnü düşünüyorum. Elijah ve Amalthea'nm."

O'Donnell bir anda taş kesilmişti. Sanki nefesini tutmuş gibiydi.

"Bunu ilk öne süren sizdiniz Dr. O'Doimell," dedi Teğmen Marquette.

"Amalthea'nm Canavar adında bir ortağı olduğunu söylemiştiniz. Nikki ve Theresa Wells'i öldürürken yardım aldığım. Dr. Isles'a böyle söylediniz değil mi?"

"Kjimse benim teorime inanmamıştı."

"Pekâlâ artık inanıyoruz," dedi Rizzoli. "Canavar'm, kuzeni Elijah olduğunu düşünüyoruz."

O'Donnell huşu içinde kaşlarını kaldırmıştı. "'Katil kuzenler vakası, ha?"

"Katil kuzen vakalarım ilki değil tabii bu," diye belirtti Marquette.

"Doğru," dedi O'Donnell. "Kenneth Bianchi ve Angelo Buono-Hillside Cellatları. Kurbanları boğazlayarak öldürüyorlardı. Kuzendiler."

"Yani örnek bir vaka vardı," dedi Marquette. "Cinayet ortağı kuzenler."

"Bunu zaten biliyorsunuz. Benim onayıma ihtiyaç duyduğunuzu sanmıyorum."

"Kimse bilmezken Canavar'ı siz bihyordunuz," dedi Rizzoli. "Amalthea aracılığıyla ona ulaşmaya çalışıyordu-

Tess Gerritsen

nuz.

"Ama bunu başaramadım. Bu yüzden size nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum. Araştırmama biraz olsun saygı duymadığımız hâlde beni buraya çağırmak istemenizi de hiç anlamadım zaten Dedektif."

"Amalthea'mn sizinle konuştuğunu biüyorum. Dün onu görmeye gittiğimde bana hiçbir şey anlatmadı. Ama gardiyanlar sizinle konuştuğunu söylediler."

"Amalthea'yla seanslanmız hasta-doktor mahremiyeti çerçevesinde gizlidir."

"Ama kuzeni sizin hastamz değil. Bulmak istediğimiz kişi de o."

"O zaman en son görüldüğü yerden başlayın. Elinizde bir takım bilgiler vardır mutlaka."

"Neredeyse hiçbir bilgi yok. Senelerdir nerede olduğuna dair en ufak bir kayda rastlamadık."

"Hâlâ hayatta olduğundan emin misiniz?"

Rizzoü iç geçirerek cevap verdi. "Hayır." Elllerinde hiçbir şey olmadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Şu anda hemen hemen yetmiş yaşında olmah değil mi? Bir seri katil için fazla yaşh."

"Amalthea da altmış beş yaşmda," dedi Rizzoli. "Ama kimse Theresa ve Nikki Wells'i onun öldürdüğünden şüphe etmemişti. Kafalarım yanp cesetlerini benzinle yıkadıktan sonra ikisini de ateşe verdiğiinden emindi herkes."

O'Donnell sandalyesine yaslanıp bir süre RizzoH'yi inceledi. "Boston Polis Departmam'nm neden Elijah Lank'in peşinde olduğunu söyler misiniz? Bunlar yıllar öncesine ait cinayetler-üstelik sizin yetki alanımızda bile değil. Neden

İkiz Bedenler

bununla ilgileniyorsunuz?"

"Anna Leoni cinayetinin bununla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz."

"Nasıl?"

"Anna öldürülmeden önce Amalthea'yla ilgili araştırmalar yapıyordu. Belki de çok fazla şey öğrenmişti." Rizzo-H, O'DoimeU'a bir dosya daha uzattı.

"Bu nedir?"

"FBI'm Ulusal Suç İstihbarat Merkezi'ni duymuş muydunuz? Ülke çapmda kaybolan insanların bilgilerinin bulunduğu bir veritabam sağlıyorlar."

"Evet USÎM'i biliyorum."

"Kadın ve hamile anahtar kelimeleriyle bir arama yapmalarım istedik. FBFm bunun sonucunda bize yolladığı dosya bu işte. Birleşik Devletler kıtasında kaybolan hamile ka-dmlann listesi."

"Neden özellikle hamile kadınlan arattmız?"

"Çünkü Nikki Wells dokuz aylık hamileydi. Karen Sad-ler da sekiz aylık hamileydi. Bu sizce de korkunç bir tesadüf değil mi?"

O'Dormell dosyayı açıp bilgisayar çıktılarına baktı. Şaş-km gözlerle Rizzoli'ye döndü sonra. "Burada onlarca isim var."

"Her yıl bu ülkede kaybolan binlerce inşam düşünün. Arada bir de hamile bir kadm kaybolunca bu rakam çölde kum tanesi gibi görünüyor tabii. Ama son kırk yıl içerisinde her ay bir kadm kaybolduysa rakamlar artıyor ve dikkat çekiyor."

"Kaybolan bu insanlardan herhangi birinin Amalthea

340

341

Tess Gerritsen

Lank'le ya da kuzeniyle bir bağıntısı olduğunu kanıtlayabiliyor musunuz?"

"Biz de sizi bu yüzden çağırdık. Amalthea'yla bir düzineden fazla seans yapmışsmız. Size seyahatlerinden bahsettiği oldu mu? Nerede yaşadığından ya da nerede çalıştığımdan söz etti mi?"

O'Donnell dosyayı kapattı. "Hasta-doktor mahremiyetini ihlal etmemi mi istiyorsunuz benden? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü cinayetler bitmedi. Hâlâ devam ediyor."

"Benim hastam kimseyi öldürmüş olamaz. Şu anda hapiste."

"Ama ortağı dışarıda," dedi RizzoH tiksindiği bu kadına sokularak. Şu anda O'Donnell'e ihtiyacı vardı. Bu yüzden duygulanna gem vurması gerekiyordu. "Bu Canavar sizi büyülüyor değil mi? Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek

istiyorsunuz. Onun beyninin içine girip kafasmm nasıl çalış-tiğmı görmek istiyorsunuz. Aynntılan duymaktan haz alıyorsunuz. İşte bu yüzden bize yardım etmehsiniz. Böylece koleksiyonunuza bir canavar daha eklemiş olursunuz."

"Ya yamlıyorsak. Canavar belki de Amalthea'nın hayal gücünün bir ürünüdür sadece."

RizzoH, Frost'a baktı. "Şu projektörü açar mısın?"

Frost projektörü yerine yerleştirip güç düğmesine bastı. Bilgisayarların ve PowerPoint slayt gösterilerinin olduğu bu çağda tepegöz projektörler Taş Devri teknolojisi gibi kalmıştı aslında. Ama RizzoU ve Frost dosyaların hazırlarken mümkün olduğunca hızlı ve basit yolları tercih ediyorlardı. Frost elindeki dosyayı açıp içinden üstlerini tahta kalemlerle işa-

ikiz Bedenler

retledikleri bir grup şeffaf slayt çıkardı.

Slaytlardan birini tepegöz projektöre yerleştirmişti. Perdede bir Birleşik Devletler haritası belirdi. Sonra slaydın üzerine şeffaf slaytlarda başka bir tanesini yerleştirdi. Resmin üzerinde altı tane nokta oluşmuştu.

"Bu noktalar neyi temsil ediyor?" diye sordu O'Donnell.

"Bunlar USİM'nin 1984 yılının ilk altı ayma ait kayıp raporları," dedi Frost. "Bu yılları başlıyoruz çünkü FBFm bilgisayar ortamındaki ilk bir yıllık veritabanı o zaman oluşturulmuş. Yani bu bilgilerin kesinliği su götürmez. Noktaların her biri kaybolan bir hamile kadını temsil ediyor." Frost lazer kalemiyle perdeye işaret etti. "Burada coğrafi bir dağılım söz konusu. Vakalardan biri Oregon'da, diğeri de Atlanta'da. Ama güneybatıdaki şu kümeleşmeyi görüyor musunuz?" Frost haritanın o köşesini daire içine aldı. "Bir kadın Arizona'da kayboluyor. Sonra New Meksiko'da bir başkası kayboluyor. Ve daha sonra Güney Kaliforniya'da iki kişi kayboluyor."

"Bundan ne çıkarmamı bekliyorsunuz?"

"Sonraki altı aya da bakalım. 1984 yılında Temmuz'-dan Aralık'a kadar. O zaman daha açık görebilirsiniz."

Frost sonraki şeffaf slaydı da haritamız üzerine yerleştirdi. Yeni noktalar oluşmuştu şimdi. Bu kez kırmızı renkle işaretlenmişlerdi.

"Yine ülke genelinde belli bir dağılım olduğunu görüyorsunuz," dedi. "Ama burada yine bir kümeleşme var." Frost üç tane kırmızı noktanın bulunduğu yeri daire içine aldı. "San Jose, Sacramento ve Eugene, Oregon."

"Şimdi enteresan olmaya başladı işte," dedi O'Donnell

342

343

Tess Gerritsen

usulca.

"Sonraki altı ayı görene kadar bekleyin," dedi Rizzoli.

Üçüncü şeffaf slaydın da yerleştirilmesiyle birlikte hari-tanın üzerinde bu kez yeşil noktalar belirdi. Artık durum açıkça ortadaydı. O'Donnell bu manzara karşısında gözlerine inanamıyordu.

"Aman tanınm," dedi. "Küme yer değiştiriyor."

Rizzoli başını salladı. Düşünceli gözlerle perdeye bakıyordu. "Oregon'dan güneydoğuya doğru ilerliyor. Sonraki altı aylık dönemde Washington eyaletinde bir kayıp vakası gerçekleşiyor. Daha sonra Montana'da bir eyalette bir üçüncüsü daha kayboluyor." RizzoH dönüp O'Donnell'abaktı. "Bu kadarla da kalmıyor."

O'Donnell oturduğu sandalyede öne doğru eğilmişti. Sıçramaya hazır bir kedi gibi görünüyordu. "Oradan sonra nereye geçiyor?" diye sordu.

RizzoH haritaya baktı. "O yaz ve sonbahar boyunca doğuya doğru ilerliyor. Illinois ve Michigan'a, New York'a ve Massachusetts'e. Sonra ani bir dönüşle güneye iniyor."

"Hangi ayda?"

Rizzoli elindeki çıktılarını gözden geçiren Frost'a baktı. "Sonra vaka on dört aralıkta Virginia'da gerçekleşiyor," dedi Frost.

"Havaya göre ilerliyor," dedi O'Donnell.

RizzoH kadına bakı., 'TS[e?"]

"Havaya göre. Yaz aylarında Ortabatı bölgesinin üst kı-sımlarında ilerliyor görüyor musunuz? Son baharda ise New England'a geHyor. Sonra aralık ayında birdenbire güneye dönüyor. Hava soğuduğu zaman yani."

ikiz Bedenler

RizzoH kaşlanm çatıp haritaya baktı. Tanım, kadın haklı, diye düşündü. Bunu nasıl düşünemedik?

"Sonra nasıl ilerHyor peki?" diye sordu O'Donnell.

"Tam bir daire çiziyor," dedi Frost. "Güneye doğru ilerliyor. Florida'danTeksas'a. Ve sonunda yeniden Arizona'ya dönüyor."

O'Donnell sandalyesinden kalkıp perdeye doğru yürüdü. Bir süre orada durup haritayı inceledi. "Hangi yılUar demiştiniz? Bu daireyi tamamlaması ne kadar sürüyor?"

"Bu seferinde üç buçuk yıl sürmüş," dedi RizzoH.

"Uzun bir zaman."

"Evet. Ama hiçbir eyalette çok uzun kalmıyor. Tek bir yerden çok fazla kurban ahnıyor. Otoritelerin dikkatini çekmeden senelerce tekrar tekrar aynı yolu izliyor böylece."

"Ne?" O'Donnell, RizzoH'ye döndü. "Döngü tekrarla-myor mu?"

RizzoH başını salladı. "Aynı rotadan devam ederek tekrar ediyor. Bizon sürülerini takip eden göçebe kabileler gibi."

"Ve otoriteler bu tabloyu fark etmiyor?"

"Evet. Çünkü avcılar asla durmuyorlar. Farklı eyaletler, farklı yetki bölgeleri. Bir yörede sadece bir iki ay kalıp gidiyorlar. Yeni av bölgelerine kaçıyorlar. Aynı yerlerde tekrar tekrar dönüyorlar."

"Tanıdık bölgelerde."

"Bildiğimiz yere gideriz. Ve gittiğimiz yeri biliriz," dedi Rizzoli coğrafi suç profiH prensiplerinden almtı yaparak.

"Bu kaybolan insanların cesetleri bulunmuş mu hiç?"

"Hayır. Hiçbiri bulunmamış. Bu davalarda hiçbir ka-

344

345

Tess Gerritsen

patılmamış."

"O zaman gömü zulalan olmalı. Kurbanları gizledikleri, cesetlerden kurtuldukları yerler olmalı."

"Bu yerlerin ıssız bölgelerde olduğunu sanıyoruz," dedi Frost. "Kırsal bölgeler. Su kaynakları. Çünkü bu kadımların hiçbirini bulunamamış."

"Ama Nikki ve Theresa Wells bulundu," dedi O'Donnell. "Onların cesetleri gömülmemişti. Yakılmıştı."

"Wells kardeşler yirmi beş kasımda bulunmuşlar. Dosyaya dönüp o zamanki hava raporlarına baktık. O hafta beklenmedik bir kar fırtması ohnuş-bir gün içinde yere yedi santim kar düşmüş. Fırtmanın Massachusetts'e uğraması tamamen sürpriz olmuş. O şurada birkaç tane yol da kapanmış. Belki bu yüzden her zamanki gömü alanlarına ulaşamamışlardı"

"Yani bu yüzden mi cesetleri yakmışlar?"

"Sizin de dediğiniz gibi kaybolma vakaları hava durumuna göre yer değiştiriyor," dedi Rizzoli. "Hava soğuduğu zaman güneye iniyorlar. Ama o kasım ayında New England beklenmedik bir şekilde kar fırtmasına yakalamıyor. Kimse karm o kadar erken yağmasını beklemiyordu herhalde." Rizzoli, O'Donnell'm gözlerinin içine baktı. "İşte sizin Canavarımız. Bu haritanın üzerindeki önün ayak izleri. Amalthea'-nın da her adımda onunla beraber olduğunu sanıyorum."

"Benden istediğiniz nedir? Psikolojik bir profil çıkarmamı mı istiyorsunuz? Neden cinayet işlediklerini mi açıklamamı istiyorsunuz?"

"Bunu neden yaptıklarını biliyoruz. Zevk için, heyecan için öldürmüyorlar. Bunlar sizin seri katillerinizden farklı."

İkiz Bedenler

"Öldürme sebepleri ne o zaman?"

"Kesinlikle dünyevi sebeplerden dolayı Dr. O'Donnell. Aslında sizin gibi bir canavar avcısı için son derece sıkıcı bir motivasyonlan var."

"Cinayeti sıkıcı buhnadığımdan emin olabilirsiniz. Neden öldürüyorlardı o zaman?"

"Amalthea'nın da ve Elijah'nın da herhangi bir çalışma kayıtları olmadığını biliyor muydunuz? Bir işe girdikleri, Sosyal Güvence için para ödedikleri ya da bir tane olsun gelir vergisi raporu doldurduklarına dair en ufak bir kanıt yok. Kredi kartları yok. Banka hesapları yok. Senelerdir toplumun ücra köşelerinde görünmez olarak yaşamışlar. Peki ne yiyorlardı? Yemek ve ısıtma ve konaklama masraflarını nasıl kar-şılıyorlardı?"

"Bu durumda nakit ödüyorlardı sanırım."

"Peki o nakit nereden giriyordu ceplerine?" Rizzoli haritaya döndü yine.

"İşte hayatları bu şekilde kazıyorlar-dı."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bazı insanlar balık tutarak geçinirler. Bazıları elma toplarlar. Amalthea ve ortağı da bir nevi çifti sayılır. Onlar da hasat yapıyorlar." Rizzoli, O'Donnell'in gözlerinin içine baktı. "Kırk yıl önce Amalthea yeni doğmuş iki kızım para karşılığında evlatlık verdi. O bebekler için tam kırk bin dolar ahnıştı. Ama o bebeklerin Amalthea'ya ait olduklarını hiç sanmıyorum."

O'Donnell'ün kaşları çatılmıştı. "Dr. Isles ve kardeşinden mi söz ediyorsunuz?"

"Evet." Rizzoli, O'Donnell'in şaşkın ifadesini gördüğü zaman bir parça olsun tatmin olmuştu. Bu kadının neyle yüz

346

347

Tess Gerritsen

yüze olduğumuzdan haberi yok, diye düşündü Rizzoli. Sürekli canavarlarla haşır neşir olan bir psikiyatr bile bu durum karşısında şaşkına dönmüştü.

"Amalthea'yı muayene ettim," dedi Dr. O'Donnell. "Başka psikiyatrıların da görüşüne başvurdum."

"Ve onun psikozlu olduğuna karar verdiniz öyle mi?"

"Evet," dedi O'Donnell derin bir iç geçirerek. "Ama burada bana gösterdiğiniz şey-bu tamamen farklı bir yaratık."

"Deh dep."

"Bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

"O ve kuzeni para için insanları öldürdüler. Bildiğimiz para uğruna. Bu bana hiç de delice görünmüyor."

"Bu mümkün..."

"Katillerle iyi anlaşıyorsunuz Dr. O'Donnell. Onlarla konuşuyorsunuz. Warren Hoyt gibi adamlarla saatlerce sohbet ediyorsunuz." Rizzoli duraksamıştı. "Onları anlıyorsunuz."

"Anlamaya çalışıyorum."

"O zaman Amalthea ne tür bir katil sizce? Bir canavar mı? Yoksa sadece bir iş kadını mı?"

"O benim hastam. Tek söyleyebileceğim bu."

"Ama siz de kendi teşhisinizi sorguluyorsunuz şu anda değil mi?" Rizzoli perdeye işaret etti. "Burada gördüğünüz son derece mantıklı bir zihnin eseri. Avlarımla kovalayan göçebe avcılar. Hâlâ onun deh olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Dediğim gibi. O benim hastam. Onun haklarım gözetmek zorundayım."
"Biz Amalthea'yla ilgilenmiyoruz zaten. Diğerini istiyoruz. Eüjah'yı."
Rizzoh, O'Donnell'a doğru yürümeye baş-

İkiz Bedenler

ladı. Sonunda yüz yüze geknişlerdi. "Hâlâ avlamıyor bihyor musunuz?"

"Ne?"

"Amalthea neredeyse beş yıldır hapiste." RizzoU, Frost'a döndü. "Amalthea Lank tutuklandığından beri görülen vaka-lan göster ona."

Frost önceki şeffaf slaytlan kaldırıp yerlerine yeni bir harita yerleştü-di. "Ocak ayı," dedi. "Güney Carolina'da hamile bir kadm kayboluyor. Şubat ayımda Georgia'da bir başka kadm için kayıp ilam veriliyor. Mart ayımda Daytona Sahih." Frost bir başka slayt yerleştirdi. "Alü ay sonra Teksas'tan bir vaka bildiriUyor."

"Amalthea Lank hapisteyken oluyor bunlar," dedi RizzoU. "Kaçırmalar devam ediyor. Canavar durmuyor."

O'Donnell haritanm üzerinde ardı arkası kesilmeyen veri noktalarına baktı. Her nokta bir kadm. Bk hayat.

"Bir yıl önce Califomia'ya ulaştıktan sonra yeniden kuzeye dönmüş," dedi Frost.

"Ya şimdi? Şimdi nerede?"

"Son kaçırma olayı bk ay önce rapor edilmiş. Albany'-de, NewYork'ta"

"Albany mi?" O'Donnell, RizzoU'nin gözlerinin içine bakü. "Yani..."

"Şimdiye kadar Massachüsetts'e ulaşmış olmaU," dedi RizzoU. "Canavar şehre geliyor."

Frost projektörü kapatmıştı. Famn sesinin kesilmesiyle odaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Perdenin üzerinde hiçbir şey görünmüyordu şimdi ama biraz önce orada gördükleri resim hepskiin kafasına kazmıştı. O sessizhğin içinde Frost'un

348

349

Tess Gerritsen

telefonu çalmaya başlaymca bir anda irkildiler.

"Affedersiniz," diyerek odadan ayrıldı Frost.

"Bize Canavar'dan bahsedin. Onu nasıl bulabiliriz?" diye sordu Rizzoli, O'DonneU'a.

"Etten kemikten olma herhangi bir adamı nasıl buluyorsanız onu da öyle bulacaksınız? PoMs olarak göreviniz bu değil mi? Elinizde şüphelinin ismi var. Bundan yola çıkm önce."

"Adamın kredi kartı yok. Takip ediknesi çok güç."

"Ben kan tazısı değilim."

"Katilin en yakımla iletişim halindesiniz. Onu nasıl bulacağımızı bilen tek insan Amalthea."

"Onunla yaptığımız seanslar hasta-doktor mahremiyeti altındadır."

"Amalthea ona ismiyle hitap etti mi hiç? Canavar'm, kuzeni Elijah olduğuna dair herhangi bir imâda bulundu mu?"

"Hastamla aramızdaki özel konuşmalarımızı hiçbir şekilde ifşa etme özgürlüğüne sahip değilim."

"Elijah Lank sizin hastanız değil."

"Ama Amalthea öyle. Ve onu da içine alan bir dava açmak üzeresiniz. Kitlesel cinayet suçlamalarıyla geleceğiniz bir dava."

"Biz Amalthea'yla ilgilenmiyoruz. Bizim istediğimiz Elijah."

"Bu adamı yakalamak için size yardım etmek benim görevim değil."

"Lanet olsun. Toplumsal sorumluluğunuz nerde sizin?"

"Dedektif RizzoU," diye araya girdi Marquette.

Rizzoli gözlerini O'Donnell'm üzerinden ayırmamıştı. "Haritayı düşünün. Haritanm üzerindeki o noktaları, tüm o

İkiz Bedenler

kadmlan. O şimdi burada. Sıradaki kurbanım anyor."

O'Donnell'm gözü RizzoH'nin kocaman kamına takılmıştı. "O zaman kendinize dikkat etmehsiniz Dedektif Yanılıyor muyum?"

O'Donnell çantasma uzandığı sırada Rizzoü kati bir sessizlikle onu izledi. "Size pek fazla bir yardımım dokunacağım sanmıyorum," dedi O'Donnel. "Sizin de dediğiniz gibi katil son derece akılcı ve mantıklı bir yol izliyor. İhtiras peşinde değil. Eğlence peşinde değil. Hayatımı kazanmaya çalışıyor. Bu kadar basit. Kendisine biraz sıra dışı bir meslek seçtiği doğru. Ama suç profilinin çıkanhnasının onu yakalamamza bk faydası olacağını sanmıyorum. Çünkü o bir canavar değil."

"Canavarlar gördüğünüz yerde tanırırsınız çünkü. Bundan eminim."

"Evet. Bunu öğrendim. Ama öte yandan siz de onları yatandan tanıyorsunuz sanmm." O'Donnell kapıya doğru yöneldi ve durup tabarca gülümsedi.

"Canavarlardan söz etmişken Dedektif, eski dostunuz sürekli sizi soruyor biliyor musunuz? Onu her ziyarete gittiğimde sizden bahsediyor."

O'DonneU'm isim vermesine gerek yoktu. İtasi de War-ren Hoyt'tan bahsettiğini biliyorlardı. Hâlâ Rizzoli'nin kâ-buslanna giren, im yıl önce neşteriyle avuçlanmn içine im-zasımı atan o adam yanı.

"Hâlâ sizi düşünüyor," dedi O'Donnell. Yeniden gülümsemişti. Sessiz, sinsi bir gülümseme. "Sizi unutmadığım bilmek istersiniz diye düşündüm." Daha sonra odadan çıtap gitti. ? Rizzoli, Marquette'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ne tepta vereceğini görmek istiyordu. O anda kontrolünü kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyordu. Rizzoli

350

351

Tess Gerritsen

projeörü toplarken sonunda o da odadan çıktı. Rizzoli yalnız kaldığı için rahatlamıştı. Slaytları toplayıp makinenin fişini çekti ve kabloları topladı. İçindeki bütün öfkeyi avuçlanmn arasmdaki kablolarla yöneltmişti. Sonunda projeörü tekerlekli sehpasıyla birlikte odadan çıkardı. Koridorda neredeyse Frost'la çarpışıyordu. Frost da cep telefonunu yeni kapatmıştı.

"Haydi, gidiyoruz," dedi Rizzoli'ye.

"Nereye?"

'TSIatick'e. Orada bir kayıp vakası varmış."

Rizzoli kaşlarını çatıp Frost'a baktı. "Kadın..."

Frost başını salladı. "Dokuz aylık hamileymiş."

YÎR^IÎBEŞ

"BANA SORARSANIZ bu klasik bir Laci Peterson vakası," dedi Natick Dedektifi Sarmiento. "Raydan çıkmış bir evlilik ve kanatlanrun altmda gizlediği metresiyle bir koca."

"Adam bir kız arkadaşı olduğunu itiraf etti mi?" diye sordu Rizzoli.

"Henüz değil. Ama kokusunu alıyorum. Bilirsin." Sarmiento parmağım bumıma götürerek gülümsedi. "Başka bir kadmm kokusu geliyor burnuma."

Eminim geliyordur, diye geçirdi içinden Rizzoli. Sarmiento önde, Frost ve Rizzoli arkasmda pırıl pml parlayan ekranlarıyla bilgisayar masalanmn bulunduğu bir salonda ilerliyorlardı. Sarmineto kadm kokulan konusunda uzman olmalıydı gerçekten de. Kendine güvenen, havalı bir duruşu vardı. Senelerce belinde silah taşımamn verdiği alışkanlıkla sağ kolu hafif arkaya doğru sallamıyordu. Kolunun bu kavisli duruşuyla ben poUsim diye bağmyordu gerçekten de. Barry Frost' da bu kasmtılık yoktu mesela. Elinde kalemi ve not def-teriyle, iri yan cüsseli, siyah saç Sarmiento'nun yanında sadık bir kâtibi andınıyordu.

"Kaybolan kadının adı Matilda Purvis," dedi Sarmiento. Masalardan birinden bir dosya alıp Rizzoli'ye uzattı. "Otuz

352

353

Tess Gerritsen

bir yaşında. Beyaz. Yedi ay önce Dwayne Purvis'le evlenmiş. Adam şehirdeki BMW bayiinin sahibi. Kansını en son Cuma günü görmüş. Kadın iş yerinde onu ziyarete gitmiş. Görünüşe göre aralarında bir tatsızlık çıkmış. Görgü taluklan kadının galeriden ağlayarak çıktığını söylediler.

"Peki kayıp olduğuna dair rapor ne zaman verilmiş?" diye sordu Frost.

"Pazar günü."

"Kansının kaybolduğunu anlaması iki gün mü sürmüştü?"

"Adam kavgadan sonra aralan biraz soğuşun diye otelde kalmak istemiş. Pazar gününe kadar da eve dönmemiş. Döndüğünde kansının arabası garaj daymış. Cumartesi gününün postalan hâlâ posta kutusundaymiş. O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamış. Kayıp raporunu pazar akşamı aldık biz. Sonra bugün sizin yoUadığımız uyanyı gördük. Kaybolan hamile kadınlarla ilgili olam. Bunun sizin profilinize uyup uymadı-ğmdan emin değilim. Her zamanki aile içi geçimsizlik vaka-lanndan birine benziyor."

"Adamın kaldığı oteli soruşturdunuz mu?"

Sarmiento pişmiş kelle gibi sıntarak cevap vermişti. "En son adamla konuştuğumuzda hangi otel olduğunu ammsa-makta güçlük çekiyor gibiydi."

Rizzoli dosyayı açıp Matilda Purvis ve kocasının düğün günlerinde çekilmiş olan fotoğraflarına baktı. Eğer yedi aylık evlilerse kadm bu fotoğrafta iki ayhk hamile olmalıydı. Gelin kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Küçük kızlar gibi toparlak yanaldan ve sevimli bir yüzü vardı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. Biraz önce hayatmm rüyası gerçeğe dönüşmüş bir kadının yüzüydü bu. Hemen yanında duran

İkiz Bedenler

Dwayne Purvis ise yorgun ve sıkıhms görünüyordu. Bu fotoğraf ileride yaşanacakların bir habercisi gibiydi aslında.

Rizzoli ve Frost, Sarmineto'nun peşinden bir koridoru geçip karanlık bir odaya girdiler. Tek taraflı pencerenin diğer tarafındaki sorgu odası şimdilik boştu. Odasının duvarları bembeyazdı. İçeride bir masa ve üç sandalye vardı ve köşede, yüksek bir sehpanın üzerine bir kamera yerleştirilmişti. Adarm terlete terlete doğrulan söyletmek için dizayn edilmişti burası.

Pencerenin diğer tarafında kapının açıldığını ve içeri iki adamın girdiğini gördüler. Adamlardan biri polisti. Kocaman göbeği olan, kafası kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı bu. Yüzünde duygudan eser yoktu. İnsan bu yüze baküğmda bir parça olsun duygu kınntısı görebibnek için çıldırırdı.

"Bir de Dedektif Ligett deneyecek," diye mmlıdandı Sarmiento. "Bakalım bu kez ağzından bu şey alabilecek miyiz?"

"Oturun," dedi Ligett. Dwayne pencereye bakan tarafa oturmuştu. O pencerenin olduğu yerde sadece bir ayna görüyordu. Camın diğer tarafında onu izleyen insanlar olduğunu bihyor muydu acaba? Gözleri bir an için Rizzoli'nin üzerine odaklanmıştı sanki. RizzoK bir adım gerileyip karanlığa doğru çekilecekti nerdeyse. Dwa3me Purvis tehditkâr görüldüğü için filan değil tabii. Adam otuzlu yaşlannda olmalıydı. Rahat giysiler içindeydi. DüşmeH yakalan olan beyaz bir gömlek ve haki renkte keten bir pantolon giymişti. BCravat takmamıştı. Bileğinde Breitling marka bir saat vardı-poüs karakoluna bir polis memurunun bütçesinin karşılayamayacağı derecede pahalı bir mücevherle girmek onun adma pek de

354

355

Tess Gemtsen

akıllıca bir davranış değildi aslında. Dwayne ağır oturaklı ve hoş görünlü erkeklerdendi. Bazı kadınların çekici bulabileceği türde hafif küstah, kendini beğenmiş bir hâli vardı-tabii pahallı saatlerle gösteriş yapan erkeklerden hoşlanıyorlarsa.

"BMW satışları iyi gidiyor olmalı," dedi Rizzoli.

"Boğazma kadar ipotek batmış," dedi Sarmiento. "Ev bankanın üzerinde."

"Sigorta kârının üzerine miymiş?"

"İki yüz elbise bin."

"Birini öldürmeye deecek bir miktar değil."

"Yine de iki yüz elbise tane binlik. Fena sayılmaz. Ama cesedi bulunmazsa zırnık alamaz. Ve şu ana kadar bir şey bulamadık."

Yan odada Dedektif Ligett sorguya başlamıştı. "Pekâlâ Dwayne. Birkaç ayırmının üzerinden geçmek istiyorum." Ligett'in sesi de yüzü gibi duygusuzdu.

"Şu diğer polislerle konuştum zaten," dedi Dwayne. "Adı-m unuttum. Hani şu aktöre benzeyen adam. Benjamin Bratt'e."

"Dedektif Sarmiento'yla mı?"

"Evet."

Rizzoli, hemen arkasında duran Sarmiento'nun hâlinde memnun bir biçimde homurdandığını duydu. Benjamin Bratt'e benzetilmek güzeldir tabii.

"Neden hâlâ burada vakit kaybettiğinizi anlamıyorum," dedi Dwayne. "Şu anda dışarıda karımı arıyor olmalıydınız."

"Arıyor Dwayne."

"Peki bunun ne yaran olacak?"

"Hiç belli olmaz. Hatırlayacağımız en ufak bir ayrıntı

İkiz Bedenler

bile araştırmada büyük bir fark yaratabilir." Ligett bir an için susmuştu.

"Mesela."

"Ne?"

"Şu kaldığınız otel. İsmi hatırlayabildiniz mi?"

"Otel biriydi işte."

"Ödemeyi nasıl yaptınız?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?!"

"Kredi kartımızı mı kullandınız?"

"Sanırım."

"Öyle samyorsunuz?"

Dwayne çileden çıkmış vaziyette iç geçirdi. "Evet, tamam. Kredi kartımla ödedim."

"O zaman otelin ismi kredi kartı hesabında görünecektir. Tek yapmamız gereken arayıp sormak."

Odaya bir sessizlik çökmüştü. "Pekâlâ tamam. Şimdi hatırladım. Crown Plaza'ydı."

"Natwick'teki mi?"

"Hayır. Wellesley'deki."

Rizzoli'nin arkasında duran Sarmiento hemen duvardaki telefona atılmıştı.

"Ben Dedektif Sarmiento. Wellesley'deki Crown Plaza Otel'e..." diye mmlılandı.

Sorgu odasında Ligett konuşmaya devam ediyordu. "Wellesley'deki otel evden epey uzakta sayılır, öyle değil mi?"

Dwayne iç geçirdi. "Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı hepsi bu. Kendi başıma kalmalıydım. Bilirsiniz. Mattie son zamanlarda çok sunaşık olmuştu. Sonra bir de iş var tabii. Herkes beni bir tarafa çekiştiriyordu. Hangi tarafa yetişeceğimi bilemiyorum."

"Hayat zor ha?" Ligett bunları olduğu gibi dümdüz söy-

Tess Gerritsen

lemisti. O şurada içten içe onunla dalga geçiyorsa bile bunu belli etmiyordu.

"Herkes pazarlık peşinde. Aya gitmek isteyen müşterilerin karşısında otuz iki dişimle smtmak zorundayım. Ama onlan aya götüremem. BMW gibi düzgün bir makine için kesenin ağzını açmaları gerekiyor. Ve aslında tomarla paralan var. Beni deli eden de bu. Tonla paralan olduğu hâlde ne koparsak kârdır diye benim rızkıma göz dikiyorlar."

Adamın karısı kaybolmuş; büyük ihtimalle öldü bile ama adam hâlâ Beemer için pazarlık yapan kodamanlara köpürüyor, diye geçirdi Rizzoli içinden.

"İşte bu yüzden bir an için kontrolümü kaybettim. Kav-ganm sebebi buydu."
"Karmızla mı?"

"Evet. Konunun bizimle bir ilgisi yoktu. İşle ilgiliydi. Para dummlan biraz sıkışık bu ara. Bilirsiniz. Hepsi bu. Sadece işler biraz kanşık."

"Tartışmayı gören çalışanlar..."

"Hangi çalışanlar? Kiminle konuştunuz?"

"Bir satıcı vardı. Bir de tamirci. İkisi de kanmzm oradan aynılırken çok üzgün olduğunu söylediler."

"Şey, yani, neticede o hamile. Saçma sapan şeylere üzülüyor. O hormonlar yüzünden hep. Kadınlan zıvanadan çıka-nyor. Hâmile kadmlara akıl erdiremezsiniz."

Rizzoli yanaklarım kıpkırmızı olduğunu hissetti. Frost da onun hakkında böyle mi düşünüyordu acaba?

"Aynca sürekli yorgun oluyor," dedi Dwayne. "En ufak bir şeyde ağlamaya başlıyor. Sırtı ağnyor, ayaklan ağnyor. On dakikada bir tuvalete gitmesi gerekiyor." Dwayne omuz

İkiz Bedenler

silkti. "Düşünüyorum da bütün bunlarla iyi baş ettim bugüne kadar."

"Sevimli adam," dedi Frost.

Sarmiento birdenbire telefonu kapatıp dışan çıktı. Sonra carmn diğer tarafından sorgu odasmm kapışma gidip başını içeri uzattığını gördüler. Ligett'e işaret ediyordu. İki dedektif de odadan çıktılar sonra. Dwayne masamn başmda tek başına kalmıştı. Saatine baktı. Sandalyesini kenara kaydırđı biraz. Aynaya bakıp kaşlarını çatdı sonra. Ve cebinden bir tarak çıkarp en ufak bir teh bile atlamadan saçlarını taradı. Üzgün koca saat beş haberlerinde kamera karşısma geçmek için hazu-lamyordu işte.

Sarmiento yeniden Rizzoli ve Frost'un bulunduğu odaya girdi. Bilmiş bikniş göz kupmıştı onlara. "Şimdi yakalan-dm işte," diye fısıldadı.

"Ne buldun?"

"İzleyin."

Pencerenin diğer tarafında Ligett'in yeniden sorgu oda-sma girdiğini gördüler. Kapıyı kapatıp ayakta durduğu yerde Dwayne'e bakmıştı. Dwayne bir anda taş kesilmişti ama gömlek yakasının üzerinde, boynundaki şah damannm güm güm attığı görölüyordu.

"Pekâlâ," dedi Ligett. "Bana gerçeğı anlatmak ister misiniz?"

"Ne gerçeğı?"

"Crowne Plaza Otel'de geçirdiğiniz iki geceyle ilgili gerçeğı?"

Dwayne gülmeye başladı-içinde bulunduğu durum düşünülürse uygunsuz bir tepkiydi bu. "Ne demek istediğinizi

358

359

Tess Gerritsen

anlamıyorum," dedi."

"Dedektif Sarmiento az önce Crowne Plaza'yla görüşmüş. İki gece boyunca yanımızda bir misafirinizle birlikte orada olduğunuzu doğrulamışlar."

"Bildiğiniz gibi işte. Görüyorsunuz ya. Size söylemiştim."

"Yanmdaki kadın kimdi Dwayne? Sanşm, güzel bir ka-dmmış. İki sabah da seninle birlikte yemek salonunda kahvalü etmiş."

Dwayne sessizliğe gömülmüştü. Sadece susup yutkundu.

"Karmm sanşmdan haberi var değil mi? Mattie'yle bu yüzden mi kavga ettiniz?"

"Hayn!"

"Yani ondan haberi yoktu?"

"Hayu-! Demek istediğim kavga sebebimiz bu değildi."

"Elbette öyleydi."

"Olabilecek en kötü sonuca bağlıyorsunuz bu işi."

"Neye? Kız arkadaşm yok mu yani?" Ligett masaya doğru eğilip Dwayne'e iyice sokuldu. "Onu bulmamız hiç de zor oknayacak. Bizi arayacağımdan eminim. Haberlerde yüzünü görünce gerçeği söyleyip başı belaya girmeden bu işten sıyrılmak isteyecek."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok-demek istediğim; bunun nasıl göründüpnün farkmdayım, ama- "

"Ah, çok ilgisi var."

"Pekâlâ." Dwayne derin bir iç geçirmişti. "Tamam biraz yoldan sapmış olabilirim, tamam mı? Benim durumumdaki pek çok erkek yapıyor bunu. O kocaman göbeği önünde sar-

İkiz Bedenler

karken... Karm kocaman olunca çok zor oluyor işte. Hiçbir şey yapamıyorsun. Ayrıca bununla ilgilenmiyor bile."

Rizzoü sadece önüne baktı. Frost ve Sarmiento'nun o sırada kendisine bakıp bakmadığını merak ediyordu. Evet, buradayım işte. Koca göbekli bir tanesi daha. Ve şehir dışında bir koca. RizzoH, Dwayne'e bakıp onun oturduğu sandalyede Gabriel'in olduğunu ve o sözleri söylediğini hayal etti. Tanrım, yapma bunu kendine, diye düşündü sonra. Kafanı saçma sapan şeylerle doldurma. Bu Gabriel değil; kız arkadaşıyla basılıp sonra da sonuçlarına katlanmasını bilmeyen Dwayne Purvis adında bir pisliğin teki. Karın zulada-ki pilici öğreniyor, sonra Breitling saatlere ve evin yarısına elveda. Bir de on sekiz yıl nafaka ödemek var Bu pislik yüzde yüz suçlu.

RizzoU, Frost'a baktı. Frost başmı iki yana sallamıştı. İkisi de bunun defalarca gördükleri bir trajedinin tekrarı olduğunu biliyorlardı.

"Seni boşanmakla mı tehdit etti?" diye sordu Ligett.^ "Hayır. Mattie onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu." "Yani iş yerine gehp öylesine kavga çıkardı?"

"Çok saçmaydı. Sarmiento'ya da söyledim." "Ona neden sinirlendin Dwayne?" "Çünkü galeriye kadar arabayı lastiği patlamış vaziyette sürüyor ve bunun farkma bile varmıyor! İnsan jantı yamu-lana kadar fark etmez mi bunu? Diğer satıcı görmüş. Yepyeni lastik parçalanmış, lime lime ohnuş. Bunu gördüm ve sa-nmm ona bağırardım. Ve o anda gözleri dolu dolu oldu tabii. Bunu görünce daha da sinirleniyorum çünkü o zaman kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

360

361

Tess Gerritsen

Pisliğin tekisin zaten, diye düşündü Rizzoli. Sonra Sar-miento'ya döndü.

"Samnm yeterince dinledik."

"Size söylememiş miydin?"

"Herhangi bir gelişme olursa bize haber verirsin değil mi?"

"Tabii, tabii." Sarmiento gözünü Dwayne'e dikmişti yine. "Bu kadar aptal olduklarmda işimiz kolay oluyor zaten."

Rizzoli ve Frost odadan çıkmak üzere arkalarını döndüler.

"O vaziyette kaç mil gitmiş kim bilir?" diyordu Dway-ne. "Lanet olsun. Doktorun ofisine bile öyle gitmiş olabilir."

Rizzoli bir anda durmuştu. Arkasını dönüp kaşlanm çatarak Dwayne'e baktı. O anda nabzının hızlandığını şakak-larında hissedebiliyordu. Tanrım. Neredeyse elimden kaçırıyordum.

"Hangi doktordan bahsediyor?" diye sordu Sarmiento'ya.

"Dr. Fishman adında biri. Onunla dün görüştüm."

"Bayan Purvis neden onu görmeye gitmiş?"

"Sadece rutin bir kontrolmüş. Olağanüstü bir durum yok."

Rizzoli, Sarmiento'ya baktı. "Dr. Fishman kadın doğum uzman mıymış?"

Sarmiento başını salladı. "Kadın Kliniği'nde bir ofisi var. Bacon Caddesi üzerinde."

Dr. Susan Fishman neredeyse bütün geceyi ayakta geçirmişti ve yorgunluğu 3mzünden okunuyordu. Yağ saçları-

İkiz Bedenler

Arkasında at Ucuyruğu toplamıştı. Buruş kış ameliyat giysisinin üzerine giydiği beyaz önlüğünün cepleri türlü türlü muayene aletleriyle öyle bir doluydu ki önlük kadının omuzlarından aşağı sarkıyordu.

"Güvenlikten Larry kamera kayıtlarını getirdi," dedi Rizzoli ve Frost'un klinik resepsiyonundan ön taraftaki hole geçtiği sırada. Ayağındaki tenis pabuçları yürürken linolyum döşemenin üzerinde gıcırdayıyordu. "Video ekipmanını arka odaya getirecek şimdi. Tannya şükür ki bu işi de benim yapmamı beklemiyorlar. Evde videokaset çalanı bile yok çünkü."

"Kliniğinizde bir hafta önceki kayıtlar tutuluyor mu?" diye sordu Frost.

"Minute Man güvenlik şirketiyle anlaşmamız var. Kasetleri en az bir hafta tutuyorlar. Tehditlere karşı önlem olsun diye kasetlerin saklanması istedik." "Ne tehdidi?"

"Burası kürtaj yanlısı bir klinik. Bilirsiniz. Burada kürtaj uygulamıyoruz ama kendimizi kadın kliniği olarak tanıtmamız bile sağcı kesimi öfletelmeye yetiyor. Bu yüzden binaya giriş çıkışları kontrol altında tutuyoruz."

"Yani daha önce de burada problemler yaşandı?" "Ne bekliyorsak ki. Tehdit mektupları. Şarbonlu olduğu öne sürülen sonra da temiz çıkan zarflar. Etrafta dolaşıp hastalanmış fotoğrafların çeken pislikler. Bu yüzden otoparkta sürekli kamera bulunduruyoruz. Ön kapımızı efratında dolaşan herkesi kontrol ediyoruz." Doktor Fishman'ın peşinden başka bir koridora girmişlerdi. Duvarlara her türlü kadın doğum uzmanının ofisinde bulunacak türde iç açıcı,

362

363

Tess Gerritsen

neşeli posterler asılmıştı. Emzirme ve anne sütünün besle-yiciliği üzerine şemalar ve "partnerinizle şiddet yanlısı olduğuna dair beş tehlikeli işaret" diye bir şablon vardı. Hamile bir kadının anatomik çizimi ve sezaryen olan bir kadının karınının içinin gösterildiği bir başka çizim daha. Rizzoli, Frost'un yanında bu resimlerin arasında yürürken sanki resimlerdeki kendi anatomisi gibi kendini huzursuz hissetmişti. Bağırsaklar, sidik kesesi, rahim. Kollar ve bacakların arasında tortopuz ohuş bir cenin. Daha bir hafta önce Matilda Purvis de bu posterlerin yanından geçip gitmişti.

"Hepimiz Mattie için çok endişeleniyoruz," dedi Dr. Fishman. "Öyle tatlı bir insandı ki. Ve bebek için çok heyecanlıydı."

"Son randevusunda sağlığıyla ilgili bir problem var mıydı?" diye sordu Rizzoli.

"Ah, hayır. Bebeğin kalp atışları normaldi ve anne karında gayet iyi bir pozisyondaydı. Her şey normal görünüyordu. Fishman arkasını dönüp Rizzoli'ye baktı. "Sizce onu kaçan kocası mıydı?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

"Neden sordunuz?"

"Şey, genelde hepkocasını çıkar ya. Hamileliğin en başında bir kere gelmişti buraya. Muayene sırasında çok sıkılmıştı. Sonrasında Mattie hep yakuz geldi. Bu

benim için bir nevi işarettir. Eğer bir bebek yaptıysamz randevulara da birlikte gelirsiniz. Ama bu sadece benim fikrim tabii." Fishman bir kapımn önünde durup kapıyı açtı. "Burası toplantı odamız."

Minute Man Güvenlik elemam Larry onlan içeride bek-üyordu. "Video hazm Sizi bekliyordum," dedi. "Sizinle ilgili kısmı açtım. Dr. Fishman sizin de kaydı izlemeniz gerekiyor."

ikiz Bedenler

Kayıtta hastamızı gördüğünüz zaman söyleyin"

Fishman iç geçirerek bir sandalye çekip monitörün kar-şıma oturdu. "Bu kayıtlara bakmam gerekmemiştii daha ön-ce."

"Şanslıymışsmız," dedi Larry. "Çoğu zaman çok sıkıcı oluyorlar çünkü."

Rizzoli ve Frost da Fishman'm iki yanma oturdular. "Tamam," dedi Rizzoli.

"Görelim artık şu kayıtlan."

Larry, OYNAT tuşuna bastı.

Monitörde kliniğin girişinin geniş bir açıdan çekihniş görüntüsü belirmişti. Açık, güneşli bir günde binanın önüne park etmiş araçlar pml pml parlıyordu.

"Bu kamera otoparkta bir lamba direğinin üzerinde duruyor," dedi Larry.

"Şurada, alt kısımda saati de görebilirsiniz. Saat öğleden sonra ikiyi beş geçiyor."

Bir Saab otoparka girip durmuştu. Kapı açıldı ve içinden uzun boylu esmer biri inip içeri girdi

"Mattie'nin randevusu saat bir buçuktaydı," dedi Dr. Fishman. "Filmi biraz geri ahnanız gerek sanırım."

"Şımu bir izleyin," dedi Larry. "İşte. Saat iki buçukta. Bu o değil mi?"

"Bu o," dedi Fishman. "Bu Mattie."

Mattie hamilelere özgü ördek gibi joirüjoişüyle binadan çıkmıştı. Acele etmiyordu. Yürürken çantasınn içinde anahtarlarım anyordu. Etrafına dikkat etmiyordu. Sonunda durup şaşkın şaşkm etrafına bakmdı. Sanki arabayı nereye park ettiğini unutmuş gibiydi. Evet, bu kadın gerçekten de lastiğinin patladığını fark etmeyecek türde bir kadın, diye düşündü Rizzoli. Mattie daha sonra dönüp başka bir yöne doğru iler-

364

365

Tess Gerritsen

lemeye başlamıştı. Kameramn görüşünden çıkmıştı.

"Elinizde bir tek bu mu var?" diye sordu Rizzoli.

"İsteddiğiniz bu değil miydi?" diye sordu Larry. "Binadan ayrıldığmın doğrulanmasını istemiyor muydumuz?"

"Peki arabası nerede? Arabasına bindiğini görmüyoruz."

"Buradan aynlmamış olabileceğine dair bir şüpheniz mi var?"

"Otoparktan çıkışmı görmek istiyorum sadece."

Larry ayağa kalkıp video sisteminin yanma gitti. "Burada başka bir açıdan çekilmiş bir kayıt daha var. Otoparkm diğer tarafını görüntüleyen başka bir kameradan çekilmiş," dedi ve kaseti değiştirdi. "Ama bunun bir işinize yarayacağı-m sanmıyorum çünkü çok uzaktan çekilmiş." Larry kumandayı alıp OYNAT tuşuna bastı.

Ekranda başka bir görüntü belirmişti. Bu kez klinik bi-nasımn sadece köşesi görünüyordu. Ekranm büyük çoğunluğunda park yerindeki arabalar görölüyordu.

"Bu park alanı yolun karşısmdaki cerrahi kliniğiyle ortak kuUamlıyor," dedi Larry. "Bu yüzden bir sürü araba var. Tamam; bakm. Bu o değil mi?"

Uzakta arabalann arasında ilerleyen Mattie'nin başı görünüyordu. Şimdi bir anda gözden kaybolmuştu. Bir süre sonra mavi bir araba park ettiği yerden geri geri çıkıp kamerada gözden kayboldu.

"Elimizde sadece bunlar var," dedi Larry. "Binadan çıkıp arabasına biniyor ve gidiyor. Ona ne olursa bizim otoparkta olmadığı kesin." Larry kumandaya uzanmıştı.

"Bekle," dedi Rizzoli.

ikiz Bedenler

"Ne var?"

"Videoyu geri sar."

"Ne kadar geriye?"

"Otuz saniye kadar."

Larry, GERİ tuşuna bastı ve dijital imgeciler bir an için monitörün üzerinde birbirlerine girdiler. Park alanındaki araçların görüntüsü geri gelmişti sonra. Mattie arabasma biniyordu. Rizzoli sandalyesinden kalkıp monitöre doğru yaklaştı ve Mattie'nin aracının ilerlemesini izledi. O sırada ekranın bir köşesinde Mattie'nin BMW'siyle aynı yönde ilerleyen beyaz bir araç belirip kayboldu.

"Durdur," dedi Rizzoli. Resim donmuştu. Rizzoli ekrana dokundu. "İşte. Şu beyaz minibüs."

"Kurbamın arabasıyla aynı yönde ilerliyor," dedi Frost. Kurban. Şimdiden Mattie için en kötüsünü düşünmeye başlamışlardı.

"Ne olmuş yani?" dedi Larry.

Rizzoli, Fishman'a baktı. "Bu aracı tanıyor musunuz?"

Doktor omuz silmişti. "Arabalara dikkat etmiyorum ki hiç. Ne modelden anlarım ne de başka bir şeyden."

"Yani bu aracı daha önce görmüş müydünüz?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir beyaz minibüs gibi görünüyor bana."

"Görüntüyü geri sar," dedi Rizzoli.

"Bu kısmı mı görmek istiyorsunuz?"

"Hayır. Daha geriye dönelim." RizzoU, Fishman'a dönmüştü. "Randevusu bir buçuktaydı dediniz değil mi?"

"Evet."

"Saat bire dönelim."

366

367

Tess Gerritsen

Larry kumandaya bastı. Monitörde görüntü öğeleri yine kanşmıştı. Sonra yeniden toparlamp anlamlı bir bütün oluşturdular. Alt köşede saat 13.02'yi gösteriyordu.

"Tamamdır, yeter," dedi Rizzoli. "İzleyelim bakalım."

Saniyeler ağır ağır ilerlerken arabaların otoparka girip. çıktıklarını gördüler. Kadının biri iki çocuğunu arabadan indirip ellerinden tutarak otoparkın diğer tarafına doğru ilerlemişti.

Saat 13:08'de minibüs görüldü. Sıra sıra dizilmiş arabaların y anında ağır ağır ilerledikten sonra kamera açısmadan çık-ti.

Saat 13:25'te Mattie Purvis'in BMW'si otoparka girdi. Kamerayla arabası arasındaki diğer araçlardan dolayı tam görünmüyordu. Arabadan inip binaya doğru yürümeye baş-ladığında sadece başım görebiliyorlardı.

"Bu kadan yetmez mi?" diye sordu Larry.

"Devam et," dedi Rizzoli.

"Ne anyoruz?"

Rizzoli nabzının hızlandığını hissediyordu. "Bunu," dedi usulca.

Beyaz minibus yeniden ekranda belirmişti. Arabaların arasında yavaş yavaş ilerliyordu. Kamerayla mavi BMW'-nin arasında durdu sonunda.

"Kahretsin," dedi RizzoH. "Görüşümüzü engelliyor! Sürücünün ne yaptığını göremiyoruz."

Birkaç saniye sonra minibüs yeniden hareket etti. Ne sürücünün yüzünü ne de arabanın plaka numarasını görebilmişlerdi.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordu Dr. Fishman.

İkiz Bedenler

Rizzoli dönüp Frost'a baktı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. İkisi de otoparkta neler olduğunu anlamışlardı. Patlayan lastik. Theresa ve Nikki J'Vells'in de lastikleri patlamıştı.

Onları böyle buluyor, diye düşündü Rizzoli. Bir klinik otoparkı. Hamile kadınlar doktorlarını görmek için buraya geliyorlar. Lastiğe çabucak bir çizik attıktan sonra avlanmaya hazır hâle geliyorlar tabii. Otoparktan çıkınca onları takip ediyor. Kadın kenara çektiğinde de hemen arkasında bi-tiveriyor. Yardım etmeye hazır.

Frost arabayı sürerken Rizzoli kanundaki cam düşünüyordu. Bebeğin etrafını saran etten ve deriden duvar ne kadar da inceydi. Bıçağın çok derine girmesine gerek yoktu. Ufak bir çizik direk kanna boşluğuna girebilirdi. Göğüs kemiğinden kasık kemiğine. İz kalacak derdi de yok tabii. Anne bir daha iyileşmeyecek. Onun sağlığı kimin umurunda ki? Kuşanmış atılan bir kabuk. Rizzoli ellerini beline yasladı. Mattie Purvis'in o anda yaşadıklarını düşününce midesi bulanmıştı. Mattie kendi bedenine bakarken böyle kanlı ve tuhaf şeyler düşünmemişti hiç tabii. Belki de gerilen kanna baktığı zaman sadece çekiciliğini kaybettiği için kocasının ona karşı ilgisinin azaldığını düşünüyordu. Kocasının gözlerinde aşk ve şehvet yerine ilgisizliği gördüğü zaman üzülmüyordu sadece. Dwayne 'in seni aldattığını biliyor muydun acaba? Rizzoli, Frost'a baktı. "Bir aracıya ihtiyacı var," dedi.

368

369

Tess Gerritsen

"Ne?"

"Bebeği aldıktan sonra onunla ne yapıyor? Alıcıyla arasında bir aracı olmalı. Evrakları hazırlayıp evlat edinme işlemini yapan ve ona parayı ödeyen biri."

"Van Gates."

"En azından bir kere olsun bunu yaptığını biliyoruz."

"Bu kırk yıl önceydi."

"O zamandan beri kaç tane evlat edindirme işi yaptı kim bilir? Para karşılığında kaç tane bebek satıldı ailelere? Bu işin içinde para olmalı." Pembe taytın içindeki o genç eşi elinde tutabilmesi için parası olmalı.

"Van Gates'in bizimle iş birliği yapacağını sanmıyorum."

"Mümkün değil. Ama şimdi neyi izlememiz gerektiğini biliyoruz."

"Beyaz minibüsü."

Frost bir süre sessizce arabayı sürmeye devam etmişti. "Biliyorsun," dedi sonra. "Beyaz minibüsün Van Gates'in evine gelmesinin bir tek anlamı olabilir." Adamın sesi çatlamıştı.

Mattie Purvis ölmüş demelctir o zaman, diye düşündü Rizzoli.

İM. hin

MATTIE SIRTINI BİR DUVARA YASLAYIP ayakla-rını da diğerine bastırarak ittirdi. Sonunda ayakları titremeye başlayıp alından terler akana dek saniyeleri saymıştı. Haydi, beş saniye daha. On. Sonra nefes nefese kendini bıraktı. Baldırları ve kalçaları tatlı tatlı sızlıyordu. Bu kutunun içine hapsediğundan beri bacaklarını kullanmamıştı. Kendine acıyarak iki buklüm uzandığı saatler boyunca kasları püreye dönmüştü. Bir keresinde fena hâlde grip olduğu zaman ateşler içinde titreyerek yataklara düştüğünü anımsadı. Birkaç gün sonra yatağından çıktığı zaman kendisini öyle zayıf hissetmişti ki tualete kadar emeklemek zorunda kalmıştı. Günlerce yatınca böyle olmuştu işte. Bütün gücümü

alıp götürmüştü yatmak. Yakmda o kaslara ihtiyacı olacaktı. O zamana kadar hazır olması gerekiyordu.

Çünkü o eninde sonunda geri dönecekti.

Bu kadar dinlenmek yeter. Bacaklar duvara. İttir!

Mattie acıyla inledi. Alnından terler akıyordu. GlJane filmini düşündü. O ağırlıklı kaldırırken Demi Moore'un cildi nasıl da pürüzsüz görünüyordu. Mattie de hapishanesinin duvarlarını ittirirken bu düşünceye odaklandı. Kasları gözünün önünde canlandırıyordu. Demi Moore'un sonunda o

370

371

Tess Gerritsen

adama karşılık verdiği sahneyi düşündü. Ve o pisliği eşek sudan gelene kadar dövdüğü zamam.

Mattie soluk soluğa bir kez daha sutını duvara yaslayıp derin derin nefes alarak bacaklarını dinlendirdi. Tam yeniden başlayacaktı ki o sırada kammm kasıldığını hissetti.

Bir sancı daha.

Mattie nefesini tutup sanemin çabucak geçmesi için dua etti. Acısı şimdiden dinmeye başlamıştı. O kaslarını çahştı-nırken rahmi de kendi kaslarını deniyordu işte. Çok ağnı bir sancı değildi ama! zamam geldiğini haber veriyordu. Bekle bebeğim. Biraz daha beklemen gerekiyor.

ytR^i YeDt

MAURA BİR KEZ DAHA kimliğine dair bütün kamt-ları gerisinde bırakıyordu. Çantasını dolaba koyup saatini, kemerini ve araba anahtarlarını çıkardı. Kredi kartını, ehliyetini ve Sosyal Güvenlik numarası olsa da gerçekte İcim olduğunu bilmiyorum, diye düşündü. Bu sorunun cevabını bilen tek insan da bu duvarların arkasında beni bekliyor.

Maura ziyaretçi kapısına gidip güvenliğin kontrol etmesi için ayakkabılarını çıkardı ve soma metal detektöründen geçti.

Bayan bir gardiyan içeride onu bekliyordu. "Dr. Isles?"

"Evet, benim."

"Özel bir görüşme odası talep etmişsiniz öyle mi?"

"Mahkûmla yalnız görüşmem gerekiyor."

"Yine de izleniyor olacaksınız. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Konuşmamız gizli kaldıktan soma önemi yok."

"Mahkûmların avukatlarla görüştüğü odada görüşeceksiniz. Bu yüzden konuştuklarınız duyulmuyor olacak." Gardiyanla birlikte açık görüş gününde geldiği salondan geçip bir başka koridora girmişlerdi. Gardiyan kapıyı açıp Maura-yi içeri aldı. "Onu birazdan getireceğiz. Siz geçip oturun."

Maura görüşme odasına girdi. İçeride bir masa ve iki

372

373

Tess Gerritsen

tane sandalye vardı. Kapıya bakan sandalyeye geçip oturdu. Koridora bakan plastik bir cam vardı. Odanın iM köşesine güvenlik kameraları yerleştirilmişti. Maura beklemeye başladı. Serin serin esen klimaya rağmen elleri terliyordu. Başım kal-durduğmda bir anda camın diğer tarafından kendisine bakan Amalthea'mn kapkara, duygusuz gözleriyle karşılaşıncaya bir anda irkildi.

Gardiyan Amalthea'yı içeri sokup sandalyeye oturtmuştu. "Bugün pek konuşkan değil. Sizinle konuşup konuşmayacağımı bilmiyorum ama getirdik işte." Gardiyan

eğilip Amalt-hea'mn bileğine bir kelepçe bağladı ve kelepçenin diğer ucunu masanın bacağına tutturdu.

"Buna gerek var mı gerçekten?" diye sordu Maura.

"Kurallar böyle. Sizin güvenliğiniz için," dedi gardiyan doğrulurken.

"İşiniz bittiğinde duvai'daki megafonun düğmesine basm. GeHp onu alacağız." Çıkmadan önce Amalthea'-nın omzunu sıvazladı. "Şimdi bu bayanla güzel güzel konuşun tamam mı tatlım? Seni görmek için ta nerelerden gelmiş." Sonra Maura'ya iyi şansalar dercesine sessiz bir bakış atıp odadan çıktı ve kapıyı arkasmdan kilitledi.

Maura ve Amalthea bir süre öylece oturdular.

"Geçen hafta seni ziyarete gelmiştim," dedi Maura. "Beni hatırlıyor musun?" Amalthea sandalyesinde iki büküm olup gözlerini masaya dikti.

"Tam gitmek üzereyken bana bir şey söylemiştin. Şimdi sen de öleceksin. Bu ne demek oluyor?"

Amalthea cevap vermedi.

"Beni uyarmaya çahşıyordun değil mi? Senin peşini bı-

İkiz Bedenler

rakmamı istiyordun. Geçmişini kurcalamamamı söylüyordun."

Amalthea yine cevap vermemişti.

"Şu anda kimse bizi duymaz Amalthea. Bu odada yalnızız." Maura ellerini masaya koyup üzerinde kayıt cihazı ya da not defteri filan olmadığını göstermeye çahştı. Ben poHs ya da savcı değilim. Bana istediğini söyleyebilirsin. Kimse seni duymaz." Maura biraz daha sokulup usulca ekledi: "Söylediğim her şeyi çok iyi anladığım biliyorum. Lanet olsım. Bu oyundan sıkıldım artık."

Amalthea'mn başını kaldırmadığı hâlde gerildiği her hâlden belliydi. Kol kaslan bir anda kasılmıştı. Beni dinliyor. Tamam. Söyleyeceklerimi duymak istiyor.

"Bu bir tehditti değil mi? Öleceğimi söylediğin zaman senden uzak dunnamı yoksa benim sonumun da Anna'ya benzeyeceğini söylemeye çalışıyordun. İlk başta bunun psi-kozlu bir hastanın saçmalamaları olduğunu sanmıştım ama söylediklerinde ciddiydin. Onu koruyorsun değil mi? Canavar'ı koruyorsun."

Amalthea usulca başım kaldırdı. Karanlık, buz gibi, bomboş bakışları Maura'mn gözleriyle buluştu. Maura geri çekilmişti. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Onun hakkmda her şeyi biliyoruz," dedi Maura. "İkinizden de haberimiz var." "Ne biliyorsun?"

Maura, Amalthea'nın konuşmasını beklemiyordu. Bu soruym öyle bir fısıltıyla sormuştu ki Maura bir an için gerçekten onu duyup duymadığımdan emin olamadı. Yutkundu. Derin bir nefes aldı. Gözlerindeki o boşluk duygusu Maura'-

374

375

Tess Gerritsen

yi derinden sarsmıştı. Gözlerinde delilik filan yoktu. Sadece boştu.

"Benim kadar akıllısın sen de. Akim gayet başında," dedi Maura. "Ama bımu kimsenin öğrenmesine cesaret edemiyorsun. Psikozluym oynamak kolay; çünkü insanlar delileri rahat bırakıyorlar. Seni sorgulamaya bile zahmet etmiyorlar. İş i kurcalamıyorlar çünkü her şeyin sanrılardan ibaret olduğunu samyorlar. Şimdi sana ilaç da vermiyorlar çünkü ilaçların yan etkilerinden zarar görmüşsün gibi davramyor-sun." Maura kendini o bomboş karanhğm içine bakmaya zorladı. "Canavar'm gerçek olduğunu bilmiyorlar. Ama sen bili-yorsım. Ve nerde olduğunu da biliyorsun."

Amalthea kımıldamadan duruyordu ama gergin olduğu yüzünden belliydi. Ağzmm kenarındaki kaslar gerilmişti ve boynundaki damarlar belirginleşti.

"Bu senin tek şansmdı değil mi? Delilik maskesinin ar-dma saklanıp merhamet dilenmek. Kanıtları inkâr edemez-din-levyenin üzerinde kan izleri vardı. Cüzdanları çalmıştm. Ama onları psikozlu olduğuna ikna ederek bu konunun üzerine

daha fazla gitmelerini engelledin. Bu şekilde diğer kur-banlanı bulamayacaklarını düşündün. Florida'da ve Virginia'da öldürdüğün kadınları. Teksas ve Arkansas'ta. Bu eyaletlerde idam cezası olduğunu biliyordun." Maura masanın üzerine iyice eğilmişti şimdi. "Neden onu ele vermiyorsun Amalthea? Ne de olsa o senin bütün suçu tek başına üstlenmene göz yumdu. Ve şimdi dışarda hâlâ iş üstünde. Sensiz devam ediyor. Birlikte gittiğiniz yerlere, aynı av noktalarına tekrar tekrar dönüyor. Daha yeni Natick'te bir başka kadını kaçırdı., Onu durdurabilirsin Amalthea. Bütün bunlara bir son vere-

İkiz Bedenler
bilirsin."

Amalthea nefesini tutmuş bekliyordu sanki.

"Şu hâline bak. Burada hapishanede tıkkı kaldın." Maura gülmeye başladı. "Ne kadar da açması. Elijah elini kollunu sallayarak dışarıda dolaşırken sen neden burada oturasm?"

Amalthea gözlerini kırptı. Bir an için bile olsa kasların-daki bütün gerginlik eriyip gitmişti sanki.

"Konuş benimle," diye üsteledi Maura. "Bu odada başka kimse yok. Sadece sen ve ben."

Kadının gözleri köşedeki kameralardan birine odaklanmıştı.

"Evet bizi görebiliyorlar," dedi Maura. "Ama duyamıyorlar."

"Herkes bizi duyabilir," diye fısıldadı Amalthea. Gözlerini Maura'nın üzerine dikmişti. O hayalet gibi bomboş bakan gözler bir anda buz gibi olmuştu. Ve korkutucu derecede akıllı bakıyordu şimdi. Sanki birdenbire içine bambaşka bir yaratık girmişti ve onun gözlerinden Maura'ya bakıyordu. "Neden buradasm?" "Biknek istiyorum. Kız kardeşimi Elijah mı öldürdü?"

Uzun bir sessizlik olmuştu. Ve bir an için kadının gözlerinde tuhaf, eğlenir gibi bir pıltı yamp sönü. "Neden öldürsün ki?"

"Ama'nın neden öldürüldüğünü biliyorsun değil mi?"

"Neden cevabını bildiğim bir soru sormuyorsun bana? Buraya geknenin asıl sebebini yani." Amalthea son derece sessiz ve samimi bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bu seninle ilgi-ü Maura değil mi? Gerçekte öğrenmek istediğin şey nedir?" Maura'nın kalbi güm güm atıyordu. Gözleri kadının

376

377

Tess Gerritsen

gözlerinin üzerindeydi. Bir anda boğazının acıyla düğümlendiğini hissetti. "Bana söylemeni istiyorum..."

"Evet?" sadece mınıldamıştı Amalthea. Maura'nın kafasında konuşan bir ses gibi.

"Annem kimdi?"

Amalthea'nın dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Aradaki benzerliği görmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Bana gerçeği söyle."

"Bana bir bak. Sonra da aynaya bak. İşte gerçek bu."

"Sende kendime dair hiçbir şey görmüyorum."

"Ama ben sende görüyorum."

Maura gülmeye başladı. Bunu yapabildiğine kendisi de şaşırmıştı. "Neden geldiğimi bilmiyorum. Bu ziyaret zaman kayımdan başka bir işe yaramadı." Maura sandalyesini çekip ayaklandı.

"Ölümlerle çalışmak hoşuna gidiyor mu Maura?"

Maura bu soru karşısında duyduğu şaşkınlıkla bir anda durup kalmıştı.

"İşin bu; öyle değil mi?" dedi Amalthea. "Onları kesip organlarını çıkanyorsun. Kalplerini lime lime ediyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

"İşim gereği."

"Neden bu mesleği seçtin?"

"Buraya kendim hakkında konuşmaya gelmedim."

"Ah, evet. Elbette bunun için geldin. Gerçekte kim olduğunu öğrenmek için."

Maura yavaşça tekrar yerine oturdu. "O zaman neden bana söylemiyorsun?"

"Göbekleri kesip açıyorsun. Ellerin kana buluyorsun."

ikiz Bedenler

Bu da aym şey öyle değil mi? Neden benden farklı olduğunu düşünüyorsun?" Kadm son derece yavaş bir biçimde öne doğru eğilmişti. Öyle ki Maui'a bir anda kendisine ne kadar yakın durduğunu fark edince irkılmışti. "Aynaya bir bak. Beni göreceksin."

"Aynı türden bile değüz biz."

"Eğer düşündüğün buysa ben kim oluyorum da senin fikrini değiştirmeye çahşıyorum ki?" Amalthea gözünü kırpmadan Maura'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Ama DNA testi diye bir şey var."

Maura'nın nefesi kesilmişti. Blöf yapıyor, diye düşündü. Bunun için onu yeniden görmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Eğer gerçeği bilmeyi istiyorsam DNA asla yalan söylemez. Ağzından alacağım ufacık bir örnekle aradığım cevaba ulaşabilirim. Ve böylelikle de en kötü kâbuslarımı gerçeğe dönüştürmüş olurum.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Amalthea. "Gerçeği duymaya hazır olduğun zaman gel." Amalthea ayağa kalktı. Bileğindeki kelepçe masanın bacağına çarpıp takırda-mıştı. Amalthea başını kaldırmıyordu tepedeki kameraya baktı. Gardiyana artık gitmek istediğim işaret ediyordu.

"Eğer benim annemsen," dedi Maura, "o zaman babamın kim olduğunu söyle."

Amalthea dönüp ona baktı. Yüzünde yine o gülümseme vardı. "Tahmin edemiyor musun?"

O sırada kapı açıldı. Gardiyan başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Kadının geçirdiği değişim gerçekten de inamknazdı. Bir saniye önce Amalthea, Maura'ya insanın tüklerini diken di-

378

379

Tess Gerritsen

ken eden bir kumazlıkla bakıyordu. Şimdi ise o yaratık gitmiş yerine ayağını masanın bacağından kurtarmadığı için deliren hasta bir kadm müsveddesi gehnişti. "Git," diye homurdandı. "Gitmek-gitmek istiyorum."

"Tamam tatlım. Tabii ki gideceğiz." Gardiyan, Maura'-ya baktı. "Sanının onunla işiniz bitti."

"Şimdilik," dedi Maura.

Rizzoli, Charles Cassell'in kendisini ziyaret etmesini beklemiyordu. Bu yüzden nöbetçi polis, masasına gelip Dr. CasseU'in lobide onu beklediğini söyleyince şaşırdı. Asansörden inip de adanın hâlini görünce daha da şaşkıma döndü. Adam bir hafta içinde on yıl yaşlanmıştı sanki. Belli ki kilo vermişti. Yüzü çökmüştü ve suratı bembeyazdı. Üzerindeki ceketin iyi bir terzinin elinden çıktığı su götürmezdi ama şimdi omuzlarından düşüyordu.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Cassell. "Neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Rizzoli nöbetçi polise başıyla işaret etti. "Ben onu yu-kan çıkannm."

Rizzoli ve Cassell birlikte asansöre bindiler. "Kimse bana bir şey anlatmıyor," dedi Cassell.

"Bunun devam eden bir davanın standart prosedürü olduğunu anlıyorsunuz herhalde."

"Beni mi suçlayacaksmız? Dedektif Ballard bunın an meselesi olduğunu söylüyor."

Rizzoli adama baktı. "Bunu size ne zaman söyledi?"

"Ondan ne zaman haber alsam bunu söylüyor. Strateji-

İkiz Bedenler

niz bu mu Dedektif? Beni korkutup cezamı kesmeye mi niyetlisiniz?"

Rizzoli hiçbir şey söylememiştir. Ballard'm, Cassell'le görüşmeye devam ettiğini bilmiyordu.

Birlikte asansörden indiler. Rizzoli adamı sorgu odasına götürmüştü. Bir masaya geçip karşılıklı oturdular.

"Bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?" diye sordu Rizzoli. "Çünkü aksi taktirde şu anda konuşmamızın hiçbir anlamı yok."

"Onu ben öldürmedim."

"Bunu daha önce de söylemişsiniz."

"O zaman da beni duyduğunuzu sanmıyorum ama."

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"İş seyahatine giderken kullandığım uçak şirketiyle görüştünüz değil mi? Size o bilgiyi vermiştim."

"Northwest Havayolu uçakta olduğunuzu doğruladı. Ama hâlâ Aima'nın cinayet saatinde evde olduğunuza dair bir şahidiniz yok."

"Bir de posta kutusunda şu ölü kuşun bulunması meselesi var-zahmet edip o zaman nerede olduğuma baktınız mı acaba? Sizi bilmem ama ben o zaman şehirde olmadığımı biliyorum. Sekreterim de söyleyebilir size bunu."

"Yine de bunun masumiyetinizi kamtlamadığımı görüyorsunuz sanırım. Kuşun boynunu kmp Anna'mın posta kutusuna koyması için pekâlâ bir başkasını tutmuş olabilirsiniz."

"Ona. yaptığım şeyleri açıkça itiraf ediyorum. Evet, onu takip ettim. Evet, evinin önünden belki altı kez geçtim. Ve evet, o gece ona vurdum-ve bununla gurur duymuyorum."

380

381

Tess Gerritsen

Ama asla ona ölüm tehditleri yoUamadım. Ve asla kuş filan öldürmedim ben."

"Sadece bunu söylemeye mi geldiniz? Çünkü öyleyse..." Rizzoli ayağa kalkmaya yeltenmişti.

O sırada Cassell'in bileğine sanılmasıyla şaşkma döndü. Bileğini öyle sıkı tutmuştu ki Rizzoli de refleks olarak direk kendini savunmaya geçti. Adamın kolunu kıvmvermişti bir anda.

Cassell acı içinde inleyerek yerine oturdu. Şaşırmış görünüyordu.

"Kolunu kırmamı ister misin?" dedi Rizzoli. "Haydi bir daha dene bakalım."

"Özür dilerim," diye mmlıladı Cassell üzgün gözlerle. Konuşma şurasında basma toplanan öflcenin tamamı akıp gitmişti bir anda sanki. "Tanrım, çok özür dilerim..."

Rizzoli adamın sandalyede oturduğu yerde nasıl da çöküp kaldığını gördü. Gerçekten acı çekiyor, diye düşündü.

"Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "Sadece bir şeylev yaptığınızdan emin oknak istiyorum."

"Ben işimi yapıyorum Dr. Cassell."

"Tek yaptığınız beni araştırmak."

"Bu doğru değil. Bu geniş çaph bir soruşturma."

"Ama Ballard dedi ki..."

"Bu soruşturmada Dedektif Ballard görevli değil-ben görevliyim. Ve bana güvenebilirsiniz. Olabilecek her türlü perspektiften araştırmıyorum durumu."

Cassell başını salladı. Derin bir nefes alıp doğruldu. "Benim duymak istediğim de buydu. Elinizden gelen her şeyi yap-tığımızdan, hiçbir şeyi atlamadığımızdan emin olmak istedim."

ikiz Bedenler

Hakkımda ne düşünürseniz düşünün ama Tanrı da biüyor ya, gerçek olan tek bir şey varsa o da şu: ben Anna'yı gerçekten çok sevdim." Adam ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "İnsanların sizi terk etmesi korkunç bir şey."

"Evet öyle."

"Birini sevdiğiniz zaman ona tutunmamız öyle doğal ki. Aşk bazen çılgınca şeyler yaptırıyor insana; inanamayacağınız şeyler..."

"Cinayet bile mi?"

"Onu ben öldürmedim." Cassell, Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Ama evet. Onun için öldürdüm."

O şurada Rizzo'nun cep telefonu çaldı. "Affedersiniz," dedi Rizzoli ve yerinden kalkıp odadan çıktı. Arayan Frost'tu. "Güvenlik kamerası az önce Van Gates'in evinin önünde beyaz bir minibüs saptadı," dedi. "On beş dakika önce evin önünden geçti ama durmadı. Sürücü bizim çocukları görmüş olabilir. Bu yüzden sokağın aşağısına doğru ilerlediler biraz."

"Onun aradığımız minibüs olduğunu nereden biliyorsun?"

"Plakalar çalıntı çıktı çünkü."

"Ne?"

"Plaka numarasını görme şansları olmuş. Kayıtlara göre plakalar üç hafta önce Pittsfield'da Dodge marka bir yük aracından çalınmış."

Pittsfield, Albany sınırında, diye geçirdi Rizzo'nun içinden.

Geçen ay orada bir kadın kaybolmuştu.

Rizzoli kulağı ahizede öylece kalakaldı. Kalbi güm güm . atıyordu. "Bu minibüs nerede şimdi?"

"Timimiz olduğu yerde kalmış. Minibüsü takip etmemiş."

382

383

Tess Genitsen

Plakaların çalıntı olduğunu öğrendiklerinde ise takip etmek için çok geç kalmışlar artık. Minibüs de bir daha geri dönmemiş."

"O arabayı değiştirip bir paralel sokağa yerleştirelim. Evi izlemek için ikinci bir tim çıkaralım. Eğer minibüs yeniden ortaya çıkarsa iki koldan takip ederiz. Sırayla iki ayrı araç nöbet tutsun."

"Tamam. Ben de oraya gidiyorum şimdi."

Rizzoli telefonu kapattı. Charles Cassell hâlâ sorğu oda-smda, masasında oturuyordu. Başını önüne eğilmişti. Bu adamın ki aşk mı yoksa takıntı mı? diye düşündü içten içe.

Bazen bu ikisinin arasındaki farkı göremiyordu insan.

YİR/II SEKİZ

RIZZOLİ ARABASINI Dedham Park Yolu'na çektiğinde hava kararmak üzereydi. Frost'un arabası da hemen arkasından gelmişti. Rizzo arabadan inip Frost'un arabasına geçti. "Ee, neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Lanet olsun. Bir saatten fazla oluyor. Adamı korkuttuk mu ne?"

"Geçen adam Lank olmayabilir."

"Beyaz minibüs, Pittsfield'dan çalınan plakalar... Başka kim olacak?"

"Neticede ortalıkta çok fazla dolaşmadı. Geri de dönmedi bir daha."

"Van Gates en son ne zaman çıktı evden?"

"Öğlende kansıyla birlikte yiyecek alışverişine gidip geldikleri O zamandan beri evdeler."

"Evin önünden geçelim. Şöyle bir bakmak istiyorum."

Frost arabayla son derece yavaş bir şekilde ilerleyerek evin önünden geçti. Rizzo'nun Sprague Sokağı'ndaki Tara malikânesini uzun uzadıya görecekti vakti olmuştu. Bloğun sonunda bekleyen diğer güvenlik timinin önünden geçip köşeyi döndüler ve kenara çektiler sonunda.

384

Tess Gerritsen

"Evde olduklanndan emin misin?" diye sordu Rizzoli.

"Diğer timdekiler öğlenden beri kimsenin evden çıktı-ğmı görmemişler."

"Ev çok karanlık göründü bana."

Alacakaranlık iyiden iyiye çökerken birkaç dakika daha arabada oturdular. Rizzoli'nin huzursuzluğu giderek artıyordu. Evde hiç ışık görmemişlerdi. Kan koca, ikisi de bu saatte U3mmuşlar mıydı yani? Güvenlik birimine görünmeden evden çıkmış olabilirler miydi acaba?"

O minibüsün bu mahallede ne işi vardı?.

Rizzoli, Frost'a döndü. "Bu kadar yeter. Daha fazla bekle-yemeyeceğim. Gidip şunlan bir ziyaret edelim."

Frost yeniden evin önüne dönüp arabayı durdurdu. Zile basıp kapıyı tıklattılar. Kimse kapıyı açmadı. Rizzoli yeniden verandaya döndü. Yürüyüş yoluna dönüp biraz daha geriledi. Son derece maskülen, dev gibi beyaz kolonlarıyla güneye özgü çiftlik evlerini andıran malikânenin ön cephesini baştan aşağı gözden geçirdi. Üst katta da herhangi bir ışık görünmüyordu. Minibüs, diye düşündü. Buraya gelmesinin bir sebebi vardı mutlaka.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Frost.

Rizzoli kalbinin güm güm attığını duyabiliyordu. İçindeki huzursuzluk giderek tırmanıyordu. Başıyla Frost'a işaret etti. Frost mesajı almıştı: Arka tarafa geçiyoruz.

Rizzoli bahçenin yan tarafına geçti. Karşısına bir kapı çıkmıştı. Kapıyı açtı. Bir kenarında çitlerin uzandığı tuğladan bir yürüme yoluna açılıyordu burası. Çimenlik alan yoktu burada. İki çöp kovası ancak sığıyordu. Arama izinleri yoktu aslında ama burada bir şeylerin ters gittiği belliydi. Rizzoli'-

İkiz Bedenler

nin avuçlarınm içini kaşındıran bir şeyler dönüyordu. Evet, Warren Ho)^'un bıçağıyla yaralanan o eller huzursuzlukla kaşınıyordu şimdi. Bir canavar, insanın bedeninde olduğu kadar içgüdülerinde de derin izler bırakıyordu. O günden sonra nerede bir canavar görse kokusunu alıyordun artık.

Rizzoli önde Frost arkasmda, karanlık pencerelerin önünde ağır ağır ilerliyorlardı. Klimanın evin dışındaki fanımın önünden geçmişlerdi. Fan, Rizzoli'nin buz kesmiş bedenine sıcak hava dalgalan üflüyordu. Sessiz ol, sessiz ol. Başkasının mülküne izinsiz girmiş sayılırlardı ama Rizzoh'nin tek istediği camdan içeri şöyle bir bakıp arka kapıyı kontrol etmekte.

Sonımda köşeyi döndüklerinde çitlerle çevrili küçük bir arka bahçeye çıktılar. Dış kapı açıktı. Rizzoli bahçeyi geçip kapıya ulaştı ve hole baktı. Görünürde kimseler yoktu. Hole doğru bir adım atmıştı ki giriş kapısının da aralık olduğunu fark etti.

Frost'la birbirlerine baktılar. İkisinin de silahlan elle-rindeydi şimdi. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki Rizzoli sila-hmı hangi ara çektiğini hatırlamıyordu bile. Frost giriş kapışım ardına kadar açtı. Mutfğa açılıyordu kapı. Yerdeki fayanslara baktılar.

Her yerde kan vardı.

Frost içeri girip duvardaki düğmeye bastı ve mutfğın ışıklarını yaktı. Duvarlarda, tezgâhm üzerinde, her yerde kan vardı. Rizzoli bu korkunç manzara karşısında biri dürtmüş gibi irkilerek gerilemişti. Rahmindeki bebeği de o anda kar-nmı tekmeleyivermişti.

Frost mutfaktan çıkıp hole geçti. Ama RizzoH, Terrence

Tess Gerritsen

Van Gates'in donuk gözleriyle kıpkırmızı bir kan havuzunun üzerindeki hâlini görünce donup kalmıştı. Kanı kuruma-mış bile, diye geçirdi içinden.

"Rizzoli!" diye seslendiğini duydu Frost'un içeriden. "Kansı-kansı hâlâ yaşıyor."

RizoUi koşarken neredeyse ayağı kayıp yere düşecekti; kocaman göbeğiyle sendeleye sendeleye yürüyordu zaten. Kadının atardamarından sıçrayan kanlar bütün duvara sıçramıştı ve yerde iri kan damlaları vardı. Rizzoü kan lekelerini takip ederek oturma odasına girdi. Frost, yere diz çökmüş, bir yandan tek eliyle Bonnie Van Gates'in boğazındaki yarayı bastı-nyor diğer yandan da telsiziyle ambulans çağurmaya çalışı-yordu. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu.

Rizzoli kadunun yamna gidip dizlerinin üzerine çöktü. Bonnie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı sanki başının tepesinde dolaşan Ölüm Meleğini görmüş gibi. Dehşet içinde arkaya doğru kayıyordu.

"Kanamayı durduramıyorum!" dedi Frost. Parmakların arasından kanlar süzülüyordu hâlâ.

Rizzoli koltuğun üzerindeki kanepenin örtüsünü ahp elinde top hâline getirdi ve eğilip sargı bezi niyetine Bonnie'nin boynuna basırdı. Frost elini çekip de Rizzoli bezi yaralarının üzerine basturana kadar etrafa epey bir kan sıçramıştı. Koltuk örtüsü altında kandan sızıntı oldu.

"Eli de kamıyor!" dedi Frost.

Rizzoli başını eğdiğinde Bonnie'nin avuç içinin de kesildiğini gördü. Kanamayı durduramayacağız...

"Ambulans ne oldu?" diye sordu Rizzoli.

"Geçiyor. Yolda."

ikiz Bedenler

O şurada Bonnie elini kaldırdı Rizzoli'nin koluna yapıştı.

"Kıpırdamadan uzan! Sakın kıpırdama!"

Bonnie titremeye başlamıştı. İki el de havadaydı şimdi. Kendisine saldıran şeyi pençelemeye çalışan korkmuş bir hayvan gibiydi.

"Onu durdur Frost!"

"Tanım, çok güçlü."

"Bonnie, dur! Sana yardım etmeye çalışıyoruz!"

Kadın bir kez daha çırpındı ve Rizzoli dengesini kaybetti. Yüzünde bir anda bir sıcaklık hissetmişti. Ağzına kan tadı geldi. O sıcak, bakır gibi tadı abanca Rizzoli öğürmeye başladı. Bonnie yan dönmüştü şimdi. Ayakları çılgınca titremeye başlamıştı.

"Nöbet geçiriyor!" dedi Frost.

Rizzoli, zorla Bonnie'nin yanağını halıya yasladı ve bezi yemden yarasına bastırdı. Her taraf kana bulanmıştı şimdi. Frost'un gömleğine sıçramıştı. Rizzoli'nin ceketi kamı durdurmak için yaralarının üzerine baskı uygulamaya çalışı-yken sızıntı olmuştu.

O şurada evin içinden ayak sesleri duyuldu. Sokağın başında bekleyen güvenlik timi de geknişti şimdi. İki adam koş-tura koş-tura odaya girdikleri zaman Rizzoli başını kaldırdı bakmadı bile. Frost hemen adamlara Bonnie'yi tutmalarını söyledi. Ama artık buna çok da ihtiyaç yoktu. Bonnie'nin nöbeti cılız, acı dolu titremelere dönüşmüştü.

"Nefes almıyor," dedi RizzoH.

"Onu sırtüstü çevirin! Haydi, haydi."

Frost ağzını Bonnie'nin ağızına dayayıp nefes verdi. Ba-

388

389

Tess Gerritsen

şimdi kaldırdığında dudakları kan içinde kalmıştı.

"Nabız yok!"

Polislerden biri ellerim Bonnie'nin göğsüne yasladı ve kalp masajına başladı. Bir- iki-üç. Polisin elleri Bonnie'nin Hollywood yıldızlarma yaraşan dekoltesinden içeri uzanıyordu. Kalbine uygulanan her baskım sonunda yarasmadan bir parçacık kan sızıyordu sadece. Vücudunda hayati organ-lan besleyecek kadar kan kalmamışü. Kör bir kuyudan su çekmeye çalışıyor gibiydiler.

Ambulans timi tüpleri, monitörleri ve şişe şişe serumla-nyla olay yerine ulaşmışlardı. Rizzoli kenara çekilip onla-ra yer verdi. Ama bir anda başı öyle bir dönmüştü ki oturmak zorunda kaldı. Koltuklardan birine yığılıp başını öne eğdi. Bir anda bembeyaz bir koltuğun üzerinde oturmakta olduğunu fark etti. Büyük olasılıkla beyaz kumaşı kan içinde bırakmıştı.. Başım tekrar kaldırdığında Bonnie'nin boğazına nefes alması için bir tüp yerleştirdiklerini gördü. Bluzunu yırtıp atmışlardı. Sutyenini kesmişleri. EKG kablolarım göğsüne yapıştırdılar. RizzoH daha bir hafta önce bu kadını pembe bluzu ve ince topuklu terlikleriyle aptal, plastik bir Barbie bebeğe benzetmişti. Şimdi gerçekten de plastikten yapılmış gibi görünüyordu. Derisi balmumu gibi ohnuştı. Gözlerinde ruhtan eser yoktu. Terliklerinden biri bir metre kadar ötede duruyordu. Bu terliklerle ayakta durması bile imkânsız gibi görünüyordu. Yine de kaçmayı denemiş miydi acaba? Rizzoli, Bonnie'nin koridorda bu takunyalarla çılgımlar gibi takır tukur sesler çıkararak koşmaya başladığını hayal etti. O ince topuklularla cebelleşirken yol boyunca duvara ve yerlere kan lekeleri bırakmıştı.

ikiz Bedenler

Ambulans görevlileri Bonnie'yi sedyeye koyup götürmüşlerdi artık. Ama Rizzoh gözlerini yerdeki terliğin üzerinden alamıyordu hâlâ.

"Hayatta kalmayı başaramayacak," dedi Frost.

"Biliyorum." RizzoU, Frost'a baktı. "Ağzında kan var."

"Aynada kendini bir görmelisin. İkimiz de fena hâldeyiz."

Rizzoli kanla bulaşabilecek tüm o korkunç hastalıklan . düşündü. HTV. Hepatit. "Oldukça sağlıklı görünüyordu," diyebilirdi sadece.

Peki burada ne halt ediyordu ki? Ölü bir kadının karn-da yuvarlanırken aklından neler geçiyordu. Şu anda davul gibi şişmiş ayaklarımı uzatmış evimde, televizyon karşısında oturuyor olmalıydım, diye düşündü. Bu bir anneye göre bir iş değil. Hatta kimseye göre bir iş değil.

Güçlkle koltuktan kalkmaya uğraştı. Frost yardım etmek için elini uzattığında ilk kez ona izin vermişti. Bazen yardım için uzanan bir ele karşılık veriyelisin, diye düşündü. Bazen, her şeyi kendi başına yapamayacağını kabul etmek zorundasın. Bluzu kuruyan kandan kaskatı olmuştu. Ellerindeki kanlar kahverengiye dönmüştü. Olay yeri ve basm birazdan eve damlayacaktı. Lanet olası basm; mutlaka her yerde adamın dibinde biti veriyorlardı. Artık temizlenip işbaşı yapmanın zamanı gelmişti.

Maura arabadan inip inşam kör eden kamera lenslerinin ve burnuna uzatılan mikrofonların araşma daldı. PoHs araba-larının yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklan polis çemberinin

390

391

Tess Gerritsen

etrafına toplanan kalabalığı aydınlatıyordu. Maura bir an olsun tereddüt etmeden ve medya mensuplarının yanına yak-laşmalarına izkı vermeden doğruca eve doğru yürüdü. Kapıdaki polise başıyla selam vermişti.

Polis, selamını şaşkınlıkla karşılamıştı. "İh-Dr. Costas gelmişti ama..."

"Ben de geldim," dedi Maura ve polis bandının altından geçti.

"Dr. Isles?"

"Dr. Costas içeride mi?"

"Evet, ama..."

Maura adama aldırmadan yoluna devam etti. Ona karşı çıkmayacağını biliyordu. Öyle otoriter bir duruşu vardı ki, polislerin arasında ona saygı göstermeyi yoktu. Maura kapıda durup ellerine eldiven giydi ve ayakkabılarının üzerine galoş geçirdi. Etrafta kan olduğu zaman bu aksesuarlar mecburiydi tabii. Sonra içeri girdi. Olay yeri inceleme uzmanları kafalarını kaldırmamışlardı bile. Hepsi de Maura'yı tanıyorlardı. Orada olmasını yadırgamamışlardı. Böylece kimsenin engeliyle karşılaşmadan fuayeyi geçip oturma odasına girdi. Yerdeki kan içindeki halıya ve ambulans görevlilerinin kullandığı tıbbi malzemelerin çöplerine baktı. Şırmgalar, yu:-tılıp atılmış ambalajlar ve kan içinde kakış öbek öbek gazlı bezler her tarafa saçılmıştı. İçeride kimse yoktu ama.

Maura hole girdi. Yaşanan şiddetin izleri duvarlara sıçrayan kanlarda görölüyordu burada da. Bir tarafta atar dama-nn patlamasıyla fıskıran kanlar duruyordu. Diğer duvarda ise büyük olasılıkla saldırganın bıçağından sıçrayan iri kan damlaları vardı.

ikiz Bedenler

"Doktor?" dedi Rizzoli. Koridorun diğer tarafında durmuş ona bakıyordu.

"Neden beni aramadın?" diye sordu Maura.

"Bu davayı Costas aldı."

"Evet, duydum."

"Burada olman için bir sebep yok."

"Bana söyleyebilirdin Jane. Bana haber verebilirdin."

"Bu dava senin değil."

"Ama kardeşimle ilgili. Dolayısıyla beni de ilgilendirir."

"Zaten tam da bu yüzden sana verilmedi dava." Rizzoli gözlerini Maura'nın gözlerinden ayırmadan ona doğru yaklaşmaya başladı. "Benim söylememe gerek bile yok. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Bu davada Adli Tıp görevlisi olarak yer almak istediğimi söylemiyorum. Benim kızdığım kimsenin bana haber vermemesi."

"Buna vaktim olmadı tamam mı?"

"Bahanen bu mu?"

"Ama bu doğru. Lanet olsun!" Rizzoli duvardaki izlere işaret etti.

"Burada iki tane kurban var. Daha akşam yemeği bile yemedim. Saçımdaki kan temizlemeye vaktim olmadı. Tann aşkına! Tuvalete gidecek zamanım bile olmadı."

"Jane."

"Eve dön Doktor. Bırak da işimi yapayım."

"Jane! Özür dilerim. Öyle söylememeliydim."

Rizzoli döndü ve Maura'ya baktı. Maura o anda daha önce fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Rizzoli'nin gözleri ? çökmüştü. Omuzları kambur olmuştu sanki. Ayakta zor du-

392

393

Tess Gerritsen

nıyor, diye düşündü.

"Ben de üzgünüm," dedi Rizzoli kan içindeki duvara bakarak. "Onu şu kadarla elimizden kaçırdık," dedi baş parmağıyla işaret parmağını kıskarak. "Sokakta evi gözleyen bir ekip vardı. Adam onları nasıl gördü anlamadım ama bunun üzerine dürek yoluna devam etmiş ve arka kapıdan girmiş." Rizzoli başını iki yana salladı. "Bir şekilde biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama onu aradığımızdan haberi vardı. Van Gates'in başına bela olacağım düşünüyordu..." "Onu uyarmış olmalı." "Kim?"

"Amalthea. O olmalı. Telefon etmiştir ya da mektup yaz-ırmıştır. Gardiyanlar aracılığıyla mesajı iletmıştır. Ortağı korumaya çalışıyor."

"Sence bunu düşünecek kadar akıllı başında mı?" "Evet, bundan eminim." Maura bir an için tereddüt ederek susmuştu. "Bugün onu ziyarette gittim."

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" "Benim hakkımda bir sürü şey biliyor. Bilmek istediğim tüm soruların cevapları onda."

"Tanrı aşkına! Kadın gıpten sesler duyuyor." "Hayır, duymuyor. Onun deli olmadığına eminim. Ne yaptığım çok iyi biliyor. Ortağımı korumaya çalışıyor Jane. Onu asla ele vermeyecek."

Rizzoli bir süre sessizce durup Maura'nın söylediklerini düşündü. "Bunu görersen iyi olur sanırım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmelisin."

Maura onun peşinden mutfağa kadar gidip kapının girişinde durdu. Mutfakın kan revan içindeki görüntüsü karşı-

ikiz Bedenler

smda donup kalmıştı. Meslektaşı Dr. Costas maktulün bedeni üzerine eğilmiş çalışıyordu. Maura'yı görünce şaşırıldı.

"Senin de geleceğini bilmiyordum," dedi.

"Yok. Davada değilim. Sadece..." Terence Van Gates'e bakıp güçlükle yutkundu.

Costas ayağa kalktı. "Bu oldukça etkili bir darbe olmuş. Kendini savunmaya çalışırken yara aldığına dair hiçbir iz yok. Kurbanın karşı koyacak vakti olduğunu sanmıyorum. Boğazım tek bir çizikle kesmiş. Bir kulaktan öbürüne kadar. Arkasından yaklaşmış olmalı. Sol taraftaki kesik daha derin. Oradan başlamış ve sonra soluk borusunun üzerinden devam etmiş. Sağa doğru birazcık kayarak devam ediyor."

"Saldırgan sağ elini kullanıyor demek ki."

"Çok da güçlü olmalı." Costas eğilip kurbanın başını arkaya doğru itti. Kıpırmızı yara pırlıdayarak gözler önüne serikmişti şimdi. "Omurları bile görünüyor." Sonra başı bıraktı ve boynun kesilen iki ucu öpüşür gibi yeniden birleştiler.

"Bir idam," diye mıldandı Maura.

"Öyle görünüyor."

"Oturma odasındaki-ikinci kurban- "

"Kansız. Bir saat önce Acil Servis'te ölmüş."

"Onun idamı pek de baştan değildi," dedi Rizzoli. "Katilin önce adamı öldürdüğünü sanıyoruz. Van Gates adamı bekliyordu belki de. Belki de onu mutfağa kadar davet etti. İşle ilgili bir mevzu olduğunu düşündü. Ama adamın saldırmamasını beklemiyordu. Kendini savunduğuna ya da karşı gelmeye çalıştığına dair hiçbir iz yok. Katilin arkasından dönmüş ve kuzu gibi katledilmiş işte."

"Peki kansız?"

394

395

Tess Gerritsen

"Bonnie'ninki başka." Rizzoli başını eğip Van Gates'e baktı. O sonradan eklettiği ve boyattığı saçlara baktı. Yaşlı bir adamın makyajıydı bu da işte.

"Sanırım Bonnie olayın tam üstüne gelmiş. Mutfakta geüp kam görüyor. Kocasını, boynu kesilmiş vaziyette yerde yatırıyor. Katil de hâlâ elinde bıçağıyla orada. Klima çalıştığı için bütün pencereler kapalı. Isı izolasyonu için çift cam taktırmışlar. Bu yüzden dışarıda bekleyen ekip ısıyı duyamamış olabilir. Tabii kadının ısıyı atabilecek vakti oluyorsa."

Rizzoli arkasını dönüp hole açılan kapıya baktı. Ölen kadın orada durmuş kocasının cesedine bakarken hayal edebiliyordu.

"Katilin kendisine doğru yaklaştığını görüyor. Ama o, kocasının aksine katile direnmiyor. Bıçak kendisine doğru yaklaşıırken yapabileceği tek şey onu tutmak tabii. Bıçak avucunun içine saplamıyor. Kemiğe kadar bütün tendonları yırtılıyor. Bıçak o kadar derine inmiş ki atardamar parçalanmış."

Rizzoli kapının arkasındaki koridora işaret etti. "O tarafa doğru koşuyor. Elinden kanlar fışkırıyor. Katil tam arka-smda. Oturma odasında sonunda onu köşeye sıkıştırıyor. Bonnie o anda bile savaşılmaya uğraşıyor. Bıçağı koUanyla ittirmeye

çaşşıyor. Ama katil boğazma bir çizik atıyor sonunda. Kocasımınkinde olduğu kadar derin bir kesik değıl ama yine de derin işte." Rizzoü, Maura'ya baktı. "İçeri girdiğimizde hâlâ yaşıyordu. Adamı kıl payı kaçırdık yani."

Maura, Terrence Van Gates'in mutfak dolabının önünde yatan cansız bedenine baktı. İki kuzenin ateşten dostlukları-mn ilk tohumlarını attıkları ormandaki o küçük evi düşündü.

ikiz Bedenler

Aralarımdaki o zehir gibi bağ bugün bile hâlâ sürüyordu.

"Amalthea'yı ilk ziyaret ettiğinde sana söylediğı şeyi hatırlıyor musım?" diye sordu Rizzoli.

Maura başını salladı. Şimdi sen de öleceksin.

"İkimiz de o sözlerin psikozlu bir kadının saçmalıklarıyla olduğunu sanmıştık," dedi. Sonra başını eğip Van Gates'e baktı. "Ama şimdi görüyorum ki o bir uyarıydı. Bir tehdit."

"TSfeden? Ben de sen ne biliyorsan o kadarım biliyorum."

"Belki bu kim olduğunla ilgilidir Doktor. Sen Amalthea'nın kızımsın."

Maura o anda iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. "Babam," dedi usulca. "Eğer ben gerçekten onun kızıysam o zaman babam kim?"

Rizzoli Elijah Lank'in adım söylememişti. Buna gerek yoktu.

"Onların ortaklığının canını kaptımsın sen," dedi Rizzoü. "DNA'nın yansıma o adamdan alıyorsun."

Maura ön kapıyı kilitleyip sürgüyü çekti. Bir süre orada öylece durup Anna'yı ve Maine'deki o küçük evin kapısında gördüğü piriç kıütleri ve sürgüleri düşündü. Kardeşime benzemeye başladım, diye düşündü. Ben de çokyakında dev barikatların ardına gizlenmeye başlayacağım. Ya da evimi geride bırakıp kimliğimi değiştirerek şehir şehir dolaşmaya başlayacağım.

Oturma odasının perdelerinin arasından araba farları-mn ışıkları süzülüyordu. Maura dışarıya baktı ve polis devriye aracının evinin önünden geçip gittiğini gördü. Bu kez Bro-

396

397

Tess Gerritsen

okline polisi değildi. Ekip otosunun kapısının üzerinde BOSTON POLİS DEPARTMANI yazıyordu. Bunu Rizzoli göndermiş olmalı, diye düşündü.

Kendisine bir içki hazırlamak için mutfaka gitti. Öyle sık bir şeyler istemiyordu bu akşam. Her zamanki kozmopolitan kokteyliyle uğraşamazdı. Sadece buzlu votka-portakal hazırladı. Mutfak masasına oturup içkisini yudumlamaya başladı. Ev o kadar sessizdi ki bardağındaki buzların takırtısını bile duyabiliyordu. Tek başına içmek iyiye işaret değil ama ne yapalım, diye geçirdi içinden. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bu akşam gördüklerini unutturacak bir şeylere. Kli-manın serin esintisi tavandan üzerine doğru üflüyordu. Bu gece bütün camları kapatmıştı. Her yeri kilitleyip iyice kontrol etmişti. Buz gibi bardağı tutarken parmakları donmuştu şimdi. Bardağını masaya bırakıp avuçlarına, pembeleşen kılcal damarlarına baktı. Damarlarımda onların kanı mı dolaşıyor? O sırada kapı çaldı.

Maura başını kaldırdı. Oturma odasına doğmuştu. Kalbi güm güm atıyordu. Bedenindeki bütün kaslar kaskatı kesilmişti. Usulca ayağa kalktı ve sessizce koridordan ön kapıya doğru yürümeye başladı. Yan taraftaki pencereden dışarıya baktı. Verandadaki Ballard'dı.

Maura rahat bir oh çekerek kapıyı açtı.

"Van Gates'i duydum," dedi Ballard. "Sen iyi misin?"

"Biraz sarsıldım. Ama iyiyim." Hayır değilim. Sinirlerim gerilmiş vaziyette ve mutfakta tek başıma içiyorum. "İçeri gelsene." Ballard daha önce Maura'nın evine gelmemişti. İçeri

ikiz Bedenler

girip kapıyı kapattıktan sonra sürgülere şöyle bir bakıp kapıyı kilitledi. "Adam gibi bu güvenlik sistemine ihtiyacım var Maura."

"Ben de almayı düşünüyordum."

"Çok geçmeden hallet olur mu?" Başını kaldırıp Mau-ra'ya baktı sonra. "Sana en iyilerinden birini seçmen için yardımcı olabilirim."

Maura başını salladı. "Tavsiyelerine ihtiyacım olacak. Teşekkürler. Bir içki alır mısın?"

"Bu akşam değil. Teşekkürler."

Birlikte oturma odasına geçtiler. Ballard durup köşedeki piyanoya baktı.

"Piyano çaldığımı bilmiyordum."

"Çocukluğumdan beri çalıyorum. Ama bu sıralar yeterince zaman ayıramıyorum."

"Biliyor musun Anna da piyano çalıyordu..." Ballard susmuştu. "Sanırım buna bilmene imkân yoktu."

"Bilmiyordum. Bu çok tuhaf Rick. Onun hakkmda yeni şeyler öğrendikçe birbirimize ne kadar da çok benzediğimizi görüyorum."

"Çok güzel çalardı." Ballard piyanonun yanına gidip kapağını kaldırdı ve birkaç notaya bastı. Sonra kapağı kapatıp piyanonun pınl pınl parlayan siyah yüzeyine dikti gözlerini. "Senin için endişeleniyorum Maura. Özellikle de bu gece öyle korktum ki. Van Gates'e olanlardan sonra."

Maura iç geçirerek kanepeye attı kendini. "Hayatımm kontrolünü kaybettim. Artık pencereleri kapamadan uyuyamıyorum."

Ballard da oturmuştu. Maura'nın karşısındaki koltuğu seçmişti. Böylece Maura başını her kaldırdığında ister iste-

398

399

Tess Gerritsen

mez onunla göz göze geliyordu. "Bence bu gece burada yalnız olmamalısm."

"Burası benim evim. Ve buradan gitmeyeceğim."

"Gitme o zaman." Ballard yine duraksadı. "Seninle kalmamı ister misin?"

Maura, Ballard'a baktı. "Bunu neden yapıyorsun Rick?"

"Çünkü sana göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

"Ve sen de bımı yapmaya gönüllüsün öyle mi?"

"Başka kim olacak ki? Şu hâline bak! Yapayalnız bir hayat sürüyorsun. Bu evde tek basma yaşıyorsun. Seni burada yalnız basma hayal ediyorum ve olabilecekleri düşündükçe Ödüm patlıyor. Anna bana ihtiyaç duyduğunda onun yanında olamadım. Ama hiç değilse şimdi senin yanında olabilirim." Ballard uzamp Maura'nın ellerini tuttu. "Bana ihtiyacım olduğunda yanında olmaya hazm."

Maura ellerini saran ellere baktı. "Onu seviyordun değil mi?" Ballard cevap vermeyince başını kaldırıp gözlerinin içine

baktı. "Değil mi Rick?" ,

"Bana ihtiyacı vardı."

"Benim sorduğum bu değil."

"Orada öylece durup incinmesine göz yumamazdım. O adamın ellerine bırakamazdım onu."

Bunu nasıl da göremedim? diye düşündü Maura. Başından beri belliydi. Bana bakışında; dokunuşlarında.

"O gece acildeki hâlini görseydin. Tek gözü simsiyah olmuştu. O morluklar... Onu gördüğüm anda ona bunu yapan adamı eşek sudan gelene kadar dövmek istedim. Kontrolümü kolay kolay yitirmem ben Maura. Ama bir adamın bir

ikiz Bedenler

kadını incittiğini gördüğüm anda..." Derin bir nefes aldı. "Bunu tekrar yaşamasma izin veremezdim. Ama Cassell bir türlü peşini bırakmadı. Onu aramaya, takip etmeye devam etti. Böylece ben de araya girmek zorunda kaldım. İlk başta her gün uğrayıp onu kontrol ediyordum. Sonra bir gece akşam yemeğine kalmamı söyledi

ve..." Ballard yenilgiye uğramış gibi omuz siUanişti. "Her şey öyle başladı işte. Korkmuştu. Bana ihtiyacı vardı. Bu iç güdüsel bir şey. Bilirsin. BeUd polislere özgü bir güdü. Onu korumak istedim."

Özellikle de çekici bir bayansa neden olmasın?

"Sadece onun güvende olmasını istedim." Ballard, Maura'mn gözlerine baktı.

"Yani evet. Sonunda ona âşık oldum."

"Peki bu ne oluyor Rick?" Maura hâlâ ellerini tutmakta olan ellerine baktı. "Burada neler oluyor? Bunu benim için mi onun için mi yapıyorsun? Çünkü ben Anna değilim. Onun yedeği değilim."

"Senin için buradayım ben."

"Bu aym kaseti başa sarmak gibi bir şey. Kendini yine role sokuyorsun. Koruyucu gardiyan Rick. Bense Aıma'nm yerine geçen bir yardımcı ojomcu gibiyim."

"Hayır, öyle değil."

"Ya kardeşimi hiç tanımamış olsaydm? Biz seninle bir partide tamışmış iki insan olsaydık? Yine de burada olur muydun?"

"Evet, olurum." Ballard eğilip Maura'mn ellerine daha da sıkı sanldı. "Burada olacağımdan eminim."

Bir süre sessizce öylece oturdular. Ona inanmak istiyorum, diye düşündü. Ona inanmak öyle kolaydı ki.

"Bu gece burada kalman doğru olmaz sanınm," dedi

400

401

Tess Gerritsen
ama sonunda.

Ballard usulca doğruldu. Gözleri hâlâ Maura'mn üzerindeydi. Ama bu kez aralarında belli bir mesafe vardı. Ve hayal kmkılığı. Maura ayağa kalktı. Ballard da ayaklandı sonunda.

Sessizce ön kapıya doğru jnirüdüler. Ballard kapının önünde durup Maura'ya döndü. Usulca elini yüzüne götürdü ve çenesini tuttu. Maura bu dokunuşa direnememişti.

"Dikkatli ol," dedi Ballard ve dışarı çıktı.

Maura arkasında kapıyı kilitleyip arkasma yaslandı.

mûm^üz

MATTÎE SON kurutulmuş et parçasını da ağzına attı. Kokuşmuş kuru etlerle beslenen vahşi hayvanlar gibi ağ-zmdaki eti çiğnemeye başladı. Protein güç verir, diye düşündü. Zafer için güce ihtiyacım var\ Maratonlara hazırlanan atletleri düşündü. Hayatlarının performansı için bedenlerini bileyen atletleri. Bu da bir maraton olacaktı. Kazanmak için yalmzca tek bir şansı vardı. Kaybedersen ölürsün.

Kurutuknuş et parçası deri gibi sertleşmişti. Mattie yutarken neredeyse öğürüyordu ama bir lokma suyla bastırmayı başardı sonunda. İkinci sürahideki su da bitmek üzereydi. Acı sona ulaştım neredeyse, diye düşündü. Daha fazla idare edemem. Ve şimdi yepyeni bir endişesi daha vardı. Kasılmalar giderek daha da rahatsız edici hâle gelmişti. Rahmi bir yumruk gibi sıkıhp açıhyordu sanki. Henüz çok acı çekmiyordu ama bu çok yakmda olacaklarm habercisiydi.

Nerede bu adam? Lanet olsun! Neden beni bu kadar yalnız bıraktı? Saati olmadığı için zaman mefhumunu yitirmişti. En son ziyaretinden beri saatler mi yoksa günler mi geçtiğini bilmiyordu. Ona bağırdığı için kızmış mıydı acaba? Mattie'yi bu şekilde cezalandırmıyor muydu? Nazik ohnası ve ona saygı

402

403

Tess Gerritsen

göstermesi için Mattie'yi korkutmaya mı çahşıyordu? Mattie hayatı boyunca nazik ohnuştı ve şimdi düştüğü hâl buydu işte. Lübar kızlar itihp kakılıyordu. Hep sona kahyorlardı. Kimse onlara ilgi göstermiyordu. Varlıklarım bile bir çırpıda unutan erkeklerle evleniyorlardı sonunda. Kibar filan olmayacağım artık, diye geçirdi içinden. Eğer buradan çıkmayı başarırısam ben de dişimi göstereceğim.

Ama önce buradan kurtulmalıyım. Ve bunun için de kibar gözükmek zorundayım.

Mattie bir yudum daha su içti. Kendini tuhaf bir biçimde doymuş hissediyordu. Sanki sıkı bir ziyafet çekip üstüne de bir kadeh şarap içmiş gibiydi. Sabret Senin sıran da gelecek, diye düşündü. Mutlaka geri dönecek. Battaniyeyi omuzlarına sanp gözlerini kapadı.

Bir kasılmayla uyamvermişti. Olamaz, hayır Bu kez acıdı. Bu kez gerçekten de acıdı. Karanlıkla ter içinde öylece uzamıyordu. Lamaze doğum tekniği derslerinde öğrendiklerini hatırlamaya çahştı ama o derslerin, üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Başka birinin hayatma aitti bu amlar sanki.

Nefes al, nefes ver. Arın...

"Bayan."

Mattie o anda taş kesihnişti. Adamm fısıltısının geldiği mazgala doğru baktı. Nabzı deUler gibi atıyordu. Harekete geçmenin zamanı geldi GlJane. Ama karanlıkla korku içinde atan kalbinin sesini dinlerken ümitsizüğe kapıhnişti. Henüz hazır değilim. Asla da hazır olmayacağım. Bunu yapabileceğime nasıl inandım?

"Bayan. Konuş benimle."

İkiz Bedenler

Bu senin tek şansın. Yap şunu.

Mattie derin bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacım var," diye inledi.

"Neden?"

"Bebeğim..."

"Ne oldu? Söyle."

"Bebek gehyor. Sancılanm başladı. Ah, lütfen beni dı-şan çıkar! Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum..." Mattie hıçlararak ağlamaya başladı. "Çıkar beni. Dışan çıkmalıyım. Bebeğim geliyor."

Adamm sesi kesihnişti.

Mattie battaniyeye sıkı sıkı sanldı. Nefes almaya korkuyordu. En ufak bir Asıltıyı bile kaçırmak istemiyordu. Adam neden cevap vermiyordu sanki? Yine gitmiş miydi yoksa? O sırada bir patırtı duydu. Sonra bir sürtünme sesi.

Kürek. Adam kazmaya başlamıştı.

Tek şansım bu, diye düşündü. Sadece bir şansım var.

Yılkarıdan patırtı sesleri geüyordu. Kürek daha derine, daha derine iniyordu. Mattie, adamm kenara yığıldığı topra-ğm sesini duyabiliyordu. Küreği her vurduğunda tebeşirle tahtaya bir şey çizilirken çıkan o cırtlak ses çıkıyordu. Mattie'nin nefes alıp vermeleri hızlanmıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Ya yaşayacağım ya da öleceğim, diye düşündü. Ve bu birazdan belli olacak.

Tepesindeki o cızır cızır ses kesilmişti.

Mattie'nin elleri buz kesmişti. Omzunun üstündeki battaniyeyi tutan parmakları donmuştu. Tepesinde tahtaların gıcırdadığını duydu. Menteşeler gıcırdayıvermişti. Hapishanesinin içine toz yağıyordu. Gözlerine toprak kaçmıştı. Oh tan-

404

405

Tess Gerritsen

nm, oh tanrım. Hiçbir şey göremeyeceğim. Görmem gerek! Kafasını eğip saçlarına dökülen tozlardan yüzünü korumaya çalıştı. Gözlerindeki toprakların çıkması için

tekrar tekrar gözlerini kırpıştırdı. Başım önüne eğdiği için o sırada tepesinde dikilmekte olan adamı göremiyordu. Pekî çukurun başında durmuş bu adam ne görüyordu karşısında? Tutsağı leş gibi ve doğum sancılanndan bitap düşmüş bir vaziyette battaniyesine sarıbmış yatıyordu. Şimdiden yenilmişti.

"Çılana zamanı geldi," dedi adam. Bu kez mazgaldan gelmiyordu sesi. Sakin, son derece sıradan bir sestir bu. Şeytan nasıl da bu kadar normal gözükebiliyordu?

"Yardım et," diye hıçkırdı Mattie. "Oraya çıkamam."

O sırada tahtaların birbirine sürtündüğünü duydu. Yatımda bir patırtı hissetmişti. Bir merdiven. Mattie gözlerini açıp yukarı baktığında yıldızların üzerinde duran bir silüet gördü yalınca. Hüccresinin zifiri karanlığından sonra gece apaydımlık görünmüştü gözüne.

Adam fenerini yakıp basamaklara doğru tuttu. "Sadece birkaç basamak," dedi. "Çok canım yanıyor."

"Elini tutacağım. Ama önce merdivene çıkmalıyım."

Mattie burnunu çekerek usulca ayağa kalktı. Dengesini kaybedip yeniden dizlerinin üzerine çökmüştü. Günlerdir ayakta durmuyordu. Ve şimdi yaptığı tüm o egzersizlere ve o anda pompalandığı adrenaline rağmen ne kadar zayıf olduğunu görmek onu şaşkına döndürmüştü.

"Dışarı çıkmak istiyorsan ayağa kalkmalıyım," dedi adam.

Mattie inleyerek yeniden ayağa kalktı. Yeni doğmuş bir buzağı gibi sendeliyordu. Sağ eliyle göğsünde kavuştuğu

ikiz Bedenler

battaniyeyi tutuyordu hâlâ. Sol elyle merdivene tutundu.

"İşte böyle. Tırman."

Mattie en alttaki basamağa çıkıp dengesini sağlamak için durdu. Sonra boşta eliyle diğer basamağa tutundu. Bir adım daha attı. Çukur çok derin değildi. Birkaç basamak sonra buradan çıkmış olacaktı. Şimdiden başı ve omuzları adamın beline geliyordu.

"Yardım et," diye yalvardı Mattie. "Beni yukarı çek."

"Battaniyeyi bırak."

"Çok üşüyorum. Lütfen beni yukarı çek!"

Adam elindeki feneri yere bıraktı. "Elini ver," dedi ve ona doğru eğildi. Yüzü olmayan bu karanlık gölgenin bir uzvu Mattie'ye doğru uzanmıştı şimdi. İşte bu. Yeterince yalan duruyor

Başını hemen Mattie'nin başının üzerindenydi. Uzansa dokunabilecekti. Bir an için ürktü. Az sonra yapacağı şeyi düşününce midesi bulanmaya başlamıştı.

"Vaktimi harcıyorsun," diye söylendi adam. "Kız şu haydi"

Mattie kendisine bakan bu yüzün Dwayne olduğunu hayal etti bir anda. Onu azarlayan, durmadan, durmadan küçümseyen Dwayne'in sesi çalındı kulaklarına. Mattie, şu hâline bak! İnelc Mattie merdivene sarılmış kendi hayatını kurtarmaya bile korkuyor Bebeğini kurtarmaya çekiniyor Bana göre değilsin artık. Yeterince iyi değilsin.

Evet, öyleyim. ÖYLEYİM

Mattie battaniyeyi bıraktı. Omuzlarından düşen örtünün altında sıkı sıkı tuttuğu şey gün yüzüne çıkmıştı şimdi: sekiz pille doldurduğu çorabı. Kolunu kaldırıp çorabı bir topuz gi-

406

407

um

Tess Gerritsen

bi tuttu. Safi öfkeyle savurduğu elinin ucundaki silahı süratle gerilmişti. Sakarca, delirmiş gibi vurmuştu adama. Ama ka-fatasından gelen o tatmin edici sesi duyunca biraz rahatladı.

Gölge yana doğru sendeleyip yere devrildi.

Mattie saniyeler içinde merdiveni tırmanıp çukurdan dı-şan attı kendini. Dehşet ve korku inşam sakar etmiyordu. Tersine duyulan keskûileşiyordu insanın. Ceylan gibi çevik oluyordu. Ayağı sert zemine değdiği anda bir sürü detayı aynı anda algılamıştı beyni. Gökyüzünü örten daUann arasmda yarım ay pml pırıl parlıyordu. Toprak kokusu ve nemli yapraklar. Ve ağaçlar. Her tarafta ağaçlar vardı. Tepesinde ısıldayan ufacık, yıldızdan bir kubbeyi gölgeleyen ağaç dallan. Ormandayım. Bir bakışta tüm bunlan sindirip kararım vermişti. Ağaçlarm araşma daldı hemen. Patika gibi görünen dar bir açıklıkta ilerlemeye başladı. Birdenbire kendini böğürtlen çahlanm ve yüzüne kırbaç gibi inen incecik daUann arasmdan aşağı doğru koşarken bulmuştu. Dallar kmhm-yordu. Ondan hmçlanm alırcasma her yerine vuruyorlardı.

Bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Ama amnda yeniden ayağa kalkıp koşmaya başladı. Fakat tek ayağı tökezliyordu şimdi. Bileğini burkmuştu ve ayağı zonklu-yordu. Çok gürültü çıkarıyorum, diye düşündü. Fil gibi ortalığı inletiyorum. Sakın durma, sakın durma-hemen arkanda olabilir Koşmaya devam et!

Ama ormanm içinde kör gibiydi. Yıldızlardan ve ona acıyıp mütevazı ışıgım bahşeden aydan başka yol gösterecek hiçbir şey yoktu. Ne bir ışık ne de bir işaret. Nerede olduğunu ya da hangi yöne giderse güvende olacağını bilmiyordu. Bu yer hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Bir kâbusım için-

ikiz Bedenler

de kaybohnuş bir gezgia gibiydi. Çalılarm arasmda koşmaya devam etti. İç güdüsel olarak yokuştan aşağı doğru koşmayı seçmişti. Yönünü yer çekimine göre belirliyordu. Dağlar vadilere iner Vadiler nehirlerle. Nehirler insanlara ulaşır. Oh, lanet olsun! Bu kulağa şahane geliyor. Ama doğru mu? Düşükten sonra bacaklan kaskatı kesikoişti. Bir kez daha tökezlerse bir daha yürüyemeyebilirdi.

Ve şimdi başka bir acıyla sarsıldı. Bir anda nefesi kesilmişti. Bir kasıbn daha. Acıyla iki büklüm olup sancınm geçmesini bekledi. Sonunda yeniden doğrulduğunda ter içinde kahmştı.

Arkasmdan hışırtılar geliyordu. Bir anda arkasını döndü ve kapkaranlık gölgelerle karşılaştı. Şeytanm giderek yaklaş-tığmı hissediyordu. Ne olduğunu anlamadan koşmaya başlamıştı bile. Ağaç dallan yüzüne çarpıyordu. içinde duyduğu panik giderek tırmamıyordu. Daha hızlı! Daha hızlı!

Yokuştan aşağı inerken dengesini kaybedip savrulmaya başladı. Neredeyse göbeğinin üstüne yuvarlanacaktı ki bir fidana tutunup son anda düşmekten kurtuldu. Zavallı bebek, neredeyse üzerine düşecektim! Takip edildiğine dair herhangi bir ses duymamıştı ama adamın hemen arkasmda olduğunu bihyordu. Dehşet içinde bir kez daha birbirine dolanmış sık çalılann arasına attı kendini.

Sonra ağaçlar büyülü bir şekilde seyreliverdi gözlerinin önünde. Son bir asma öbeğinin arasmdan da sıynldı ve o anda sert, toprak bir yüzeye bastı. Şaşkınlık içinde, nefes nefese aym purıl pınl panldayan yakamozuna baktı. Bir göl. Bir yol.

Ve az ötede küçük bir kulübenin silüetini gördü.

408

409

Tess Gerritsen

Birkaç adım atmıştı ki durdu. İnleyerek kanuna sanldı. Öyle bir sancıydı ki nefes alamıyordu. Sonunda yolun ortasında dizlerinin üzerine yuvarlandı. Midesi bulamyordu. Kıyıya vuran dalgalann sesini duydu. Gölün üzerinde bir kuş ötüyordu. Başı dönmeye başladı. Sancı onu alaşağı etmek üzereydi. Burada olmaz! Sakın durma! Yolun üzerinde ayna gibi görünüyorsun.

Mattie sendeleyerek yürümeye devam etti. Sancı yavaş yavaş diniyordu. Kulübe gölgelerin arasmdan yükselen bir umut gibiydi. Güçlkle kendini oraya doğru ilerlemeye zorladı. Sonunda yeniden koşmaya başlamıştı. Ayağı toprak yola her

bastığımda dizleri sızlıyordu. Daha hızlı, diye geçirdi içinden. Gölün üzerinde gölgeni görebilir. Sancı başlamadan koş. Sonrakine kaç dakika var? Beş dakika mı? On mu? Kulübe çok uzakta görünüyordu.

Nefes nefese kabnişti. Bacakları zonkluyordu. Var gücüyle koşuyordu şimdi. Umut roket yakıtı gibi bir şeydi. Yaşayacağım. Ben yaşayacağım.

Kulübenin ışıkları kapalıydı. Mattie yine de kapıya vurdu. Bağırmağa cesaret edemiyordu. Sesi bütün dağı inletecekti. Kapıyı açan ohnamıştı.

Mattie bir an tereddüt etti. Ama sadece bir an için. İyi kız olmanın cam cehenneme. Lanet camı kır işte! Yerden bir taş alıp kapının camına indirdi. Camın şakırtısı gecenin sessizliğini delip geçmişti. Mattie elindeki taşla kalan birkaç parça camı da kırdı.

Şimdi de haneye tecavüz. Devam et GlJane! İşte böyle.

İçerisi sedir ağacı ve küf kokuyordu. Uzun zaman önce kapatılıp gidilmiş ve ihmâl edilmiş bir yazlık ohnaldı bura-

ikiz Bedenler

sı. Mattie ayaklanmın altmda cam lonklanmın ezildiğini duydu. El yordamıyla duvardaki düğmeyi bulup ışıkları yaktı. İçerisi aydınladığı anda hata yaptığını fark etmişti. Burada olduğunu anlayacak. Ama artık çok geç. Telefonu bul hemen.

Odada etrafına bakındı. Bir şömine ve kenara yığılmış odunlar vardı. Mobilyalar ekoseli kumaşla kaplanmıştı. Ama telefon yoktu.

Koşarak mutfaka girdi. Tezgahın üzerinde bir telefon vardı işte. Ahizeyi kaldırıp 911 'i tuşladı hemen. Ama çok geçmeden çevir sesinin gelmediğini fark etti. Hat kapalıydı.

Oturma odasında cam kırılanın sesini duydu.

Eve girdi. Çık buradan. Hemen çık buradan.

Mutfaktan çıkıp usulca kapıyı arkasından kapattı. Küçük bir garajda bulmuştu kendini. Küçük bir pencereden içeri ay ışığı süzülüyordu. Karanlıkta, römorku üzerinde duran bir kayığı seçebilmişti ancak. Başka hiçbir şey yoktu. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Elinden geldiğince mutfak kapısından uzaklaştı. EHnden geldiğince gölgelerin arama çekildi. O şurada omzunu bir rafa çarpmıştı. Üzerindeki metal şeylerin takırtısı duyuldu. Toz kalkmıştı. Mattie el yordamıyla rafın üzerini yokladı. Silah olarak kullanabileceği bir şeyler anyordu. Eline sadece eski boya kutulan gelmişti. Üzerlerindeki boyadan kaskatı kesilmiş boya fırçalan. Sonunda bir tornavida buldu. Ne kadar da açması bir silahtı bu. Bir tırnak törpüsü ne kadar ölümcülse bu da o kadar ölümcül olabilirdi herhalde. Üstelik küçümencik bir tomavidaydı bu. Tornavida ak-rabalarımın yüz karası.

O sırada mutfak kapısının altından vuran ışığın üzerine

410

411

Tess Gerritsen

bir gölge düştü. Mattie garaj kapısına doğru yürümeye başladı. Kalbi yekinden fırlayacaktı artık. Geriye yalnızca tek bir şansı kalıyordu.

Kapıya uzamp kolu indirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve menteşeler acı bir feryatla aralandılar. O burada! O buradal diye bağırılmışlardı sanki.

Mutfak kapısı açıldığı anda Mattie de garaj kapısından dışarı fırladı ve karanlık gecenin içinde koşmaya başladı. Şimdi gözünün yaşma bakmadan onu açıkta bırakacak olan göl kıyısında ilerlediğinin farkındaydı. Adamdan daha hızlı koşamayacağım da biHyordu. Yine de gümüş renkli aym yakamozuna doğru koştu. Ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Ada-mm su kamışlarımla yarararak ona doğru yaklaştığım duyabiliyordu. Yüz. Göle yüz, dedi kendi kendine. Ve suya doğru yöneldi.

O sırada bir başka sancıyla yine iki büküm olmuştu. Bu seferki diğerlerine benzemiyordu. Anmda dizlerinin üzerine çökmüştü. Bileğine kadar gelen suyun

içine oturuverdi. Acı boğazma doladığı ellerini öyle bir sıkıştırmıyordu ki bir an gözleri karardı. Bir sağa, bir sola sendeleyerek yere yuvarlandı sonunda. Ağzı çamur tadı gelmişti. Acıdan kıvrılarak öksürdü ve ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çaresice sırt üstü uzandı. Sancısı dinliyordu. Gökyüzündeki yıldızlar yeniden usul usul parlamaya başladılar. Suyun saçlarını okşadığım, yanaklarımı yaladığım hissetti. Hiç soğuk değildi. Sıcak bir banyo gibiydi. Mattie, adamın sukamışlarına basarak, etrafa su sıçrata sıçrata yaklaşan ayak seslerini duydu. Ve su kamışları ortadan ikiye ayrılmıştı. ^
İşte oradaydı. Tepesinde durmuş, gökyüzünün önünde

İkiz Bedenler

bir gölge gibi üzerine çökmüştü. Ödülünü almaya gelmişti artık.

Adam, Mattie'nin yanında diz çöktü. Suyun pırıltısı gözlerine yansımıştı. Elindeki şey de parlıyordu: gümüş gibi ışıldayan bir bıçak. Üzerine eğildiğinde Mattie'nin artık bitap düşmüş olduğunu biliyordu. Ruhu yorgun bedenini terk etmek için sabırsızlanıyordu.

Adam, Mattie'nin lastikli hamilelik pantolonunu indirdi. Kocaman, bembeyaz, kubbe gibi göbeği meydana çıkmıştı. Mattie hâlâ kıpırdamıyordu. Taş kesilmiş vaziyette öylece yatıyordu. Şimdiden teslim olmuştu. Şimdiden ölüydü.

Adam bir elini kamma yasladı. Diğer eliyle de bıçağını kavrayıp Mattie'nin çıplak kamma doğru eğilmeye başladı.

O sırada sağa sola su sıçratarak elini çamurun içinden çıkardı ve elinde tuttuğu tornavidayı adamın yüzüne doğru salladı. Öfkeyle kaskatı kesilmişti kasları. Tornavidayı var gücüyle bastırdı. O zavaUı, küçücük tornavida bir anda adamın gözüne saplanan ölümcül bir silaha dönüşmüştü.

Bu benim için aşağılık herif!

Ve bu da bebeğim için!

Tornavidayı daha da derine gömdü. Silahın kemiği delip adamın beynine saplandığını hissetmişti. Göz çukurunun içine saplamıştı ve daha derine gitmiyordu artık.

Adam tek kelime dahi edemeden yığılıp kalmıştı.

Mattie bir süre yerinden kımlıdayamadı. Adam bacak-larının üzerine yığılmıştı. Gözünden akan kanların giysilerini sınısıklam ettiğini hissedebiliyordu. Sonunda onu üzerinden ittirip sırt üstü sazların üzerine yuvarladı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kıyıya doğru yürüdü. Su-

412

413

Tess Gerritsen

dan uzağa, kandan uzağa. Somda kıyıda yere yığılıverdi. Otların üzerinde öylece uzamıyordu şimdi. Sancılarının biri geldi diğeri gitti. Bir tane, bir tane daha. Acıyla kısılan gözlerinin arasından ayn gökyüzünde ilerlemesini izledi. Yıldızların gözden kaybolduğunu ve doğuda pespembe renklerin ışıdamaya başladığını gördü.

Ve ufukta güneş yükselmeye başladığında Mattie Pur-' vis kızını kucağına aldı sonunda.

tiJVZ

AKBABALAR GÖKYÜZÜNDE tembel tembel dolanıyorlardı. Taze etin habercisiydi bu siyah kanatlı kuşlar. Ölüler, Doğa Ana'nın gözünden kaçmazdı. Çürümeye yüz tutan etin kokusu kara sinekleri, böcekleri, kargalar ve kemirgenleri basma topluyordu. Ölümün cömerthğine sığmıyordu hepsi. Peki benim onlardan farkım ne? diye düşündü Ma-ura kıyıdaki çimenlerin üzerinden suya doğru yürüdüğü sırada. O da ölüme doğru koşuyordu işte. O da leş yiyiciler gibi buz kesen bedenleri dürtüklemek için sıraya giriyordu. Burası bu tatsız iş için fazla güzel bir yerdi. Üstlerinde bulutsuz, masmavi bir gölcüyü uzamıyordu ve göl gümüşü bir cam

gibi pmlıdıyordu. Ama suyun kenannda akbabalann bir an evvel yumulmak için sabırsızlandıktan, üzeri beyaz bir örtüyle örtülmüş o ganimet duruyordu işte.

Barry Forst'un yannda duran Rizzoli ve iki Massachu-setts Eyaleti pohsi Maura'yı karşılamak üzere o tarafa doğru yürüdüler. "Ceset beş, altı santimlik bir suyun içinde, şu saz-lıklann arasında duruyordu. Ama onu kıyıya-çıkardık. Yerinden oynatıldığım belirteyim de."

Maura üzeri kumaşla örtülü cesede baktı ama dokunmadı.

414

415

Tess Genitsen

O plastik örtünün altmda yatan şeyle yüzleşmeye hazır değildi henüz. "Kadm iyi mi?"

"Bayan Purvis'i acilde gördüm. Biraz bitkindi tabii ama iyi olacak. Bebeğin durumu da çok iyi." Rizzoli, kıyıda tüy gibi çimenlerin büyüdüğü bir köşeyi işaret etti. "Oraya kadar gitmeyi başarmış. Her şeyi tek başına halletmiş. Sabah yedi gibi park görevlilerinden biri aracıyla dolaşırken onu yolun kıyısında bebeğini emzirirken buhuş."

Maura kıyıya doğru bakıp kadının orada, gecenin karan-lığmda, tek basma doğum yaptığım hayal etti. Acı içindeki çığhklarmı kimse duymamıştı. Yirmi metre ötesinde ise soğuyup kokuşmaya başlayan bir ceset duruyordu. "Onu nerede hapsedmiş?"

"Buradan yaklaşık iki mil ötede bir çukurda."

Maura'mn kaşlan çatıldı. "Kadm bütün yolu yürüyerek mi gelmiş buraya?"

"Evet. Düşünebiliyor musun? Karanlıkta, ağaçlarm ara-smda koşuyorsun. Ve bir yandan doğum sancılan da başlamış. Şu tepeden inip ormandan çıkmış işte."

"Düşünemiyorum."

"Onu hapsedtiği sandığı görmeliydm. Tabut gibiydi. Bir hafta boyunca diri diri gömübnüş resmen-oradan çıktığında aklım hâlâ kaybetmemiş oknasma şaşıyorum."

Maura genç AUce Rose'u düşündü. O da seneler önce bir çukurun içine hapsedilmişti. Karanlıkta geçirdiği bir gecenin sonunda yaşadığı o çaresizlik duygusu o kısacık ömrü boyunca bir daha peşini bırakmamıştı. Sonunda kendini öldürmüştü. Ama Mattie Purvis aklım muhafaza etmekle kalmamıştı. Dışan çıktığımda savaşmaya hazırdı. Hayatta kal-

İkiz Bedenler

mak için savaşmaya hazırdı.

"Beyaz minibüsü bulduk," dedi Rizzoli.

"Nerede?"

"Kadım gömdüğü çukurun yaklaşık otuz, kırk metre kadar ötesinde tadilattaki bir yola bırakmış. Kadımı orada asla bulamazdık."

"Başka ceset kalmtılarma rastladınız mı? Bu bölgede başka kurbanların cesetleri de ohnah."

"Araştırmaya yeni başladık. Bir sürü ağaç var. Aranacak alan çok geniş. Bütün tepeyi mezarlan buknak için alt üst etmemiz gerekecek. Bu epey bir zaman alacak."

"Onca yıl kaybolan tüm o kadmlar. Onlardan büi benim..." Maura susup tepe boyunca uzanan ağaçlara baktı. Onlardan biri benim annem olabilin Belki de damarlarımda dolaşan kan bir canavara ait değildir. Belki de gerçek annem yıllar önce ölmüştür. O da bu ormana gömülmüş kurbanlardan biridir belki de.

"Herhangi bir varsayımda bulunmadan önce cesedi bir görmelisin," dedi Rizzoli.

Maüra kaşlarını çatıp ona baktı. Sonra başım eğip kefene sanhnış cesede baktı. Eğilip örtünün kenarım kaldırdı sonunda.

"Bekle. Seni uyarmalıyım."

"Evet?"

"Beklediğin gibi değil."

Maura bir an için tereddüt etti. Bir süre eli kefenin üzerinde öylece havada asılı kalırmıştı. Taze etin kokusunu alan aç sineklerin uğultusu duyuluyordu. Maura derin bir nefes aldı ve örtüyü kaldırdı.

416

417

Tess Gerritsen

Bir an için hiçbir şey söylemeden öylece cesedin yüzüne baktı. Onu sarsan şey ne cesedin parçalanmış sol gözüydü ne de göz çukuruna saplanan tomavidanm sapı. Bu tiksindirici görüntü otopsi raporu oluşturulurken göz önünde bulundurulması gereken bir ayrıntı olarak aklının kenarına yazılmıştı sadece. Hayır, o yüzde Maura'nın dikkatini çeken, onu dehşete düşüren şey bu değildi.

"Çok genç," diye mmladı. "Bu adam Elijah Lank olamaz."

"Otuz, otuz beş yaşlarında oknah." Maura şaşkınlık içinde nefesini bıraktı.

"Anlamıyorum..." "Görüyorsun değil mi?" diye sordu Rizzoli usulca. "Siyah saçlar. Yeşil gözler." Tıpkı benim gibi.

"Yani, eminim ki dünyada siyah saçlı yeşil gözlü milyonlarca adam vardır. Ama bu benzerlik..." Rizzoü duraksa-mıştı. "Frost da gördü. Hepimiz gördük."

Maura örtüyü kapatıp birkaç adım geriledi. Ölü adamın yüzünden kendisine bakan o inkâr edilemez gerçekten uzaklaştı.

"Dr, Bristol yolda," dedi Frost. "Bu otopsiyi üstlenmek istemeyeceğini düşündük."

"O zaman neden beni çağırdınız?"

"Çünkü seni olanlardan haberdar etmemizi istedin," dedi Rizzoü. "Çünkü sana haber vereceğime söz verdim. Ve çünkü..." Rizzoü başını eğip üzeri örtülmüş cesede baktı. "Çünkü er ya da geç bu adamın kim olduğunu öğrenecektin."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyoruz. Sadece bir benzerlik. Bu geçerli bir kamt değil."

ikiz Bedenler

"Dahası da var. Bu sabah öğrendik."

Maura, Rizzoü'ye baktı. "Ne?"

"EHjah Lank'in nerede olabileceğini araştırmıyorduk. Adı-nın geçmiş olabileceği her yere baktık. Tutuklamalar, trafik cezaları, herhangi bir şey. Bu sabah Kuzey Carolina ilçe sekreterinden bir faks aldık. Bir ölüm sertifikasıydı bu. Elijah Lank sekiz yıl önce öknüş."

"Sekiz yıl önce mi? O zaman Theresa ve Nikki Wells öldürüldüğünde Amalthea'nın yanında değilmiş."

"Haym O zaman Amalthea yeni ortağıyla tanışmış. Elijah'nın yerini başka biri almış. Aile işini yürütecek başka biri."

Maura arkasını dönüp göle baktı. Su gözleri kör edecek bir ışıkla parlıyordu şimdi. Daha fazlasını duymak istemiyorum, diye düşündü. Bilmek istemiyorum.

"Sekiz yıl önce Eüjah kalp krizi geçirerek Greenville hastanesinde hayatını kaybetmiş," dedi Rizzoh. "Göğüs ağrılarında şikâyet ettiğini söyleyerek acile gitmiş. Kayıtlara göre ailesiyle birlikte gelmiş hastaneye."

Ailesi.

"Kansı Amalthea ve oğlu Samuel'le."

Maura derin bir nefes aldı. Cesedin üzerinden yayılan çürük kokusu yaz havasına karışmıştı. Ölüm ve yaşam aynı parfümün içinde.

"Üzgünüm," dedi Rizzoü. "Bunu öğrenmek zorunda olduğun için üzgünüm. Ama biliyorsun. Yamlmış olabiliriz. Bu adam sandığımız kişi olmayabilir. Belki de onlarla hiçbir ilişkisi yoktur."

Ama yamlmıyorlardı. Maura gerçeği biliyordu.

418

Tess Gerritsen

Onu gördüğüm anda anladım zaten.

. O gece Rizzoli ve Frost J.P Doyle's Bar' a girdiklerinde barda duran polislerin hepsi başıra çağıra tezahüratlar ederek onlan alkışlamaya başlamıştı. Rizzoü utanımdan kıpkırmızı oldu. Lanet olsun. Ondan pek de haz etmeyen adamlar bile başansmdan dolayı dostça onu tebrik ediyorlardı. O sırada barm üstündeki televizyonda beş haberlerini izliyorlardı ve olanlan buradan öğrenmişlerdi. Rizzoli ve Frost bara yaklaştıklarında kalabalık da etraflanm çevirdi. Otuz iki dişiyle smtan barmen çoktan iki tane içki koymuştu önlerine. Frost için viski ve Rizzoli için de... Büyük bir bardak süt.

Bunu görünce herkes gülmeye başladı. O sırada Frost, Rizzoh'nin kulağma eğilip fısıldadı: "Biliyor musun? Midem biraz kötü. İçkileri değışeUm ister misin?"

İşin komik kısmı Frost gerçekten de sütü seviyordu. Rizzoli önündeki bardağı Frost'un önüne koyup barmenden bir kola istedi.

Arkadaşlan olan poHsler yanlanna gelip "Çak bir beşlik!" deyip ellerini sıkarken Frost ve Rizzoli de fıstıklarım yiyip kıymetU içkilerini yudumluyorlardı. Rizzoü her zamanki içkisi olan Adams arpabirasım öyle özlemişti ki. Pek çok şeyi özlüyordu-kocasım, birayı. Belinin gerçek ölçülerini. Ama yine de bugün güzel bir gündü. Bir suçlunun daha zıbardığı her gün güzel bir gündür, diye düşündü.

"Hey, Rizzoü! Bahisler iyice arttı. Kız olacak diyenler iki yüz papeli buldu. Erkek diyenler de yüz yirmi."

ikiz Bedenler

RİZZOÜ yan tarafa döndüğünde Dedektif Vann ve Dedektif Dunleavy'nin yamna gelip bara oturduklarım gördü. Şişko Hobbit'le sıska Hobbit ellerindeki elülik Guinness bar-daklarmı kaldmmşlardı.

"Ya ikisi de olursa?" diye sordu Rizzoli. "Ya ikiz doğurursam?"

"Ne?" dedi Dunleavy. "Bunu düşünmemiştik."

"O zaman kim kazanacak?"

"Kimse kazanmaz o zaman," dedi Dunleavy.

"Ya da herkes kazanır," dedi Vann.

İki adam bir süre kendi aralarında tartıştılar. Kıyamet Dağı'nda ikilemlere düşmüş Sam ve Frodo gibi.

"Peki," dedi Vann. "Samnm bir kategori daha oluşturmamız gerek o zaman."

Rizzoli gülmeye başladı. "Evet, öyle yapın en iyisi."

"İyi işti bu arada," dedi Dunleavy. "İzle de gör. Çok geçmeden People dergisinde fotoğraflann çıkacak. Böyle bir suçlu, tüm o kadınlar. Ne öykü ama."

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi Rizzoü. İç geçirerek kola-sım bar sehпасına burakmıştı. "Övünülecek bir şey yapmadık aslında."

"Öyle mi?"

Frost Vann ve Dunleavy'ye bakti. "Onu biz öldürmedik. Kurban öldürdü."

"Sıradan bir ev kadını," dedi Rizzoli. "Korkmuş, hamile bir ev kadım. Bir silahı ya da copu bile obuadan hem de. Sadece lanet olası bir çorabm içine tıktığı pillerle."

Televizyonda haberler bitmişti. Barmen HBO kanalını açtı. Kısacık etekli kadmlarm olduğu bir film oynuyordu ka-

Tess Gerritsen

nalda. İncecik belli kadmlarm olduğu bir film.

"Peki şu Black Talon ne oldu?" diye sordu Dunleavy. "Olayla bağlantısı neymiş?"

Rİ2Z0İİ bir süre sessizce oturup kolasmı yudumladı. "Henüz bilmiyoruz." "Silahı buldunuz mu?"

O sırada Forst'un kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Biraz huzursuz olmuştu. Bu ayrıntı ikisinin de kafasım kurcalıyordu aslında. Minibüste silahı bulamamışlardı. Örgü halatlar ve kan içinde bıçaklar vardı sadece. Bir de ülkenin dört tarafında bebekler için aracılık yapan dokuz kişinin isimlerinin ve telefonların titizlikle yazıldığı bir not defteri. Bir tek Terrence Van Gates'le çalışmıyorlardı yani. Ayrıca defterde yıllar içinde Lank'lere yapılan ödemeler yazılıydı. Bu defterdeki bilgiler dedektifleri senelerce uğraştırmaya yeterdi. Ama Anna Leoni'yi öldüren silah minibüste yoktu.

"Ah, neyse ne," dedi Dunleavy. "BeUd çıkar bir yerden. Ya da ondan kurtulmuştur çoktan."

Belki. Ya da biz bir şeyleri gözden kaçırıyoruz. Frost'la birlikte Doyle's Bar'dan çıktıklarında hava kararmıştı bile. Rizzoli eve gitmek yerine yeniden Schroeder Plaza'ya döndü. Vann ve Dunleavy'yle konuştukları şeyler yüzünden üzerinde bir ağırlık vardı. Böylece üzerinde dağ gibi dosyaların biriktiğı masasının basma geçip oturdu. En üstte Canavar'ı bulmak için USİM'den istettikleri kayıtlar vardı. On yıllar boyunca kaybolan insanların raporların bulunduğı dosya yani. Ama bu soruşturmayı tetikleyen o ilk olay Anna Leoni'nin öldürölmesiydi. O andan sonra suyun içine atılan bir taşın yaydığı dalgalar gibi genişleyerek büyümüş-

ikiz Bedenler

tü dava. Anna'nın ölümü onları Amalthea'ya götürmüştü. Oradan da sonunda Canavar'a ulaşmışlardı. Yine de Anna'nın nasıl öldüğü sorusu hâlâ yamtsızdı.

Rizzoli USİM'den gelen dosyaları kaldırıp Anna Leoni'nin dosyasını açtı. Daha önce okumuş olduğu hâlde bütün sayfaları yeniden gözden geçirdi. Tanık ifadelerini, otopsi raporunu, saç ve lif raporlarını, parmak izi ve DNA testi sonuçlarını bir kez daha okudu. Sonunda bütüştük raporuna geldi. Talon. Anna Leoni'nin kafatası röntgenindeki yıldız şeklindeki mermiyi hatırlıyordu. Ve tabii merminin beyne verdiği tahribatı da.

Bir Black Talon mermisi. Onu ateşleyen silah nerede peki?

Dosyayı kapatıp bir haftadır masasının yanında duran klasöre baktı. Burada Vann ve Dunleavy'nin ona ödünç verdiği Vasily Titov davasına ait belgeler vardı. Son beş yıl içinde Anna dışında Boston bölgesinde Black Talon'la öldürölün tek kurban bu davada geçiyordu. Rizzoli klasörün içindeki dosyaları çıkarıp masasına dizdi. Önünde yığla biriken dosyalara bakınca iç geçirmişti. Kesin bir sonuca bağlanan bir soruşturmada bile toparla evrak birikiyordu. Vann ve Dunleavy davayı önceden ona özetlemişlerdi. Rizzoli de adamla-rın haklı bir tutuklama yaptıklarına ikna olacak kadarım okumuştu evrakların. Takip eden dava sonucunda Antonin Leo-nov'un çabucak suçlu bulunup hapse mahkûm edilmesi de bunu doğruluyordu. Yine de doğru adamın hüküm giydiğinden emin olduğu bu davayı yeniden gözden geçiriyordu şimdi.

Dedektif Dunleavy'nin son raporu eksiksizdi ve son de-

422

423

Tess Gerritsen

rece ikna ediciydi. Leonov, Tacikistan'dan eroin getirteceğı şüphesiyle bir haftadır polis tarafından takip ediliyordu. Po-USler araçlarında onu izledikleri sırada Leonov, Titov'un evine gelip kapıyı çahmştı ve Titov onu içeri aldı. Birkaç dakika sonra evden iki el ateş edildiğı duyuldu. Çok geçmeden Leonov dışarı çıkmıştı. Tam aracına binecekti ki o sırada Vann ve Dunleavy onu durdurup tutukladılar. Evde, Titov'un mutfakta yatan cesedi bulunmuştu. Beyninde iki tane

Black Ta-lon mermisi vardı. Baüstik raporları da mermilerin Leonov'-un silahından çıktığını doğruluyordu.

Açıldığı gibi kapanmıştı dava. Suçlu hüküm giymişti ve silah polise teslim edilmişti. RizzoU, Vassily Titov davası ve Arma Leoni davası arasında Black Talon mermilerinin kuUamlmış oknası dışında hiçbir ortaklık göremiyordu. Gittikçe zor bulunan bir mühimmattı bu. Ama cinayetler arasında somut bir bağ kurmaya yetmezdi.

Yine de akşam saatleri boyunca dosyaları gözden geçirmeye devam etti. Sonunda en sondaki dosyaya geldi ama artık çok yorulmuştu. Bunu da gözden geçirdikten sonra bitiyor, diye düşündü. Daha sonra dosyaları kaldırıp gidiyorum.

Rizzoli dosyayı açtı ve Antonin Leonov'ın deposunun arama raporuyla karşılaştı. Baskın Dedektif Vann tarafından kağıda alınmıştı. Leonov'un tutuklanan çalışanlarından depoda bulunan sandıklara ve kasadaki nakit para miktarından muhasebe defterlerine kadar orada el koyulan her şeyin bir üstesi yapılmıştı. RizzoU, olay yerinde görevli polis memurlarının üstesine kadar her şeyi gözden geçirdi. Boston Polis Departmanı'ndan on polis çalışmıştı davada. RizzoU'nin gözü bir isme takıldı o sırada. Geçen hafta dosyaları gözden

İkiz Bedenler

geçirirken bunu fark etmemişti. Sadece bir tesadüf olmalı. İlla ki o anlama gelmiyordur herhalde...

Bir süre durup düşündü. Gençken devriye polisi olarak katıldığı bir uyuşturucu baskını görmüştü aklına. Bir sürü gürültü patırtı ve heyecan yaşanmıştı o gün. Ve karmaşa-adre-nalin seviyesi tavan yapmış bir düzine polis şüpheü bir binaya giriyor; herkes gergin, herkes kendini kollamaya çahşıyor. O sırada insan yanındaki polisin ne yaptığını görmeyebiliyordu pekâlâ. Mesela cebine bir şey atsa. Para, uyuşturucu. Bir kutu mermi. Kimse bunun eksikliğini anlamazdı. Her zaman böyle cezp edici bir tarafı vardı bu işin. Olay yerinden bir hatıra almak. Sonradan işe yarayabilecek bir hatıra. Rizzoli hemen telefonuna uzandı Frost'u aradı.

424

425

otuz BİR

ÖLÜLER PEK DE eğlenceli sayılmazlardı.

Maura mikroskobunun başında oturmuş akciğer, karaciğer ve pankreas parçalarını inceliyordu-intihar ederek ölmüş bir maktulün bedeninden kesilen doku parçalardı bunlar. Lamin üzerine yerleştirilmiş doku örnekleri parlak pembe ve mor renkli hemotoksilenozin kanşımıyla boyanmışlardı. Ara ara lamin değiştirirken çıkan çıtırtılar ve klimanın hafif uğultusu dışında binada çıt çıkmıyordu. Ama içeride kimseler olmadığı söylenemezdi. Alt kattaki buzhanede fermuar-lı kefenlerinin içinde en az yarı düzine misafirleri vardı. Hiçbir zahmetleri yoktu bu konukların. Ve her birinin anlatacak bir öyküsü vardı. Ama yalnızca onları kesip biçmeye niyeti olanlara anlatıyorlardı hikâyelerini.

O sırada Maura'nın masasındaki telefon çalmaya başladı. Maura mesai sonrası devreye giren telesekretere bıraktı bu işi. Burada ölümlerden başka kimse yok. Bir de ben varım tabii.

Maura'nın mikroskop lensinin altında gördüğü bu hikâye oldukça bilindik bir hikâyeydi. Genç organlar, sağlıklı dokular. Ruhu istese daha yıllarca yaşayacak bir bedendi bu. Eğer içinden bir ses zavallı adamın kulağına rahatlatıcı söz-

İkiz Bedenler

ler fısıldasaydı daha uzun yıllar yaşayabilirdi: Şimdi, dur bir dakika. Kalp acısı geçicidir Acılar geçer gider ve sonunda, günün birinde kalbini verebileceğin başka bir kızla tanışırsın.

Sonımcusu da bitmişti artık. Maura lamı çıkanp kutuya koydu. Bir süre önce üzerinde çalıştığı lamları düşünerek orada öylece oturdu. Ama aklmda bambaşka bir resim vardı o sırada: siyah saç, yeşil gözlü genç bir adamın yüzüydü düşündüğü. Otopsi yapılırken izlememişti bu kez. Bu öğleden sonra bedeni Dr. Bristol tarafından ortadan ikiye ayrılmıştı ve bütün organları dışma çıkanhmştı. Maura bütün bunlar olurken üst kattaki ofisindeydi. Yine de raporlan dikte ederken ve o gece geç saatlere dek lamlardaki örnekleri incelerken sürekli onu düşünüp durmuştu. Onun kim olduğunu biliyor muyum gerçekten? Henüz karar verememişti. Masasından kalkıp çantasım topladığımda ve bir dizi dosyayı kolunun altına sıkıştırıp ofisten çıkmaya hazırlandığımda bile hâlâ bu sorunun cevabmdan emin değildi.

O sırada telefon bir daha çaldı. Maura telefonu yine duymazdan gelmişti.

Sessiz koridor boyunca yürüdü. Kapalı kapıların, boş ofislerin yanından geçti. Yine bu bomboş binadan çıktığı bir gece arabasının kapısının üzerine çizilmiş o pençe izini bulduğunu ammsadı. Kalp atışları hızlanmıştı biraz. Ama o gitti artık. Canavar öldü.

Maura arka kapıdan çıkıp ılık yaz gecesine adımım attı. Binamn dışmdaki lambamn altmda durup bir süre gölgeler içindeki park alanını gözden geçirdi. Işığa gelen pervaneler lambamn etrafında dolanıyordu. Kanatları ampule çarpıp du-

426

427

Tess Gerritsen

rayordu. Sonra bir ses daha duydu: bir araba kapısının sesiydi bu. Karanlık bir siluet kendisine doğru yürümeye başlamıştı. Siluet yaklaştıkça lambanın ışığıyla çizgileri de belirginleşti-yordu.

Maura gelenin Ballard olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. "Beni mi bekliyordun?"

"Otoparkta arabayı gördüm. Seni aramaya çalıştım."

"Beşten sonra çağrılan telesekretere bırakıyorum."

"Cep telefonuna da cevap vermedin."

"Kapamıştım. Sürekli beni kontrol etmene gerek yok Rick. Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. Maura derin bir iç geçirdi. Başım kaldınp gökyüzüne baktı sonra. Yıldızlar şehrin ışıklan yüzünden solgun görünüyordlardı. "DNA testi isteyip istememek konusunda karar vermem gerekiyor. Gerçekleri bilmek istediğimden emin değilim."

"O zaman yaptırma. Onlarla akraba olup olmamamn hiçbir anlamı yok."

Amalthea'nın seninle ve kim olduğunla hiçbir ilgisi yok."

"Ben de eskiden olsa böyle düşünürdüm." Damarla-nmda kanlarını taşıyor olabileceğim insanların kim olduğunu öğrenmeden önce. Canavarlarla dolu bir aileden geliyor olabileceğimi öğrenmeden önce.

"Kötülük kalıtsal değildir."

"Yine de ailemde birkaç tan&seri katil olduğunu bilmek pek hoş bir duygu değil."

Maura kapıyı açıp direksiyona geçti. Tam anahtarı kontağa yerleştirmişti ki Ballard arabaya doğru eğildi.

İkiz Bedenler

"Maura, benimle bir akşam yemeği ye."

Maura durup düşündü. Ona bakmıyordu. Ballard'm tek-Hfini düşünürken gözü gösterge panelinde yanan yeşil ışığın üzerindeydi.

"Dün gece bana bir şey sormuştun. Kardeşine âşık olmasaydım yine de seninle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi. Sana verdiğim cevaba inanmadım sanırım."

Maura dönüp ona baktı. "Bunu bilmenin bir yolu yok değil mi? Çünkü onu seviyordun."

"O zaman seni tanımam için bana bir şans ver. Ormanda seninle biriikteyken hissettiğim şey hayal gücümün bir ürünü değildi. Sen de ben de hissettik bunu. Aramızda bir şeyler var." Ballard biraz daha sokuldu ve usulca ekledi: "Sadece bir akşam yemeği Maura."

Maura ıssız binanın içinde yabızcı ölülerin eşliğinde çalışarak geçirdiği saatleri düşündü. Bu gece yalnız olmak istemiyorum, dedi kendi kendine. Bu geceyi yaşayanlarla birlikte geçirmek istiyorum.

"Çin mahallesi sağda, hemen caddenin başında," dedi Maura. "Oraya gidelim o zaman. Olur mu?"

Ballard hemen sürücü koltuğuna geçip oturdu. Bir an için birbirlerine baktılar. Otopark lambası yüzüne vuruyordu ama yüzünün yansı hâlâ gölgedeydi. Ballard yanağına dokunmak için uzandı. Sonra koluyla Maura'yı kendine çekmek üzere davrandı. Ama Maura ona doğru yaklaşmıştı bile. Yan yolda buluştular. Yan yolda bile değil. Dudakları birbirlerine kenetlendi. Maura usulca iç geçirdi. Ballard'm onu sıcacık kollama çektiğini hissetti. O sırada kopan patlamayla bir anda sarsılmıştı.

428

429

Tess Gerritsen

Rick'in cammı patlamasıyla irkildi ve gözlerini kırptı. Yüzüne cam parçaları fırlamıştı. Gözlerini açıp Ballard'a baktı sonra. Daha doğrusu yüzünden arta kalanlara. Şimdi yüzünün olması gereken yerde kanlı bir et öbeği duruyordu. Bedeni yavaşça üzerine yıkılmışı. Başı bacağına dayanıp kaldı. Bütün bedeni onun kamylâ smlsıklam ohnuştı.

"Rick. Rick!"

O su-ada dışında bir hareketlenme oldu. Maura dehşet içinde başını kaldırıp karanlığa dikti gözlerini. Siyahlar içinde bir silüet robot gibi kendinden emin bir biçimde ona doğru ilerliyordu.

Beni öldürmeye geliyor.

Arabayı sür Sür şu arabayı.

Maura, Rick'in bedenini vitesin üzerinden kaldırmaya çahştı. Paramparça olan yüzünden kanlar fışkınyordu. Maura'nın elleri kandan yapış yapış olmuştu. Sonunda arabayı geri vitesine atmayı başardı ve gaza bastı.

Lexus sarsılarak geri geri gitti.

Silahlı saldırgan arkasında bir yerdeydi. Hareket halindeydi.

Maura var gücüyle haykırarak Rick'in yüzünü vitesin üzerinden çekti ve vitesi ileri aldı.

Arka pencere patlamıştı o anda. Maura saçlarına fırlayan camların arasında gözlerini kıstı.

Hemen gaz pedalına asıldı. Lexus bir anda öne doğru atıl-mıştı. Saldırgan, otoparkın en yakındaki çıkışını kapatmıştı. Maura'nın gidebileceği bir tek yer kahyordu bu durumda. Yan tarafta otoparkın Boston Üniversitesi Tıp Merkezi'ne ait kıs-mma doğru sürecekti. İki otoparkın arasında sadece bir kal-

Daz Bedenler

dirim vardı. Maura son sürat kaldıma doğru ilerlemeye başladı. Biraz sonra tümsekten geçerken yaşayacağı sarsıntıya hazırladı kendini. Tekerlekler çimento kaldırma çarpıp havaya kalktığı sırada çenesinin kasıldığını hissetti. Dişleri kenetlenmişti.

O sırada bir mermi daha fırladı ve arabanın ön camı paramparça oldu.

Kınlan camları gösterge Panelinin üzerine dağıhrken başını öne eğdi. Cam kırılan yüzüne çarpıyordu. Lexus'u ileriye doğru atılınca kontrolü tamamen kaybetmişti artık. Az ileride bir lamba direğinin olduğunu gördü. Çarpışma kaçımnazdı. Hava yastığı açılmadan önce gözlerini kapattı. Çarpmayla birlikte koltuğuna çakılmıştı.

Yavaşça gözlerim açtı. Şaşkınlık içindeydi. Koması durmaksızın çalıp duruyordu. İnen hava yastığının arasından sıynhp kapıyı açtığımda ve sendeleyerek kaldırıma yuvarlandığında bile hâlâ çaknaya devam ediyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktı. Komanın dinmek bilmeyen başmımdan kulakları sağır olmuştu. Yan tarafta park etmiş bir arabamın arkasına saklanmayı başardı sonunda. Dengesini sağlayamıyordu ama güçlük de olsa dizi dizi park etmiş duran arabaların arasında ilerlemeye zorladı kendini. Karşımda açık bir alan uzanıyordu şimdi.

Tekerleklerden birinin yanmda diz çöktü ve çamurluğun yamndan diğer tarafa dolandı. O sırada gölgelerin arasından sıynhp bir makine gibi acımasızca paramparça oknuş Lexus'a doğm yürüyen silüeti görünce damarlarımda akan kanı donduğunu hissetti. Sokak lambasından vuran ışığa adım atmıştı şimdi.

430

431

Tess Gerritsen

Maura at kuyruğu yapılmış san saçlarımda gördü.

Silahlı saldırgan yolcu kapışım açıp eğilerek Ballard'm cansız bedenine baktı. Birdenbire başımı kaldırmıştı şimdi. Sağa sola bakarak otoparkı baştan aşağı taradı.

Maura tekerleğin arkasına sindi iyice. Nabızı şakaklarımda zonkluyordu âdeta. Panikle nefes alıp vermeleri hızlanmıştı. Önünde uzanan açıklığa baktı. Burası başka bir sokak lam-basıyla ışıltılı aydınlatıyordu. Bu alanın ötesinde, yolun hemen karşımda parlak kırmızı ışıklarla ACİL yazıyordu. Burası tıp merkezinin Acil Servisi'ydi. Tek yapması gereken o açık alanı geçip sonra da Albany Caddesi'nden karşıya geçmekti. Durmaksızın çalan komanın sesi şimdiden hastane çahşanlarımda dikkatimi çekmiş olmalıydı.

Çok yakındaydı. Yardım çok yakındaydı.

Kalbi güm güm atıyordu. Maura topuklarımda üzerinde sallanıp dengesini sağladı. Kıpırdamaya korkuyordu. Orada kalmaya korkuyordu. O sırada arabamın diğer tarafımda siyah botları gördü.

Koş.

Bir anda kendini açık alana doğru koşarken bulmuştu. Kurşunu şaşırtmak için sağa sola zigzaglar çizerek filan da değil. Sadece korku içinde dümdüz koşuyordu. Kırmızı ACİL yazısı ileride pml pml parlıyordu. Bm^11 yapabilirim, diye düşündü. Bunu yapar...

Kurşun bir tokat gibi inmişti omzuna. Bir anda öne fırlayıp yüz üstü asfalta yuvarlandı. Dizlerinin üzerine kalkmaya çahştı ama sol kolunu yerden kaldıramıyordu. Neler oluyor?

İkiz Bedenler

Koluma ne oldu? diye düşündü. Kolumu neden kullanamıyo-mm? İnleyerek sırt üstü devrildi. Sokak lambasının ışığı tepesinde parlıyordu.

Bir anda karşısında Carmen Ballard'm yüzünü gördü.

"Seni bir kez öldürdüm," dedi Carmen. "Şimdi bir kez daha öldürmem gerekecek."

"Lütfen. Rick ve ben-asla- "

"Asla sana ait olmadı zaten." Carmen silahını doğrulttu. Silahın namlusu Maura'ya bakan kara bir göz gibiydi. "Seni lanet fahişe." Ölümcül vuruşunu yapmak üzere olan Carmen'-in eli silahın üzerinde gerildi.

O sırada başka birinin sesi duyuldu-bir erkek sesiydi bu. "Silahım yere bırak!"

Carmen şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Göz ucuyla sesin geldiği tarafa baktı.

Birkaç metre ötede hastanenin güvenlik görevlisi duruyordu. Silahını Carmen'e doğraltmıştı. "Beni duydun mu?" diye haykırdı adam. "Silahım buak hemen!"

Carmen'in eh titremeye başlamıştı. Önce yerde yatan Maura'ya sonra da güvenlik görevKsine baktı. Öfkesi ve intikam almak için duyduğu ihtiras içinde bulunduğu durumun gerçekleriyle çatışıyor.

"Biz sevgiU değildik," dedi Maura. Sesi öyle cıhız çıkıyordu ki Carmen'in komamn gürültüsünde onu duyabildiğinden bile emin değildi. "Onlar da değillerdi."

"Yalancı." Carmen gözlerini yemden Maura'ya çevirdi. "Sen de tıpkı onun gibisin. Rick beni onun yüzünden terk etti. Beni terk etti."

"Bu Anna'nın suçu değildi."

432

433

Tess Gerritsen

"Evet, onun suçuydu. Şimdi olanlar da senin suçun." O sırada fren yaparak duran araçların sesine rağmen gözlerini Maura'dan ayırmamıştı. Başka bir ses kendisine seslendiğinde bile:

"Memur Ballard! Silahım yere bırak!"

Rizzoli.

Carmen yine yan gözle diğer tarafa baktı. Son kez seçeneklerini gözden geçirdi. Şimdi üzerine iki silah doğrultul-muştu. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, hayatı sona ermişti. Carmen gözlerini yeniden ona çevirdiğinde Maura kararım ne olduğunu görebiliyordu. Carmen'm kolu gerildi ve Maura'-ya doğru nişan aldı. Namlu son mermisini fırlatmaya hazu:-dı. Maura, Carmen'in silahım elinde sağlamlayıp ölümcül atışım yapmak üzere tetiği çekmeye hazırlanmasını izledi.

O sırada kopan gürültü Maura'yı şaşkına çevirmişti. Carmen yana doğru yalpaladı ve sendeleyerek yere devrildi.

Maura kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Her taraftan siren sesleri gelmeye başladı. Ve tanıdık bir ses bir şeyler mmlamyordu.

"Oh, Tanm. Doktor!"

Maura, üzerine eğilmiş kendisine bakan Rizzoli'nin yüzünü gördü. Sokakta bir sürü ışık yamp sönüyordu. Etrafma gölgeler toplanmaya başlarmıştı. Hayaletler onu karşılamaya gelmişti. Onu alıp kendi dünyalanna götüreceklerdi.

ûTt/Zİkt

HER ŞEYİ DİĞER TARAFTAN görüyordu şimdi. Bir hastaydı, doktor değildi. Sedyenin üzerinde koridorda ilerlediği snada teker teker ışıklarm altmdan geçiyordu. Kabarık şapkasıyla bir hemşire sedyesini itiyordu. Endişesi gözlerinden okunuyordu. Sedyenin tekerlekleri gıcırdadı. Hemşire sedyeyi ikili kapılardan ittirip ameliyathaneye gndiği zaman nefes nefese kalmıştı artık. Maura'nın tepesinde başka türlü ışıklar parlıyordu şimdi. Daha parlak, kör edici ışıklar. Otopsi odasındaki ışıklar gibi.

Maura ışıktan kamaşan gözlerini kapattı. Ameliyathane hemşireleri onu ameliyat masasma yatırdığı sırada Anna'yı düşündü. O da aym bunun gibi lambalann altında çmlçıplak uzamyordu. Bedeni ortadan ikiye aynlrmıştı ve tammadığı insanlar içine bakıyorlardı. Maura, Anna'mn ruhunun tepesinde dolandığım hissetti. Bir zamanlar Maura'nın onun bedenine baktığı gibi Arma da şimdi onun bedenine bakıyordu. Kardeşim, diye geçirdi içinden. Pentobarbital damarlarmaya yayılmaya başlamıştı. Işıklar solmuştu şimdi. Beni mi bekliyorsun yoksa?

Amauyandığmda karşımda gördüğü yüz Anna'mn yüzü değildi. Jane Rizzoli'ydi bu. Yan yanya kapatılmış panjur-

434

T

Tess Gerritsen

lardan vuran gün ışığı çizgi çizgi Rizzoli'nin yüzüne vuruyordu. Rizzoli, Maura'ya doğru eğildi.

"Selam Doktor."

"Selam," diye fısıldadı Maura.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Pek iyi değil. Kolum..." Maura acıyla yüzünü buruşturdu.

"Gaüba ağn kesici zamanı gelmiş." Rizzoli uzamp hemşire çağn düğmesine bastı.

"Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Hemşire gelip de Maura'nın serumuna bir doz morfin enjekte ettiği sırada ikisi de sessizdi. Hemşire gitti sonunda. Uyuşturucu yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Ama aralarındaki sessizlik hâlâ devam ediyordu.

"Rick..." dedi Maura usulca.

"Üzgünüm. Biliyorsun. O..."

Biliyorum. Maura'nın gözleri yaşarmıştı. Ağlamamak için gözlerini kırptırdı. "Hiç şansımız yoktu."

"O kadmm işi şansa bırakacağı yoktu zaten. Arabanın kapışma çizilen o pençe izi-her şey Rick'le ilgiliymiş. Koca-smdan uzak durmamz için yapmış bunu. Kınlan camlar, posta kutusundaki ölü kuş-Anna'mn, Cassell'den geldiğini sandığı tüm o tehditler-sanınm Carmen, şehri terk etshı diye An-na'yı korkutmaya çalışıyordu. Kocasını bıraksın diye."

"Ama sonra Alma, Boston'a geri döndü."

Rizzoli başını salladı. "Bir kardeşi olduğunu öğrendiği için dönmüş." Benim için.

"Ve Carmen, kız arkadaşmm şehre döndüğünü öğren-

İkiz Bedenler

miş," dedi RizzoH. "Rick, Anna'nın, telesekreterine mesaj bıraktığım söylemişti. Haturlıyor musun? Kızı mesajı duyup annesine söylemiş. Carmen'in kocasıyla yeniden birleşme umutlan da suya düşmüş tabii. Diğer kadmm yine onun bölgesine girmişti çünkü. Ailesinin içine."

Maura, Garmen'in sözlerini anımsadı: Asla sana ait olmadı zaten..

"Charles Cassell aşkla ilgiH bir şey söylemişti bana," dedi Rizz:öü. "Bazı aşklardan ne olursa olsun vazgeçihnez demişti. Kulağa romantik geliyor değil mi? Ölüm bizi ayırana dek. Ama sonra aşk yüzünden ölen insanlan düşünüyorsun. Gitmek isteyen sevgiliden vazgeçmeyen aşıklar yüzünden ölenleri."

Morfin bütün bedenini sarmıştı artık. Maura gözlerini kapatıp kendini uyuşturucunun tath koUarma bıraktı. "Nasıl bildin?" diye mınıldaradı. "Carmen olduğunu nasıl anladın?"

"Black Talon. Başmdan beri takip etmem gereken ip ucu buydu-o mermi. Ama Lank'lerin peşine düştüm. Canayar'm peşine takıhp asıl konudan uzaklaştım."

"Ben de," diye fısıldadı Maura. Morfinin etkisiyle uykuya dalmak üzere olduğunu hissediyordu. "Sanınm hazınm Jane. Gerçeği öğrenmeye hazım."

"Hangi gerçeği?"

"Amalthea. Bımu bilmek zorundayım."

"Annen olup oknadığımı mı?"

"Evet."

"Eğer öyleyse bile bunun bir anlamı yok. Sadece biyoloji işte. Bu sana ne kazandıracak ki?"

"Gerçeği," dedi Maura iç geçirerek. "En azmdan gerçe-

Tess Gerritsen
gi bilirim.'

insanlar gerçeklen duymayı istemezler aslında, diye düşündü Rizzoli arabasma doğru yürüdüğü sırada. Canavarların dölünden gelmediğine dair ufacak bir ümit bile varsa ona tutunmaya çalışmak daha iyi değil miydi? Ama Maura gerçekleri duymayı seçmişti. Ve RizzoK gerçeğin ne kadar acı olduğunu biliyordu. Arama timindekiler şimdiden iki kadmm bedenini daha bulmuşlardı o tepede. Mattie Purvis'in gömüldüğü çukurun hemen yakınlarmdaydı onlar da. O tabutun içinde, aym korkularla yüzleşmek zorunda kalan daha kaç tane hamile kadmm olmuştu acaba? Kaç tanesi kuluçka makinesi olarak görevleri sona erdiği anda kendilerini bekleyen o korkunç sonu keşfetmiş ve o kaçmıhnaz gerçekle yüzleşmişti?

Ben bu korkudan sağ çıkabilir miydim? Bunun cevabını asla bilemeyeceğim. O kutuda kapalı olan ben olmadığım sürece de bilemem.

Arabasma ulaştığı zaman gayri ihtiyari bütün lastikleri kontrol ederken buhnuştı kendini. Arabasmm etrafını kolaçan etti. Onu izleyen birileri olup olmadığına baktı. İşte bu iş insanı bu hâle getiriyor, diye düşündü. Kötülüğün her an etrafında olduğunu hissetmeye başlıyorsun. Orada olsa da olmasa da.

Rizzoli, Subaru'suna binip motora çahştırdı. Havalandırmadan vuran sıcak hava serinleyene dek bir süre orada öylece durdu. Sonra çantasma uzamp cep telefonunu çıkardı. Gabriel'in sesini duymalıyım, diye düşündü. Mattie Purvis gibi olmadığımı bilmek zorundayım. Kocamın beni sevdi-

İkiz Bedenler

ğinden emin olmalıyım. Benim onu sevdiğim gibi beni sevdiğinden emin olmalıyım. Telefonu ilk çahşta açılmıştı. "Ajan Dean."

"Selam," dedi Rizzoli.

Gabriel şaşkınlıkla gühneye başladı. "Ben de tam seni arayacaktım."
"Seni özledim."

"Ben de böyle söylemeni umuyordum. Şu anda havaa-lamna doğra yola çıktım."
"Havaalanı mı? Yani..."

"Boston'a gelen ilk uçağa bineceğim. Bu akşam kocanla bir randevuya ne dersin? Programmda bir yere sıkıştırabi-lecek misin beni?"

"Hem de nasıl. Sadece eve dön. Lütfen, eve dön." .

Bir sessizlik oldu. Sonra Gabriel usulca sordu: "Sen iyi misin Jane?"

RizzoK'nin gözleri yaşarmıştı birdenbire. "Oh, şu lanet olası hormonlar işte." Rizzoli gözyaşlarını silip gülmeye başladı. "Sanırım şu anda sana ihtiyacım var."

"Bunu bir kenara yaz şimdi tamam mı? Çünkü yoldayım. Geliyorum."

RizzoU başka bir hastanedeki başka bir hastayı ziyaret etmek üzere Natick'e doğru giderken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu vahşetin içinden sağ kurtulmayı başaran diğer kişiyi görmeye gidiyordu. Bu kadınların ikisi de son derece sıra dışı kadınlar, diye düşündü. Ve onları tanıma fir-satım olduğu için çok şanslıyım.

438

439

T

Tess Gerritsen

Hastane otoparkmdaki televizyon minibüslerine ve girişte kümelenen gazetecilere bakılırsa basm da Mattie Pur-vis'in dikkate değer bir kadmm olduğunu düşünüyordu. Bir kutunun içinde diri diri gömülen kadmm hikâyesi bütün ülkede büyük bir haber fırtmasma yol açmıştı. Bu yüzden Rizzoli, Mattie'nin hasta odasına çıkabilmek için iki farklı güvenlik görevlisine kimliğini göstermek zorunda kahnıştı. Rizzoli odanm kapışım çaldı. Herhangi bir ses gelmeyince sonunda içeri girdi.

Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Kimsenin de televizyon izlediği yoktu. Mattie gözlerini kapamış yatağmda uzanıyordu. Hasta yatağmda uzanmış yatan bu kadmm düşün fotoğrafındaki o süslü püslü genç gehnle yakımdan uzaktan alakası yoktu. Dudakları şişmişti ve mosmor olmuştu. Yüzü çizik içinde kalmış, haritaya dönmüştü âdeta. Koluna bir serum bağlanmıştı. Parmakları yara bere içindeydi. Tırnakları kınlanmıştı. Yabani bir hayvanın pençelerine benziyordu elleri. Ama Mattie'nin yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Belli ki kâbus görmüyordu rüyalarmda.

"Bayan Purvis?" dedi Rizzoli usulca.

Mattie gözlerini açtı. Ziyaretçisini seçene kadar birkaç kez gözlerini kırptırması gerekmişti. "Ah. Dedektif Rizzoli. Geri dönmüşsünüz."

"Gelip sizi bir kontrol edeyim dedim. Bugün nasılsı-mz?"

Mattie derin bir iç geçirdi. "Çok daha iyiyim. Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oluyor?"

"Bütün sabah uyumuş-muyum?"

"Bunu hakkettiniz. Hayır, lütfen kalkmaym. Rahatınıza

ikiz Bedenler
bakm."

"Ama sırt üstü yatmaktan sıkıldım." Mattie örtüleri çekip doğruldu. Darmadağm, taranmamış saçları yumak yumak önüne dökülmüştü.

"Bebek koğuşunun cammdan bebeğinizi gördüm. Çok güzel bir kız."

"Değil mi?" Mattie gülümsemeye başladı. "Ona Rose adını verdim. Bu ismi oldu olası sevmişimdir."

Rose. Rizzoli'nin tüyleri diken diken ohnuştı. Bu da o tesadüflerden biriydi işte. Evrenin açıklanamayan oyunların-dan biri. Alice Rose. Rose Purvis. Uzun zaman önce ölen bir kız ve hayata gözlerini yeni açmış bir bebek. Yine de, her ne kadar zayıf bir bağ olsa da bu iki kızm yaşamım ortak kılan ve on yıllara meydan okuyan bir bağ olacaktı bu isim.

"Bana soracak başka bir şeyiniz var mıydı?" diye sordu Mattie.

"Şey, ashnda..." Rizzoli bir sandalye çekip oturdu. "Dün sana bir sürü şey sordum Mattie. Ama bunu nasıl yaptığımı hiç sormadım. Nasıl becerdin?"

"Neyi?"

"Aklına mukayyet olmayı. Pes etmemeyi."

"Mattie'nin dudaklarımdaki gülümseme silinmişti. Riz-zoh'ye fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle baktı. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum," diye mmlıladı. "Böyle bir şey yapabileceğimi asla..." Mattie sustu. "Yaşamak istiyordum, hepsi bu. Bebeğimin yaşamasuu istiyordum."

Bir süre ikisi de sessizce oturdular.

"Seni basm konusunda uyarmalıyım," dedi Rizzoli sonra. "Hepsi senin üzerine saldıracak şimdi. Akbabalar gibi ba-

440

441

Tess Gerritsen

şma üşüşecekler. Dışanda toplanmışlar zaten. Buraya zor geldim. Hastane bir şekilde onları şu ana dek dışanda tutmayı başardı ama eve döndüğünde işler değişecek. Özellikle de şeyden beri..." Rizzoli susmuştu.

"Neyden beri?"

"Sadece buna hazırlıklı olmam istedim. Kimsenin seni bir şeylere zorlamasına izin verme."

Mattie'nin kaşları çatılmıştı. Sonra gözlerini televizyona kaldırdı. Öğlen haberleri başlamıştı. "Bütün kanallarda o var," dedi Rizzoli.

Kocaman bir mikrofon havuzunun önündeki Dwayne Purvis ekrandaydı. Mattie kumandayı alıp televizyonun sesini açtı.

"Bu hayatımm en güzel günü," dedi Dwayne gazeteci ordusuna bakıp gülümseyerek. "Güzeller güzeli kanma ve kızıma kavuştum. Öyle büyük bir acıydı ki anlatamam. Kimsenin hayal dahi edemeyeceği bir kâbus. Tannya şükürler olsun. Bana böyle bir mutlu son bahsettiği için Tann'ya şükürler olsun."

Mattie, KAPAT düğmesine bastı. Ama gözleri hâlâ televizyonun üzerindeydi. "Gerçekmiş gibi gehniyor bana," dedi. "Sanki hiç olmamış gibi. İşte ancak bu sayede burada sakince oturabiliyorum şimdi. Çünkü gerçekten orada, o kutu-nım içinde olduğuma inanmıyorum."

"Oradaydm Mattie. Bunu tam anlamıyla algılamam biraz zaman alacak. Kâbuslar görebilirsin. Geri dönüşler yaşayabilirsin. Asansöre bindiğin zaman ya da bir dolaba baktı-ğm zaman yine kendini o kutuda hissedebilirsin. Ama giderek iyileşeceksin. Bundan emin olabilirsin. Bunu sakın unut-

İkiz Bedenler

ma-eninde sonunda iyileşeceksin."

Mattie yaş gözlerle ona baktı. "Anlıyorsımız."

Evet, anlıyorum, diye düşündü Rizzoli. EHyale avucun-daki yaraların üzeriü kapattı. Bu izler de onun kâbusunun ka-mtlanydı işte. Kendi adma akimi korumak için verdiği sa-vaşm kamtlan. Hayatta kalmak sadece işin başlangıcı.

O sırada kapı çalmdı. Dwayne Purvis elinde koca bir demet kırmızı gülle içeri girince Rizzoli ayağa kalktı. Dwayne direk kansmm yanma gitmişti. "Selam bebeğim. Daha önce gelecektim ama aşağısı mahşer yeri gibi. Hepsi röportaj istiyor."

"Sizi televizyonda gördük," dedi RizzoH. Normalgörünmeye çalışıyordu ama ona bakarken Natick poHs karakolun-daki sorguyu düşünmeden edemiyordu. Ah Mattie, diye düşündü. Bu adamdan daha iyisine layıksın.

Dwayne, Rizzoli'ye dönmüştü. Rizzoli, adamın terzi elinden çıkan gömleğine ve düzgünce bağlanmış ipek kravatına baktı. Tıraş kolonyasının kokusu güllerin kokusunu bile bastırıyordu. "Nasıl çıkmışım?" diye sormuştu Rizzoli'ye hevesle.

Rizzoli gerçeği söyledi. "Tam bir profesyonel gibi gör-rünüyordunuz."

"Gerçekten mi? Bu şahane. Aşağıda bir sürü kamera var. Herkes öyle heyecanlı ki." Dwayne dönüp kansma baktı. "Biliyorsun tatlım. Her şeyi kaydetmeliyiz. Bulunsun mutlaka."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela şimdi. Şu anı fotoğraflamalıyız. Hastanede sana çiçek getirirken. Çocuğun resimlerini çektim zaten. Hem-

442

443

Tess Gerritsen

şireye söyledim onu camm önünegetirdi. Ama yakmdan da çekmeliyiz. Senin kucağmdayken filan belki."

"Onun adı Rose."

"Birlikte hiç fotoğrafımız da yok. Mutlaka birkaç tane de birlikte çektirmehyiz. Fotoğraf makinesini getirdim."

"Saçımı bile taramadun Dwayne. Felaket vaziyetteyim. Fotoğraf filan istemiyorum."

"Haydi ama. Fotoğraf istiyorlar."

"Kim? Fotoğraflan kim istiyor?"

"Buna sonra karar veririz. İyice düşünüp teklifleri gözden geçirebiliriz.

Hikâyeye fotoğraflar da eklenince öyle para ediyor ki." Dwayne cebinden bir fotoğraf makinesi çıkı-np Rizzoli'nin eline tutuşturdu. "Bir fotoğrafımızı çeker misiniz?"

"Kannıza bağh."

"Sorun değil, sorun değil," diye üsteledi Dwayne. "Çekin şu fotoğrafı işte." Dwayne, Mattie'ye yaklaşık gül buketini ona doğru uzattı. "Bu nasıl? Ona çiçek

verirken. Şahane görünecek bu." Dwayne gülümsemişti. Dişleri pml pml parlıyordu. Kansını gözeten sevgi dolu bir koca.

Rizzoli, Mattie'ye baktı. Mattie'nin gözlerinde hiçbir itiraz yoktu. Sadece Rizzoli'nin anlam veremediği tuhaf bir pmlti. Böylece fotoğraf makinesini kaldırdı vizörü karşısında poz veren çiftte odakladı ve düğmeye bastı.

Flaş tam da Mattie Purvis gül buketini kocasının kafasına indirdiği anda patlamıştı.

ÜZVÇ

Dört hafta sonra.

BU KEZ ROL KESMELER, deliyi oynamalar yoktu. Amalthea Lank özel görüşme odasına girip masaya oturdu ve son derece aklı başında bir biçimde açık açık Maura'nın gözlerinin içine baktı. Geçen sefer darmadağın olan saçları şimdi düzgünce tarama at kuyruğu yapılmıştı. Yüz çizgileri açıkça görülüyordu. Maura, Amalthea'nın yanaklarına ve dimdik kendisine bakan gözlerine baktı. Bunu görmeyi nasıl reddedebildim? diye düşündü. Öyle belli ki. Şu anda yirmi beş yıl sonraki hâlime bakıyorum.

"Geri döneceğini biliyordum," dedi Amalthea. "Ve geldin işte."

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Test sonuçlarını almadım değil mi? Şimdi doğruyu söylediğimi biliyorsun. Bana inanmak istememiştin ama şimdi gerçeği biliyorsun."

"Kamta ihtiyacım vardı. İnsanlar sürekli yalan söyler ama DNA yalan söylemez."

"Yine de cevabı çoktan biliyordun. O kıymetli laboratu-

444

445

Tess Gerritsen

ar sonuçlarım almadan önce bile biliyordun." Amalthea masaya doğru eğilip gülümsedi. Neredeyse içten, sıcak bir gülümseme bu. "Babanın ağızını almışsın Maura. Bunu biliyor muydun? Ve benim gözlerimi ve yanaklarımı. Yüzünde, işte orada görüyorum kendimi. Ve Elijah'yı. Biz bir aileyiz. Aynı kandan geliyoruz. Sen, ben, Elijah. Ve erkek kardeşin." Amalthea susmuştu. "Onun kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

Maura yutkundu. "Evet." Başkasına vermediğin tek bebek. Kardeşimi ve beni sattın ama oğlunu kendine sakladın.

"Samuel'in nasıl öldüğünü hiç anlatmadım bana," dedi Amalthea. "O kadın onu nasıl öldürmüştü?"

"Nefsi müdafaaydı. Tek bilmen gereken bu. Ona karşılık vermekten başka şansı yoktu."

"Peki kim bu Mattie Purvis denilen kadın? Onun hakkında daha çok şey bilmek isterdim."

Maura hiçbir şey söylememişti.

"Televizyonda resimlerim gördüm. Pek özel biri gibi geldi bana. Bunu nasıl yaptığımı anlayamıyorum."

"İnsanlar hayatta kalmak için her şeyi yaparlar."

"Nerede yaşıyor? Hangi sokakta evi? Televizyonda Na-tick'ten olduğunu söylemişlerdi."

Maura annesinin kapkaranlık gözlerinin içine baktı ve iliklerine kadar donduğunu hissetti. Kendi adına değil, Mattie Purvis adına korkmuştu bir anda. "TSTeden bilmek istiyorsun ki?"

"Bilmeye hakkım var. Ben bir anneyim."

"Anne mi?" Maura neredeyse kahkahalara boğulacaktı. "Bu unvan hakkettiğine inanıyor musun gerçekten?"

"Onun annesiyim ben. Sen de Samuel'in ablasısın."

İkiz Bedenler

Amalthea masaya biraz daha eğildi. "Bilmeye hakkımız var. Biz onun ailesiyiz Maura. Kan, candan ötedir."

Maura ürpertici bir biçimde pmldayarak kendisine bakan gözlere baktı. Orada aym aklı, aym zekâ pmltısmı görüyordu. Ama çarpık bir görüntüyü bu. Kınk bir aynadaki yansıması gibiydi.

"Kan hiçbir şey demek değildir," dedi Maura. "O zaman neden buradasın?"

"Sana son bir kez bakmak için geldim. Sonra buradan gideceğim. Çünkü şuna karar verdim: DNA ne derse desin sen benim annem değilsin."

"Ben değilsem kim o zaman?" "Beni sevgiyle büyüten kadm. Sen sevginin ne olduğunu bilemezsin."

"Kardeşini sevdim ben. Seni de sevebilirdim." Amalthea masanın diğer tarafmdan uzamp Maura'nm yanağım okşadı. Gerçek bir annenin eh gibi sıcacık, narin bir dokunuştı. "Bana bir şans ver," diye fısıldadı.

"Hoşça kal Amalthea." Maura ayağa kalkıp çağn düğmesine bastı. "Burada işim bitti," dedi gardiyana megafondan. "Gitmeye hazmm."

"Geri döneceksin," dedi Amalthea. Maura ona aldırmamıştı. Arkasma son bir kez olsun bakmadan odadan çıkıp gitti. Amalthea'mn arkasmdan seslendiğini duymuştu: "Maura! Geri döneceksin."

Maura, ziyaretçi emanet dolabmdan çantasım, ehliyetini ve kredi kartlanm aldı. Kimliğine dair bütün kamtlan toplamıştı. Ama aslında kim olduğunu biliyorum zaten, diye düşündü.

446

447

Tess Gerritsen _ İkiz Bedenler

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz.

Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyoruz.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" :

"ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."

Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@kitapsevenler.com veya kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

TÜRKİYE Beyazay Derneği

www.kitapsevenler.org

www.kitapsevenler.com

e-posta: kitapsevenler@kitapsevenler.com kitapsevenler@gmail.com

Tess Gerritsen _ İkiz Bedenler